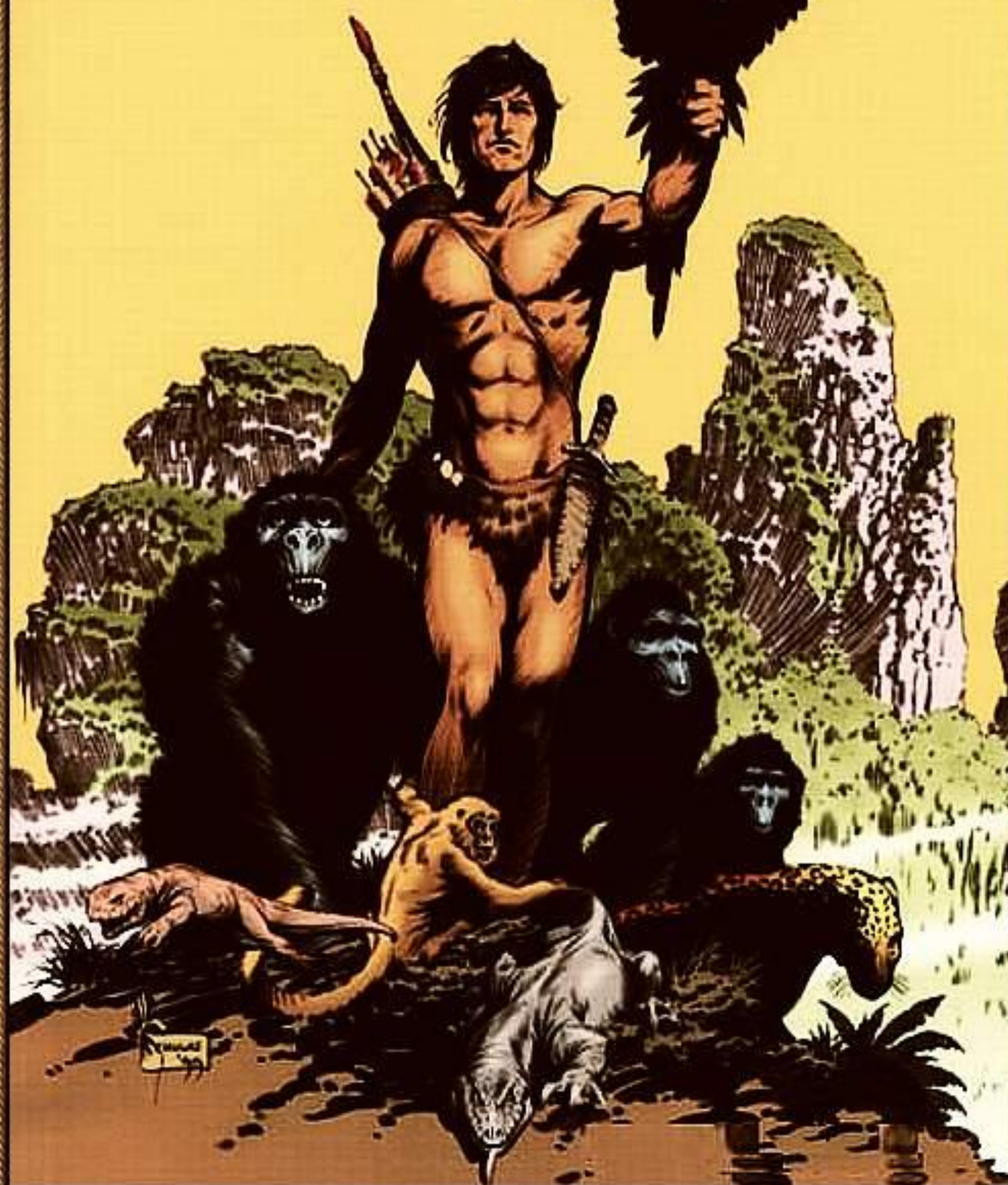
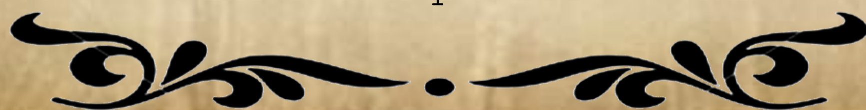
EDGAR RICE BURROUGHS'

Tarzan of the Apes



Edgar Rice Burroughs

First Citizen of Tarzana



TARZAN

DIN NEAMUL MAIMUTELOR

TARZAN of the Apes
EDGAR RICE BURROUGHS
Ballantine Book's New York © Frank A. Munsey Company 1912
În româneşte de Antoaneta Ralian

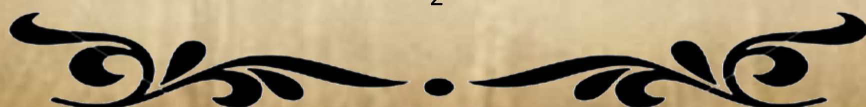
1. ÎN LARGUL MĂRII

Povestea ce urmează mi-a fost istorisită de o persoană care nu avea vreun motiv anume să mi-o spună mie sau oricui altcuiva. Faptul că a pornit s-o depene, poate fi pus pe seama influenței pline de ispite pe care a avut-o asupra povestitorului un cules de vii, ca din bătrîni, iar continuarea pînă la capăt a acestei ciudate poveşti se datoreşte scepticei incredulități cu care am întîmpinat-o eu în zilele ce-au urmat.

Cînd vorbărețul meu oaspete şi-a dat seama cît de mult înaintase în miezul povestirii şi că eu înclinam să nu-l cred, s-a lăsat ațîțat de o nesocotită trufie, care a dus mai departe la îndeplinire ceea ce culesul de vii stîrnise doar, aşa încît s-a apucat să dezgroape mărturii scrise, sub forma unor hîrțoage mucegăite sau a unor documente îngălbenite de vreme ale Biroului Colonial Britanic, menite să confirme unele dintre episoadele mai izbitoare ale povestirii sale atît de ieşite din obişnuit.

Eu, unul, nu susțin că povestea este adevărată, întrucît nu am fost martor al întîmplărilor pe care le descrie, dar faptul că asumîndu-mi misiunea de a o repovesti în fața dumneavoastră, am folosit nume fictive pentru personajele principale, constituie o suficientă dovada a sincerității convingerii mele că s-ar putea să fie adevărată.

Filele veştede, mucegăite ale jurnalului unui om.. de mult dus dintre cei vii şi documentele Biroului colonial se potrivesc la perfecție cu cele istorisite de oaspetele meu vorbăreț, încît sînt în măsură să vă redau povestea aşa cum am închegat-o cu mult sîrg din aceste mai multe şi felurite izvoare. Dacă o veți socoti neverosimilă. Veți fi cel puțin de acord cu



mine că e o poveste unică, deosebită şi interesantă.

Din documentele Biroului Colonial şi din jurnalul răposatului aflăm că un oarecare tînăr nobil englez, pe care îl vom numi John Clayton, Lord Greystoke a primit însărcinarea de a întreprinde o foarte delicată cercetare într-una din coloniile britanice de pe coasta de vest a Africii: se aflase că o anumită putere europeană recruta din rîndurile populației băştinaşe, primitive, a acestei colonii, ostaşi pentru propriile-i trupe de băştinaşi, pe care le folosea la colectarea forțată a cauciucului şi a fildeşului de de la triburile sălbatice de pe malurile fluviului Congo şi Aruwimi.

Băştinaşii din colonia britanică se plîngeau că mulți dintre feciorii lor erau ademeniți, prin făgăduieli trandafirii şi strălucitoare, să plece, dar că puțini dintre ei se mai reîntorceau vreodată la familiile lor.

Englezii din Africa mergeau chiar şi mai departe, afirmînd că acei sărmani negri erau ținuți într-o stare de adevărată sclavie, căci, după ce le expira stagiul de înrolare, ofițerii albi profitau de ignoranța lor, spunîndu-le că mai au de îndeplinit cîțiva ani de serviciu militar.

Prin urmare, Biroul Colonial l-a numit pe John Clayton într-o funcție în Africa de Vest Britanică, dîndu-i instrucțiuni confidențiale cu privire la o temeinică investigație a felului nedrept în care erau tratați supuşii britanici de către o putere europeană prietenă. De ce anume a fost trimis el, este lipsit de importanță pentru povestirea noastră, deoarece oricum, nu şi-a întreprins investigarea, întrucît nu a ajuns niciodată la destinație.

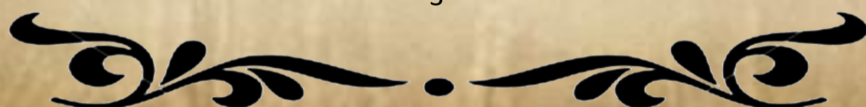
Clayton era tipul de englez pe care te-ai fi simțit tentat să-l asociezi cu monumentele nobile ce comemorează istorica împlinire a o mie de bătălii victorioase — un bărbat viril, puternic, din punct de vedere spiritual, moral şi fizic. Ca statură, depăşea înălțimea obişnuită; ochii îi erau cenuşii, trăsăturile regulate şi precise; avea acea ținută pe care ți-o dă o sănătate desăvîrşită, robustă, influențată de anii de instrucție militară.

Ambițiile politice îl îndemnaseră să ceară transferul din armată la Biroul Colonial, ceea ce ne face să-l aflăm, deşi încă foarte tînăr, însărcinat cu o importantă misiune în serviciul reginei.

Cînd primi numirea menționată, John Clayton fu entuziasmat şi îngrozit în acelaşi timp. Avansarea îi apărea drept o binemeritată răsplată pentru un serviciu sîrguincios şi destoinic şi ca o trambulină spre alte funcții de mai mare importanță şi responsabilitate; dar, pe de altă parte, numai cu trei luni în urmă luase în căsătorie pe onorabila Alice Rutherford, iar gîndul de a transplanta această tînără şi frumoasă fată în primejdiile şi singurătatea Africii tropicale îl îngrozea.

De dragul ei, Clayton era gata să refuze numirea, însă Alice nici nu voia să audă de aşa ceva. Dimpotrivă, stărui s-o accepte şi s-o ia cu el în călătorie.

De bună seamă, au existat şi mame, frați şi surori şi mătuşi şi verişoare care şi-au exprimat felurite păreri asupra problemei în cauză, dar



ce sfat anume a dat fiecare în parte, istoria nu pomeneşte.

Ştim numai că într-o dimineață senină din luna mai a anului 1888, John Clayton, Lord Greystoke şi Lady Alice s-au îmbarcat la Dover, pentru Africa.

O lună mai tîrziu, sosiră la Freetown, unde închiriară un mic vas, Fuwalda, care urma să-i transporte la destinație. Şi de pe acest vas, John Clayton-Lord Greystoke şi Lady Alice, soția sa, s-au făcut nevăzuți şi neauziți pentru ochii şi urechile oamenilor. Două luni după ce vaporul ridicase ancora şi ieşise din rada portului Freetown, o jumătate duzină de nave de război britanice străbăteau Atlanticul de sud căutînd urmele pasagerilor sau ale micului vas şi numai după ce epava fu descoperită pe țărmul insulei Sfînta Elena, lumea s-a convins, în sfîrşit, că Fuwalda s-a scufundat cu toți cei de pe bord, drept care, cercetările abia începute fură oprite; totuşi speranța pîlpîi încă multă vreme în inimile sîngerate de dor.

Fuwalda, o ambarcațiune de vreo sută de tone, era un vas de tipul celor ades întîlnite în comerțul de coastă din Atlanticul de sud, vase al căror echipaj este alcătuit din drojdia mărilor: criminali scăpați de sub ştreang si cuțitari de toate rasele si naționalitățile.

Fuwalda nu făcea excepție de la regulă. Ofițerii săi, nişte brute cu fețe tuciurii, urau şi erau urîți de întregul echipaj. Căpitanul, deşi marinar încercat, îşi trata oamenii cu cruzime. În relațiile sale cu echipajul nu cunoştea s-au cel puțin, nu se slujea decît de două argumente: un par ascuțit şi un pistol — ceea ce nu înseamnă că adunătura pestriță peste care stăpînea ar fi înțeles şi de altele.

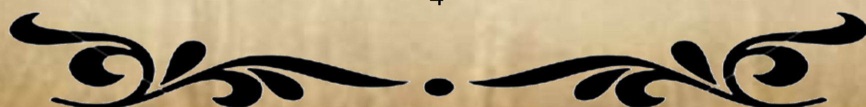
Aşa se face că în a doua zi de la ieşirea din Freetown, John Clayton şi tînăra sa soție fură martorii unor scene, pe puntea navei Fuwalda, despre care nu şi-ar fi închipuit că se pot petrece şi altfel decît în povestirile marinăreşti.

În dimineața celei de-a doua zi le-a fost făurită prima verigă din ceea ce avea să fie un lanț de împrejurări ale unei vieți — aparținînd cuiva care la vremea aceea încă nu văzuse lumina soarelui — o viață cum nu a mai existat o a doua în Istoria omului.

Doi marinari spălau puntea vasului Fuwalda, secundul era de gardă, iar căpitanul se oprise să schimbe o vorbă cu John Clayton şi cu Lady Alice.

Cei doi mateloți se trăgeau de-a-ndăratelea spre micul grup, care stătea cu spatele spre marinari. Se apropiau din ce în ce, pînă cînd unul dintre ei ajunse drept în spatele căpitanului. Încă o clipă şi ar fi trecut de el, iar această ciudată povestire nu s-ar fi înfiripat niciodată. Însă chiar în acel moment, căpitanul, dorind să se despartă de Lordul şi de Lady Greystoke, se răsuci pe călcîie, se împiedică de marinar şi se întinse cît era de lung pe punte, răsturnînd şi găleata omului, astfel încît apa soioasă îl scaldă din cap pînă-n picioare.

O clipă, scena păru caraghioasă, dar numai o clipă. Cu o rafală de



înjurături cumplite, cu fața năpădită de valul purpuriu al furiei şi al ofensei, căpitanul îşi redobîndi echilibrul şi repezindu-i o lovitură crîncenă, îl doborî pe marinar.



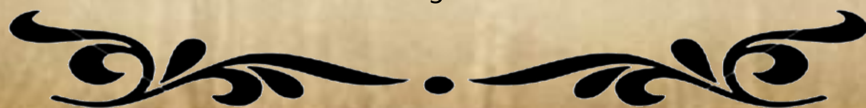
Omul era mărunt şi mai în vîrstă, fapt care dădu gestului un caracter şi mai brutal. Celălalt matelot însă nu era nici bătrîn, nici mărunt — o namilă de bărbat, vînjos ca un urs, cu nişte mustăți negre, fioroase şi un grumaz de taur bine înfipt între doi omoplați masivi.

Cînd îşi văzu tovarăşul prăbuşindu-se, se ghemui pe vine şi cu un mîrîit gros, se năpusti asupra căpitanului, făcîndu-l, dintr-un singur pumn zdravăn, să cadă în genunchi. Din roşu-vînăt, chipul ofițerului deveni alb ca varul pentru că asta însemna răzmeriță; or, de răzmerițe mai avusese el parte în brutala sa carieră şi se pricepuse să le înăbuşe. Fără să se ridice măcar în picioare, înşfacă pistolul din buzunar şi trase direct în matahala musculoasă care se înălța în față-i, dar oricît ar fi fost el de iute, John Clayton îl întrecu, astfel încît glonțul menit să străpungă inima marinarului nimeri în piciorul acestuia, pentru că Lordul Greystoke, de îndată ce văzuse arma scînteind în soare, izbise cu putere în brațul căpitanului.

Un schimb de cuvinte avu loc între Clayton şi căpitan, cel dintîi arătîndu-se fățiş dezgustat de brutalitatea cu care era tratat echipajul şi declarînd că nu va mai admite asemenea purtări atîta timp cît el şi Lady Greystoke vor fi pasagerii vasului. Căpitanul fu pe punctul de a da un răspuns usturător, dar se răzgîndi şi întorcînd spatele, se îndreptă spre pupa. Negru la față şi bombănind de mama focului.

Nu avea de gînd să înfrunte un înalt funcționar britanic, căci puternicul braț al reginei mînuia un instrument de pedeapsă pe care el era în măsură să-l aprecieze şi de care se temea — flota engleză, care ştia să-şi atingă ținta.

Cei doi mateloți se ridicară anevoie în picioare, cel mai bătrîn ajutîndu-şi camaradul rănit să se scoale de jos. Mătăhălosul, căruia i se zicea Michael cel Negru, îşi încercă piciorul cu gingăşie şi constatînd că-i putea duce greutatea, se întoarse către Clayton, cu cîteva cuvinte de morocănoasă mulțumire. Deşi rostite pe un ton ursuz, se vedea că vorbele lui erau binevoitoare. Cum îşi termină micul discurs, se răsuci pe călcîie şi se îndreptă şchiopătînd spre prora, cu intenția vădită de a zădărnici orice



încercare de discuție.

Cîteva zile, soții Clayton nu-l mai văzură deloc, iar căpitanul, ori de cîte ori era obligat să le vorbească, nu le acorda decît un mormăit posac. Luau masa în cabina căpitanului, aşa cum procedaseră şi înainte de nefericita întîmplare. Dar căpitanul avea grijă ca îndatoririle lui să nu-i îngăduie să mănînce la aceleaşi ore cu ei.

Ceilalți ofițeri erau nişte indivizi necioplìți, analfabeți, cu foarte puțin mai presus de nivelul echipajului de netrebnici pe care-i terorizau, aşa încît se simțeau bucuroşi să poată evita relațiile sociale cu un distins nobil englez şi cu soția sa; prin urmare, familia Clayton era foarte izolată. Acest lucru se potrivea de fapt cu propriile lor dorințe, dar în acelaşi timp îi depărta de viața micului vas, astfel încît le lipsea posibilitatea de a fi la curent cu întîmplările zilnice, care aveau să culmineze în curînd cu o sîngeroasă tragedie.

În întreaga atmosferă a navei plutea acel ceva nedefinit care prevesteşte dezastrul. Aparent, atît cît îşi putea da seama Clayton, pe micul vas totul se desfăşura întocmai ca şi înainte; dar se simțea un curent subteran care îi purta pe amîndoi spre o neştiută amenințare, deşi nu rosteau un cuvînt despre acest fapt unul față de celălalt.

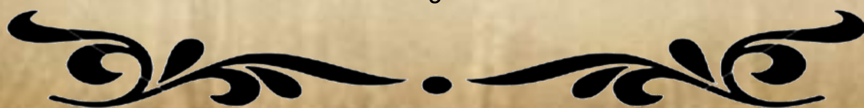
A doua zi după rănirea lui Michael cel Negru, Clayton ieşi pe punte la timp pentru a zări patru mateloți cărînd pe brațe trupul unui camarad în nesimțire, în timp ce secundul, ținînd un par greu în mînă, se zgîia amenințător la micul grup de marinari întărîtați.

Clayton nu puse nici o întrebare — de altfel, nici nu era nevoie — dar a doua zi, cînd silueta masivă a unei nave britanice de război se profila la orizont, fu aproape gata să ceară transferarea lui şi a Lady-ei Alice pe acel vas, fiind prada unor temeri crescînde că la bordul degradantei şi mohorîtei Fuwalda n-ar fi avut parte decît de necazuri.

Către ora prînzului se aflau la distanța de la care se puteau face auziți de nava britanică, dar cînd Clayton se găsi pe punctul de a-i cere căpitanului trecerea pe celălalt vas, fu izbit de ridicolul unei astfel de pretenții. Ce motiv ar fi trebuit să invoce față de comandantul navei regale pentru a solicita întoarcerea în direcția din care abia venise?

Şi ce dac-o să le spună că doi marinari răzvrătiți au fost tratați cu asprime de către ofițerii lor? Or să rîdă pe sub mustață şi n-or să atribuie dorința lui de a părăsi nava decît unui singur motiv: laşitatea.

John Clayton, Lord Greystoke, nu ceru să fie transferat pe vasul de război. Tîrziu, în acea după-amiază, îi contemplă catargele, topindu-se departe la orizont, dar nu mai înainte de a fi aflat ceea ce-i confirmă temerile cele mai negre şi-l făcu să se blesteme singur pentru falsa mîndrie care-l împiedicase cu cîteva ore mai înainte să-şi pună tînăra soție la adăpost, în siguranță — atunci cînd siguranța era încă posibilă şi nu ca acum, spulberată pe veci.



Pe la mijlocul după-amiezii, matelotul cel vîrstnic si scund care fusese doborît de căpitan cu cîteva zile în urmă se înființa pe punte, la parapetul unde Clayton şi soția sa urmăreau silueta masivului vas de război mistuindu-se în zare. Bătrînelul freca de zor barele de alamă şi se apropia încetul cu încetul, pînă cînd, ajuns în dreptul lui Clayton, îi spuse cu glas «Căzut:

— O să fie un iad pe vasul ăsta, Sir, luați aminte la vorbele mele, o să fie iadul pe vas.

— Ce vrei să spui, omule? întrebă Clayton.

— Cum, n-ați văzut ce se întîmplă? N-ați auzit cum prăsila de diavol, care-i căpitanu' şi cu ciracii lui au snopit în bătaie juma' din echipaj? Numa' ieri două capete crăpate şi trei azi. Da' Michael cel Negru-i om de inimă şi nu-i el tipu' care să rabde aşa ceva, nu-i el omul. Luați aminte la vorbele mele, Sir...

— Vrei să spui, om bun, că echipajul are de gînd să facă răzmeriță? întrebă Clayton.

— Răzmeriță! exclamă bătrînelul. Răzmeriță! Au de gînd să facă moarte de om, Sir, luați aminte la vorbele mele, Sir.

— Cînd?

— Se apropie, Sir, se apropie lovitura, nu spun cînd, că şi-aşa am vorbit prea mult, dar v-ați arătat inimos acu' cîteva zile şi m-am gîndit că se face să vă dau de veste. Da' să vă țineți gura, Sir şi cînd oți auzi împuşcături, să coborîți în cabină şi acolo să stați. Asta-i tot, numa' să vă țineți gura, că dacă nu, vă treziți c-un plumb în coaste, luați aminte la vorbele mele, Sir.

Şi bătrînul îşi văzu înainte de lustruit, îndepărtîndu-se de locul unde se aflau Claytonii.

— A naibii de veselă perspectivă, Alice! zise Clayton.

— John, trebuie să-l previi de îndată pe căpitan. Poate că tulburările mai pot fi înlăturate.

— Bănuiesc că aşa ar trebui să fac şi totuşi, din motive pur egoiste, îmi vine să-mi țin gura. Orice-ar avea de gînd să facă, pe noi doi ne vor cruța din recunoştință că am luat partea individului ăluia Michael cel Negru, dar dac-or să-şi dea seama că i-am trădat, n-or să ne-arate pic de îndurare, Alice.

— John, datoria ta este una şi bună şi ea e da partea autorității investite. Dacă nu-l avertizezi pe căpitan, vei fi la fel de vinovat de cele ce vor urma ca şi cînd ai fi luat parte la urzirea complotului si ai fi ajutat cu mintea şi cu mîinile tale la înfăptuirea lui.

— Draga mea, văd că nu înțelegi, stărui Clayton. Eu nu mă gîndesc decît la tine; prima mea datorie e față de tine. Căpitanul şi-a atras singur toată pacostea asta pe cap, aşa încît de ce să risc eu să-mi supun soția la cine ştie ce orori de neconceput, într-o încercare, zadarnică probabil, de a-l



salva de propria-i nebunie barbară? Nici nu-ți poți imagina, scumpa mea, ce s-ar întîmpla dacă şleahta asta de ucigaşi ar pune mîna pe Fuwalda!

— John, datoria-i datorie şi nici un fel de speculații verbale n-o pot schimba. N-aş fi vrednică să mă numesc soția unui lord englez dacă mi-aş lua răspunderea de a-l încuraja să se sustragă de la o datorie limpede. Îmi dau seama de primejdia ce ar putea surveni, dar o voi înfrunta alături de tine.

— Facă-se voia ta, Alice, răspunse Clayton, zîmbind. Poate că ne născocim singuri primejdiile. Deşi nu-mi place cum arată lucrurile pe puntea acestui vapor, s-ar putea totuşi ca dracul să nu fie chiar atît de negru; poate că bătrînul marinar exprima doar gîndul bătrînei lui inimi ticăloase şi nu vorbea despre fapte reale. O revoltă pe vas era un lucru obişnuit cu vreo sută de ani în urmă, dar ne aflăm în anul 1888, aşa încît n-ar fi o întîmplare prea plauzibilă. Uite-l pe căpitan îndreptîndu-se spre cabina lui. Dacă tot trebuie să-l previn, aş putea îndeplini chiar acum acesta treabă dezgustătoare, pentru că n-am nici cel mai mic chef să stau de vorbă cu bruta asta.

Cu aceste vorbe se îndepărtă nepăsător în direcția scării pe care coborîse căpitanul şi o clipă mai tîrziu, îi ciocănea la uşă.

— Intră, se auzi mormăitul gros al bicisnicului ofițer. Şi după ce Clayton intră şi închise uşa în urmă-i, căpitanul adăugă: Ei?

— Am venit să vă raportez în esență o discuție pe care am avut-o azi, căci, deşi s-ar putea ca totul să fie doar o simplă scorneală, e mai bine totuşi să fiți prevenit. Pe scurt, oamenii au de gînd să pornească o răscoală şi să ucidă.

— I-o minciună! mugi căpitanul. Şi dacă ai zădărnicit din nou disciplina de pe acest vas sau te-ai băgat iar în treburi care nu te privesc, n-ai decît să suporți consecințele şi să te duci dracului. Nu-mi pasă că eşti sau nu lord englez. Pe vasul ăsta eu sînt comandant şi de acum înainte te poftesc să nu-ți mai vîri nasul unde nu-ți fierbe oala!

Căpitanul se montase singur într-o asemenea dezlănțuire de furie, încît îi năvăli tot sîngele în obraji, iar ultimele cuvinte le răcni în gura mare, subliniindu-şi spusele cu o zdravănă izbitură în masă a pumnului său uriaş, în timp ce-şi agita celălalt pumn în fața ochilor lui Clayton. Lordul Greystoke nu clinti, stătu locului contemplînd, cu o privire calmă, pe omul turbat.

— Căpitane Billings, rosti ei în cele din urmă, iartă-mi sinceritatea, dar dă-mi voie să-ți spun că eşti un măgar.

După care îi întoarse spatele şi ieşi cu obişnuita-i indiferență degajată, menită mai curînd să stîrnească mînia unui om de teapa lui Billings decît un puhoi de înjurături.

Deşi căpitanul putea fi cu uşurință determinat să-şi regrete cuvintele pripite dacă Lord Greystoke s-ar fi ostenit să-l îmbuneze, acum se



încrîncenă irevocabil în furia în care-l părăsise Clayton şi ultima şansă a conlucrării lor pentru binele comun se spulberă în vînt.

— Ei, Alice, spuse Clayton cînd veni din nou lîngă soţia sa, aş fi putut să-mi cruţ osteneala. Individul a fost mai mult decît nerecunoscător. Numai că nu mi-a sărit în beregată, ca un cîine turbat. N-are decît să fie spînzurat cu corabia lui cu tot şi pînă cînd o să scăpăm teferi din toată beleaua asta, singurul lucru de care mă sinchisesc e binele nostru. Şi cred că primul pas pe care trebuie să-l facem în vederea acestui scop ar fi să coborîm în cabină şi să-mi revizuiesc pistoalele. Îmi pare rău acum că puştile şi muniţiile le-am împachetat în lada din cală.

Îşi găsiră cabina complet răvăşită. Hainele smulse din lăzile şi valizele deschise şedeau împrăştiate pe jos, pînă şi paturile fuseseră făcute bucăţi.

— Evident, s-a găsit cineva mai grijuliu faţă de bunurile noastre decît am fost noi înşine, observă Clayton. Hai, Alice, s-aruncăm o privire să vedem ce lipseşte.

O cercetare minuţioasă dădu la iveală faptul că nu lipsea nimic altceva decît cele două pistoale ale lui Clayton şi mica provizie de gloanţe pusă deoparte pentru ele.

— Exact lucrurile pe care aş fi dorit cel mai mult să mi le fi lăsat, spuse Clayton şi faptul că au ţinut să le aibă pentru ei şi numai pentru ei, e cît se poate de înfricoşător.

— Ce-i de făcut, John? întrebă soţia lui. Poate că ai avut dreptate cînd ai afirmat că unica noastră şansă este aceea de a ne menţine într-o poziţie neutră. Dacă ofiţerii vor fi în stare să împiedice revolta, atunci n-avem de ce ne teme, iar dacă răzvrătiţii vor fi biruitori, singura noastră firavă speranţă ar consta în faptul de a nu le fi dejucat planurile şi de a nu ne fi împotrivit lor.

— Ai dreptate, Alice, vom urma calea de mijloc. Cînd începură să facă ordine în cabină, Clayton şi soţia lui zăriră amîndoi în acelaşi timp un petic de hîrtie vîrît pe sub uşă. Dar în clipa cînd Clayton se aplecă să-l ridice, observă cu uimire că hîrtia înainta singură spre interiorul cabinei; îşi dădu seama că era împinsă înăuntru de cineva dinafară.

Iute şi fără zgomot, se îndreptă spre uşă şi dădu ă apese pe clanţă ca s-o deschidă, dar soţia sa îl pucă de încheietura mîinii.

— Nu, John, îi şopti ea, ei nu doresc să fie văzuţi, aşa că nu ne putem îngădui să-i vedem. Nu, că am hotărît să urmăm calea de mijloc. Clayton suriîse şi-şi lăsă mîna în jos. Statură amîndoi locului, urmărind înaintarea peticului de hîrtie albă, pînă cînd, în sfîrşit, acesta se opri pe podea, dincolo de uşă. Clayton se aplecă din nou şi-l ridică. Era o foaie e hîrtie albă, soioasă, împăturită stîngaci într-un pătrat zdrenţuit. Cînd o despăturiră, dădură peste mesaj simplist, aproape ilizibil, trădînd o mînă neînvăţată cu meşteşugul scrisului. Tălmăcit, era un mesaj de avertisment către Clayton cerîndu-i-se să nu raporteze lipsa pistoalelor să nu cumva să repete cele ce-



i mărturisise bătrînul marinar, căci altfel îl pîndeşte moartea.

— Cred că va trebui să fim cuminți, rosti Clayton, un zîmbet jalnic. Tot ce putem face este să stăm nemişcați şi să aşteptăm orice-ar fi să vină.

2.CĂMIN ÎN SĂLBĂTICIE

Și nici nu avură mult de aşteptat, căci a doua zi dimineață, cînd Clayton ieşi pe punte să-şi facă obişnuita plimbare înainte de micul dejun, răsună o împuşcătură, apoi încă una şi încă una. Priveliştea care i se înfățişă ochilor îi confirmă cele mai rele temeri. În fața micului grup de ofițeri se ridicase, înfruntîndu-i, întregul echipaj pestriț de Fuwalda, cu Michael cel Negru în cap.



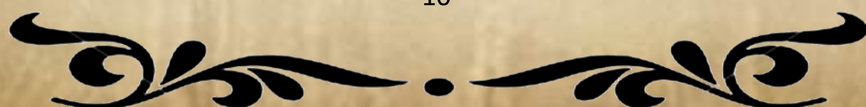
La prima salvă de gloanțe venită din partea ofițerilor, oamenii se împrăştiară, căutînd adăpost, apoi, din locurile ferite de după catarge, de după cabina timonierului şi cea a comandantului, porniră să tragă în cei cinci ofițeri care reprezentau mult urîta autoritate de pe bord.

Doi dintre răzvrătiți căzuseră secerați de pistolul căpitanului. Zăceau acolo unde se prăbuşiseră, printre combatanți. Dar curînd secundul vasului se prăvăli cu fața-n jos si, la strigătul de comandă al lui Michael cel Negru, răzvrătiții traseră în cei patru ofițeri rămaşi. Echipajul nu reuşise să facă rost decît de şase arme de foc, astfel încît majoritatea erau înarmați cu prăjini, topoare, bîte şi răngi.

Căpitanul îşi golise pistolul şi tocmai îl reîncărca în clipa cînd se porni atacul. Pistolul secundului fusese strivit, aşa încît numai două arme ținură piept răzvrătiților cînd aceştia dădură năvală asupra ofițerilor, care începură să se tragă îndărăt din fața valului mînios.

De amîndouă părțile se strigau blesteme şi ocări înspăimîntătoare, care, laolaltă cu pocnetele armelor de foc şi cu țipetele şi gemetele răniților, prefăcuseră puntea navei Fuwalda într-un soi de balamuc.

Înainte ca ofițerii să fi făcut doisprezece paşi de-a-ndăratelea, oamenii se năpustiră asupra lor. Un topor mînuit de un negru voinic despică țeasta căpitanului de la frunte pînă la bărbie; o clipă mai tîrziu, se prăbuşiră şi ceilalți, morți sau răniți, sub ploaia de lovituri şi de gloanțe.



Rapidă şi cumplită a fost acțiunea răzvrătiților de pe Fuwalda şi în tot timpul desfăşurării ei. John Clayton a stat rezemat flegmatic lîngă pasarelă, pufăindu-şi meditativ pipa, de parcă ar fi urmărit un meci oarecare de criket. Cînd căzu şi ultimul dintre ofițeri. Clayton îşi spuse că ar fi timpul să se reîntoarcă lîngă soția lui, ca nu cumva vreunul dintre membrii echipajului s-o găsească singură în cabină. Deşi calm şi indiferent în aparență, Clayton era foarte neliniştit şi frămîntat în sinea lui, căci se temea pentru siguranța soției sale, acum cînd se aflau la discreția acestor semi-brute ignorante, în mîna cărora îi aruncase soarta cu atîta neîndurare.

Cînd se întoarse ca să coboare scara, mare-i fu mirarea să-şi vadă soția pe trepte, foarte aproape de el.

— De cît timp eşti aici, Alice?

— De la început, răspunse ea. Ce îngrozitor, John! Oh, ce îngrozitor! La ce ne putem aştepta din partea unor asemenea oameni?

— La gustarea de dimineață, sper, răspunse el, zîmbind vitejeşte în încercarea de a-i mai domoli spaimele. Cel puțin, am de gînd să le-o cer. Vino cu mine, Alice. Trebuie să le dăm a înțelege că nu ne-aşteptăm la altceva decît la un tratament politicos din partea lor.

Intre timp, oamenii făcuseră cerc în jurul ofițerilor morți si răniți şi

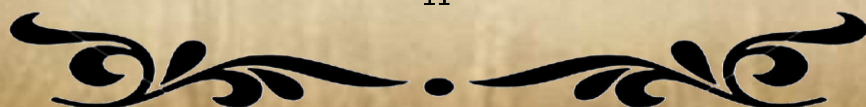


fără părtinire sau îndurare, îi aruncau peste bord, indiferent dacă erau vii sau decedați. La fel de necruțător procedau şi cu propriii lor morți sau muribunzi.

Deodată, cineva din echipaj dădu cu ochii de cei doi Clayton, care se apropiau şi strigînd: „Uite încă doi buni să fie dați hrană la peşti!" se repezi spre ei cu toporul ridicat. Dar Michael cel Negru fu şi mai iute, astfel încît, pînă să fi făcut cinci paşi, individul se prăbuşi c-un glonț în spinare.

Cu un muget puternic, Michael cel Negru atrase atenția celorlalți şi arătînd spre Lord si Lady Greystoke, răcni:

— Ăştia sînt prietenii mei şi trebuie să fie lăsați în pace. Ați înțeles?



Acum eu sînt căpitan pe vasul ăsta şi cum spun eu, aşa o să fie — adăugă el, întorcîndu-se spre Clayton. Voi doi vedeți-vă de treabă şi nimeni n-o să vă facă nici un rău — mai zise, aruncînd o privire amenințătoare spre restul echipajului.

Claytonii urmară cu atîta străşnicie instrucțiunile lui Michael cel Negru, încît nu se întîlniră aproape deloc cu membrii echipajului şi nu aflară nimic despre planurile acestora. Din cînd în cînd răzbeau pînă la ei slabe ecouri de ciondăneli şi certuri între răzvrătiți şi în două rînduri, tăcerea fu sfîşiată de lătratul mîrşav al armelor de foc. Dar Michael cel Negru era un conducător potrivit pentru banda de ucigaşi şi în acelaşi timp, îi silea să se supună regulilor stabilite de el.

În cea de a cincea zi după omorîrea ofițerilor de pe vas, matelotul de pază semnală ivirea uscatului la orizont. Michael cel Negru n-avea cum să ştie dacă era o insulă sau coasta continentului, dar îl încunoştiință pe Clayton că, dacă cercetările vor dovedi că e pămînt locuibil, el şi Lady Greystoke vor fi debarcați împreună cu bunurile ce le aparțineau.

— Cîteva luni o să stați în siguranță acolo — îi lămuri el mai departe — iar între timp noi o să căutăm s-ajungem pe undeva pe vreo coastă locuită, ca să ne putem împrăştia şi să ni se piardă urma. După aceea o să am eu grijă ca guvernul dumitale să fie informat unde vă găsiți şi să trimită de îndată un vas de război să vă culeagă. Ar fi prea complicat să vă debarcăm într-un loc civilizat, unde ni s-ar pune o sumedenie de întrebări şi nici unul dintre noi n-ar avea răspunsuri prea convingătoare la îndemînă.

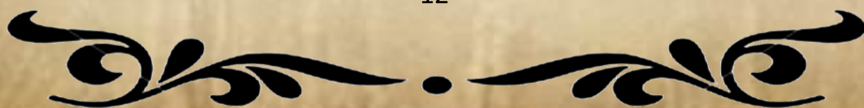
Clayton protestă împotriva lipsei de omenie a unei debarcări pe un țărm necunoscut, unde ar fi fost lăsați în voia fiarelor sălbatice şi probabil, a triburilor şi mai sălbatice. Dar vorbele nu-i fură de nici un folos şi nu reuşi decît să stîrnească mînia lui Michael cel Negru, aşa încît se văzu nevoit să se înfrîneze şi să facă haz de necaz.

În jurul orei trei după-amiază ajunseră în dreptul unei frumoase coaste împădurite, la gura a ceea ce părea a fi un golf înconjurat pe trei laturi de pămînt.

Michael cel Negru trimise în recunoaştere o barcă încărcată cu oameni pentru a sonda intrarea şi şansele ca Fuwalda să poată ancora în golf fără riscuri. O oră mai tîrziu, oamenii se înapoiară şi raportară că apa era suficient de adîncă pe întreg parcursul, precum şi în micul bazin.

Încă înainte de a se fi întunecat, Fuwalda îşi lăsă ancora pe fundul apelor liniştite, ca o oglindă, ale golfului. Țărmul care-l înconjura era îmbietor, acoperit de vegetație semitropicală, iar în depărtare, părea să se înalțe din ocean un ținut de dealuri şi platouri, acoperite aproape uniform de pădure virgină.

Nu se zărea nicăieri vreun semn că pămîntul ar fi fost locuit, dar faptul c-ar fi putut adăposti cu uşurință viața umană se vedea limpede prin belşugul de păsări şi animale observate de cei ce vegheau pe puntea



Fuwaldei, precum şi prin sclipirile unui rîuleț ce se vărsa în golf, asigurînd apă dulce din plin.

În timp ce înserarea învăluia pămîntul, Clayton şi Lady Alice stăteau încă la parapetul navei, contemplînd în tăcere viitorul lor cămin. Din umbra întunecoasă a măreței păduri răzbăteau chemările sălbatice ale fiarelor — răgetul profund al leului şi din cînd în cînd, cîte un țipăt strident de panteră.

Femeia se lipi mai strîns de soțul ei, anticipînd cu spaimă grozăviile ce le vor fi hărăzite în bezna fioroasă a nopților următoare, cînd se vor găsi singuri pe acest țărm sălbatic şi pustiu.

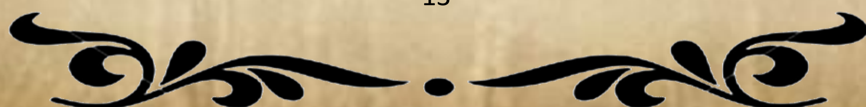
Mai tîrziu, în aceeaşi seară, Michael cel Negru se apropie de ei doar atît cît să le ceară să-şi facă pregătirile pentru a debarca în zori. Încercară să-l convingă să-i lase într-un ținut mai ospitalier, într-un loc îndeajuns de apropiat de civilizație, încît să poată spera să nimerească pe mîini prietenoase. Dar nici rugămințile, nici amenințările, nici făgăduielile de răsplată nu-l putură clinti.

— Sînt singurul om de pe bord care nu preferă să vă vadă mai curînd morți, deşi ştiu că asta ar fi calea cea mai înțeleaptă ca să ne salvăm noi pielea; dar Michael cel Negru nu-i omul care să uite un bine. Dumneata m-ai scăpat odată de la moarte şi ca revanşă, acum îți cruț eu viața, dar mai mult de-atîta nu pot face. Oamenii n-au de gînd să vă mai înghită mult timp şi dacă nu vă depun iute pe uscat, s-ar putea să se răzgîndească şi în această privință. O să cobor pe țărm tot calabalîcul vostru, nişte unelte de gătit, cîteva pînze vechi ca să vă înjghebați corturi şi merinde cît să v-ajungă pînă puteți descoperi fructe şi vînat. Cu armele voastre de apărare, o să puteți rezista destul de lesne pînă ce or să vă vină în ajutor. După ce-o să-mi descopăr o ascunzătoare sigură, o să am grijă ca guvernul britanic să afle unde vă găsiți; pentru nimic în lume n-aş putea să le indic locul exact, pentru că nici eu n-am habar unde vine. Dar pînă la urmă or să vă dibuiască.

După ce Michael cel Negru îi părăsi, coborîră tăcuți în cabină, fiecare dintre ei pradă unor apăsătoare presimțiri.

Clayton nu credea că Michael cel Negru ar fi avut cea mai mică intenție să înştiințeze guvernul britanic asupra locului unde se aflau şi de asemenea, se îndoia că nu se urzea cine ştie ce trădare pentru a doua zi, cînd vor acosta împreună cu marinarii care urmau să-i însoțească pe ei şi avutul lor.

Odată scăpați de sub supravegherea lui Michael cel Negru, oricare dintre oamenii lui putea să-i ucidă, fără ca Michael să-şi simtă conştiința încărcată. Şi chiar dacă scăpau de asemenea soartă, ce altceva îi aştepta decît înfruntarea unor primejdii mult mai mari? De-ar fi fost singur, ar fi putut spera să reziste chiar cîțiva ani, căci era un bărbat viguros, atletic. Dur cum să reziste Alice şi cealaltă viață plăpîndă care foarte curînd avea



să vadă lumina zilei în mijlocul asperităţilor şi primejdiilor crîncene ale unei lumi primitive?

Clayton se cutremură gîndindu-se la cumplita gravitate a situației lor deznădăjduite. Dar o providență miloasă îl împiedică să prevadă întreaga hidoasa realitate care-i aştepta în bezna sinistră a acelei crunte păduri. A doua zi dimineața, numeroasele lăzi şi cutii fură stivuite pe punte şi apoi coborîte În bărcile ce aşteptau să le transporte pe uscat.

Aveau un bagaj numeros şi variat, întrucît Claytonii prevăzuseră eventualitatea de a fi nevoiți să rămînă cinci pînă la opt ani în noul cămin spre care plecaseră. Aşadar, pe lîngă numeroase obiecte de strictă necesitate, luaseră cu ei şi multe articole de lux.

Michael cel Negru hotărîse ca nimic din ceea ce aparținea familiei Clayton să nu fie reținut pe bord. Dacă această hotărîre se datora milei ce i-o inspirau cei doi sau propriilor sale interese viitoare, ar fi greu de spus. Dar fără îndoială că prezența pe o navă suspectă a bunurilor aparținînd unui înalt funcționar britanic dispărut ar fi fost un fapt greu de lămurit în orice port din lumea civilizată. Michael cel Negru era atît de zelos în strădania sa de a-şi aduce intențiile la îndeplinire, încît stărui ca marinarii în posesia cărora se aflau pistoalele lui Clayton să i le restituie de îndată.

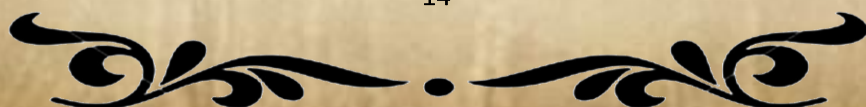
În bărci fură încărcate, de asemenea, provizii de carne sărată şi biscuiți, o mică rezervă de cartofi şi fasole, precum şi chibrituri, vase de bucătărie, o lădiță cu unelte şi pînzele vechi făgăduite de Michael. De parcă şi el s-ar fi temut exact de lucrul pe care îl bănuise Clayton, Michael cel Negru îi însoți personal pe țărm şi fu ultimul care-i părăsi cînd, după ce butoaiele de pe vas fură umplute cu apă proaspătă, bărcile se îndreptară spre Fuwalda rămasă în aşteptare.

În timp ce bărcile pluteau lin pe apele domoale ale golfului, Clayton şi soția sa le priveau îndepărtîndu-se şi în sufletul amîndurora, încolți presentimentul unei inevitabile calamități şi al unei disperări fără margini. În spatele lor, pe muchia unei măguri joase, pîndeau alți ochi — ochi cu o privire fixă, fioroasă, licărind pe sub sprincene stufoase.

Cînd Fuwalda lunecă pe gura strîmtă a golfului şi pieri din văz, ascunsă de un ieşind al malului, Lady Alice îşi aruncă brațele în jurul gîtului lui Clayton şi izbucni într-un nestăpînit hohot de plîns. Înfruntase plină de curaj pericolul răscoalei de pe bord; privise în față cu dîrzenie eroică teribila lor perspectivă; dar acum, cînd grozăvia absolutei singurătăți devenise o realitate, nervii ei supraîncordați cedară şi se dezlănțui reacția.

Clayton nu încercă să-i oprească lacrimile. Era mai bine să lase în voie această izbucnire firească a unor emoții îndelung stăvilite şi multe minute se scurseră pînă cînd fata — căci abia de era mai răsărită ca un copil — putu să-şi recapete stăpînirea de sine.

— Oh, John! strigă în cele din urmă. Ce groaznic! Ce-o să ne facem? Ce-o să ne facem?



— Nu ne rămîne de făcut decît un singur lucru, Alice — răspunse Clayton, cu un ton la fel de calm de parcă s-ar fi aflat în confortabilul lor salon de acasă — şi anume, să ne punem pe muncă. Munca trebuie să fie izbăvirea noastră. Nu trebuie să ne îngăduim timp de gîndire, căci altminteri ne-am pierde minţile. Trebuie să muncim şi să aşteptăm. Sînt sigur că ajutorul ne va sosi şi încă repede, de îndată ce se va constata că Fuwalda a dispărut şi asta chiar dacă Michael cel Negru nu se va ţine de cuvînt.

— John, dacă am fi numai tu şi cu mine — suspină ea — am putea rezista, ştiu bine, dar...

— Da, scumpa mea — răspunse Clayton cu blîndeţe — m-am gîndit şi la asta; dar va trebui să facem faţă, aşa cum va trebui să facem faţă la tot ce va să vină, plini de curaj şi cu deplină încredere în priceperea noastră de a ne descurca în cele mai vitrege împrejurări. Cu sute de mii de ani în urmă, străbunii noştri din trecutul ceţos şi îndepărtat au făcut faţă aceloraşi probleme pe care va trebui poate să le înfruntăm şi noi, în inima aceloraşi păduri virgine. Şi faptul că ne aflăm azi, aici, e o dovada că ei au biruit. Şi oare ce-au izbutit oamenii aceia nu vom putea izbuti şi noi? Ba chiar mai bine, fiindcă noi avem în spate veacuri întregi de cunoştinţe superioare şi avem mijloacele de protecţie, de apărare şi de subzistenţă pe care ni le-a furnizat ştiinţa, de care ei nu aveau habar. Ceea ce-au realizat ei, Alice, cu uneltele şi armele lor de piatră şi de os, vom putea realiza, fără îndoială şi noi.

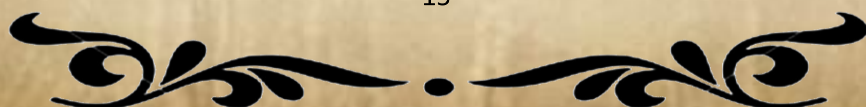
— Ah, John, ce n-aş da să fiu şi eu bărbat şi să am o filozofie de bărbat, dar nu sînt decît o femeie care judecă mai curînd cu inima decît cu capul şi ceea ce văd înaintea noastră e prea cumplit, prea de neconceput ca să poată fi exprimat în cuvinte. Nădăjduiesc că ai dreptate, John. O să fac tot ce-o să-mi stea în putinţă ca să fiu o cît mai bravă femeie primitivă, pereche potrivită pentru un bărbat primitiv.

Primul gînd al lui Clayton a fost să înjghebeze un adăpost unde să-şi petreacă noaptea: ceva care să-i poată ocroti de fiarele de pradă ce dădeau tîrcoale.

Deschise lada cu puşti şi muniţii, pentru ca amîndoi să fie înarmaţi împotriva unui eventual atac în timpul cît se aflau la lucru, apoi căutară împreună un loc pentru adăpostul primei lor nopţi.

La vreo sută de iarzi depărtare de ţărm se găsea o poieniţă netedă, cu foarte puţini copaci; în cele din urmă hotărîră să clădească aici, cu timpul, o locuinţă permanentă, dar deocamdată amîndoi chibzuiră că-i mai bine să construiască o mică platformă între copaci, la care să nu poată ajunge nici cele mai puternice dintre animalele sălbatice al căror regat îl încălcaseră.

În acest scop, Clayton alese patru arbori care formau un dreptunghi de vreo opt metri pătraţi, tăie apoi nişte ramuri mai lungi din alţi copaci şi împrejmui dreptunghiul cu un soi de îngrăditură, înaltă cam de vreo trei



metri de la pămînt, legînd zdravăn ramurile de cei patru copaci cu ajutorul unui odgon dat de Michael cel Negru din echipamentul navei Fuwalda.

De-a curmezişul acestei îngrădituri, Clayton aşeză alte crengi mai mici, una lîngă alta. Aşternu pe această platformă frunze imense din palmierul numit urechea elefantului, care creştea din belşug în jur, iar peste frunze întinse o pînză mare de catarg, împăturită de mai multe ori ca să aibă grosime. La doi metri şi jumătate mai sus construi o platformă asemănătoare, dar mai uşoară, care urma să le servească de acoperiş, iar pe cele patru laturi întinse restul pînzei de catarg, în chip de pereți.

După ce isprăvi, cuibul lor arăta destul de confortabil şi transportă în el aşternuturile şi cîteva din bagajele mai uşoare. Se scursese o bună parte a după-amiezii, iar restul timpului, cît a mai stăruit lumina de zi, Clayton îl petrecu construind o scară grosolană, cu ajutorul căreia Lady Alice să poată urca în noul ei cămin.

Întreaga zi, pădurea din jur fremătase de păsări agitate, cu penaje scînteietoare şi de maimuțici săltărețe şi guralive, care urmăriseră cu cel mai aprig interes şi cu fascinație pe noii veniți şi construirea minunatului lor cuib.

Cu toate că atît Clayton cît şi soția lui fură tot timpul cu ochii în patru, nu văzură nici o dihanie mai mare, deşi în vreo două rînduri micii lor vecini simieni se precipitară dinspre măgura din apropiere țipînd şi trăncănind de zor, privind îndărăt cu ochi înfricoşați şi dînd a înțelege, la fel de limpede ca şi cum ar fi vorbit, că fugeau de cine ştie ce grozăvie care pîndea pitită pe acolo.

Puțin înainte de lăsarea serii, Clayton isprăvi scara şi după ce umplură un lighean mare cu apă din rîulețul învecinat, cei doi urcară la relativa siguranța oferita de cămăruța lor suspendată. Cum era destul de cald, Clayton nu lăsase în jos pereții laterali şi în timp ce şedeau turceşte pe pături Lady Alice, scrutînd umbrele din ce în ce mai mohorîte ale pădurii, îşi apucă brusc soțul de braț.

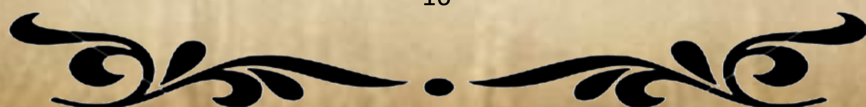
— John, şopti ea, ia te uită! Ce e, un om? Cînd Clayton întoarse ochii în direcția indicată de soția sa, văzu o siluetă gigantică, stînd în picioare pe măgură şi profilîndu-se nedesluşit pe fundalul umbrelor. O clipă, silueta rămase locului, de parc-ar fi tras cu urechea, apoi se întoarse încet şi se mistui în tenebrele junglei.

— Ce-a fost, John?

— Nu ştiu, Alice, răspunse el cu o voce gravă, e prea întuneric ca să fi putut desluşi de la distanța asta, poate că nu era decît o umbră iscată de luna care răsare.

— Nu, John, dacă nu era un om, atunci era o gigantică şi grotească imitație de om. Oh, mi-e teamă!

Clayton o strînse în brațe, şoptindu-i vorbe de îmbărbătare şi de iubire.



Puțin mai tîrziu, lăsă în jos pereții de pînză, legîndu-i zdravăn de copaci, astfel încît, cu excepția unei deschizături înguste ce da înspre plajă, erau cu desăvîrşire îngrădiți.

Cum în cuibuşorul lor domnea acum o beznă s-o tai cu cuțitul, se culcară amîndoi pe aşternut, încercînd să dobîndească prin somn un scurt răgaz de uitare. Clayton se întinsese cu fața spre deschizătură, avînd la îndemînă o puşcă şi o pereche de pistoale.

Abia închiseseră ochii, cînd un sfîşietor țipăt de panteră se înălță din jungla aflată în spatele lor. Se apropie din ce în ce, pînă cînd putură distinge paşii fiarei chiar sub platforma lor. Un ceas şi mai bine o auziră pufnind şi agățîndu-se cu ghearele de copacii care le susțineau cuibul, pînă cînd, în cele din urmă, se îndepărtă luînd-o spre plajă, unde Clayton o putu vedea limpede în lumina clarului de lună — un animal robust, frumos, exemplarul cel mai mare pe care-l întîlnise vreodată.

În lungile ceasuri de beznă ce urmară nu reuşiră decît să ațipească pe apucate, căci lărmuiala nocturnă a imensei jungle unde clocoteau miriade de vieți animale le mențineau într-o continuă încordare nervii surescitați, astfel încît de o sută de ori se deşteptară tresărind la auzul strigătelor ascuțite sau altor zgomote furişe de namile tupilate sub ascunsul lor.

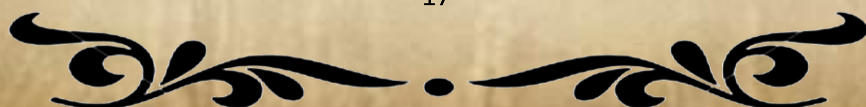
3.VIAȚA ŞI MOARTE

Dimineața îi află prea puțin sau aproape deloc odihniți, deşi încercaseră o nespusă uşurare la ivirea zorilor.

De îndată ce-şi încropiră o frugală gustare, alcătuită din carne de porc sărată, cafea şi biscuiți, Clayton reîncepu munca de construire a locuinței lor, pentru că-şi dădea seama că nu se puteau aştepta la nici un fel de siguranță şi la nici un pic de odihnă noaptea, atîta timp cît nu vor fi despărțiți de viața junglei prin patru pereți trainici. Era o sarcină anevoioasă care-i luă aproape o lună şi nu clădi decît o singură cămăruță. Îşi dură casa din trunchiuri mici, groase de vreo cincisprezece centimetri, astupînd spațiile libere cu un soi de lut pe care-l găsi la mică adîncime de la suprafața solului.

La un capăt construi o vatră din pietre mici aduse pe plajă. Le tencui tot cu lut şi cînd casa fu gata, întinse şi la exterior un strat de lut, gros de vreo zece centimetri.

În deschizătura ferestrei aşeză nişte rămurele, nu mai groase de doi centimetri şi jumătate, pe care le dispuse orizontal şi vertical, împletindu-le atît de strîns, încît alcătuiau gratii de nădejde ce puteau rezista forței unui animal puternic. În felul acesta locuința avea aer şi ventilație fără a pierde din siguranță.



Acoperişul în formă de **A** fu construit din rămurele mici, legate foarte strîns, peste care aşternu iarba lungă a junglei şi foi de palmier, fixate apoi printr-un ultim strat de lut.

Pentru uşă folosi lăzile de ambalaj care conţinuseră lucrurile lor, fixînd în cuie o placă peste alta şi aşezînd transversal scîndurile de aceeaşi fibră, pînă cînd obţinu un material solid, gros de vreo opt centimetri şi atît de rezistent, încît pe amîndoi îi pufni rîsul numai cît îl priviră. Dar ajuns la acest punct, Clayton se izbi de cea mai mare dificultate, întrucît, după ce construi uşa masivă, nu avu nici un mijloc de a o prinde. Totuşi, după încă două zile de muncă, izbuti să fasoneze două balamale din lemn tare cu ajutorul cărora montă uşa, astfel încît se deschidea şi se închidea cu uşurinţă.

Tencuiala şi finisajul fură adăugate după ce se mutară în casă — ceea ce se întîmplă de îndată ce fu aşezat acoperişul — prin îngrămădirea tuturor lăzilor în faţa uşii, peste noapte; şi astfel, locuinţa lor deveni relativ sigură şi confortabilă.

Construirea unui pat, a scaunelor, a unei mese şi a rafturilor fu o treabă comparativ uşoară, aşa încît spre sfîrşitul celei de-a doua luni, erau comod instalaţi şi de n-ar fi fost teama permanentă de un atac din partea jivinelor, precum şi singurătatea din ce în ce mai apăsătoare, nu s-ar fi simţit nici stînjeniţi, nici nefericiţi.

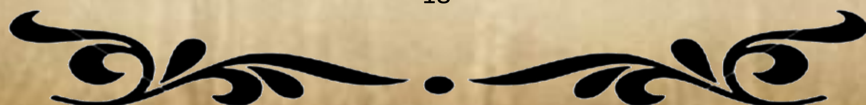
Noaptea, fiarele mîrîiau şi răgeau în jurul micuţei lor cabane, dar omul se deprinde în asemenea măsură cu zgomotele des repetate, încît curînd nu se mai sinchisiră de ele, dormind buştean pînă în zori.

În trei rînduri zăriră fugitiv siluetele masive, asemănătoare cu omul, de felul celei pe care o văzuseră în prima noapte, dar niciodată îndeajuns de aproape ca să-şi poată da seama dacă siluetele întrezărite aparţineau unor oameni sau unor animale.

Păsările strălucitoare şi maimuţele se învăţaseră cu noile lor cunoştinţe şi cum, de bună seamă, nu mai văzuseră niciodată pînă atunci fiinţe omeneşti, odată ce le trecu prima spaimă, începură să se apropie din ce în ce, îmboldite de acea ciudată curiozitate de care-s stăpînite vietăţile pădurii, ale junglei, ale cîmpiei; aşa încît, încă din prima lună, unele păsări ajunseseră să accepte firimituri din mîinile prietenoase ale celor doi Clayton.

Într-o după amiază, în timp ce Clayton lucra la o cabană suplimentară, deoarece avea de gînd să construiască mai multe încăperi, micii lor prieteni caraghioşi — maimuţicile — năvăliră ţipînd şi bruftuind prin copaci, venind în fugă din direcţia măgurii, în timp ce fugeau, aruncau înapoia lor priviri temătoare si, în cele din urmă, se opriră lîngă Clayton, flecărind aţîţate ca şi cum ar fi vrut să-l vestească de apropierea unui pericol.

În sfîrşit, văzu şi el acel ceva de care se temeau atîta maimuţicile —



omul-fiară pe care Clayton îl zărise pînă acum doar în treacăt. Se apropia prin junglă, într-o poziție semiverticală, sprijinindu-şi din cînd în cînd pumnii pe pămînt — o gigantică maimuță antropoidă — şi pe măsură ce înainta, scotea nişte mîrîieli guturale şi un soi de sunet lătrat.

Clayton se afla la oarecare distanță de cabană, pregătindu-se să doboare un arbore cît se poate de potrivit pentru lucrările lui de construcție. Luni întregi de continuă securitate, timp în care nici un animal primejdios nu se arătase la lumina zilei, îl făcuseră să devină imprudent: Clayton îşi lăsase puştile şi pistoalele în cabană şi acum, cînd văzu uriaşa maimuță zdrobind sub tălpi vegetația măruntă a junglei şi venind drept spre el, dintr-o direcție ce-i tăia orice cale de scăpare, simți un fior săgetîndu-l prin şira spinării.



Ştia că, înarmat cum se afla doar cu un topor, şansele lui împotriva monstrului feroce erau într-adevăr foarte mici — şi apoi... Alice! „Ah, Dumnezeule — îşi spuse el — ce se va întîmpla cu Alice?"

Mai exista o slabă nădejde să ajungă înapoi la cabană. Se întoarse şi începu să alerge în direcția locuinței, scoțînd strigăte de alarmă menite s-o vestească pe soția sa ca să fugă şi să se baricadeze după uşa grea a cabanei în cazul cînd gorila i-ar tăia drumul.

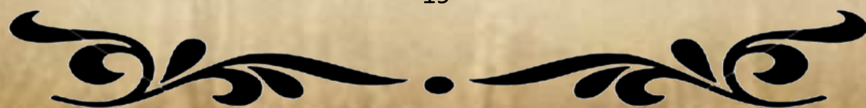
Lady Greystoke şedea în apropierea cabanei cînd îi auzi strigătul, ridică ochii; îi fu dat să vadă maimuța, care făcea salturi de o incredibilă sprinteneală pentru un animal atît de mare şi greoi, străduindu-se să i-o ia înainte lui Clayton.

Cu un strigăt stins, Lady Alice fugi spre cabană şi cînd intră, aruncă îndărăt o privire care-i umplu inima de groază, căci monstrul îi tăiase soțului ei calea; Clayton se afla în mare impas, strîngînd toporul cu ambele mîini, gata să-l repeadă asupra animalului furios, în clipa cînd acesta s-ar fi hotărît să te năpustească asupră-i.

— Alice, închide uşa şi baricadeaz-o! strigă Clayton. O să dobor bestia cu toporul!

Dar ştia foarte bine că-l aşteaptă o moarte înfiorătoare, iar Lady Alice ştia şi ea.

Gorila era ditai matahală, cîntărind probabil vreo sută cincizeci de kilograme. Ochii apropiați, răi, scăpărau de ură pe sub sprincenele zbîrlite, în timp ce caninii ascuțiți ieşiră la iveală dezgoliți într-un rînjet hidos cînd



se opri o clipă să-şi cîntărească prada.

Peste umărul bestiei, Clayton putea vedea uşa cabanei, aflată la o distanță mai mică de douăzeci de paşi şi se simți năpădit de un val de groază si de spaimă cînd o zări pe tînăra-i soție înarmată cu unul din pistoalele lui.

Lady Alice se temuse întotdeauna de armele de foc şi pentru nimic în lume nu ar fi atins vreuna, dar acum se repezi spre maimuță cu neînfricarea unei leoaice care-şi apără puiul.

— Înapoi, Alice, pentru numele lui Dumnezeu, du-te înapoi!

Dar ea nici nu se gîndi să-i dea ascultare şi chiar în aceeaşi clipă, gorila se năpusti asupra lui Clayton, care nu putu să mai scoată o vorbă.

Omul, adunîndu-şi toate puterile, învîrti toporul deasupra capului, dar vînjosul animal înşfacă unealta cu înspăimîntătoarele-i mîini şi smulgînd-o din strînsoarea lui Clayton, o zvîrli cît colo. Cu un mîrîit sinistru, îşi apucă neajutorata-i victimă, dar în secunda cînd colții dădură să se înfigă în beregata pe care o căutaseră cu însetare, răsună o detunătură şi glonțul pătrunse în spinarea gorilei, între omoplați.

Zvîrlindu-l pe Clayton la pămînt, bestia se întoarse spre noul său vrăjmaş. Dinainte-i se afla fata înspăimîntată, căznindu-se în zadar să mai descarce odată arma în trupul animalului; dar Alice nu cunoştea mecanismul armelor de foc şi trăgaciul căzu inutil, declanşînd un cartuş gol. Aproape în aceeaşi clipă, Clayton se opinti, ridicîndu-se în picioare şi fără să se gîndească la zădărnicia unui asemenea act, se repezi să îndepărteze gorila de pe trupul soției sale care se făcuse ghem.

Izbuti totuşi, fără mare efort, căci namila se rostogoli neînsuflețită în iarbă; gorila murise. Glonțul îşi îndeplinise misiunea.

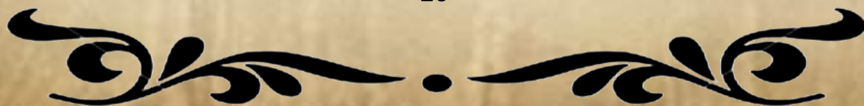
Clayton îşi cercetă în grabă soția şi constată că nu avea nici o rană, drept care deduse că bestia murise chiar în clipa cînd sărise la Alice. Cu gingăşie, îşi ridică soția, încă leşinată şi o transportă în mica lor cabană, dar trecură două ore pînă cînd Alice să-şi vină în simțiri.



Primele cuvinte pe care le rosti îl umplură de îngrijorare pe Clayton. Căci, la cîtva timp după ce-şi recăpătase cunoştința, Alice privi uimită de jur împrejurul cabanei şi apoi, cu un suspin de mulțumire, grăi:

— Vai, John, ce bine-i să te afli acasă la tine! Aveam impresia că nu mai sîntem la Londra, ci într-un loc înfiorător unde ne atacau nişte monştri giganți.

— Haide, Alice, haide, o domoli el, dezmierdîndu-i fruntea, încearcă să mai dormi şi nu te nelinişti din pricina visurilor



rele!

În noaptea aceea se născu fiul lor, în cabana scundă din vecinătatea pădurii virgine, în timp ce un leopard urla în fața uşii, iar de dincolo de măgură se auzeau tonalitățile grave ale răgetului de leu.

Lady Greystoke nu şi-a mai revenit din şocul pricinuit de atacul gorilei şi cu toate că a mai trăit un an după naşterea fiului ei, nu a mai ieşit niciodată afară din cabană şi nu şi-a mai dat vreodată limpede seama că nu s-ar fi aflat în Anglia.

Uneori îi punea întrebări lui Clayton în legătură zgomotele ciudate care sfîşiau liniştea nopților, în legătură cu absența servitorilor şi a prietenilor, cu bizara grosolănie a mobilelor din încăpere, dar, cu toate că el nu făcea nici o încercare s-o amăgească, niciodată Lady Alice nu a mai putut sesiza tîlcul tuturor acestora.

Altminteri, gîndea aproape normal, iar bucuria si fericirea pe care le încerca datorită micuțului ei fiu precum şi duioşia constantă cu care-o înconjura soțul ei, făcură ca acest an să fie foarte fericit, cel mai fericit din tînăra-i viață.

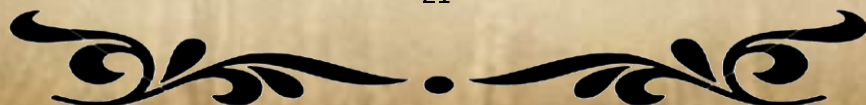
Clayton ştia foarte bine că dacă Alice şi-ar fi păstrat judecata neştirbită ar fi suferit cumplit din cauza neliniştilor şi a îngrijorării, aşadar, deşi se simțea nespus de îndurerat de starea ei, în unele momente era de-a dreptul bucuros că soția lui nu putea să înțeleagă realitatea.

De multă vreme renunțase la speranța de a se salva de acolo, decît doar prin cine ştie ce întîmplare. Cu un zel neostoit, lucrase la înfrumusețarea interiorului cabanei.

Duşumeaua era acoperită cu piei de leu şi de panteră. Diferite bufete şi rafturi de cărți căptuşeau pereții. Vaze ciudate, modelate cu propriile-i mîini din lutul ce se găsea în regiune, purtau buchete de frumoase flori tropicale. Perdelele împletite din fire de iarbă şi de bambus împodobeau ferestrele şi — realizarea cea mai grea dintre toate — reuşise, cu sărăcăcioasele lui unelte, să taie scînduri pentru a nivela suprafața pereților şi a tavanului şi a-şi înjgheba o podea netedă.

Faptul că izbutise să-şi educe mîinile la îndeletniciri atît de neobişnuite constituia şi pentru el o sursă de continuă şi blîndă mirare. Dar îşi iubea munca, deoarece o făcea de dragul soției sale şi a firavei vieți care venise să le însenineze zilele, deşi le sporise însutit răspunderile şi grozăvia situației. În anul în care urmă Clayton fu atacat în mai multe rînduri de maimuțele gigantice, care păreau acum să bîntuie în permanență prin preajma cabanei, dar cum niciodată nu se mai hazardase să iasă fără ambele puşti şi pistoale, nu se mai temea de uriaşele jivine.

Întărise apărarea ferestrelor şi potrivise la uşa cabanei un lacăt de lemn, unic în felul lui, aşa încît, cînd pleca la vînătoare sau la cules de fructe, îndeletniciri pe care era nevoit să le practice în mod constant pentru a asigura nevoile de hrană, nu se mai temea de posibilitatea ca vreuna din



bestiile acelea să dea buzna în căminul lui.

La început împuşca cea mai mare parte a vînatului chiar prin fereastra cabanei, dar după un timp animalele se învățaseră să se ferească de curioasa vizuină de unde izbucneau înfricoşătoare detunături de puşcă.

În răgazurile de odihnă, Clayton îi citea adeseori cu glas tare soției lui din teancurile de cărți pe care le aduseseră cu ei, în vederea noului cămin la care nădăjduiseră. Printre acestea se aflau multe cărți pentru copii — cărți cu poze, abecedare, poveşti — căci se aşteptaseră ca odrasla lor să atingă vîrsta cititului mai înainte ca ei să fi putut spera să se întoarcă în Anglia.

Alteori, Clayton îşi făcea însemnări în jurnalul lui, pe care se deprinsese să-l scrie în limba franceză şi unde înregistra amănuntele ciudatei lor vieți, îşi ținea jurnalul ferecat într-o casetă de metal.

Cînd se împlini un an de la naşterea fiului ei, Lady Alice se stinse din viață, tăcut, în somn. Atît de domol i-a fost sfîrşitul, încît lui Clayton îi trebuiră ore întregi pînă să-şi dea seama că soția sa era într-adevăr moartă.



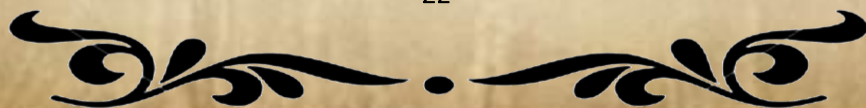
Grozăvia situației îşi făcu foarte încet loc în conştiința lui şi e îndoielnic dacă şi-a dat vreodată seama pe deplin de imensitatea durerii sale şi de cumplita răspundere care-i apăsa umerii, acum, cînd avea în grijă făptura aceea plăpîndă, de fiul care trebuia încă alăptat.

Ultima însemnare din jurnalul său a fost făcută în dimineața ce a urmat săvîrşirii din viață a Lady-ei Alice şi cuprinde o serie de amănunte expuse într-un limbaj prozaic, care le sporeşte nota patetică: pentru că respiră din ele o apatie istovită, născută dintr-un lung şir de suferințe şi deznădejdi, o apatie pe care chiar această cruntă lovitură abia de-o putea face să vibreze în adîncurile unei dureri mai intense:

„Fiul meu țipă după mîncare. O, Alice, Alice, ce să mă fac?"

Şi în timp ce John Clayton aşternea aceste cuvinte, sortite să fie cele din urmă scrise de mîna lui, capul îi căzu ostenit peste brațele întinse pe masa cioplită pentru cea care zăcea acum împietrită şi rece în patul de alături.

Vreme îndelungată nici un sunet nu ştirbi tăcerea mormîntală a amiezii de junglă, în afară de scîncetele jalnice ale micuțului pui de om.



4.GORILELE

În inima pădurii, pe-un platou aflat cam la o milă în spatele oceanului, bătrînul Kerchak, gorila, spumega de furie în mijlocul neamului său. Membrii mai tineri şi mai sprinteni ai tribului se cățăraseră pe ramurile de sus ale arborelui uriaş, ca să se ferească de mînia bătrînului; preferau să-şi rişte viața pe crengile care abia le suportau greutatea, decît să-l înfrunte pe bătrînul Kerchak într-unul din accesele lui de nestăpînită furie.

Ceilalți masculi se risipiseră în toate direcțiile, dar nu mai înainte ea bruta ațîțată să fi simțit vertebrele unuia dintre ei plesnind între fălcile-i uriaşe, înspumate de turbare.

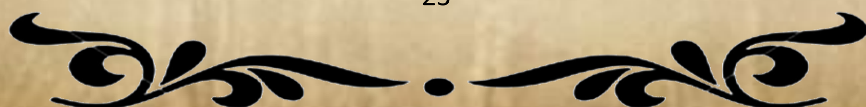
O tînără femelă ghinionistă alunecă de pe o ramură înaltă, pe care nu-şi putuse ține echilibrul şi se prăbuşi cu zgomot chiar la picioarele lui Kerchak. Scoțînd un urlet sălbatic, gorila se repezi asupră-i, sfîşiindu-i cu colții puternici o bucată de carne de pe o coastă şi izbind-o violent în cap şi peste umeri cu o creangă de copac frîntă, pînă ce-i făcu țeasta chisăliță.

Apoi o pîndi pe Kala, care, întorcîndu-se chiar atunci cu puiul său dintr-o expediție în căutarea hranei, habar n-avusese de turbarea înverşunatului Kerchak, pînă cînd țipetele de alarmă ale fîrtaților n-o făcură s-o ia la sănătoasa ca să-şi scape pielea Dar Kerchak o ajunse din urmă, atît de aproape, cît ar fi înşfăcat-o de încheietura mîinii dacă ea ar fi executat un disperat salt aerian, sărind de pe un copac pe altul — performanță periculoasă, pe care gorilele o practică foarte rar, doar cînd nu există altă soluție în fața primejdiei. Execută saltul cu succes, dar cînd se prinse de crengile copacului mai îndepărtat, smucitura bruscă slăbi strînsoarea brațelor puiului ei, care i se agățase cu furie de gît şi Kala văzu mica făptură rostogolindu-se, răsucindu-se şi chircindu-se la zece metri dedesubt. Cu un înfiorător strigăt de durere, Kala se aruncă de-a dreptul lingă el, fără să-i mai pese de primejdia ce-o pîndea din partea lui Kerchak; dar cînd ridică micuța făptură zdrobită, văzu că viața îi părăsise trupul.

Gemînd înfundat, Kala continuă să-şi strîngă puiul la piept, iar Kerchak nu încercă s-o brutalizeze. Moartea puiului făcuse ca furia-i diavolească să se astîmpere tot aşa de brusc cum se dezlănțuise.

Kerchak era o uriaşă căpetenie de gorile, cîntărind poate o sută şaptezeci şi cinci de kilograme. Avea o frunte foarte îngustă şi teşită, ochi injectați, mici şi aşezați foarte aproape de rădăcina nasului grosolan, turtit; urechile-i erau mari şi subțiri, dar, oricum, mai mici decît ale celor din neamul său.

Firea lui vijelioasă şi marea-i forță îi asiguraseră dominația asupra micului trib în mijlocul căruia se născuse cu vreo douăzeci de ani în urmă.



Acum, cînd se afla în plină vigoare, în toată pădurea deasă nu exista maimuță care să fi cutezat să-i conteste dreptul la domnie, iar celelalte fiare mai mari se fereau să-l hărțuiască.

Bătrînul Tantor, elefantul, era singurul dintre toate vietățile sălbatice care n-avea frică de el — şi numai de elefant se temea Kerchak. Cînd Tantor pufnea pe trompa lui, gorila şi neamul ei se cățărau iute în copaci, la nivelul al doilea.

Tribul de antropoide peste care domnea Kerchak , cu mînă de fier şi colți amenințător dezgoliți, număra şase pînă la opt familii, fiecare dintre acestea fiind alcătuită dintr-un mascul adult, cu femelele şi puii lui, însumînd cu toții laolaltă vreo şaizeci- şaptezeci de maimuțe.

Kala era femela cea mai tînără a unui mascul numit Tublat, ceea ce înseamnă „nas-spart", iar puiul pe care-l văzuse strivit era primul ei copil; de altfel, ea nici n-avea mai mult de nouă sau zece ani. Deşi atît de tînără, Kala era vînjoasă şi puternică — un exemplar splendid, cu mădulare zvelte, o frunte rotundă şi înaltă, care vădea o înzestrare cu mai multă inteligență decît semenii săi. De asemenea, avea o mare capacitate de iubire şi de suferință maternă.

Totuşi era numai o maimuță, o uriaşă, feroce, înverşunată fiară dintr-o specie îndeaproape înrudită cu gorilele, doar ceva mai inteligentă decît acestea; inteligența, îmbinată cu forța gorilelor, făcea din specia ei cel mai fioros dintre înspăimîntătorii străbuni ai omului.

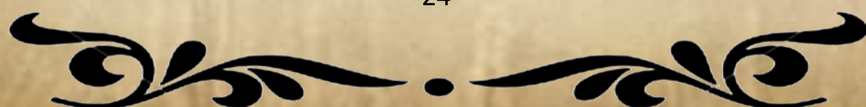
Cînd membrii tribului îşi dădură seama că mînia lui Kerchak se potolise, îşi părăsiră încet ascunzişurile din arbori şi porniră să-şi vadă mai departe de feluritele îndeletniciri de la care fuseseră întrerupți.

Tinerii se jucau şi se zbenguiau printre copaci şi tufişuri. Cîțiva dintre adulți se întinseseră cu fața-n jos pe culcuşul moale alcătuit de frunzele moarte sau putrezite ce acopereau pămîntul, în timp ce alții răsturnau crengi căzute şi bulgări de pămînt, scociorînd după gîndăceii şi reptilele care formau o parte a hranei lor. Alții umblau căutînd prin copacii din jur fructe, alune, păsări mici, ouă.

Petrecuseră în felul ăsta o oră şi mai bine, cînd Kerchak îi adună şi poruncindu-le să-l urmeze, se îndreptară spre ocean.

În cea mai mare parte, acolo unde era spațiu bătătorit, mărşăluiră pe pămînt, urmînd cărarea uriaşilor elefanți, care, tot ducîndu-se şi întorcîndu-se, fuseseră singurii ce tăiaseră drum în junglă prin încîlceala de mărăciniş, liane, plante agățătoare şi copaci. Cînd mergeau, gorilele înaintau cu o mişcare rotită, stîngace, proptindu-se cu pumnii noduroşi în pămînt şi săltîndu-şi înainte corpurile dizgrațioase. Cînd însă drumul ducea printre arborii mai mărunți, se mişcau cu repeziciune, legănîndu-se de pe o creangă pe alta cu agilitatea verilor mai mici, maimuțele. Şi tot drumul, Kala îşi purtă puiul mort, strîns lipit la piept.

Curînd, după-amiaza, ajunseră pe creasta unei măguri care da spre



plajă şi la poalele căreia se afla cabana ce constituia ținta lui Kerchak. Văzuse pe mulți din neamul lui prăbuşindu-se morți în fața zgomotului puternic scos de bățul negru, mînuit de ciudata maimuță albă care trăia în bîrlogul acela minunat şi Kerchak, în mintea-i primitivă, luase hotărîrea să pună stăpînire pe unealta dătătoare de moarte şi să cerceteze interiorul misteriosului cuib.

Mai voia foarte, foarte mult să-şi înfigă dinții în beregata ciudatului animal pe care învățase să-l urască, temîndu-se totodată de el, din care pricină venea adeseori cu tribul său în recunoaştere, pîndind un prilej cînd maimuța albă ar fi fost mai puțin vigilentă.

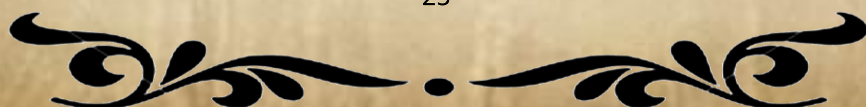
În ultima vreme renunțaseră la ideea unui atac şi nici măcar nu se mai arătaseră; pentru că, ori de cîte ori procedaseră astfel în trecut, bățul negru îşi detunase cumplitul mesaj de moarte către unul din membrii tribului.

Astăzi însă, omul nu se vedea pe afară şi din locul de unde iscodeau, maimuțele putură observa că uşa cabanei era deschisă. Încet, cu prudență şi fără zgomot, se strecură prin junglă spre cabană. Nu scoaseră nici un mîrîit, nici un urlet de furie — bețigaşul cel negru îi învățase să se apropie muteşte, ca nu cumva să-l trezească. Veniră din ce în ce mai aproape, pînă cînd Kerchak însuşi se furişă chiar la uşă şi privi înăuntru. În spatele lui urmau doi masculi şi apoi Kala, strîngînd la piept mica-i povară neînsuflețită.

Văzură înăuntru maimuța albă, pe jumătate prăbuşită peste o masă, cu capul culcat pe brațe; pe pat zăcea o siluetă acoperită cu o pînză de catarg în timp ce dintr-un mic leagăn rustic se auzea scîncetul unui prunc.,

Kerchak se strecură hoțeşte şi se ghemui pe vine, gata de atac; în clipa aceea John Clayton se înălță cu o tresărire violentă şi se găsi față-n față cu maimuțele. Priveliştea care i se înfățişă ochilor trebuie să-i fi înghețat sîngele în vine, căci dincoace de uşă se aflau trei gorile monstruoase, în spatele cărora se îngrămădeau numeroase altele . Cîte erau, n-a putut niciodată şti, pentru că puştile lui atîrnau pe peretele din celălalt capăt al încăperii, alături de pistoale, iar Kerchak se şi năpusti asupră-i.

După ce regele maimuțelor eliberă din strînsoare trupul neînsuflețit al celui ce fusese John Clayton, Lord Greystoke, îşi îndreptă atenția spre micuțul din leagăn! Dar Kala ajunse acolo înaintea lui şi cînd Kerchak dădu să înşface copilul, îl smulse ea şi înainte de a fi putut să-i taie drumul, Kala o şi zbughi pe uşă şi se adăposti într-un arbore înalt.





Răpind pruncul Alicei Clayton, Kala lăsase să cadă în leagănul gol puiul ei mort; căci plînsetul puiului viu stîrnise în inima ei sălbatică chemarea universalului instinct matern, pe care puiul mort nu-l mai putea astîmpăra.

Acolo sus, pitită printre crengile unui arbore uriaş, legănă la piept pruncul care țipa şi în scurtă vreme, instinctul care vibra la fel de puternic în această femelă sălbatică, precum vibrase şi în pieptul gingaşei şi frumoasei Lady Alice — instinctul iubirii de mamă — pătrunse în abia înfiripata înțelegere a puiului de om şi-l făcu să se domolească. Apoi foamea şterse şi ultima barieră dintre ei şi fiul unui lord englez şi al unei lady se ospăta la sînul Kalei, maimuța uriaşă.

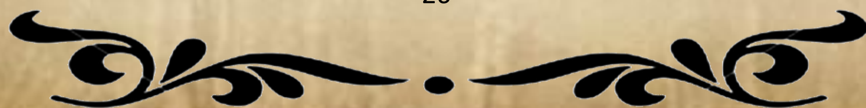
Între timp, monştrii din cabană cercetau cu precauție cele aflate în ciudata vizuină.

După ce se asigură că Clayton îşi dăduse sufletul, Kerchak îşi îndreptă atenția spre obiectul întins pe pat, acoperit cu o pînză de catarg. Ridică uşurel un colț al giulgiului, dar cînd dădu cu ochii de trupul femeii, smulse cu brutalitate pînza în care era înfăşurată şi-şi încleşta mîinile uriaşe, păroase, în jurul gîtului alb, lipsit de viață. O clipă îşi înfipse adînc degetele în carnea rece, apoi, dîndu-şi seama că femeia era moartă, o lăsă în părăsire, pornind să examineze conținutul încăperii; nu se mai atinse de cadavrul Lady-ei Alice şi al lui Sir John.

În primul rînd, atenția îi fu atrasă de puşca ce atîrna pe perete; la bățul ăsta curios care tuna aducînd moarte, rîvnea de luni de zile, dar acum, cînd se afla la o palmă de el, nu se încumeta să-l înhațe. Se apropie prudent de obiect, gata s-o ia la fugă dacă ar fi început să vorbească cu glasul lui tunător şi adînc, aşa cum îl mai auzise vorbind cînd adresase ultimele cuvinte unor semeni ai lui Kerchak, care din neştiință sau din pripeală, se năpustiseră asupra miraculoasei maimuțe albe care mînuia bățul.

În străfundurile înțelegerii acestui animal mijise ceva care-i spunea că bățul tunător e primejdios în mîna cuiva care ştie să-l manevreze; totuşi trecură minute întregi pînă se hotărî să-l atingă.

Se plimbă de colo-colo prin fața bățului, cu capul mereu întors, astfel încît nu slăbi o secundă din ochi obiectul năzuințelor sale.



Slujindu-se de brațele-i lungi cum se slujeşte omul de cîrje şi aruncîndu-şi, la fiecare opintire, trupul masiv încoace şi-ncolo, marele rege al maimuțelor se învîrti în sus şi-n jos, scoțînd mîrîieli răguşite, punctate din cînd în cînd de acel țipăt pătrunzător, care-i cel mai cumplit zgomot al junglei.

În cele din urmă se opri dinaintea puştii. Încetişor, întinse o mînă uriaşă pînă cînd aproape că atinse țeava scînteietoare, pentru ca pe dată să-şi retragă mîna şi să-şi reia acel du-te-vino precipitat. S-ar fi zis că prin toată această demonstrație de neînfricare, ca şi prin țipetele-i sălbatice, colosul îşi aduna curajul şi se ațîța singur pînă avea să atingă cutezanța de a pune mîna pe armă.

Se opri din nou şi de astă dată izbuti să-şi lipească mîna şovăitoare de oțelul rece, pentru ca în aceeaşi clipă să şi-o retragă iar şi să-şi reia foiala plină de neastîmpăr. Ceremonia fu repetată de nenumărate ori, dar de fiecare dată cu o încredere sporită, pînă cînd, în cele din urmă, puşca fu smulsă din cui şi iat-o în mîna animalului.

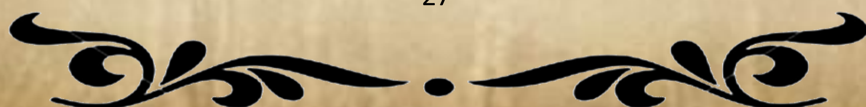
Constatînd că nu-i face nici un rău, Kerchak începu s-o cerceteze minuțios. O pipăi de la un capăt la celălalt, privi în adîncurile negre ale țevii, îşi plimbă degetele pe părțile-i laterale, pe pat, pe încărcător şi în sfîrşit, pe trăgaci.

Tot timpul cît au durat aceste operații, maimuțele care intraseră în cabană stăteau ciorchine lîngă uşă, urmărind mişcările şefului, în vreme ce dihăniile rămase afară se îngrămădeau şi-şi lungeau gîtul ca să vadă şi ele ce se petrece înăuntru. Deodată, degetele lui Kerchak se încleştară pe trăgaci. Urmă o detunătură asurzitoare, iar maimuțele de la uşă şi de dincolo de uşă se învălmăşiră şi se prăvăliră una peste alta, în graba sălbatică de a fugi.

Kerchak era la fel de înspăimîntat, atît de înspăimîntat, încît nu-i dădu prin cap să azvîrle pricina acelui zgomot îngrozitor, ci se năpusti la uşă, ținînd strîns puşca în mînă. Cînd trecu prin deschizătură, țeava puştii se agăță de marginea uşii ce se închidea dinăuntru în afară şi o trase cu atîta forță, încît uşa se trînti zdravăn în urma maimuțelor care o luaseră la picior.

La mică depărtare de cabană, cînd Kerchak se opri o clipă şi descoperi că mai strîngea puşca în mînă, o zvîrli cît. Colo, cum ar fi azvîrlit un fier roşu şi niciodată nu mai încercă s-o regăsească — detunătura însemnase o încercare prea puternică pentru nervii lui de animal; dar se convinsese că teribilul băț era absolut nevătămător atît timp cît îl lăsai în pace.

Trebui să se scurgă un ceas pînă ce maimuțele se încumetară să se apropie iar de cabană spre a-şi continua investigațiile, dar cînd, în sfîrşit, se întoarseră, găsiră, spre marele lor necaz uşa închisă şi înțepenită atît de straşnic, încît nu fu chip s-o forțeze.



Lacătul ingenios construit de Clayton se încuiase cînd Kerchak se agăţase de uşă; nici ferestrele bine zăbrelite nu oferiră maimuţelor o cale de acces. După ce se învîrtiră un timp împrejurul cabanei, se întoarseră îndărăt în adîncurile pădurii şi pe platourile stîncoase de unde veniseră.

Kala nu coborîse pe dată cu pruncul ei adoptat, dar Kerchak îi strigă să vină şi cum în glasul lui nu răsuna nici urmă de furie, se lăsă sprintenă în jos, din ram în ram şi se alătură celorlalţi în marşul spre casă.

Maimuţele care încercară să se uite la curiosul pui al Kalei fură respinse de ea cu colţi dezgoliţi ameninţător şi cu mîrîieli joase, însoţite de avertismente.

Cînd o încredinţară că nu voiau să-i facă copilului nici un rău, le îngădui să se apropie, dar nu-i lăsă cu nici un chip să-i atingă comoara. Părea să-şi dea seama că pruncul era plăpînd şi delicat şi se temea ca mîinile grosolane ale neamurilor ei să nu-i vatăme micuţul.

Mai avu o iniţiativă, din care pricină drumul fu foarte anevoios pentru Kala. Amintindu-şi de moartea puiului ei, îşi susţinu tot timpul noul copil cu braţul, pînă la disperare. Ceilalţi micuţi erau purtaţi de mamele lor în circă; braţele lor firave se agăţau de grumazurile păroase, iar picioruşele se sprijineau de subsuorile mamei.

Dar cu Kala lucrurile se petreceau altminteri; ea ţinea trupuşorul gingaş al micului Lord Greystoke strîns la piept, în timp ce mînuţele delicate se agăţau de smocurile lungi de păr negru care acopereau această porţiune din trupul Kalei. Văzuse un pui căzîndu-i din cîrcă şi găsindu-şi o moarte cumplită; cu acest al doilea pui n-avea să mai rişte asemenea lucru.

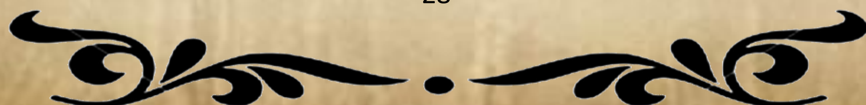
5.MAIMUŢA ALBĂ

Kala îşi îngrijea cu duioşie puiul de pripas, mirîndu-se în sinea ei de ce acesta nu se dezvolta în forţă şi în agilitate deopotrivă cu puii altor mame. Trecuse aproape un an de cînd intrase în posesia ei şi puiul abia de începuse a umbla singur, cît despre căţărat, vai de mine ce neputincios era!

Kala stătea uneori de vorbă cu femelele mai bătrîne despre tînăra ei odraslă, dar nici una dintre ele nu înţelegea cum poate un pui să fie atît de încet şi de înapoiat în a învăţa să aibă grijă de sine .Cum aşa? Dar nici hrana nu şi-o putea procura singur şi doar trecuseră mai bine de douăsprezece luni de cînd îl găsise Kala.

De-ar fi ştiut maimuţele că pruncul, înainte de a fi intrat în posesia Kalei, împlinise treisprezece luni, l-ar fi socotit un caz lipsit de orice speranţă, căci micile gorile din tribul lor erau la două-trei luni tot atît de avansate cît şi puiul ăsta de douăzeci şi cinci de luni.

Tublat, soţul Kalei, era nedumerit şi supărat şi dacă femela n-ar fi



fost mereu cu ochii în patru, el de mult i-ar fi făcut de petrecanie copilului.

— N-o să ajungă niciodată o gorilă — o lămuri el. Va trebui să-l porți şi să-l ocroteşti toată viața. Ce folos o să aducă tribului? Nici unul; va fi numai o povară. Lasă-l să-şi doarmă liniştit somnul de veci printre ierburile înalte, ca tu să poți da naştere altor gorile puternice, care să ne fie un sprijin la bătrînețe.

— Niciodată, Nas-Spart — răspunse Kala. Dacă va trebui să-l port toată viața, îl voi purta.

Atunci Tublat se duse la Kerchak, cerîndu-i să facă uz de autoritatea sa pe lîngă Kala şi să-i poruncească să renunțe la micul Tarzan, căci ăsta era numele pe care-l puseseră gingaşului Lord Greystoke, Tarzan însemnînd în limba lor „piele-albă".



Dar cînd Kerchak îi vorbi, Kala îl amenință că, dacă n-o lasă în pace să-şi crească copilaşul, va părăsi tribul. Şi cum acesta constituia unul din drepturile inalienabile ale vietăților din junglă cînd sînt nemulțumite de tribul lor, o lăsară de capul ei, deoarece Kala era o femelă tînără, cu picioare zvelte şi n-ar fi vrut s-o piardă.

Pe măsură ce Tarzan creştea, se dezvolta cu paşi mai rapizi, astfel încît la zece ani se cățăra de minune în copaci, iar jos, pe pămînt, se pricepea să facă o sumedenie de lucruri năstruşnice ce depăşeau posibilitățile frățiorilor şi surioarelor lui.

Se deosebea în multe privințe de ei şi adeseori le stîrnea mirarea prin istețimea lui, mult superioară lor, dar în forță şi ca mărime era mai prejos; căci la zece ani antropoidele erau pe deplin dezvoltate, unele dintre ele ridicîndu-se la peste doi metri înălțime, în timp ce micul Tarzan era doar un băiețaş. Dar ce băiețaş!

Încă din fragedă copilărie îşi folosise mîinile ca să se legene şi să sară de pe o cracă pe alta, după cum îl învățase uriaşa lui mamă şi cînd se făcu mai mare petrecu zilnic ore întregi gonind prin copaci cu frații şi surorile lui.

Putea să sară la şapte metri în aer, pe înălțimile amețitoare ale arborilor din junglă şi să prindă, cu o precizie ce nu da niciodată greş şi fără vreo strădanie aparentă, o ramură ce se zbătea nebuneşte în bătaia uraganului apropiat.



Putea coborî şapte metri dintr-o dată, din cracă în cracă, într-o alunecare rapidă spre pămînt, sau se putea cățăra în vîrful celui mai semeț dintre giganții tropicali, cu uşurința şi repeziciunea unei veverițe.

Deşi în vîrstă doar de zece ani, avea puterea unui bărbat mijlociu de treizeci şi era mult mai suplu în mişcări decît poate ajunge vreodată cel mai antrenat dintre atleți. Şi zi de zi puterea lui creştea.

Viața lui Tarzan printre crîncenele gorile a fost fericita; pentru că în memoria sa nu purta amintirea unui alt soi de viață şi nici nu ştia că în univers mai există şi altceva decît acest petic de pădure şi sălbăticiunile din junglă care-i erau familiare.

Împlinise aproape zece ani cînd începu să-şi dea seama că există o mare deosebire între el şi frații săi. Şi trupul lui mic, rumenit de soare deveni brusc o pricină de mare ruşine cînd observă că el n-avea nici un fir de păr, de parc-ar fi fost şarpe sau alt soi de reptilă. Încercă să înlăture acest neajuns mînjindu-se din cap pînă-n picioare cu noroi; dar noroiul se zbicea şi cădea. Şi-apoi era atît de neplăcut, încît hotărî pe dată că preferă ruşinea decît senzația nesuferită.

În ținutul înalt pe care tribul lui îl vizita adeseori, se afla un lăcuşor şi în apele lui limpezi şi neclintite îşi văzu Tarzan pentru prima oară fața.

Era o zi zăpuşitoare din anotimpul secetos, si Tarzan se duse cu unul din verii săi la mal, ca să bea apă. Cînd se aplecară, ambele fețe se oglindiră în lacul adormit: trăsăturile sălbatice şi fioroase ale maimuței, alături de cele ale mlădiței aparținînd unei vechi familii englezeşti.

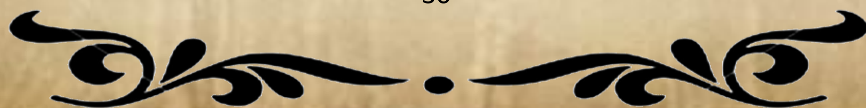
Tarzan fu îngrozit. Era destul de rău să fii spin, dar să mai ai şi o asemenea mutră! Se miră cum de puteau celelalte gorile să se uite măcar la fata lui.

Gura aceea micuță şi subțire şi dinții mărunți şi albi! Cum puteau să arate oare alături de boturile cărnoase şi de colții puternici ai fraților lui mai norocoşi! Şi năsucul mic şi fin era atît de subțire, încît părea lihnit de foame. Se înroşi ca para focului cînd îl compară cu nările largi şi fremătătoare ale amicului său. Ce nas generos şi puternic avea! Cum i se lățea pe jumătate din față! "Ce bine trebuie să fie cînd eşti frumos!" gîndi Tarzan.

Dar cînd îşi mai văzu şi ochii! — Ah, asta a fost lovitura de grație — o pată cafenie, un cerc cenuşiu în jurul ei şi apoi era alb curat! Îngrozitor! Nici măcar şerpii nu aveau ochi atît de hidoşi.

Era atît de absorbit de aceste autoaprecieri, încît nu auzi cum în spatele lui iarba înaltă se desparte şi cum o dihanie mare se furişează hoțeşte prin junglă; nici prietenul lui, gorila, nu auzi, pentru că tocmai atunci bea apă şi lipăitul buzelor şi gîlgîitul de satisfacție acoperiră zgomotul apropierii nepoftitului.

La mai puțin de treizeci de paşi în spatele celor doi se ghemuia Sabor, uriaşa leoaică, vînturîndu-şi coada. Cu precauție, întindea o labă mare,



vătuită, pe care o lăsă apoi fără zgomot pe pămînt înainte de a o fi ridicat pe a doua. În acest fel avansa: o pisică uriaşă, aproape tîrîndu-şi pîntecele pe jos şi pregătindu-se să se repeadă asupra prăzii

Acum se afla la trei metri depărtare de cei doi neştiutori tovarăşi de joacă — îşi trase cu grijă labele dindărăt sub greutatea corpului, muşchii mari încordîndu-i-se sub pielea-i frumoasă. Se ghemuise atît de tare, încît părea turtită, cu excepția spinării lucioase, arcuite, gata pregătită de salt. Coada nu i se mai vîntura — stătea dreaptă şi nemişcată.

O clipă rămase astfel, ca prefăcută în stană de piatră, apoi, slobozind un răget înfiorător, sări.

Sabor, leoaica era un vînător încercat. Cuiva mai puțin experimentat, alarma sălbatică a răgetului ei cînd sărea i s-ar fi părut o nerozie, căci n-ar fi putut să cadă oare cu mai mare siguranță asupra victimelor dacă ar fi executat un salt mut, neînsoțit de strigătul acela pătrunzător? Dar Sabor cunoştea foarte bine iuțeala vietăților junglei şi finețea aproape incredibilă a auzului lor. Pentru acestea, fîşîitul uşor al unui fir de iarbă ce se freca de un alt fir era un avertisment la fel de eficient ca şi răcnetul ei cel mai puternic, ori Sabor ştia că n-ar fi putut face saltul măreț fără un cît de mic zgomot.

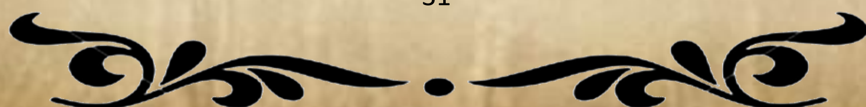


Urletul ei sălbatic nu era un avertisment. Era menit să înghețe bietele victime, paralizîndu-le de groază doar o fracțiune de secundă, atît cît trebuia pentru ca ghearele-i puternice să se împlînte în carnea lor fragedă şi să le imobilizeze fără nici o speranță de scăpare.

În ceea ce o privea pe maimuță, Sabor chibzuise corect. Mica gorilă, tremurînd de spaimă, se cinchise doar o clipă, dar această clipă fusese destul de lungă ca să-i fie fatală. Nu la fel însă s-au petrecut lucrurile cu Tarzan, copilul-om. Viața lui printre primejdiile junglei îl învățase să întîmpine neprevăzutul cu încredere în sine, iar inteligența lui superioară determina o rapiditate a reacțiilor mintale care întrecea cu mult posibilitățile maimuțelor.

Aşa încît răgetul leoaicei Sabor galvanizară creierul şi muşchii lui Tarzan la imediată acțiune.

În fața lui se aşterneau apele adînci ale lacului, în spatele lui îl aştepta o moarte sigură: o moarte cumplită între ghearele ce sfîşie şi colți ce sfîrtecă. Tarzan nu putea suferi apa decît atunci cînd însemna un mijloc de a-şi potoli setea. N-o putea suferi pentru că o asocia cu răceala şi neplăcerea ploilor torențiale, de care se temea din pricina tunetelor, a



fulgerelor şi a vîntului care le însoțea.

Sălbatica lui mamă îl învățase să se ferească de apele adînci ale lacului şi de altfel, n-o văzuse chiar el pe mica Neeta, doar cu cîteva săptămîni în urmă, pierind sub oglinda liniştită de la suprafață pentru a nu se mai întoarce niciodată la trib?

Dar, dintre cele două rele, mintea lui ageră îl alese pe cel mai puțin rău; prin urmare, de îndată ce prima notă a răgetului cumplitei Sabor destrămase liniştea junglei şi înainte ca fiara să fi făcut jumătate din salt, Tarzan simți apele reci închizîndu-i-se deasupra creştetului.

Nu ştia să înoate şi apa era foarte adîncă, dar nu-şi pierdu nici un dram din stăpînirea de sine şi din inventivitatea, care alcătuiau însemnele unei făpturi superioare. Începu să dea repede din mîini şi din picioare, în încercarea de a ieşi la suprafață şi probabil că mai mult din întîmplare decît voit făcu mişcările folosite de cîini cînd înoată, astfel că în cîteva secunde nasul îi ieşi deasupra apei şi Tarzan descoperi că putea pluti făcînd aceleaşi mişcări, ba putea chiar înainta prin apă. Fu foarte surprins şi încîntat de această nouă ispravă, la care fusese împins atît de neaşteptat, dar nu avu timp să se gîndească prea mult la ea.

Înota acum paralel cu malul şi văzu bestia cea sîngeroasă, care l-ar fi înşfăcat, aplecată încă deasupra trupului neînsuflețit al tovarăşului său de joacă. Leoaica îl urmărea pe Tarzan cu priviri încordate, aşteptîndu-l de bună seamă să revină la mal, dar băiatului nici prin cap nu-i trecea una ca asta. Dimpotrivă, îşi înălță glasul în strigătul de disperare al tribului său, adăugind şi avertismentul menit să-i prevină pe eventualii salvatori că riscă să cadă în ghearele Saborei.

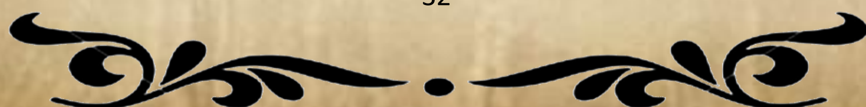
Aproape imediat se auzi din depărtare un răspuns şi după scurt timp, patruzeci sau cincizeci de gorile se îndreptară, legănîndu-se rapid şi maiestuos, spre scena tragediei. În fruntea lor venea Kala, pentru că recunoscuse glasul fiului ei cel mai iubit şi alături de ea era mama micuței gorile ce zăcea moartă sub Sabor cea cruntă.

Deşi mai puternică şi mai bine pregătită de luptă decît gorilele, leoaica n-avea nici un chef să dea piept cu adulții mînioşi şi cu un mîrîit plin de ură, făcu un salt iute în lăstăriş şi pieri din văz.

Tarzan înotă pînă la țărm şi se cațără repede pe pămînt uscat. Senzația de prospețime şi de bucurie pe care i-o dăduse apa rece îl umplu de o recunoscătoare surpriză şi de atunci încolo nu pierdu nici un prilej de a face zilnic o baie fie în lac, fie în rîu, fie în ocean cînd avea prilejul.

Multă vreme, Kala nu-şi putu crede ochilor, căci, deşi cei din neamul ei puteau să înoate cînd erau nevoiți s-o facă, totuşi nu le plăcea să intre în apă şi niciodată nu se vîrau de bună voie.

Aventura cu leoaica Sabor a constituit pentru Tarzan un izvor de plăcute amintiri; era nevoie de asemenea întîmplări ca să spargă monotonia vieții cotidiene — care, altminteri, se confunda eu plicticoasele raiduri în



căutarea hranei, cu mîncatul şi dormitul. Tribul căruia îi aparţinea, cutreiera pe o suprafaţă care se întindea, în linii mari, pe vreo douăzeci şi cinci de mile de-a lungul coastei şi vreo cincizeci de mile în interior. Străbăteau aproape mereu aceste distanţe şi uneori rămîneau luni întregi într-un singur loc; dar cum se mişcau cu mare viteză prin copaci, traversau tot teritoriul în decurs de numai cîteva zile.

Durata rămînerii depindea în mare măsură de rezervele de hrană, de condiţiile climaterice şi de superioritatea numerică a animalelor din specii mai primejdioase, deşi, de multe ori, Kerchak îi purta în marşuri lungi numai pentru că se săturase să stea în acelaşi loc. Noaptea se culcau pe unde îi prindea întunericul, întinzîndu-se pe jos şi uneori acoperindu-şi capetele — mai rar trupurile — cu frunze mari de palmier. Dacă nopţile erau răcoroase, se culcau cîte doi sau trei. Cuibăriţi unul în braţele celuilalt, ca să-şi ţină de cald, aşa se făcu în toţi aceşti ani că Tarzan dormi noaptea în braţele Kalei.

Că jivina uriaşă, sălbatică iubea acest copil de altă rasă, e mai presus de orice îndoială; iar el, la rîndu-i dăruia namilei aceleia păroase toată afecţiunea care ar fi trebuit să aparţină tinerei şi frumoasei lui mame, dacă aceasta ar fi trăit.

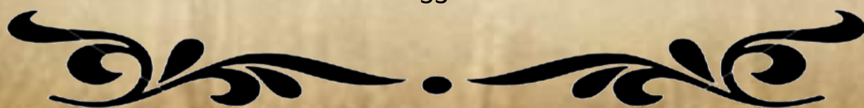
Cînd era neascultător, e drept că-l mai altoia, dar niciodată Kala nu se arăta crudă cu el şi mai ales îl dezmierda decît îl pedepsea.

Tublat, soţul ei, îl urîse dintotdeauna pe Tarzan şi în cîteva rînduri fusese pe punctul de a pune capăt tinerei lui vieţi. La rîndul său, Tarzan nu pierdea nici un prilej de a arăta că răspunde întru totul la sentimentele ce i le nutrea tatăl său adoptiv şi ori de cîte ori putea să-l sîcîie, sau să se strîmbe la el, sau să-i zvîrle vorbe de ocară, în timp ce se afla la adăpost sigur în braţele maică-sii sau pe ramurile subţiri ale copacilor celor mai înalţi, nu se sfia s-o facă. Inteligenţa şi agerimea lui superioare îl făceau să născocească o mie de şotii drăceşti, care sporeau greutăţile vieţii lui Tublat.

În copilăria lui, Tarzan învăţase să împletească funii, răsucind şi încolăcind fire lungi de iarbă şi cu ajutorul lor încerca întruna să-l prindă pe Tublat sau să-l spînzure de vreo cracă mai joasă.

Tot jucîndu-se şi exersînd cu aceste funii, se învaţă să lege noduri puternice şi să facă laţuri care se puteau strînge; toate acestea constituiau obiecte de amuzament pentru el şi pentru gorilele mai tinere, încercau şi ele să imite ce făcea Tarzan, dar copilul-om deţinea iniţiativele şi deveni un expert.

Într-o zi, în timp ce se juca, Tarzan îşi aruncă funia după unul dintre prietenii lui care o luase la fugă; continua să ţină însă un capăt al frînghiei în mînă. Din întîmplare, laţul căzu drept pe grumazul maimuţei care fugea, făcînd-o să se oprească brusc şi în chip cu totul surprinzător. „Ah, iată un joc nou, un joc tare frumos!" gîndi Tarzan şi imediat încercă să repete isprava. Şi astfel, cu trudă şi exerciţiu neîntrerupt, învăţă arta lasso-ului.



Acum, într-adevăr, viața lui Tublat deveni un coşmar trăit cu ochii deschişi. În somn, în timpul marşului, ziua sau noaptea, niciodată nu ştia cînd avea să-i lunece lațul în jurul grumazului, sufocîndu-l şi făcîndu-l aproape să-şi dea duhul.

Kala pedepsea, Tublat jura să se răzbune crunt, iar bătrînul Kerchak lua notă, avertiza şi amenința, dar fără nici un rezultat. Tarzan îi sfida pe toți şi lațul subțire şi puternic continua să se înfăşoare în jurul gîtului lui Tublat cînd acesta se aştepta mai puțin. Celelalte gorile se distrau vîrtos pe socoteala bosumflării lui Tublat. Pentru că Nas-Spart era un bătrîn mofluz, antipatic tuturor. În mica minte ageră a lui Tarzan încolțeau multe gînduri, dar îndărătul tuturor acestora lucra miraculoasa putere a rațiunii.

Dacă putea să-şi prindă semenii-gorile cu acest braț lung făcut din ierburi, de ce n-ar fi putut-o prinde şi pe leoaica Sabor?

Era sămînța unui gînd care dospea în conştiința şi în subconştientul lui, pînă cînd avea să se materializeze într-o minunată înfăptuire.

Dar asta avea să se întîmple mai tîrziu.

6.LUPTE ÎN JUNGLĂ

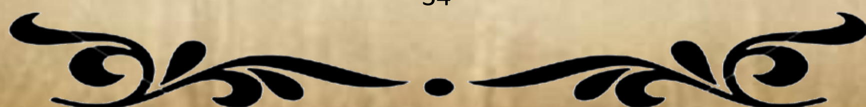
Hoinărelile tribului îi purtau adesea în vecinătatea cabanei închise şi tăcute de lîngă golful împrejmuit pe trei laturi de uscat. Pentru Tarzan, cabana era o sursă infinită de mister şi de plăcere. Se zgîia la ferestrele acoperite de perdele sau, cățărîndu-se pe acoperiş, privea în adîncurile smolite ale coşului, încercînd zadarnic să deslușească minunile aflate dincolo de pereții masivi.

Închipuirea lui de copil făurea nişte ființe miraculoase care s-ar fi găsit acolo înăuntru şi imposibilitatea de a afla o oale spre a pătrunde pînă la ele îi sporea înmiit dorința de a intra. Îşi pierdea ceasuri întregi urcîndu-se pe acoperiş sau cocoțîndu-se pe ferestre pentru a descoperi un mijloc de acces, dar nu dădea nici o atenție uşii, deoarece aceasta părea la fel de masivă ca şi pereții.

Abia la vizita pe care o făcu în împrejurimile cabanei după aventura cu bătrîna Sabor, observă Tarzan, pe măsură ce se apropia de locuință, că, privită din depărtare, uşa părea o piesă independentă de peretele în care era încadrată şi pentru prima oară i se năzări că acesta ar putea fi mijlocul de pătrundere pe care de atîta vreme nu-l putuse afla.

Era singur, aşa cum se întîmpla de multe ori cînd vizita cabana, pentru că gorilele n-o prea îndrăgeau: povestea bățului tunător, fiind veşnic repovestită în ultimii zece ani, nu pierduse nimic din intensitate şi învăluise cuibul pustiu al maimuței albe într-o atmosferă de mister şi groază pentru neamul simianesc.

Istoria legăturii dintre el şi cabană nu-i fusese niciodată relatată lui



Tarzan. Limbajul maimuțelor era atît de sărac, încît nu puteau vorbi decît prea puțin despre ceea ce văzuseră în cabană, neavînd denumiri care să descrie exact nici ființele bizare, nici obiectele lor şi astfel multă vreme înainte ca Tarzan să fi ajuns la vîrsta înțelegerii, tribul uitase cu desăvîrşire de acest incident.

Kala îi explicase, într-un fel foarte vag şi confuz, că tatăl lui fusese o stranie maimuță albă, dar Tarzan nu-şi închipuia că maimuța Kala n-ar fi fost mama lui bună.

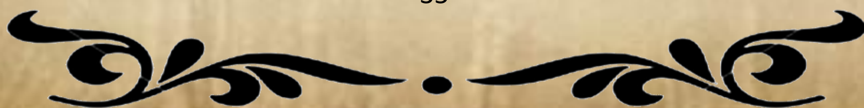
Aşadar, în ziua de care vorbim, Tarzan se duse de-a dreptul la uşă şi petrecu ore întregi cercetînd-o şi necăjindu-se cu balamalele, cu clanța şi cu lacătul, în cele din urmă nimeri pe combinația potrivită şi uşa se deschise scîrțîind în fața ochilor lui înmărmuriți. Cîteva minute nu cuteză să se aventureze înăuntru, dar pînă la urmă, cînd ochii i se deprinseră cu lumina voalată a interiorului, păşi în cabană, încet şi precaut.



În mijlocul duşumelei zăcea un schelet de pe oasele căruia se topise orice urmă de carne, dar de care rămăseseră încă agățate fîşii putrezite şi mucegăite din ceea ce fusese cîndva îmbrăcăminte. Pe pat se găsea un obiect tot atît de lugubru, însă mai mic, iar într-un leagăn micuț din apropiere era un al treilea, o fărîmă de schelet.

Tarzan nu acordă decît o atenție trecătoare acestor mărturii ale unei înspăimîntătoare drame ce se consumase acolo, într-o zi demult apusă. Viața lui sălbatică din junglă îl obişnuise de îndelungă vreme cu priveliştea animalelor moarte sau muribunde şi dac-ar fi ştiut că are în fața ochilor rămăşițele pămînteşti ale tatălui şi mamei sale, n-ar fi fost cu mult mai înduioşat.

Mobilele şi celelalte obiecte din încăpere îi reținănă atenția. Examina minuțios o sumedenie de lucruri, unelte curioase şi arme, cărți, hîrtii, haine, puținul care supraviețuise ravagiilor timpului în atmosfera umedă a unui țărm de junglă. Deschise scrinuri şi dulapuri, care nu-i descumpăniră firava lui experiență şi în interiorul lor descoperi obiecte mult mai bine păstrate. Printre altele, găsi un cuțit de vînătoare foarte ascuțit, cu lama căruia se tăie pe dată la deget. Neînfricat, îşi continuă experiențele,



constatînd că, folosind această nouă jucărie, putea cresta şi despica aşchii de lemn din masă şi din scaune.

Multă vreme, treaba asta îl distra, dar în cele din urmă se plictisi şi-şi urmă explorările. Într-un dulap ticsit cu cărți dădu peste una cu poze viu colorate: era un abecedar ilustrat pentru copii...

__A__ pentru __A__rcaş
Ce trage c-un arc mititel;
__B__ pentru __B__ăiat,
Îl cheamă...

Pozele îi stîrniră un nemăsurat interes. Văzu în ele o mulțime de maimuțe cu fețe asemănătoare cu a lui şi răsfoind cartea mai departe, găsi sub semnul „M" cîteva maimuțe mici, din acelea pe care le vedea zilnic zbughind-o prin copacii pădurii virgine. Dar nicăieri nu găsi poza vreunuia din tribul lui; în toată cartea nu era unul care să semene cu Kerchak, cu Tublat sau cu Kala.

La început încercă să desprindă pozele din filele cărții, dar curînd îşi dădu seama că nu erau adevărate, deşi nu înțelegea ce puteau fi şi nici nu găsea în vocabularul lui vreun cuvînt ce le-ar fi putut descrie.

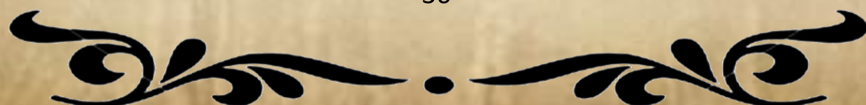
Vapoarele, trenurile, vacile şi caii nu aveau nici o noimă pentru el, dar încă nu-l nedumereau atîta ca micile semne negre care apăreau între sau dedesubtul pozelor colorate — un soi de gîndăcei ciudați, gîndi el că s-ar putea să fie, pentru că multe dintre ele aveau picioruşe, deşi nu izbuti să găsească nici unul cu ochi şi cu gură. Era primul contact al lui Tarzan cu literele alfabetului, la vîrsta de zece ani. De bună seamă nu văzuse în viața lui un text tipărit şi nici nu vorbise vreodată cu o ființă care să fi avut habar că există pe lume ceva de felul limbajului scris şi nici pomeneală să fi văzut pe cineva citind. Aşa încît nu-i de mirare băiețaşul nu izbutea să ghicească înțelesul acelor curioase semne.

Pe la mijlocul cărții o întîlni pe vechea lui vrăjmaşă, Sabor, leoaica şi mai departe, iată-l încolăcit pe Histah, şarpele.

Oh, era fascinant! Niciodată, în toți cei zece ani de viață, nu cunoscuse Tarzan ceva care să-i placă aşa de mult! Era atît de absorbit, încît nu observă că se furişau umbrele serii decît cînd îl învăluiră cu totul şi semnele se învălmăşiră.

Puse cartea la loc în dulap şi închise uşa, pentru că nu voia ca un altul să-i descopere şi să-i distrugă comoara, ieşi în întunericul care-l împresură cu iuțeală şi trase în urmă-i uşa mare a cabanei, întocmai cum fusese înainte de a fi descoperit taina lacătului; dar înainte de a pleca, observă cuțitul de vînătoare zăcînd pe podea, acolo unde îl aruncase. Îl ridică şi-l luă cu el ca să-l arate celorlalți..

Nu apucase să facă nici o duzină de paşi spre junglă, cînd o formă voluminoasă se înălță în fața lui, ivindu-se dintr-un tufiş scund. La început, Tarzan crezu că era cineva din tribul său, dar o clipă mai tîrziu îl recunoscu



pe Bolgani, uriaşa gorilă. Se afla atît de aproape, încît nu era chip să scape cu fuga si micul Tarzan ştiu că trebuie să rămînă locului şi să lupte pentru a-şi salva viața; căci brutele astea uriaşe erau duşmanii de moarte ai tribului său si nu cunoşteau îndurare unii fată de alții.

Dacă Tarzan ar fi fost o maimuță dezvoltată din specia tribului său, ar fi constituit un adversar mai mult decît potrivit pentru o gorilă, dar nefiind decît un băiețaş englez, deşi înzestrat cu o mare forță musculară, nu avea nici o şansă în fața inamicului. Totuşi în vinele lui curgea sîngele celor mai vajnici luptători şi pe deasupra, îşi spunea cuvîntul antrenamentul scurtei lui vieți petrecute printre fioroasele bestii ale junglei.

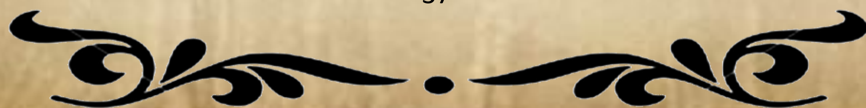


După cum am mai arătat, el nu ştia ce-i frica; inimioara lui bătu năvalnic, dar numai din pricina înfierbîntării şi a exaltării pe care i-o provoca aventura. Dacă i s-ar fi oferit un prilej, ar fi luat-o la goană, însă numai fiindcă judecata îi spunea că nu e o pereche potrivită pentru colosul care-l înfrunta. Şi cum rațiunea îi arăta că o izbîndă în această luptă ar fi fost cu neputință, ținu piept gorilei, înfățişîndu-i-se deschis şi vitejeşte, fără ca măcar să-i zvîcnească un muşchi, fără cel mai mic semn de panică.

De fapt, se ciocni cu jivina la jumătatea saltului acesteia şi începu să izbească cu pumnii în trupu-i mătăhălos, la fel de inutil ca un purice care-ar ataca un elefant. Dar într-unul din pumni ținea încă strîns cuțitul pe care-l găsise în cabana tatălui său şi cînd bruta îl înlănțui, lovindu-l şi muşcîndu-l, băiatul îndreptă din întîmplare vîrful cuțitului spre pieptul păros. Cînd pumnalul îi pătrunse adînc în trup, gorila urlă de durere şi turbare.

În acea frîntură de secundă, băiatul învăță la ce foloseşte jucăria lui ascuțită şi strălucitoare, iar cînd bestia îl trase după ea la pămînt, sfîşiindu-l şi lovindu-l, Tarzan împlîntă de mai multe ori lama, pînă-n plasele, în pieptul ei.

Gorila, luptîndu-se în felul neamului său, îi aplica lovituri cumplite



cu laba deschisă şi-i sfîşia carnea de pe beregată şi de pe piept cu colţii ei de cremene.

O clipă, în furia luptei înverşunate, se rostogoliră amîndoi pe jos. Braţul sfîrtecat şi însîngerat mînuia din ce în ce mai slab lama tăioasă a cuţitului, apoi. cu o zvîcnire spasmodică micul trup înţepeni şi Tarzan, tînărul Lord Greystoke, se prăvăli în nesimţire pe vegetaţia moartă şi putrezită care ţinea loc de covor în căminul său. Jungla.

O milă mai departe, în pădure, tribul auzise teribilul strigăt ele provocare al gorilei şi după cum îi era obiceiul cînd ameninţa vreo primejdie, Kerchak îşi adună supuşii, pe de o parte ca măsură de reciprocă apărare împotriva unui vrăjmaş comun, întrucît gorila putea să facă parte dintr-un grup mai numeros, pe de alta pentru a constata dacă toţi ai lui sînt prezenţi.

Curînd se văzu că Tarzan lipsea, dar Tublat se împotrivi cu dîrzenie să i se trimită vreun ajutor. Nici Kerchak nu avea prea multă simpatie pentru ciudatul pui de pripas, aşa că-i dădu ascultare lui Tublat şi pînă la urmă, înălţînd din umeri, se întoarse la mormanul de frunze pe care-şi făcuse culcuş.

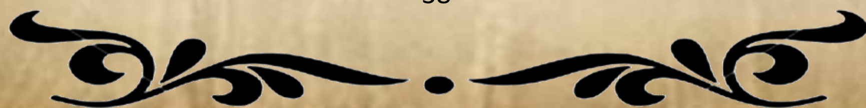
Dar Kala era de altă părere; de fapt, de îndată ce-şi dădu seama că Tarzan este absent, nu stătu pe gînduri şi o rupse la fugă printre ramurile împletite, spre locul de unde se mai auzeau încă desluşit strigătele gorilei.

Se lăsase întunericul şi o lună timpurie îşi suliţa razele străvezii, tăind umbre stranii, groteşti, prin frunzişul dens al pădurii. Ici-colo, razele scînteietoare îşi croiau drum pînă la pămînt, dar în cea mai mare parte nu făceau decît să intensifice, prin contrast, bezna de iad a adîncurilor junglei.

Ca o fantomă uriaşă, Kala înainta fără zgomot din ramură în ramură; ba alergînd vioaie de-a lungul unei crengi mai lungi, ba legănîndu-se în gol la capătul alteia, pentru a-şi face vînt să sară pe un copac mai îndepărtat, în cursa-i grăbită spre scena acelei tragedii despre care cunoaşterea ei asupra vieţii de junglă o avertiza că se împlinise într-un loc aflat la mică distanţă.

Urletele gorilei dădeau de veste că era încleştată într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu un alt locuitor al sălbaticei păduri. Deodată strigătele amuţiră şi o tăcere de mormînt se lăsă peste junglă. Kala rămase nedumerită, căci glasul lui Bolgani se înălţase în cele din urmă în strigătul agoniei şi al morţii, dar nu desluşise nici un alt sunet care să-i fi îngăduit să-şi dea seama cine era adversarul fiarei.

Ştia că n-ar fi fost cu putinţă ca micul ei Tarzan să doboare o namilă de gorilă; astfel, pe măsură ce se apropia de locul unde răsunaseră zgomotele bătăliei, înainta cu tot mai multă băgare de seamă şi în sfîrşit, coborî tiptil şi cu mare grijă pe crengile mai joase, scrutind plină de curiozitate bezna poleită de lună pentru a recunoaşte combatanţii. Şi în cele din urmă îi zări zăcînd într-o rarişte, în clar de lună — mica siluetă



sfîrtecată şi însîngerată a lui Tarzan, iar alături, uriaşa gorilă, încremenită în somnul morții.

Cu un strigăt răguşit, Kala se repezi la Tarzan şi strîngînd la piept sărmanul trupşor plin de sînge, stătu locului să desluşească un semn de viață. Îl auzi vag , bătăile slabe ale micuței inimi.

Cu duioşie, îl purtă înapoi prin întunericul de smoală al junglei pînă la lăcaşul tribului ei şi zile şi nopți după aceea rămase de veghe alături de Tarzan, aducîndu-i de mîncare şi de băut şi alungind muştele şi alte gîngănii de pe rănile lui crude.

Nu ştia nimic, biata de ea, de medicină sau de chirurgie. Nu putea decît să-i lingă rănile şi-n felul ăsta i le ținu curate pentru ca natura cea tămăduitoare să-şi poată împlini mai repede opera.

La început, Tarzan nu voia să mănînce nimic şi tot timpul se zbătea şi se zvîrcolea în delirul febrei. Nu tînjea decît după apă, pe care Kala i-o aducea în singurul chip în care se pricepea ea; purtînd-o în propria-i gură. Nici o mamă omenească n-ar fi putut da dovadă de mai multă jertfă de sine şi devotament decît a vădit această sărmană făptură față de micul orfan de pripas pe care soarta i-l zvîrlise în grijă.

În cele din urmă, febra scăzu şi băiatul începu să se întremeze. Nici o văicăreală nu-i scăpă de pe buzele-i strîns lipite, cu toate că durerea rănilor era o adevărată caznă.

O fîşie de piept îi fusese sfîrtecată în aşa fel, că apăruseră coastele dezgolite, trei dintre ele fiind sfărîmate de cumplitele izbituri ale gorilei. Unul din brațe îi fusese aproape amputat de dinții uriaşi şi o bucată mare de beregată fusese sfîşiată, dezvelindu-i vena jugulară, care scăpase ca prin minune de fălcile bestiale.

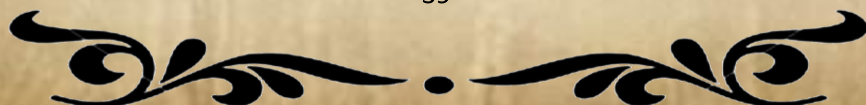
Tarzan îndura suferința în tăcere, cu stoicismul fiarelor care-l crescuseră, preferind să se tîrască la o parte din calea celorlalți şi să se cuibărească într-un tufiş de ierburi înalte, decît să-şi înfățişeze mizeria.

Îi plăcea s-o aibă alături numai pe Kala, dar acum că rănile i se mai lecuiseră, plecase şi ea într-o expediție mai lungă, în căutarea hranei; căci în timpul bolii lui Tarzan, devotatul animal mîncase doar atît cît să-şi țină sufletul şi ajunsese să arate de parcă era propria-i nălucă.

7.LUMINA CUNOAŞTERII

După un timp care i se păru lung cît o eternitate, micul suferind fu din nou în stare să se țină pe picioare şi din acea clipă, întremarea lui fu atît de rapidă, încît o lună mai tîrziu era la fel de viguros şi de vioi ca şi mai înainte.

În timpul convalescenței revăzuse de multe ori în minte lupta cu gorilele şi primul lui gînd a fost să regăsească minunata armă care-l făcuse



ca dintr-un nevolnic disperat şi biruit, să ajungă superior acelei puternice fiare — teroarea junglei.

De asemenea, ținea neapărat să se întoarcă la cabană şi să continue investigarea minunatului ei conținut.

Aşadar, într-o dimineață, devreme, porni de unul singur în căutările sale. După puțin descoperi oasele curățite de carne ale ultimului său adversar şi alături, îngropat în parte sub frunzele căzute, găsi cuțitul înroşit de rugină — din pricina expunerii la umezeala pămîntului — şi de sîngele uscat al gorilei.

Lui Tarzan nu-i plăcu această schimbare a suprafeței lucioase şi sclipitoare, dar continua să fie o armă la fel de formidabilă, pe care avea de gînd s-o folosească ori de cîte ori i se va ivi prilejul. Îşi dadu seama că nu va mai trebui să fugă în fata toanelor crudului Tublat.

O clipă mai tîrziu era la cabană si, după un scurt timp, deschise din nou lacătul şi intra. Prima lui preocupare fu să învețe mecanismul lacătului, ceea ce izbuti examinîndu-l cu de-amănuntul în timp ce usa era

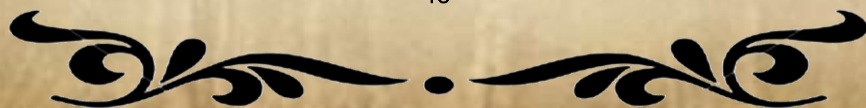


deschisă, astfel ca să-şi poată da seama întocmai ce anume încuia uşa şi în ce fel îi da drumul la atingerea lui. Descoperi că putea închide şi încuia uşa şi pe dinăuntru şi făcu acest lucru pentru a înlătura orice posibilitate de a fi atacat în timpul cercetărilor sale.

Începu o explorare sistematică a cabanei, dar atenția îi fu în curînd atrasă de cărțile ce păreau să exercite o stranie şi puternică influență asupră-i, aşa încît nu mai avu răbdare de nimic altceva în fața mirajului fermecatei enigme pe care i-o ofereau tîlcurile lor.

Printre alte volume se găseau acolo un abecedar, nişte istorioare cu poze pentru copii, numeroase cărți ilustrate, precum şi un mare lexicon. Le examina pe toate, dar pozele îl atrăgeau cel mai mult, cu toate că ciudații gîndăcei negri care umpleau paginile acolo unde nu erau poze îi stîrneau mirarea şi cel mai adînc interes.

Ghemuindu-se pe vine la masa construită de tatăl lui, cu trupuşorul neted, arămiu şi despuiat, aplecat peste cărțile ținute în mîinile subțiri şi viguroase, cu coama de păr lung, negru, căzîndu-i de jur împrejurul capului



frumos modelat şi peste ochii inteligenți, Tarzan din neamul maimuțelor, micul om primitiv, oferea o imagine plină de patetism si de speranțe în acelaşi timp, o figură alegorică a orbecăirii primare prin bezna ignoranței către lumina cunoaşterii.

Fața lui mică era absorbită în studiu, pentru că, într-un fel cețos, nebulos, se treziseră în parte rudimentele unei gîndiri menite să-i dezvăluie cheia şi rezolvarea misterioasei probleme a micilor gîndăcei.

În mîinile lui se afla un abecedar deschis la poza unei maimuțe mici, asemănătoare cu el, dar acoperite, cu excepția mîinilor şi a feței, cu o blană ciudată, colorată — căci aşa socotea el a fi haina si pantalonii. Sub poză erau cinci gîndăcei:

BĂIAT

Şi mai descoperise în textul aceleiaşi pagini că cei cinci gîndăcei se repetau mereu, în aceeaşi înşiruire.

Mai observă un fapt — anume că rareori apărea cîte un gîndac singur; şi că acelaşi gîndăcei se repeta de multe ori, cîteodată singur, dar cel mai des în tovărăşia altora.

Întoarse încet paginile, scrutînd pozele şi textele pentru a găsi o repetare a combinației ***BAIAT.*** în cele din urmă o recunoscu sub poza altei maimuțe mici care semăna cu el, însoțită de un animal ciudat, pe patru picioare, ca şacalul şi chiar semănînd destul de bine cu acesta. Dedesubtul pozei, gîndăceii erau grupați astfel:

UN BĂIAT ŞI UN CÎINE

Iată-le deci din nou, cele cinci gîngănii care însoțeau întotdeauna mica maimuță.

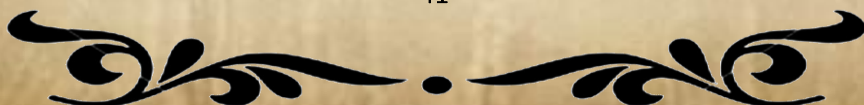
Şi în felul ăsta, Tarzan înainta foarte, foarte încet, căci, fără să ştie, se înhămase la o muncă tare anevoioasă — o sarcină care, dumneavoastră sau mie, s-ar putea să ni se pară imposibilă — aceea de a învăța să citeşti fără să ai cea mai mică idee despre litere sau despre limbajul scris, sau cea mai mică idee că există asemenea noțiuni.

Sarcina nu fu îndeplinită într-o zi, nici într-o săptămînă, nici într-o lună, nici într-un an; dar, încet, nespus de încet, după ce sesiză tîlcul acelor gîndăcei, învăță, aşa încît, cînd împlini cincisprezece ani, cunoştea feluritele combinații de litere care desemnau fiecare dintre pozele abecedarului, precum şi una sau două dintre ilustrațiile cărților.

Despre înțelesul şi folosirea articolelor şi conjuncțiilor, a verbelor, adverbelor şi pronumelor avea o idee foarte nelămurită.

Intr-o zi, pe cînd împlinise doisprezece ani, descoperi nişte creioane într-un sertar necunoscut pînă atunci, aflat sub tăblia mesei şi zgîriind cu unul din ele lemnul, constată cu încîntare că lăsa o dîră neagră în urmă-i.

Folosi cu atîta sîrguință noua jucărie, încît în curînd suprafața mesei deveni un labirint de rotocoale si linii trase la întîmplare, iar vîrful creionului se toci pînă ajunse la teaca de lemn. Atunci luă un alt creion, dar



de astă dată cu o țintă precisă: avea să încerce să reproducă unele dintre gîngăniile acelea care se cățărau pe paginile cărților.

Era o sarcină grea, căci ținea creionul aşa cum apuci minerul unui pumnal, ceea ce nu contribuie prea mult la uşurința scrisului sau la putința de a descifra rezultatele. Dar persevera luni întregi, atunci cînd avea posibilitatea să vină la cabană pînă cînd, în cele din urmă, prin experimentări repetate, găsi o poziție de ținere a creionului care-i îngăduia să-l mînuiască şi să-l controleze mai uşor, aşa încît reuşi cel puțin să reproducă grosolan cîteva dintre gîngănii.

În felul acesta se apropie de scris. Copiind gîndăceii, învăță încă un lucru — numărul lor; şi cu toate că nu îi putea număra în felul nostru, totuşi îşi formă noțiunea de cantitate, baza socotelilor lui aritmetice alcătuind-o numărul degetelor de la o mînă.



Cercetarea celorlalte felurite cărți îl convinse că descoperise toate soiurile de gîndăcei folosiți în combinațiile cel mai des repetate şi pe aceştia îi putea aranja cu mare uşurință în ordinea potrivită, datorită frecvenței cu care parcursese alfabetul din abecedarul ilustrat.

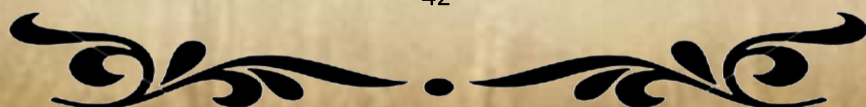
Instruirea lui Tarzan progresa, dar cele mai mari descoperiri le aflǎ în depozitul inepuizabil al uriaşului lexicon ilustrat, pentru că învăța mult mai mult prin mijlocirea pozelor decît a textului, chiar după ce deprinsese semnificația gîndăceilor.

Cînd descoperi aranjamentul cuvintelor în ordine alfabetică, fu încîntat să caute şi să găsească acele combinații cu care era familiarizat, iar cuvintele ce le urmau, definițiile, îl călăuziră mai departe în labirintul erudiției.

La şaptesprezece ani ştia să citească abecedarul şi cunoştea adevăratul şi minunatul tîlc al gîngăniilor.

Şi nu se mai ruşina de trupul lui neacoperit de păr sau de trăsăturile omeneşti, pentru că acum rațiunea îi spunea că el face parte dintr-o altă rasă decît prietenii lui sălbatici şi păroşi. El era ***O-M***, în timp ce ei erau ***M-A-I-M-U-Ț-E***. Ştia, de asemenea, că bătrîna Sabor era ***L-E-O-A-I-C-A***, că Histah era ***Ş-A-R-P-E***, iar Tantor ***E-L-E-F-A-N-T***. Şi aşa învăță să citească.

De aici încolo, progresul fu rapid. Cu ajutorul marelui dicționar şi cu inteligența ageră a unei minți sănătoase, înzestrată ereditar cu facultăți superioare de gîndire, izbuti să ghicească ceea ce nu putea înțelege şi de



cele mai multe ori, intuițiile lui erau foarte aproape de adevăr.

Au intervenit multe întreruperi în învățătura lui Tarzan, pricinuite de deprinderile nomade ale tribului, dar chiar şi atunci cînd se găsea departe de cărți, mintea lui isteață continua să scormonească misterele fascinantei sale îndeletniciri.

Fîşii de coajă de copac ori frunze late sau chiar porțiuni de pămînt golaş îi serveau drept caiete pe care-şi cresta, cu vîrful cuțitului de vînătoare, lecțiile pe care le învăța. Dar, în timp ce-şi urma înclinația de a soluționa tainele bibliotecii, nu neglija nici îndatoririle mai aspre ale vieții. Îşi exersa lațul şi se antrena cu pumnalul lui tăios, pe care se învățase să-l ascută frecîndu-i muchia pe pietroaie late.

De la venirea lui Tarzan încoace, tribul se mărise, căci, sub conducerea lui Kerchak, izbutiseră să înspăimînte celelalte triburi de pe teritoriul lor din junglă, aşa că aveau hrană din belşug, iar în urma incursiunilor de pradă puse la cale de vecinii lor, nu sufereau decît prea puține pierderi sau aproape nici una.

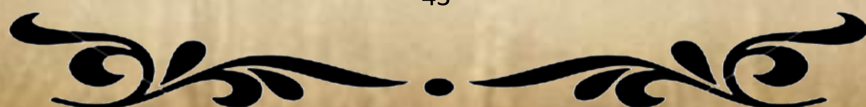
Prin urmare, tinerii masculi, odată ajunşi la maturitate, socoteau că-i mai comod să-şi ia perechea din propriul lor trib sau, în cazul cînd capturau o femelă dintr-un alt trib, s-o aducă tot în grupul lui Kerchak, trăind în bună înțelegere cu el, decît să încerce să se statornicească pe cont propriu sau să lupte pentru supremație cu temuta căpetenie.

Cîteodată, vreun membru al tribului, mai feroce decît semenii săi, se lăsa ispitit de această din urmă alternativă, dar nu se găsise încă maimuța vrednică să smulga laurii victoriei din mina brutală si crîncenă a lui Kerchak.

Tarzan avea o poziție specială în trib, il socoteau unul de-al lor şi totuşi într-un tel deosebit. Masculii mai bătrîni fie că-l ignorau cu desăvîrşire, fie că-l urau cu atîta înverşunare, încît, de n-ar fi fost înzestrat cu miraculoasa-i agerime şi iuțeală şi de nu s-ar fi bucurat de vajnica oblăduire a uriaşei Kala, i-ar fi făcut de petrecanie încă de pe vremea cînd era copil.

Tublat era duşmanul lui cel mai neclintit şi totuşi, datorită lui Tublat, cînd Tarzan atinse vîrsta de treisprezece ani, persecuțiile vrăjmaşilor săi încetară brusc şi fu lăsat în pace, cu excepția momentelor cînd vreunul din ei îşi pierdea mințile, pradă unuia dintre acele stranii, sălbatice accese de furie care pun stăpînire pe masculii multor specii fioroase ale junglei. Dar în acele momente, nimeni nu era în siguranță.

În ziua cînd Tarzan îşi dobîndi dreptul de a fi respectat, tribul se adunase într-un mic amfiteatru natural aflat într-o viroagă încercuită de coline, pe care jungla n-o cotropise cu încîlceala ei de liane şi vrejuri cățărătoare. Spațiul deschis avea o formă aproape circulară. De jur împrejur se ridicau giganții puternici ai pădurii neştirbite, iar împletitura de vegetație măruntă era atît de îndesată între trunchiurile uriaşe, încît



singurul mijloc de a pătrunde în mica arenă erau spărturile dintre ramurile de sus ale copacilor.

Aici, tribul se întrunea adeseori, fiind ferit de întreruperi, în centrul amfiteatrului se afla una din acele ciudate tobe de pămînt, construită de antropoide în vederea unor bizare ritualuri, ale căror cadențe au fost auzite de oameni în fortărețele junglei, dar la care nici un ochi omenesc n-a asistat vreodată.

Mulți călători au văzut asemenea tobe ale gorilelor şi unii dintre ei au auzit bubuitul bătăilor şi larma sălbaticelor, straniilor zaiafeturi ale acestor stăpîni ai junglei, dar Tarzan, Lord Greystoke, este, fără îndoială, unica ființă umană care a luat parte la dezlănțuitele, nebuneştile, amețitoarele orgii ale Dum-Dum-ului.

Din această celebrare primitivă au izvorît neîndoielnic toate formele modernelor ceremonialuri bisericeşti şi statale, căci îndărăt, prin şirul veacurilor fără de număr, pînă la cele mai îndepărtate bastioane ale unei omeniri abia mijite, abraşii şi păroşii noştri străbuni au dansat ritualul Dum-Dum-ului, în sunetele tobelor de pămînt, sub strălucirea vie a lunii tropicale, în inima junglei crunte, la fel de nealterată azi cum era şi în priveliştile împăienjenite, de neînchipuit, ale acelei demult uitate nopți, dintr-un trecut demult mort, cînd primul dintre strămoşii noştri zbîrliți şi-a făcut vînt, balansîndu-se pe o cracă şi s-a oprit pe gazonul moale al primului loc de întrunire publică.

În ziua cînd Tarzan scăpă de hărțuielile cu care gorilele îl prigoniseră necruțător timp de doisprezece din cei treisprezece ani cîți număra viața lui, membrii tribului, alcătuit acum dintr-o sumă rotundă, mărşăluiseră în tăcere pe terasele mai joase ale copacilor junglei, aruncîndu-se apoi fără zgomot pe solul amfiteatrului.

Ritualul Dum-Dum marca evenimentele importante din viața tribului — o victorie, capturarea unui prizonier, uciderea vreunui straşnic şi sîngeros locuitor al junglei, moartea unui rege şi urcarea altuia la domnie, toate acestea erau însoțite de un ceremonial prestabilit.

Astăzi se sărbătorea uciderea unei gorile uriaşe, membră a altui trib şi cînd poporul lui Kerchak intră în arenă, doi masculi vînjoşi aduseră leşul duşmanului învins.

Îşi depuseră povara în fața tobei de pămînt, apoi se ghemuiră lîngă ea, în chip de paznici, în timp ce restul membrilor colectivității se pitula prin ungherele mai ierboase, ca să tragă un pui de somn pînă cînd răsăritul lunii avea să dea semnalul de începere a sălbaticei orgii.

Ceasuri întregi, peste micul luminiş domni o tăcere adîncă, ştirbită doar de notele discordante ale papagalilor cu penaj scînteietor, de țipetele şi ugu-ielile miilor de păsări din junglă, care se foiau neîncetat printre orhideele în nuanțe vii şi printre ghirlandele de flori arzînd de culoare, ce festonau miriadele de crengi, căptuşite cu muşchi, ale giganților pădurii.



În cele din urmă, cind înserarea se lăsă peste junglă maimuțele începură să se adune şi curînd formară un cerc mare în jurul tobei de pămînt. Femelele şi copii se cinchiră pe vine într-un şir aflat în afara perimetrului cercului, iar în fața lor se rînduiră masculii adulți. Dinaintea tobei se aşezară trei femei bătrîne, fiecare dintre ele ținînd în mînă o cracă noduroasă, lungă de treizeci-treizeci şi cinci de centimetri.

De îndată ce primele raze ale lunii care se înălța poleiră vîrfurile copacilor din jur, bătrînele începură să lovească încet şi uşor în suprafața răsunătoare a tobei. Pe măsură ce lumina lunii inunda amfiteatrul, bătrînele întețiră frecvența şi forța bătăilor, pînă cînd un bubuit sălbatic şi cadențat se risipi pe mile întregi de junglă, în toate direcțiile. Fiare uriaşe, cumplite se opriră din hăituiala, cu urechea ciulită şi capul înălțat, ca să asculte bubuitul monoton răspîndit de Dum-Dum-ul gorilelor.

Din cînd în cînd, cîte o jivină slobozea urletul ascuțit sau răgetul tunător ca răspuns la provocarea înspăimîntătorului vacarm al antropoidelor, dar nici una nu se încumeta să se apropie pentru a iscodi sau a ataca, căci marile gorile, întrunite în toată forța numărului lor, umpleau de un adînc respect piepturile vecinilor de junglă.

Cînd vacarmul tobei atinse o intensitate aproape asurzitoare, Kerchak sări în mijlocul cercului, între masculii ghemuiți pe vine şi toboşari. Stînd în poziție verticală, îşi azvîrli capul pe spate şi privind drept în ochi luna, care se ridicase deasupra creştetului său, începu să se bată cu labele-i mari şi păroase peste piept şi să scoată strigătul lui răscolitor şi înspăimîntător.

O dată, de două ori, de trei ori, strigătul cumplit răsună în solitudinea clocotitoare a acalei lumi negrăit de vii şi totuşi incredibil de moarte.

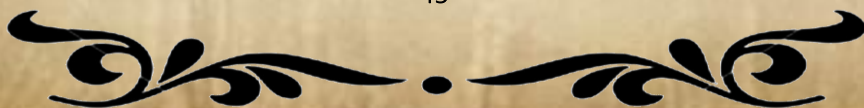
După aceea, lăsîndu-se în patru labe, Kerchak lunecă fără zgomot de jur împrejurul cercului deschis, îndepărtîndu-se cît mai mult de hoitul depus în fața tobei-altar, dar ținîndu-şi pe tot parcursul acestui tur ochii mici, cruzi, roşii şi haini, pironiți asupra mortăciunii.

Atunci sări în arenă un alt mascul şi repetînd strigătele oribile ale regelui, îl urmă pas cu pas. I se alătură apoi altul, mereu altul, într-o succesiune rapidă, pînă cînd întreaga junglă reverberă rezonanțele aproape necurmate ale strigătelor setoase de sînge.

Era provocarea şi începutul vînătorii.

Cînd toți masculii adulți se înşiruiră în coloana dansatorilor, începu atacul.

Kerchak, înşfăcînd o bîtă uriaşă din mormanul aflat la îndemînă, se năpusti furios asupra gorilei moarte, zdrobind hoitul cu o lovitură îngrozitoare şi scoțînd în acelaşi timp mîrîielile şi grohăiolile pregătitoare de luptă. Bubuitul tobei se înteți paralel cu frecvența loviturilor, iar războinicii, după ce se apropiară unul cîte unul de victima acelui atac şi-i aplicară lovitura de măciucă, se prinseră în vîrtejul nebun al Dansului Morții.



Tarzan făcea parte din hoarda sălbatică dănțuitoare. Trupul său arămiu, musculos, vrîstat de dîrele năduşelii ce sclipeau în lumina lunii, strălucea. Suplu şi grațios printre namilele grosolane, greoaie păroase din jur.

Nici una dintre ființele acelea nu era mai misterioasă decît el în gesturile ce mimau vînătoarea, nici una nu era mai feroce în sălbăticia atacului, nici una nu sărea cu atita sprinteneală în aer, în Dansul Morții.

Pe măsură ce intensitatea şi repeziciunea bătăilor de tobă sporeau, dansatorii păreau să se îmbete de ritmul drăcesc şi de urletele lor bestiale. Țopăielile şi salturile se întețeau, de pe colții dezgoliți picurau balele, boturile şi piepturile erau împroşcate de spumă.

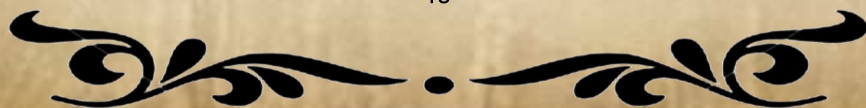
Timp de jumătate de oră straniul dans continuă, pînă cînd, la un



semn al lui Kerchak, bubuitul tobelor amuți şi femelele-toboşari se strecurară iute prin şirul dansatorilor către cercul exterior al spectatorilor cinchiți pe vine. Şi atunci, toți ca unul, masculii tăbărîră asupra leşului prefăcut de loviturile lor într-un soi de terci păros.

Fălcile lor se bucurau arareori de cantitatea de carne pe care ar fi rîvnit-o, aşa încît finalul potrivit al sălbaticei orgii era desfătarea cu hoitul unui animal de curînd ucis; prin urmare, nu se gîndeau acum decît la un singur lucru: devorarea fostului vrăjmaş.

Dinți uriaşi se înfipseră în carne, despicînd halci enorme, cele mai puternice dintre gorile obținînd bucățile cele mai alese, în timp ce fiarele mai slăbănoage, date la o parte de gloata mîncăilor ce se zbăteau şi grohăiau, aşteptau un prilej să se furişeze ca să se înfrupte şi ele din vreo



delicatesă scăpată pe jos sau să şterpelească vreun ciolan rămas, înainte ca întreg ospăţul să se fi isprăvit.

Tarzan jinduia după carne şi avea nevoie de ea chiar mai mult decît maimuţele. Descinzînd dintr-o rasă de carnivori, Tarzan avea impresia că niciodată în viaţă nu-şi astîmpărase pe deplin pofta de hrană animală; aşadar, acum, trupuşorul lui zvelt îşi croi drum în învălmăşeala de gorile aţîţate, devoratoare străduindu-se să obţină o porţie mai mare decît cea pe care i-ar fi putut-o cîştiga forţa lui. Cuţitul de vînătoare al tatălui său necunoscut îi atîrna la şold, într-o teacă împletită de el după modelul uneia văzute în pozele comorilor lui livreşti. În cele din urmă ajunse pînă la delicatesa ce se topea văzînd cu ochii şi cu ajutorul cuţitului său ascuţit, îşi tăie o porţie mai generoasă d: it sperase, un întreg braţ păros ce ieşea la iveală de sub picioarele puternicului Kerchak, atît de absorbit în exercitarea prerogativelor de lăcomie regală, încît nici nu observă actul de lèse-majesté.

Aşadar, micul Tarzan se strecură de sub masa gorilelor în plină competiţie, strîngîndu-şi la piept hidoasa pradă.

Printre cei ce făceau zadarnic cerc în jurul petrecăreţilor era şi bătrînul Tublat. Fusese printre primii la ospăţ, dar se retrăsese cu o halcă bună, ca s-o devoreze în linişte, iar acum încerca să-şi croiască din nou drum.

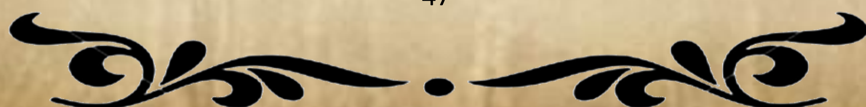
Aşa se face că-l văzu pe Tarzan cînd, din vălmăşagul ce se înghesuia, se îmbrîncea şi se împingea; băiatul răsări strîngîndu-şi prada cu hotărîre la piept. Ochii mici, ca de porc, foarte apropiaţi şi injectaţi ai lui Tublat scăpararã scîntei de ură cînd se aţintiră asupra obiectului aversiunii lui. În acelaşi timp însă licări în el pofta hulpavă stîrnită de halca delicioasă aflată în posesia băiatului. Dar şi Tarzan îşi zări la fel de iute principalul inamic şi ghicind ce-avea bestia de gînd să facă, sări sprinten spre cercul femeilor şi al copiilor, încercînd să se ascundă printre ei. Tublat însă se ţinu după el, aşa încît băiatul nu putu să se pitească şi-şi dădu seama că va trebui s-o ia la fugă de-a binelea.

Iute ca fulgerul, goni spre arborii din jur şi cu un salt dibaci, se prinse de o creangă mai joasă, întîi cu o singură mînă, apoi, luîndu-şi comoara în dinţi, se căţără repede cît mai sus, urmat îndeaproape de Tublat.

Sus, tot mai sus, se înălţă către vîrful unduitor al unui măreţ monarh al pădurii, unde greoiul lui hăituitor nu cuteza să-l urmeze. Acolo se cocoţă, împroşcînd cu zeflemele şi sudălmi bestia turbată, spumegînd, care rămăsese la şaisprezece metri mai jos.

Şi atunci Tublat îşi ieşi din minţi. Cu urlete şi răgete înfiorătoare, se azvîrli la pămînt, printre femele şi copii, înfigîndu-şi colţii uriaşi într-o duzină de gîturi micuţe şi spintecînd bucăţi de carne de pe spinările şi piepturile femelelor ce-i picau în gheare.

În strălucirea clarului de lună, Tarzan fu martor la întregul nebunesc





spectacol de furie turbată. Apoi masculii uriaşi din centrul arenei începură să simtă dinții de fier ai semenului lor înnebunit şi toți ca unul, se mistuiră în tenebrele pădurii care se apleca amenințător asupră-le.

În afară de Tublat, nu mai rămăsese în amfiteatru decît o singură femelă, ce alerga iute căutînd refugiu în arborele unde se cocoțase Tarzan, dar pe urmele ei venea bicisnicul Tublat. Femela era Kala şi de îndată ce Tarzan îşi dădu seama că Tublat o ajunge din urmă, se lăsă în jos, din ram în ram cu iuțeala pietrei care se rostogoleşte, îndreptîndu-se spre mama lui adoptivă. Kala se afla sub crengile cele mai joase şi deasupra ei sta pitulat Tarzan, aşteptînd desfăşurarea cursei.

Kala făcu un salt, apucîndu-se de o cracă joasă, dar aproape că atîrna deasupra creştetului lui Tublat, care o ajunsese. Totuşi s-ar fi putut salva, însă deodată se auzi un scrîşnet, un pîrîit şi craca se rupse proiectînd-o drept în capul lui Tublat, pe care-l doborî la pămînt. Într-o clipă, amîndoi fură iar în picioare, dar, oricît ar fi fost de iuți, Tarzan îi întrecu, astfel încît bestia înfuriată se pomeni fața-n față cu copilul-om care se interpuse, apărînd-o pe Kala.

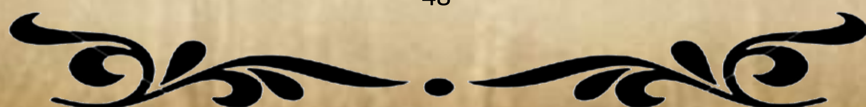
Nimic nu putea fi mai pe placul bestiei şi cu un rînjet de triumf, se năpusti asupra micului Greystoke. Dar dinții lui nu apucară să se înfigă în carnea arămie. O mînă viguroasă îi înşfacă grumazul păros în timp ce mîna cealaltă împlîntă de douăsprezece ori un tăios cuțit de vînătoare în pieptul uriaş. Loviturile cădeau iute ca fulgerul şi nu se opriră decît atunci cînd Tarzan simți trupul moale prăbusindu-se sub el.

Cînd hoitul se prăvăli la pămînt, Tarzan din neamul maimuțelor îşi puse piciorul pe grumazul vrăjmaşului său de o viață şi înălțîndu-şi ochii către luna plină, îşi azvîrli pe spate capul tînăr şi mîndru şi slobozi sălbaticul şi înfiorătorul strigăt al tribului său.

Unul cîte unul, membrii tribului lunecară din ascunzişurile lor de prin arbori şi făcură cerc în jurul lui Tarzan şi al duşmanului său învins. Cînd se adunară cu toții, Tarzan li se adresă:

— Eu sînt Tarzan! strigă el. Sînt un straşnic omorîtor! Cu toții să-l respectați pe Tarzan din neamul maimuțelor şi pe Kala, mama lui. Nici unul dintre voi nu e atît de puternic ca Tarzan. Duşmanii lui sa se păzească!

Privind drept în ochii haini, roşii ai lui Kerchak, tînărul Greystoke se plesni cu palmele peste pieptu-i robust şi slobozi din nou pătrunzătorul său



strigăt de sfidare.

8.VÎNATORUL DIN COPAC

A doua zi după noaptea Dum-Dum-ului, tribul o porni încet prin pădure, înapoi spre coastă.

Leşul lui Tublat zăcea în locul unde se prăbuşise, căci supuşii lui Kerchak nu mîncau niciodată morţii din tribul lor.

Marşul era o tacticoasă expediţie pentru agonisirea hranei. Fructe de palmier, prune cenuşii, banane şi mango se găseau din belşug, ca şi ananas sălbatic şi uneori, mici mamifere, păsări, ouă, reptile şi insecte. Alunele erau sfărîmate între fălcile lor viguroase sau, cînd se dovedeau prea tari, le spărgeau strivindu-le între două pietre.



Odată, bătrîna Sabor le tăie calea, făcîndu-i să se împrăştie la adăpostul crengilor înalte, căci, dacă leoaica le respecta numărul şi dinţii ascuţiţi, gorilele, la rîndul lor, aveau aceeaşi stimă faţă de înverşunata-i şi dîrza-i ferocitate.

Pe o cracă mai joasă, era aşezat Tarzan, chiar deasupra maiestuoasei şi mlădioasei siluete care-şi croia drum în tăcere prin jungla deasă. Băiatul azvîrli c-un ananas în acest vechi duşman al tribului său. Fiara se opri şi răsucindu-se, îşi aţinti privirile asupra chipului batjocoritor de deasupra ei.

Agitîndu-şi mînioasă coada, îşi dezveli dinţii galbeni, căscîndu-şi buzele mari într-un mîrîit groaznic, care-i zbîrci botul ţepos într-o sumedenie de încreţituri şi şanţuri dese şi-i strînse pleoapele pînă ce ochii ajunseră două dungi înguste de furie şi ură. Ciulindu-şi urechile, privi drept în ochii lui Tarzan din neamul maimuţelor şi scoase urletul ei de provocare, aprig şi strident. De la adăpostul crengii, copilul-maimuţă îi răspunse cu strigătul lui înfricoşător. O clipă, cei doi se priviră în tăcere, apoi uriaşa pisică se întoarse în jungla care o înghiţi, precum înghite oceanul o pietricică.

Dar în mintea lui Tarzan încolţi un plan teribil.Ucisese pe crîncenul Tublat; nu însemna oare că e un mare luptător? Deci avea să ia urma puternicei Sabor ca s-o măcelărească şi pe ea. Va fi şi un neîntrecut vînător.

În adîncul inimii lui palpita dorinţa arzătoare de a_şi acoperi

goliciunea cu ***h-a-i-n-e***, pentru că învățase din cartea lui cu poze că toți ***o-a-m-e-n-i-i*** sînt îmbrăcați, în timp ce ***m-a-i-m-u-ț-e-l-e, g-o-r-i-l-e-l-e*** şi celelalte vietăți umblă despuiate.

Deci hainele erau, desigur, un semn de măreție; emblema superiorității omului asupra tuturor celorlalte animale, pentru că, desigur, nu putea exista altă rațiune ca să porți lucrurile acelea oribile.

Cu multe luni în urmă, pe cînd era mult mai mic, rîvnise la pielea lui Sabor, leoaica, sau a lui Numa, leul, sau a lui Sheeta, leopardul, pentru a-şi acoperi trupul lipsit de păr, ca să nu mai semene cu Histah, şarpele; dar acum era mîndru de pielea lui netedă, care dovedea că el se trage dintr-o rasă puternică, iar dorințele-i contradictorii şi anume aceea de a umbla gol pentru a-şi vădi, cu trufie, obîrşia şi aceea de a se conforma obiceiurilor rasei lui, purtînd straie hidoase şi stînjenitoare, precumpăneau rînd pe rînd.

În timp ce tribul înainta agale prin pădure, după trecerea fioroasei Sabor, capul lui Tarzan zbîrnîia de planul măreț al uciderii inamicului şi zile în şir, aproape că nu se gîndi la altceva. Dar în ziua de care vorbim, atenția îi fu curînd atrasă de întîmplări mai imediate.

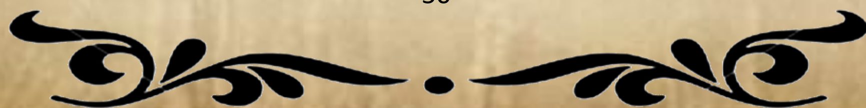
Deodată, totul în pădure încremeni ca în miez de noapte; zgomotele junglei amuțiră, copacii rămaseră neclintiți, ca paralizați, în aşteptarea unui dezastru iminent. Toată natura aştepta şi aşteptarea nu fu lungă.

Slab, din depărtare, se auzi un vaiet înăbuşit şi trist. Se apropie din ce în ce, răsunînd tot mai puternic. Arborii falnici se înclinară la unison, ca apăsați în jos de o mînă gigantică. Din ce în ce mai mult se prosternară spre pămînt şi totuşi nu se auzea nimic decît vaierul adînc şi răscolitor al vîntului. Apoi, brusc, giganții junglei se dezdoiră, plesnind cu vîrfurile lor văzduhul, într-un mînios protest asurzitor. Din norii învîrtejiți, plumburii, ce atîrnau deasupra, țîşni o lumină vie, orbitoare. Canonada tunetelor îşi revărsă cumplita provocare. Şi se porni potopul ,iadul se dezlănțui peste junglă.



Tribul, dîrdîind de frig din pricina ploii reci, se cuibări la rădăcina copacilor mari. Fulgerele, săgetînd şi şfichiuind bezna, iluminau o clipă crengi zvîrcolindu-se, ramuri fîlfîind, trunchiuri încovoindu-se.

Din cînd în cînd, cîte un antic patriarh al pădurii secerat de trăsnet, se prăbuşea într-o mie de țăndări printre arborii din jur, smulgînd după el o puzderie de crengi sau de vecini mai mărunți şi



sporind încîlcita harababură a junglei tropicale.

Crengi mari şi mici, spintecate de sălbăticia uraganului, se prăvăleau în vegetația zbuciumată, semănînd moarte şi distrugere printre nenumărații nefericiți locuitori ai lumii de jos, dens populate.

Ceasuri şi ceasuri furia uraganului se descătuşa fără întrerupere, iar membrii tribului se cuibăriră unul în altul, tremurînd de frică. Amenințați de arborii şi de crengile ce se prăbuşeau şi încremeniți de exploziile luminoase ale fulgerelor şi de răgetele tunetelor, se pitulară jalnic, pînă ce furtuna trecu.

Sfîrşitul fu la fel de brusc ca şi începutul. Vîntul se opri, soarele începu să strălucească, natura porni iar să surîdă.

Frunzele şi ramurile, perlate de stropi şi petalele ude ale florilor luxuriante străluciră în toată splendoarea zilei care se reinstaurase. Şi aşa precum uita Natura, uitară şi copiii ei. Viața activă îşi reluă cursul, întocmai ca înainte de beznă şi de spaimă.

Dar Tarzan avu o revelație care-i lămuri misterul ***h-a-i-n-e-l-o-r***. Ce bine s-ar fi simțit sub pielea groasă a lui Sabor! Şi astfel, aventura căpătă un nou imbold.

Vreme de cîteva luni, tribul cutreieră pe lîngă plaja unde se găsea cabana lui Tarzan şi studiile îi răpiră cea mai mare parte din timp, dar, ori de cîte ori o pornea prin pădure, avea funia pregătită şi numeroase fură animalele mai mici care căzură în capcana lațului.

Odată latul se înfăşură pe grumazul scurt al lui Horta mistrețul şi zvîrcolirile lui nebuneşti pentru a se elibera îl răsturnară pe Tarzan de pe craca pe care şedea în aşteptare şi de pe care îşi azvîrlise colacul spiralat. La zgomotul căderii lui, îndesatul mistreț se întoarse şi văzînd ce pradă lesnicioasă era o tînără maimuță îşi propti capul în piept şi se repezi nebuneşte la băiatul uimit.

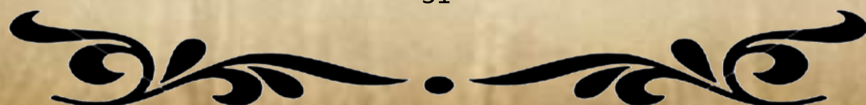
Din fericire, Tarzan nu se lovise căzînd, deoarece aterizase ca o pisică, pe cele patru labe larg desfăcute, ca să amortizeze şocul. Într-o clipă fu în picioare şi sărind cu agilitatea maimuței care era, se agăță de o creangă joasă, punîndu-se la adăpost în timp ce dedesubt Horta, mistrețul, dădea iureş în van.

În acest fel, Tarzan învăță din experiență limitele ca şi posibilitățile ciudatei sale arme.

Cu acest prilej pierduse o funie lungă, dar îşi dăduse seama că, dacă în locul mistrețului, l-ar fi doborît Sabor jos din copac, deznodămîntul ar fi putut să fie foarte diferit, căci atunci, fără îndoială şi-ar fi pierdut şi viața.

Îi trebuiră multe zile ca să împletească o nouă funie, însă cînd, în cele din urmă, o isprăvi, se duse dinadins la vînătoare şi zăcu în aşteptare, ascuns în frunzişul stufos al unei crengi imense, chiar deasupra cărării bătătorite ce ducea la apă.

Cîteva jivine mici trecură pe dedesubt, nevătămate. Nu dorea un



atare vînat lipsit de importanță. Avea nevoie de un animal viguros, ca să încerce eficiența noului său plan.

Într-un tîrziu se arătă cea pe care Tarzan o căuta; cu muşchii supli jucîndu-i sub pielea lucitoare, grasă şi lustruită, venea Sabor, leoaica. Labele-i mari, căptuşite cu pernițe, călcau moale şi fără zgomot pe poteca îngustă. Îşi ținea gîtul încordat, într-o continuă alertă; coada lungă i se mişca încet, unduind grațios.

Se apropia, mai mult, tot mai mult, de locul unde se chircise Tarzan din neamul maimuțelor, cumpănind în mînă capetele funiei sale lungi.

Ca o statuie de bronz, nemişcat ca moartea, stătea Tarzan. Sabor trecu pe sub el. Un pas mare, al doilea, al treilea, apoi lațul căzu în tăcere spre ea.



O clipă, colacul lărgit îi atîrnă deasupra capalui ca un şarpe uriaş, apoi, cînd jivina ridică privirile ca să afle ce-i cu foşnetul frînghiei, lațul îi încercui gîtul. Cu o smucitură iute, Tarzan trase funia fixînd lațul de grumazul lucios, apoi se apucă vîrtos cu amîndouă mîinile de suportul său.

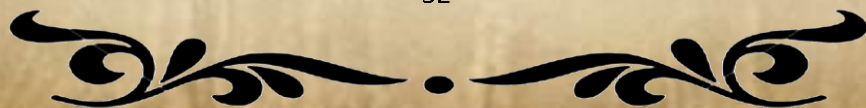
Sabor căzuse în capcană. Cu o săritură, fiara surprinsă se întoarse spre junglă, dar Tarzan n-avea să piardă a doua oară o funie din aceleaşi motive ca prima dată. Trăsese învățăminte din experiența lui. Leoaica nu apucă să facă nici jumătate din al doilea salt, cînd simți lațul strîngîndu-i-se în jurul gîtului: descrise o adevărată tumbă în aer şi căzu pe spate cu un zgomot greu. Tarzan legase zdravăn capătul funiei de trunchiul copacului pe care sta cățărat.

Pînă aici, planul lui reuşise de minune, însă, cînd înşfăcă funia, proptindu-se într-o crăcăna trainică, descoperi că una era să legi de copac colosul acela cuprins de furie turbată, care se zbătea apucînd cu ghearele, muşcînd si urlînd, si alta s-o poți spînzura.

Greutatea bătrînei Sabor era imensă şi cînd se opintea pe labele-i uriaşe, nimeni decît Tantor, elefantul, n-ar fi putut-o urni.

Leoaica se întoarse pe poteca de unde putea acum să-l vadă pe autorul infamiei la care fusese supusă. Scoțînd un răcnet de turbare, se năpusti brusc înspre Tarzan, executînd un salt în aer, dar cînd trupul său masiv atinse craca pe care stătuse cocoțat băiatul, ia-l de unde nu-i.

Tarzan se cățărase sprinten pe o ramură mai mică, la şapte metri mai sus de captiva înfuriată. O clipă, Sabor rămase suspendată de craca de jos,



în timp ce Tarzan îşi bătea joc de ea şi-i zvîrlea în nas crenguțe şi ramuri. După un timp, fiara se lăsă din nou pe pămînt şi Tarzan coborî iute si prinse iar funia; dar Sabor descoperise că ceea ce o reținea era doar o frînghie subțire şi apucînd-o între fălcile masive, o reteză înainte ca Tarzan să fi putui strînge a doua oară lațul sugrumător.

Baiatul era foarte necăjit. Planul lui bine ticluit se duse-se de rîpa , aşa încît se aşeză, multumindu-se să strige şi să se strîmbe la făptura care urla dedesupt.

Ceasuri întregi Sabor se învîrti pe sub copac, înainte şi înapoi; de patru ori se ghemui, apoi îşi luă vînt sărind spre spiriduşul care se zbenguia deasura ei, dar cu tot atîta succes ca şi cînd ar fi încercat să prindă în gheare vîntul amăgitor ce murmura printre vîrfurile ramurilor.

În cele din urmă, Tarzan osteni de atîta joacă şi scoțînd un sfidător urlet de adio, zvîrli un fruct pîrguit care plesni, moale şi lipicios, drept în mutra mîrîitoare a inamicului, apoi băiatul urcă iute la treizeci de metri deasupra solului, legănîndu-se din copac în copac, pînă cînd, curînd, ajunse în mijlocul alor săi.

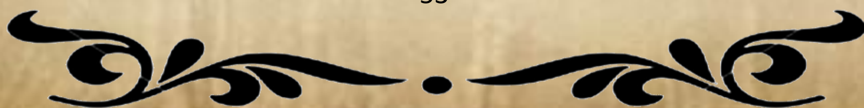
Aici povesti amănuntele aventurii lui, împieptîndu-se şi fudulindu-se în asemenea hal, încît îşi impresionă pînă şi vrăjmaşii cei mai înverşunați, în timp ce Kala țopăia de bucurie şi de mîndrie.

9.OM CU OM

Tarzan din neamul maimuțelor îşi duse mai departe, timp de cîțiva ani, existența în junglă, fără prea mari schimbări decît că deveni mai viguros şi mai înțelept şi învăță din cărțile lui tot mai multe lucruri despre lumile stranii ce se găseau pe undeva, în afara pădurii primitive.

Pentru el, viața nu era niciodată monotonă sau lentă. Întotdeauna exista Pisah, peştele care trebuia prins prin numeroasele rîuri şi lacuri, apoi Sabor şi crudele ei neamuri care te țineau veşnic treaz dădeau savoare fiecărei clipe petrecute pe pămînt. Foarte des îl hăituiau ele, dar şi mai des Tarzan era cel care le hăituia şi cu toate că niciodată nu izbutiră să-l atingă cu ghearele lor aprige şi ascuțite, totuşi de multe ori s-a întîmplat să fie atit de aproape, încît n-ai fi putut strecura o frunză mai groasă între labele lor şi pielea lui netedă. Ageră era Sabor, leoaica, ageri erau Numa şi Sheeta, dar Tarzan din neamul maimuțelor era iute ca fulgerul.

Cu Tantor, elefantul, se împrieteni. Cum? Nu mă întrebați. Dar era fapt cunoscut printre locuitorii junglei că în multe nopți scăldate de lună, Tarzan din neamul maimuțelor şi Tantor, elefantul, se plimbau împreună, iar prin locurile bătătorite, Tarzan călărea cocoțat pe spinarea largă a lui Tantor.





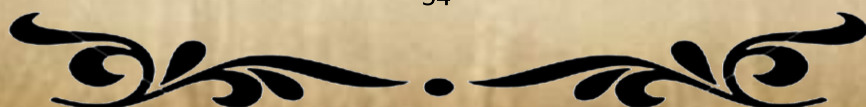
În aceşti ani, Tarzan petrecu multe zile în cabana tatălui său, unde zăceau încă, neatinse, osemintele părinților lui şi scheletul puiului Kalei. La optsprezece ani, citea curgător şi înțelegea aproape tot ce citea în numeroasele şi feluritele volume de pe rafturi.

De asemenea putea să scrie cu litere de tipar repede şi limpede, dar scrisul de mînă nu-l cunoştea, căci, deşi printre comorile lui se aflau şi cîteva caiete, în cabană găsise atît de puține lucruri scrise în engleză, încît nu vedea de ce şi-ar bate capul să învețe şi această formă de caligrafie, cu toate că de descifrat, cu trudă, o putea descifra.

Aşadar, îl găsim la optsprezece ani, un tînăr lord englez care nu putea vorbi englezeşte, dar care ştia să citească şi să scrie în limba maternă. Nu văzuse nici o altă ființă omenească în afară de propria-i persoană, căci regiunea limitată pe care o străbătea tribul său nu era udată de rîuri mari care să atragă triburile de băştinaşi din interior.

Dealurile înalte o închideau pe trei laturi, iar pe a patra — oceanul. Ținutul era populat de lei, leoparzi şi şerpi veninoşi. Neştirbitele-i labirinturi de junglă încîlcită nu ispitiseră pînă acum nici un pionier din rasa umană să-i calce hotarele.

Dar într-o zi, în timp ce Tarzan din neamul maimuțelor şedea în cabana tatălui său, pătrunzînd în misterele unei noi cărți, vechea tihnă a junglei sale fu zdruncinată pentru totdeauna. La granița îndepărtată dinspre răsărit se ivise, pe coama unui deal jos, o stranie procesiune rînduită în monom. În frunte veneau cincizeci de războinici negri, înarmați cu sulițe subțiri de lemn, ale căror vîrfuri fuseseră călite în foc mocnit şi cu arcuri lungi şi săgeți otrăvite. Pe spate purtau scuturi ovale, din nas le atîrnau inele uriaşe, iar în cîlții lînoşi ce le acopereau țeasta erau înfipte mănunchiuri de pene viu colorate. Fruntea le era tatuată cu trei linii paralele colorate, iar pe piept aveau trei cercuri concentrice. Dinții galbeni fuseseră piliți pînă căpătaseră vîrf ascuțit, iar buzele cărnoase, proeminente, sporeau grozăvia înfățişării lor. În urmă veneau cîteva sute de femei şi copii, cele dintîi purtînd pe creştet mormane de oale de gătit, unelte



de bucătărie şi fildeş. Ariergarda o formau o sută de războinici, aidoma celor din avangardă.

Alcătuirea coloanei vădea că se temeau mai mult de un atac ce-ar fi putut veni din spate, decît de orice duşman necunoscut ce s-ar fi putut ivi din față; şi de fapt aşa era, pentru că fugeau de ostaşii omului alb care-i hărțuise atît de amarnic ca să le ia cauciucul şi fildeşul, încît într-o bună zi s-au răsculat împotriva cuceritorilor şi au măcelărit un ofițer alb şi un mic detaşament din trupele lui de negri.

Zile în şir se ospătară cu carnea acestora, dar într-o noapte, un detaşament mai puternic năvăli peste aşezarea lor, ca să răzbune moartea camarazilor, în acea noapte, soldații negri ai omului alb avură carne din belşug şi această rămăşiță a unui trib odinioară puternic se furişase prin jungla întunecoasă, pornind spre necunoscut şi spre libertate.



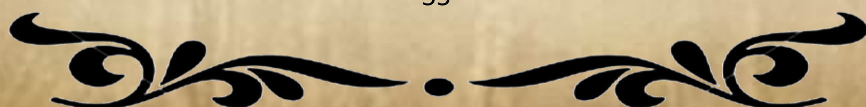
Dar ceea ce însemna libertate şi goana după fericire pentru aceşti negri sălbatici, însemna consternare şi moarte pentru mulți dintre locuitorii noului lor cămin.

Timp de trei zile, mica hoardă mărşălui încet prin inima pădurii necunoscute pe unde nu călcase picior de om, pînă cînd, în sfîrşit, în cea de-a patra zi, în zori, dădură peste un loc, la malul unui rîuleț, unde vegetația părea ceva mai rară decît întîlniseră pînă atunci.

Rămaseră aici să-şi încropească o nouă aşezare si o lună mai tîrziu, locul era despădurit, colibele si gardurile de pari ridicate, bananierii, ignama si porumbul plantate, iar vechea viață îşi reluat cursul în noul cămin. Aici nu existau oameni albi soldați şi nici cauciuc sau fildeş care să trebuiască strîns pentru supraveghetorii haini şi nerecunoscători.

Luna se schimbase de mai multe ori pe cer pînă ce negrii să cuteze a se aventura pe meleagurile din jurul noului lor sat. Cîțiva dintre ei căzuseră pradă bătrînei Sabor şi deoarece jungla mişuna de feline crude şi însetate de sînge, de lei şi leoparzi, războinicii de culoarea abanosului şovăiau să se avînte prea departe de adăpostul gardurilor de pari.

Dar într-o zi, Kulonga, fiul bătrînului rege Mbonga, pribegi departe, prin labirinturile dense dinspre apus. Păşea cu luare-aminte, lancea-i



subțire fiind pregătită de atac, iar scutul prelung, oval, strîns cu hotărîre în mîna stîngă, lipit de trupul său neted de abanos. În spate purta arcul, iar în tolba de deasupra scutului, un mănunchi de săgeți subțiri, drepte, bine unse cu o substanță vîscoasă, neagră ca smoala, care făcea ca înțepătura vîrfului lor ascuțit ca un ac să fie mortală.

Noaptea îl surprinse pe Kulonga departe de palisadele din jurul satului stăpînit de tatăl său, dar, năzuind să se îndrepte tot mai departe spre apus, se cățără pe o creangă bifurcată dintr-un arbore înalt, îşi înjghebă o platformă rudimentară şi se ghemui să doarmă.

Trei mile mai încolo spre apus dormea tribul lui Kerchak.

A doua zi în zori, gorilele se aflau în plină activitate, cotrobăind prin junglă în căutare de hrană. Tarzan, după obiceiul lui îşi îndreptă cercetările în direcția cabanei, aşa încît, vînînd în tihnă pe drum, cînd ajungea la plajă avea burta plină.

Gorilele se răspîndi seră în toate direcțiile, fie cîte una, fie cîte două sau cîte trei, dar nu mai departe de raza în care puteau auzi un semnal de alarmă.

Kala o pornise agale spre răsărit, pe o potecă bătătorită de elefanți, si era foarte ocupată să răstoarne crengi căzute şi buturugi putrezite, căutînd gîndaci si ciuperci gustoase, cînd atenția îi fu atrasă de un zgomot neobişnuit.

Cărarea se întindea dreaptă pe vreo cincizeci de metri în fața ei şi la capăt, pe sub tunelul de ramuri boltite, văzu înaintînd spre ea o creatură stranie şi înspăimîntătoare.

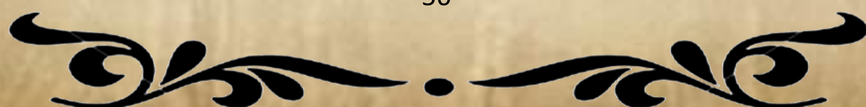
Era Kulonga.

Kala nu mai zăbovi o clipă, ci, răsucindu-se, o luă grăbită îndărăt pe cărare. Nu alerga; după deprinderile neamului ei, cind nu era stîrnită, căuta mai curînd să evite decît să fugă.

Pe urmele ei venea Kulonga. Acestuia i se oferea un prilej de a se înfrupta cu carne. Dacă o ucidea, s-ar fi putut ospăta din belşug toată ziua. Grăbi pasul, cumpănindu-şi sulița, gata s-o arunce. La o cotitură a potecii, văzu din nou gorila, pe altă fîşie dreaptă. Mîna care ținea sulița se trase îndărăt, muşchii se bulbucară iute ca fulgerul sub pielea lucioasă. Brațul se avîntă înainte, sulița zbură spre Kala.

Lovitură ratată. Dar îi zgîrie coapsa. Cu un strigăt de furie şi durere, gorila se repezi la călăul ei. Într-o clipă, copacii se frîngeau sub greutatea neamurilor ei, legănîndu-se în plină goană, din cracă în cracă, spre scena luptei, ca răspuns la chemarea Kalei.

Cînd gorila se năpusti asupră-i, Kulonga îşi încorda arcul şi cu incredibilă repeziciune, potrivi o săgeată. Trăgînd vergeaua mult îndărăt, îşi trimise proiectilul otrăvit drept în inima uriaşului antropoid. Scoțînd un răcnet înfiorător, Kala se prăbuşi cu fața în jos, sub privirile uluite ale celor din tribul ei.





Tunînd şi urlînd, gorilele dădură să se repeadă la Kulonga, dar prevăzător, omul fugea de rupea pămîntul, ca o antilopă speriată. Cunoştea ferocitatea acestor făpturi crude, păroase şi nu dorea decît să aştearnă cît mai multe mile cu putință între el şi ele. Îl urmăriră o bună bucată de drum, gonind prin copaci, dar în cele din urmă, una cîte una abandonară cursa şi se întoarseră la locul tragediei.

Nici una dintre ele, cu excepția lui Tarzan, nu văzuse vreodată un om şi se întrebau ce fel de creatură o fi aceea care le invadase jungla.

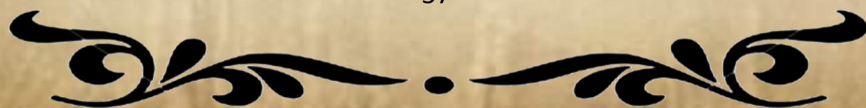
De pe plaja îndepărtată, lîngă mica lui cabană Tarzan auzi ecourile slabe ale luptei şi dîndu-şi seama că se petrecea ceva grav în tribul lui, o porni grăbit în direcția zgomotelor. Cînd sosi, găsi întregul trib adunat şi sporovăind de zor în jurul leşului mamei sale ucise.

Durerea şi furia lui Tarzan nu cunoscură margini, îşi slobozea mereu strigătul de provocare. Se izbea cu pumnii în pieptu-i robust, apoi se arunca peste trupul Kalei şi hohotea, dind drumul la dureroasa jale adunată în inima lui singuratică.

A pierde unica ființă de pe această lume care i-a arătat cîndva iubire şi afecțiune era pentru Tarzan cea mai mare suferință pe care o cunoscuse vreodată. Şi ce dacă fusese o gorilă aprigă şi hidoasă! Pentru Tarzan, Kala fusese bună, fusese frumoasă! Asupra ei revărsase, fără să-şi dea seama, toată adorația, respectul şi dragostea pe care un copil normal le nutreşte pentru mama lui. Nu cunoscuse nici-cînd altă mamă, astfel încît îi dăruise Kalei, în tăcere, tot ceea ce i s-ar fi cuvenit blondei şi fermecătoarei Lady Alice, dacă aceasta ar fi trăit.

După prima izbucnire de durere, Tarzan se stăpîni şi întrebînd pe membrii tribului cine fusese de față la omor, află tot ceea ce vocabularul lor sărac îi putu comunica.

I-a fost totuşi de ajuns. Îi vorbiră despre o maimuță neagră, ciudată, fără păr, căreia-i creşteau pene în cap şi care trimisese moartea dintr-o ramură subțire, iar apoi fugise cu iuțeala lui Bara, antilopa, spre soare-răsare.





Tarzan nu mai stătu pe gînduri şi sărind pe crengile copacilor, o porni grăbit spre pădure. Cunoştea şerpuirile cărării elefanților pe unde o luase la fugă ucigaşul Kalei, aşa că tăie direct prin junglă ca să-i ațină calea războinicului negru, care, de bună seamă, urma sinuozitățile potecii.

La şold îi atîrna cuțitul de vînătoare al necunoscutului său părinte, iar pe umăr lunga lui funie încolăcită. Un ceas mai tîrziu, coborî din nou pe cărare şi lăsîndu-se pe vine, cercetă pămîntul cu atenție.

În noroiul moale de pe malul unui pîrîiaş găsi urme de tălpi, la fel cu cele care pînă acum, din întreaga junglă, numai picioarele lui le lăsaseră; atît că erau mult mai mari decît urmele lui. Inima începu să-i bată năvalnic. S-ar putea oare să urmărească un ***OM*** — unul din propria-i rasă?

Două şiruri de urme indicau direcția opusă. Deci prada lui trecuse pe acolo în drumu-i de întoarcere, în vreme ce examina urma nouă, o mică fărîmă de pămînt se desprinse de pe marginea formei de talpă şi căzu în scobitura uşor întipărită în noroi — ah, urma era foarte proaspătă, probabil că prada lui trecuse de foarte puțin timp prin acel loc.

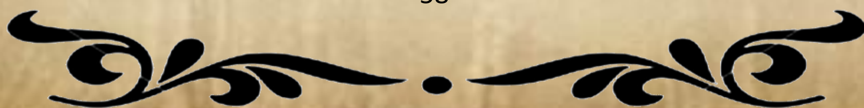
Tarzan se cațără din nou în copaci şi sprinten, fără zgomot, porni în viteză, urmărind de sus cărarea. Abia parcursese o milă, cînd dădu peste războinicul negru, care stătea într-un luminiş. Ținea în mînă un arc suplu, în care potrivise una dintre săgețile lui purtătoare de moarte. În față, dincolo de micul luminiş, se afla Horta, mistrețul, cu capul proptit în piept, cu colții înspumați, gata să atace.

Tarzan privi cu uimire la strania făptură care se găsea dedesubtul său — atît de asemănător lui ca formă şi totuşi atît de diferit la față şi la culoare. În cărțile sale văzuse o poză de ***NEGRU***, dar ce deosebire între figura aceea tipărită, mată, moartă şi trupul acesta de abanos lucitor, pulsînd de viață.

În timp ce omul sta acolo cu arcul încordat, Tarzan îl recunoscu nu numai ca ***NEGRU***, dar şi ca ***ARCAŞ***, asemenea celui din cartea cu poze.

A PENTRU ARCAŞ

Ce minunat! Ațîțat de descoperirea lui, Tarzan fu cît p-aci să-şi trădeze prezența. Dar dedesubtul Iui, lucrurile începeau să se precipite. Brațul negru, musculos, trăgea de arc; Horta, mistrețul, se năpusti şi în clipa aceea, negrul slobozi săgeata otrăvită, iar Tarzan o văzu zburînd cu iuțeala gîndului şi pătrunzînd în pieptul țepos al mistrețului





Abia se desprinsese săgeata din arc, că tînărul Kulonga îşi pregăti o a doua, dar Horta, mistreţul se repezi atît de fulgerător la el, încît băiatul n-avu timp s-o lanseze. Dintr-un salt, negrul sări dincolo de fiara turbată şi răsucindu-se pe călcîie cu o nemaipomenită repeziciune, împlîntă o a doua săgeata în spinarea animalului. După care, Kulonga sări în arborele cel mai apropiat.

Horta se roti o dată, căutînd să-şi atace duşmanul dar abia făcu doisprezece paşi, că se clătină pe picioare şi căzu într-o rînă. O secundă, muşchii i se încordară şi i se relaxară spasmodic, apoi rămase nemişcat.

Kulonga coborî din copac. Cu ajutorul unui cuţit care-i atîrna la şold, tăie cîteva felii mari din carnea mistreţului şi drept în mijlocul cărării, aprinse un foc la care fripse carnea, ospătîndu-se apoi după placul inimii. Restul mistreţului îl lăsă acolo unde se prăbuşise.

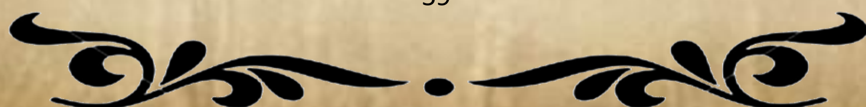
Tarzan asista la toate acestea, plin de interes. Dorinţa de a-l ucide pe negru îi frigea pieptul, dar dorinţa de a învăţa era mai puternică. Avea să urmărească un timp făptura aceea, ca să afle de unde venea. Va putea să-l ucidă în tihnă mai tîrziu, cînd negrul va lăsa deoparte arcul şi săgeţile mortale.

După ce Kulonga îşi isprăvi ospăţul şi se făcu nevăzut pe o cotitură a drumeagului, Tarzan coborî în tăcere pe pămînt. Îşi tăie şi el cîteva bucăţi din carnea lui Horta, dar nu le fripse.

Mai văzuse el foc, însă numai cînd Ara, fulgerul, lovise cîte un arbore. Faptul că o făptură a junglei putuse face acei colţi roşii şi galbeni ce mîncau lemnul pînă nu mai rămînea decît pulbere din el îl miră din cale afară pe Tarzan, care, pe de altă parte, nu înţelegea de fel de ce războinicul negru îşi stricase bunătate de ospăţ, muindu-l în dogoarea vătămătoare. Poate că Ara era prieten cu arcaşul si, în felul ăsta îşi împărţiseră hrana între ei.

Dar, fie cum o fi, Tarzan n-avea de gînd să strice o mîncare bună într-un chip atît de prostesc, aşa încît înfulecă o mare cantitate de carne crudă, îngropînd restul hoitului lîngă cărare, ca să-l poată găsi la întoarcere.

După care, Lordul Greystoke işi şterse degetele unsuroase de coapsele goale şi luă iar urma lui Kulonga, fiul lui Mbonga regele; în acest timp, în îndepărtata Londra un alt Lord Greystoke, refuza indignat cotletele, trimiţîndu-le înapoi bucătarului-şef al clubului pentru că nu erau destul de bine fripte, iar după ce-şi isprăvi dejunul, îşi muie degetele într-o cupă de argint cu apă parfumată, uscîndu-şi-le apoi cu un şervet de damasc alb ca



zăpada.

Tarzan îl urmări ziua întreagă pe Kulonga, dîndu-i tîrcoale prin copaci, ca un duh rău. Îl mai văzu de două ori azvîrlindu-şi săgeţile morţii — o dată în Dango, hiena şi a doua oară în Manu, maimuţa. De fiecare dată, animalul murea aproape instantaneu, căci otrava lui Kulonga era foarte proaspătă şi foarte primejdioasă.

În timp ce se ţinea la o distanţă sigură pentru prada lui, Tarzan se gîndi mult la această grozavă metodă de a ucide. Ştia prea bine că numai înţepătura mică a vîrfului săgeţii nu era de ajuns ca să le vină atît de repede de hac sălbăticiunilor junglei, care, adeseori, în lupta cu vecinii lor, îşi sfîşiau carnea, se zgîriau cu ghearele şi se împungeau înfiorător, pentru ca apoi să se tămăduiască de fiecare dată. Nu, există o anumită taină legată de aşchiile astea subţiri de lemn care aduc moartea doar cu o simplă zgîrietură! Trebuie să vadă despre ce-i vorba.

În noaptea aceea, Kulonga dormi în crăcăna unui arbore maiestuos, iar sus, mult mai sus decît el, se ghemui Tarzan din neamul maimuţelor.

Cînd Kulonga se deşteptă, constată că arcul şi săgeţile îi dispăruseră. Războinicul negru era furios şi speriat, dar mai mult speriat decît furios. Scotoci pămîntul dedesubtul copacului şi scotoci în copac, deasupra pămîntului; dar nici urmă de arc, de săgeţi sau de tîlharul nocturn.

Kulonga era îngrozit. Suliţa o azvîrlise în Kala şi nu o mai putuse lua înapoi; şi acum, cînd arcul şi săgeţile pieriseră, nu avea nici o armă de apărare în afară de cuţit. Singura lui speranţă era să ajungă în satul lui Mbonga cît mai repede, bizuindu-se pe iuţeala picioarelor. Era încredinţat că nu mai are mult pînă acasă, aşa c-o apucă pe cărare cu pas grăbit.

Dintr-o masă densă de frunziş, cîţiva iarzi mai în spate, răsări Tarzan din neamul maimuţelor, pîndind de zor, în tăcere.

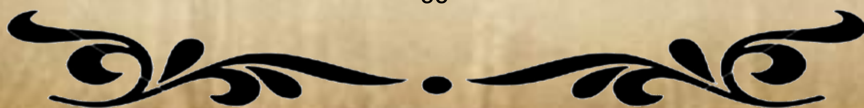
Arcul şi săgeţile lui Kulonga fuseseră legate, în siguranţă, sus în vîrful unui arbore uriaş, de pe care Tarzan cojise cu lama cuţitului o fîşie mare de scoarţă, aproape de rădăcină, apoi frînsese pe jumătate o creangă, lăsînd-o să atîrne la vreo optsprezece metri distanţă de pămînt. Astfel îşi cresta el urmele în pădure şi-şi marca ascunzătorile.

În timp ce Kulonga îşi continua drumul, Tarzan se apropie din ce în ce, pînă ajunse să călătorească chiar deasupra creştetului negrului. În mîna dreaptă îşi ţinea funia încolăcită; era pregătit să ucidă.

Momentul fu amînat numai din pricină că Tarzan voia să se asigure de destinaţia spre care se îndrepta războinicul şi în curînd fu răsplătit, deoarece nu trecu mult şi în faţa lor se ivi o rarişte întinsă, la capătul căreia se aflau multe vizuini ciudate.

Cînd făcu această descoperire, Tarzan se găsea chiar deasupra lui Kulonga. Pădurea se sfîrşea brusc şi dincolo de ea se întindeau două sute de iarzi de ogor cultivat, făcînd legătura între junglă şi sat.

Tarzan trebuia să acţioneze repede, altfel prada îi scăpa; dar



antrenamentul vieții lui lăsa atît de puțin spațiu între decizie şi acțiune în clipa cînd se ivea vreo primejdie, încît între una şi cealaltă n-ar fi încăput nici măcar umbra unui gînd.

Aşadar, cînd Kulonga ieşi din întunecimea junglei, un colac de funie subțire şerpui asupră-i, pornind de pe craca cea mai de jos a unui arbore puternic, aflat chiar la marginea domeniilor lor Mbonga; fiul regelui nu apucă să facă nici şase paşi în luminiş, cînd un fel de laț i se înfăşură iute în jurul gîtului.

Atît de repede îşi trase Tarzan prada, încît strigătul de alarmă al lui Kulonga i se opri în gîtlej. Ajutîndu-se cu amîndouă mîinile, Tarzan îl tîrî îndărăt pe negrul care se zbătea, pînă cînd îl lăsă spînzurat de gît, în aer; apoi se cațără pe o cracă mare, trăgîndu-şi victima, care insă se zvîrcolea, în adăpostul frunzişului unui copac. Aici legă zdravăn funia de o ramură tare şi scoborînd din copac, îşi infipse cuțitul de vînătoare în inima lui Kulonga; Kala era răzbunată.

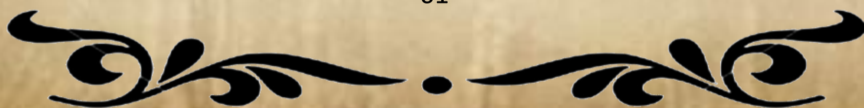


Tarzan îl cercetă cu luare-aminte pe negru, căci nu mai văzuse pînă atunci o ființă omenească în carne şi oase. Privirile îi fură atrase de cuțit şi de teaca lui. De asemenea, îl fermecă o brățară de aramă prinsă în jurul gleznei, pe care şi-o transferă la piciorul său. Cercetă şi admiră tatuajul de pe frunte si de pe piept. Se minună de dinții piliți. Răsuci pe toate fețele şi îşi însuşi podoabele de pene, apoi se pregăti să coboare spre a-şi vedea de treburi, întrucît lui Tarzan din neamul maimuțelor i se făcuse foame şi avea la dispoziție carne; carne de vînat, care, conform cu etica junglei, putea fi mîncată.

Cum l-am putea condamna, după ce norme, pe acest om-maimuță, cu inima, capul şi trupul unui gentleman englez şi cu deprinderile unei fiare sălbatice? Pe Tublat, care-l urîse şi pe care-l urîse, îl ucisese în luptă dreaptă şi totuşi nici o clipă nu-i trăznise prin minte să mănînce carnea lui Tublat. Ideea l-ar fi revoltat cum ne revoltă pe noi canibalismul.

Dar cine era Kulonga de nu putea fi mîncat asemenea lui Horta, mistrețul, sau lui Bara, antilopa? Era altceva decît una dintre nenumăratele sălbăticiuni ale junglei, care se pîndesc una pe alta pentru a-şi astîmpăra pîntecele lihnit?

Deodată însă, o ciudată îndoială îi opri mîna. Nu-l învățaseră cărțile lui că el era ***OM***? Şi ***ARCAŞUL*** nu era şi el **OM**? Oare oamenii mîncau oameni? Vai. Nu ştia. Atunci, de ce această şovăială? Încercă încă o dată să



treacă la treabă, dar brusc îl năpădi un val de greață. Nu înțelegea de ce. Tot ce ştia era că nu putea să mănînce carnea acestui om negru şi astfel, instinctul ereditar, vechi de milenii, zădărnici imboldurile animalice ale acestei ființe ignorante şi-l salvă de la încălcarea unei legi universale de a cărei existență nu avea habar.

Coborî la iuțeală trupul lui Kulonga pe pămînt, îi scoase lațul şi o porni din nou prin copaci.

10.FANTOMA FRICII

Cocoțat într-un arbore semeț, Tarzan privea satul de colibe acoperite cu stuf, aflat dincolo de terenul cultivat. Văzu că, la unul din capete, pădurea atingea satul şi se îndreptă spre acel loc, mînat de curiozitatea arzătoare de a vedea animale din rasa lui, de a învăța mai multe despre deprinderile lor şi de a cerceta vizuinile ciudate în care trăiau.

Existența lui primitivă printre aprigile sălbăticiuni ale junglei nu-i lăsa loc pentru nici o urmă de îndoială că aceste făpturi ar putea fi altceva decît duşmani. Asemănarea înfățişării nu-l îndemnă să-şi făurească vreo idee greşită asupra primirii ce i s-ar fi făcut dacă ar fi fost descoperit de aceste ființe, primele din rasa lui pe care le văzuse vreodată.

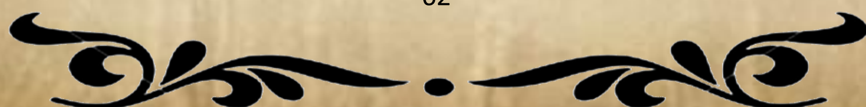
Tarzan din neamul maimuțelor nu era un sentimental. Şi nu ştia nimic despre frăția dintre oameni. Toate viețuitoarele care nu făceau parte din tribul său îi erau duşmani de moarte, cu cîteva excepții dintre care Tantor, elefantul, constituia exemplul cel mai deosebit.

Tarzan îşi dădea seama de toate acestea fără răutate sau ură. A ucide era legea de bază a lumii sălbatice în care trăia. Plăcerile lui primitive erau puține la număr, dar cea mai mare dintre acestea era să hăituiască şi să ucidă, astfel încît le acorda şi celorlalți dreptul de a nutri aceleaşi dorințe ca şi dînsul, chiar dacă obiectul vinătorii lor l-ar fi constituit propria lui persoană.

Viața lui ciudată nu-l făcuse nici ursuz, nici sîngeros. Faptul că-i plăcea să ucidă şi că ucidea cu un rîs vesel pe buzele-i frumoase, ținea de cruzimea sa nativă. De cele mai multe ori ucidea ca să-şi procure hrană, iar cînd ucidea din răzbunare sau pentru a se apăra, o făcea fără istericale, ca un profesionist care nu admite nici o uşurință.

Prin urmare, acum cînd se apropia cu băgare de seamă de cătunul lui Mbonga, era peregatit sau să ucidă sau să fie ucis. Se furişa cu neobişnuită prudență, căci Kulonga îl făcuse să nutrească un deosebit respect pentru aşchiile acelea ascuțite ce aduceau atît de repede şi fără greş moartea.

În cele din urmă se opri la un arbore mare cu frunzişul des şi



împovărat cu ghirlande de uriaşe plante agăţătoare. În acest umbrar de nepătruns, aşezat deasupra satului. Tarzan se ghemui, privind scenele ce se desfăşurau jos, mirîndu-se de fiecare aspect al acestei vieţi noi, ciudate.

Pe uliţa satului alergau şi se zbenguiau copii goi. Cîteva femei pisau banane uscate în piuliţe rudimentare de piatră, în timp ce altele plămădeau turte din făina cernută. Afară, pe ogoare, mai putea vedea alte femei săpînd, plivind sau culegînd. Toate purtau în jurul şoldurilor cingători din ierburi uscate şi erau împopoţonate cu brăţări de alamă şi de aramă la glezne, braţe şi încheieturile mîinilor. În jurul multor grumazuri tuciurii atîrnau fire de sîrmă curios împletite, în vreme ce alte femei erau împodobite cu inele uriaşe ce le atîrnau de nas.

Tarzan din neamul maimuţelor se uita din ce în ce mai uimit la aceste stranii făpturi. Văzu şi bărbaţi moţăind la umbră, în timp ce la marginea cea mai îndepărtată a luminişului întrezări din cînd în cînd războinici înarmaţi ce păreau să păzească satul împotriva unor duşmani care i-ar fi putut ataca prin surprindere.

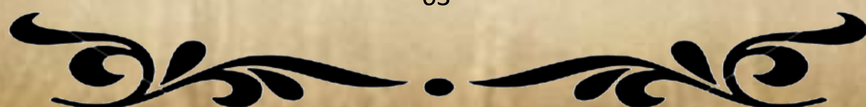


Tarzan observă că numai femeile munceau. Nicăieri nu se vedea urmă de bărbat care să lucreze pămîntul sau să îndeplinească muncile gospodăreşti ale satului.

În cele din urmă, privirile-i căzură asupra unei femei aflate chiar sub copacul lui. Avea în faţă un mic ceaun, aşezat deasupra unui foc mocnit şi în care clocotea o pastă groasă, roşiatică, vîscoasă. Alături, lîngă femeie, se afla de o parte un maldăr de săgeţi din lemn ale căror capete aceasta le înmuia pasta clocotită, aşezîndu-le apoi pe un stelaj de crengi de cealaltă parte.

Tarzan din neamul maimuţelor era fascinat. Aici zăcea taina cumplitei forţe a micuţelor nuiele folosite de ***ARCAŞ***. Observă grija deosebită a femeii ca nici un strop din pasta aceea să nu-i atingă mîinile şi la un moment dat, cînd o picătură îi sări pe deget, o văzu înfundîndu-şi mîna într-un vas cu apă şi apoi ştergînd iute stropul cu un pumn de frunze.

Tarzan nu ştia nimic despre otrăvuri, dar mintea lui ageră îi spuse că pasta aceea ucide şi nu mica săgeată, care nu era decît mesagerul ce o



ducea în trupul victimei.

Ce i-ar mai fi plăcut să aibă un snop din aşchiile acelea purtătoare de moarte! Dacă femeia şi-ar fi părăsit numai o clipă îndeletnicirea, el ar putea să se lase iute în jos, să şterpelească un mănunchi şi apoi, cît ai clipi, să se cațăre înapoi în copac.

În timp ce încerca să ticluiască un plan pentru a-i distrage atenția, auzi un răcnet sălbatic venind dinspre luminiş. Privi într-acolo şi văzu un războinic negru stînd chiar sub copacul în care, cu o oră înainte, îl omorîse pe ucigaşul Kalei.

Negrul striga şi îşi flutura sulița deasupra capului. Din cînd în cînd arăta către ceva ce zăcea pe jos, în fața lui.

Pe dată se stîrni mare zarvă în sat. Bărbați înarmați dădură buzna afară din interiorul multor colibe şi o porniră în goană mare de-a curmezişul luminişului, către santinela alarmată. În urma lor se buluciră bătrînii, femeile şi copii, pînă cînd, într-o clipă satul rămase pustiu.

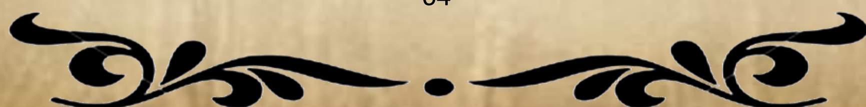
Tarzan din neamul maimuțelor ştiu că găsiseră stîrvul inamicului său, dar lucrul acesta îl interesa mult mai puțin decît faptul că în sat nu mai rămăsese nimeni care să-l împiedice să-şi însuşească o parte din săgețile aflate dedesubtul lui. Repede şi fără zgomot, se lăsă la pămînt lîngă ceaunul cu otravă. O clipă rămase nemişcat, ochii lui vioi şi isteți iscodind perimetrul cuprins între palisade. Nu se vedea țipenie de om. Privirea i se opri apoi la uşa deschisă a unei colibe învecinate. O să-şi arunce ochii înăuntru, îşi spuse Tarzan şi se apropie tiptil de clădirea scundă, acoperită cu stuf, Rămase o clipă afară, trăgînd cu urechea. Nu se auzea nici un zgomot şi se strecură în semiîntunericul din încăpere.

Pe pereți atîrnau arme: suliți lungi, cuțite cu forme ciudate, două scuturi înguste. În centrul încăperii era o oală de gătit, iar în fund un culcuş meşterit din ierburi uscate, acoperit cu rogojini împletite care, de bună seamă, slujeau proprietarului drept pat şi aşternut. Pe jos se înşirau cîteva tigve omeneşti.

Tarzan din neamul maimuțelor pipăi fiecare obiect, cumpăni în mînă sulițele, le adulmecă, deoarece el „vedea" în mare măsură şi cu nările sale sensibile şi experimentate. Hotărî să-şi însuşească una din vergelele acelea lungi şi ascuțite, dar nu o putea lua acum, din cauza săgeților pe care avea de gînd să le înşface.

Pe măsură ce desprindea obiectele din perete, Tarzan le trîntea, claie peste grămadă, în mijlocul încăperii. Deasupra mormanului puse oala de gătit, răsturnată, iar peste oală aşeză o tigvă rînjită pe care o încunună cu podoabele de cap ale tînărului Kulonga. După aceea se dădu un pas îndărăt, îşi privi opera şi rîse. Tarzan din neamul maimuțelor ştia să guste o glumă.

Dar de afară se auzeau glasuri şi bocete pline de jale şi văicăreli. Rămase surprins. Întîrziase prea mult? Se repezi în pragul uşii şi privi în



josul uliței, spre palisadă.

Băştinaşii nu se vedeau încă, deşi îi auzea limpede apropiindu-se dinspre ogoare. Probabil că erau foarte aproape. Cu iuțeala fulgerului, sări din uşă drept la maldărul de săgeți. După ce adună atîtea cîte putea să care sub un braț, răsturnă dintr-o lovitură de picior ceaunul clocotit şi se făcu nevăzut în frunzişul de sus, chiar în clipa cînd băştinaşii intrară pe poarta de la celălalt capăt al uliței. Apoi se opri ca să observe cele ce se petreceau jos, cocoțat în copac asemenea unei păsări sălbatice, gata să-şi ia zborul la primul semn de primejdie.

Băştinaşii umpluseră ulița, patru dintre ei purtînd trupul neînsuflețit al lui Kulonga. În urma cortegiului se tîrau femeile, care scoteau țipete ciudate şi văicăreli lugubre. Înaintară pînă la coliba lui Kulonga, care era chiar aceea devastată de Tarzan.

Nici şase oameni nu apucaseră să păşească pragul, cînd năvăliră afară într-o învălmăşeală sălbatică şi viermuitoare. Ceilalți din spate se grăbiră să se adune. Urmară gesticulări ațîțate, degete care arătau spre colibă, pălăvrăgeală; apoi mai mulți războinici se apropiară şi priviră înăuntru.

În cele din urmă intră în colibă un bătrîn cu brațele şi picioarele încărcate cu ornamente de metal şi cu un colan din schelete de mîini omeneşti atîrnîndu-i pe piept.

Era Mbonga, regele, tatăl lui Kulonga.

Scurt timp domni o tăcere deplină, apoi Mbonga se ridică în picioare, fața lui hîdă oglindind o expresie de furie amestecată cu frică superstițioasă. Rosti cîteva cuvinte, adresîndu-se războinicilor adunați acolo şi o clipă mai tîrziu, oamenii se împrăştiară prin tot satul, pornind să scotocească în amănunțime fiecare colibă şi fiece colțişor din interiorul palisadelor.



Abia începuse investigarea, cînd fu descoperit ceaunul răsturnat şi furtul săgeților otrăvite. Nu descoperiră însă nimic altceva şi cîteva minute mai tîrziu, în jurul regelui se înghesui un grup de sălbatici înfricoşați.

Mbonga nu putu să le lămurească nici unul din straniile fenomene care avuseseră loc. Descoperirea cadavrului, cald încă, al lui Kulonga — chiar la hotarul ogoarelor sale, acolo de unde satul l-ar fi putut auzi cu uşurință — înjunghiat şi despuiat chiar în pragul căminului tatălui său, era un lucru destul de misterios în sine; dar aceste din urmă înfiorătoare surprize din sat, petrecute chiar în coliba răposatului Kulonga, le

umpleau inimile de groază şi făceau să încolţească în minţile lor cele mai superstiţioase explicaţii.

Se adunaseră în grupuri mici, vorbind în şoaptă şi rostogolindu-şi întruna ochii, cu priviri speriate, aruncate peste umăr.

Tarzan din neamul maimuţelor îi urmări un timp din adăpostul copacului înalt. În purtarea lor erau multe lucruri pe care nu le putea înţelege, căci el nu ştia nimic despre superstiţii şi nu avea decît o vagă idee despre frică, de orice fel ar fi fost ea. Soarele se ridicase în cumpăna cerului. Tarzan nu-si luase încă gustarea de dimineaţă şi avea de străbătut multe mile pînă la locul unde pitise delicioasele rămăşiţe ale lui Horta, mistreţul. Aşa încît întoarse spatele satului lui Mbonga şi se mistui în citadela frunzoasă a pădurii.

11.„REGELE MAIMUŢELOR"

Încă nu se inserase cînd ajunse la trib, deşi zăbovise pe drum ca să dezgroape şi să se desfete cu rămăşiţele mistreţului sălbatic, pe care la dosise cu o zi înainte şi ca să dezlege arcul şi săgeţile lui Kulonga din copacul unde le ascunsese.

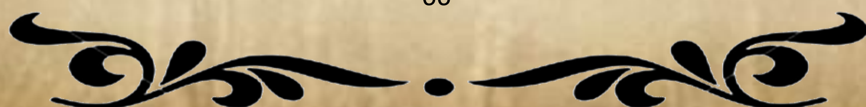
Un Tarzan bine echipat coborî dintre crengi, în mijlocul tribului lui Kerchak. Cu mare fală, istorisi glorioasele lui aventuri şi arătă prada cucerită. Kerchak mormăi şi întoarse spatele, căci era gelos pe acest membru al tribului său. În mintea lui îngustă şi bicisnică, el căuta un pretext ca să-şi reverse ura asupra lui Tarzan.

A doua zi, de îndată ce mijiră zorii, Tarzan începu să facă exerciţii cu arcul şi săgeţile. La început dădu greş aproape la fiecare tragere, dar în cele din urmă învăţă să-şi călăuzească proiectilele cu mare îndemînare şi o lună mai tîrziu, era un arcaş destul de bun; dar dobîndirea acestei dexterităţi îl costase aproape întreaga provizie de săgeţi.

Tribul continua să găsească vînat bun în vecinătea plajei aşa încît Tarzan din neamul maimuţelor îşi alterna exerciţiile de tragere cu arcul, cu cercetarea micii, dar alesei colecţii de cărţi a tatălui său.

Cam în această perioadă, tînărul englez găsi jn fundul unui dulap din cabană o casetă de metal. Cheiţa era în deschizătoarea casetei şi cîteva clipe de examinare şi experimentare îi răsplătiră răbdarea izbutind să descuie cu succes micul sipet. Găsi înăuntru o fotografie îngălbenită a unui tînăr cu obrazul neted, un medalion de aur bătut în diamante ce atîrna pe un lănţişor de aur, cîteva scrisori şi o cărţulie.

Tarzan studie totul cu amănunţime. Cel mai mult îi plăcea fotografia, deoarece ochii surîdeau, iar expresia feţei era deschisă şi sinceră. Fotografia înfăţişa chipul tatălui său. Îl ispiti şi medalionul aşa că-şi trecu lănţişorul în jurul gîtului, maimuţărind felul de a se împodobi atît de obişnuit printre





negrii pe care-i vizitase. Pietrele prețioase seînteiau ciudat pe pielea lui arămie, catifelată.

Scrisorile nu putu să le descifreze deoarece nu cunoştea decît prea puțin sau aproape deloc scrisul de mînă, drept care le vîrî din nou în casetă, împreună cu fotografia şi-şi îndreptă atenția asupra cărțuliei.

Aceasta era plină, aproape în întregime, cu un scris foarte frumos, însă, cu toate că gîndăceii îi erau familiari, aranjamentul si combinația în care se înşiruiau îi erau străine şi cu desăvîrşire de neînțeles.

Tarzan se deprinsese de multă vreme să folosească lexiconul, dar, spre mîhnirea şi nedumerirea lui, în cazul de față acesta se dovedi lipsit de orice utilitate. Nu putu găsi nici un cuvînt din toate cîte se aflau scrise în cărțulie, aşa că o puse la loc în caseta de metal, dar cu hotărîrea de a-i dezlega mai tîrziu tainele.

Nu ştia Tarzan că acea cărticică păstra între coperțile ei cheia originii sale — răspunsul la ciudata enigmă a ciudatei sale existențe. Era jurnalul lui John Clayton, Lord Greystoke, scris în franțuzeşte, aşa cum obişnuia el.

Tarzan puse caseta la loc în dulap, dar din acea clipă purta mereu în inimă chipul viguros şi zîmbitor al tatălui său, iar în minte, hotărîrea de neînfrînt de a limpezi misterul cuvintelor bizare din cărțulia neagră.

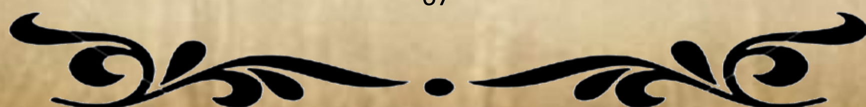
Pentru moment însă avea treburi mult mai importante, căci stocul de săgeți se epuizase şi trebuia sa intreprindă neapărat o călătorie pînă-n cătunul negrilor pentru a-şi reînnoi proviziile.

A doua zi de dimineață o porni la drum şi călătorind vertiginos, ajunse la luminiş înainte de amiază îşi reluă vechiul loc în arborele înalt şi la fel ca prima dată, văzu femeile la cîmp şi pe ulița satului, precum şi ceaunul cu otravă clocotind drept sub el. Zăcu aşa ceasuri întregi, aşteptînd un prilej să pice nevăzut şi să şterpelească săgețile de dragul cărora venise; dar de astă dată nu se mai petrecu nimic care să-i îndepărteze pe negri de colibele lor. Ziua era pe sfîrşite şi Tarzan din neamul maimuțelor tot mai sta ghemuit deasupra neştiutoarei femei de la ceaun.

La un moment dat, truditoarele de pe ogoare se întoarseră. Războinicii vînători se iviră din pădure şi cînd toți se adunară înlăuntrul palisadelor, porțile fură încuiate şi baricadate.

În sat, vedeai acum pretutindeni oale de gătit. Dinaintea fiecărei colibe, o femeie prezida deasupra unei fierturi aburinde, în timp ce în fiece mînă puteai vedea turte din făină de banane, sau plăcinte de manioca.

Deodată răsună o chemare dinspre marginea luminişului. Tarzan



privi într-acolo.

Sosise un grup de vînători întîrziați, care, venind dinspre miazănoapte, împingeau şi tîrau un animal ce se zbătea. Cînd se apropiara de sat, porțile fură deschise, iar după ce intrară şi poporul văzu prada vînată, un strigăt sălbatic se înălță către ceruri, deoarece prada era un om.

Pe măsură ce omul era tîrît pe ulița satului şi se împotrivea din răsputeri, femeile şi copii zvîrleau într-însul cu bețe şi pietre, iar Tarzan din neamul maimuțelor, tînăra şi sălbatica fiară a junglei, se minună de brutalitatea celor din stirpea lui.

Din toată împărăția junglei, numai Sheeta, leopardul, îşi tortura prada. Etica tuturor celorlalte fiare le cerea să ofere victimelor o moarte rapidă şi deci plină de îndurare.

În ce priveşte deprinderile omeneşti, Tarzan învățase din cărți numai frînturi răzlețe.

Cînd îl urmărise pe Kulonga prin pădure, se aşteptase să dea peste un oraş cu case ciudate pe roți care azvîrleau nori de fum negru printr-un copac mare înfipt în acoperişul uneia dintre ele, sau peste o mare acoperită cu uriaşe clădiri plutitoare, despre care învățase că se numeau în chip felurit: vapoare şi bărci, nave şi vase.

Fusese crunt dezamăgit cînd dăduse cu ochii de sărăcăciosul cătun al negrilor, prizărit în propria lui junglă, cu căsuțele sale dintre care nici una nu atingea proporțiile cabanei lui de pe plaja îndepărtată.

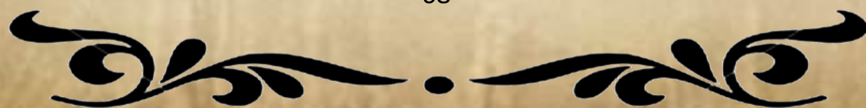
Constată că oamenii aceştia erau mai răi decît gorilele lui şi la fel de sălbatici şi cruzi ca Sabor. Tarzan începu să-şi disprețuiască semenii.

Aceştia îşi legaseră sărmana victimă de un par înalt, aproape de centrul satului, chiar în fața colibei lui Mbonga şi aici războinicii încinseseră o horă în jurul omului, dănțuind şi răcnind, scînteindu-şi cuțitele şi amenințîndu-l cu sulițele. Femeile se aşezaseră pe vine, într-un cerc mai larg, țipînd şi bătînd din tobe. Îi aminteau lui Tarzan de Dum-Dum, aşa încît ştia la ce să se aştepte. Se întreba dacă aveau să-şi sfîşie victima de vie. Gorilele nu făceau niciodată aşa ceva.

Războinicii prinşi în hora din jurul prizonierului, care se închircea, îşi împresurau tot mai strîns prada pe măsură ce dănțuiau, furați de sălbăticia ritmului înnebunitor al tobelor. Deodată, o suliță țîşni şi împunse victima. Fu semnalul pentru alte cincizeci. Ochii, urechile, brațele şi picioarele captivului fură străpunse; fiecare petic de carne ce nu acoperea un organ vital din trupul care se zvîrcolea deveni ținta cruzilor lăncieri.

Femeile şi copiii țipau de plăcere. Războinicii îşi lingeau buzele hidoase în aşteptarea ospățului ce avea să urmeze şi se luau la întrecere în sălbăticia şi grozăvia mîrşăviilor cu care-şi torturau prizonierul, conştient încă.

În această clipă, Tarzan din neamul maimuțelor îşi dădu seama că sosise momentul prielnic pentru el. Lumina zilei făcuse loc întunericului



unei nopți fără lună; numai focurile din preajma victimei fuseseră menținute şi aruncau o strălucire sinistră peste o scenă sinistră.

Uşurel, băiatul mlădios se lăsă pe pămîntul moale de la capătul uliței, adună repede un braț de săgeți, luîndu-le de astă dată pe toate, căci adusese cu el nişte fibre lungi ca să le lege în snop. Fără grabă, le înfăşură zdravăn şi cînd să plece, demonul şotiilor îi dădu ghes. Se uită în jur, căutînd inspiratia pentru vreun renghi pe care să-l joace acestor fiint stranii şi groteşti, ca ele să-şi dea seama, o dată mai mult, de prezența lui printre dînşii.

Lăsîndu-şi legătura de săgeți la rădăcina copacului, Tarzan se furişă printre umbrele de la marginea uliței, pînă ajunse la aceeaşi colibă unde intrase cînd făcuse prima lui vizită. Înăuntru stăruia o bezna s-o tai cu cuțitul, însă mîinile lui dibuiră pînă găsiră obiectul pe care-l căuta şi fără zăbavă, se îndrepta iar spre uşă. Nu făcuse decît un pas, cînd urechea lui ageră prinse zgomotul unor paşi ce se apropiau venind de afară. O clipă mai tîrziu, silueta unei femei se profila la intrarea colibei.

Tarzan se retrase în tăcere pînă la peretele din fund şi mîna lui pipăi cuțitul lung şi ascuțit al lui taică-său. Femeia intră repede pînă-n mijlocul colibei. Acolo se opri o secundă, bîjbîind cu mîinile în căutarea unui obiect. De bună seamă, obiectul nu se găsea la locul său, deoarece orbecăi mai departe, tot apropiindu-se de peretele de care se rezema Tarzan. Era atît de aproape, încît omul-maimuță simți căldura animală a trupului ei gol. Cuțitul de vînătoare se înălță, dar în clipa aceea femeia se întoarse şi în curînd, un „ah"! gutural dădu de veste că, în sfîrşit, căutarea ei fusese încununată de succes. Se răsuci pe loc şi părăsi coliba, iar cînd ieşi pe uşă, Tarzan văzu că ducea în mînă un cazan de gătit.

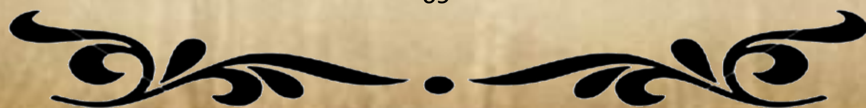
Porni pe urmele ei şi iscodind din umbra uşii, văzu că toate femeile din sat intrau şi ieşeau din diferite colibe, purtînd oale şi ceaune. Le umpleau cu apă si le aşezau deasupra focurilor din preajma țepei în care atîrna victima muribundă, o inertă şi însîngerată masă de durere.

Pîndind un moment cînd nu se afla nimeni în preajmă, Tarzan se strecură în grabă pînă la legătura lui de săgeți de sub copacul uriaş de la capătul uliței. Ca şi ultima dată, răsturnă ceaunul cu otravă înainte de a sări, unduios şi zvelt ca o pisică, pe crengile de jos ale gigantului pădurii. Se cațără fără zgomot la mare înălțime, pînă găsi un loc de unde putea privi, printr-o spărtură în frunziş, la scena ce se desfăşura dedesubt.

Femeile îşi supravegheau cazanele lor cu apă, în timp ce bărbații se odihneau, osteniți de nebuneasca dezlănțuire.

În comparație cu ce fusese mai înainte, acum domnea liniştea peste sat.

Tarzan ridică în sus obiectul pe care-l şterpelise din colibă şi cu îndemînarea dobîndită în urma unor ani întregi de aruncare la țintă cu fructe şi cu nuci de cocos, îl zvîrli spre grupul de sălbatici. Acesta căzu



drept în mijlocul lor, lovindu-l pe unul dintre războinici în cap şi doborîndu-l la pămînt: apoi se rostogoli printre femei şi se opri lîngă masa de carne pe jumătate măcelărită pe care o pregăteau pentru ospăț.

O clipă, toți priviră cu consternare obiectul, apoi, ca la un semn, o zbughiră care mai de care spre colibele lor.

De pe pămînt, se zgîia la ei, rînjind, o tigvă omenească. Căderea acesteia din cer era un miracol menit să le stîrnească spaimele superstițioase.

Şi astfel, Tarzan din neamul maimuțelor îi părăsi pe negrii cutremurați de groază în fața acestei noi manifestări a prezenței unei forțe malefice, nevăzută şi nepămînteană, care bîntuia pădurea din preajma satului lor.

Mai tîrziu, cînd descoperiră ceaunul răsturnat şi noul furt de săgeți, li se năzări că or fi insultat cine ştie ce mare zeu, prin faptul că şi-au încropit aşezarea pe acele meleaguri ale junglei fără să-l fi îmbunat mai întîi. Şi de atunci, pentru a-l îndupleca pe zeul atotputernic, o ofrandă de hrană fu depusă zilnic la rădăcina copacului de sub care se făcuseră nevăzute săgețile.

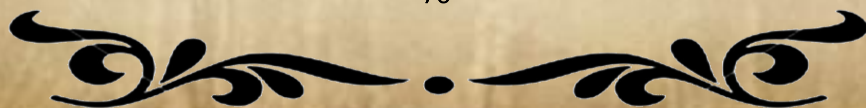
Dar sămînța fricii se sădise adînc şi fără s-o fi ştiut, Tarzan din neamul maimuțelor pusese temelia multor necazuri viitoare pentru el şi pentru tribul său.

În noaptea aceea dormi în pădure, nu departe de sat şi a doua zi de dimineață o porni agale în marşul lui spre casă, îndeletnicindu-se pe drum să-şi caute hrană. Dar numai nişte boabe şi cîte o rîmă răsplătiră scormonelile şi se simțea lihnit de foame cînd, iscodind pe după o buturugă la rădăcina căreia scurmase, o văzu pe Sabor, leoaica, stînd în mijloci potecii, nici la douăzeci de paşi depărtare de el. Ochii mari, galbeni, erau pironiți asupră-i cu o strălucire crudă şi înveninată, iar limba roşie lingea buzele hulpave în timp ce fiara înainta pe furiş, ghemuindu-se, cu pîntecele lipit de pămînt.

Tarzan nu încercă să fugă. Fiind înarmat cu ceva mai mult decît o simplă funie, el întîmpină cu bucurie acest prilej pe care, odinioară, îl pîndise zile întregi. Îşi încorda la iuțeală arcul şi potrivi o săgeată bine unsă, iar cînd Sabor făcu saltul, proiectilul micuț țîşni şi o întîlni în aer. În aceeaşi clipă, Tarzan din neamul maimuțelor se feri în lături, iar cînd namila se prăbuşi la pămînt, lîngă el, o altă săgeată cu vîrf otrăvit se înfipse adînc în spinarea leoaicei.

Cu un muget înfiorător, fiara se răsuci şi dădu să se năpustească încă o dată, dar numai pentru a primi o a treia săgeată drept în ochi; însă de astă dată se afla prea aproape de omul-maimuță pentru ca acesta să se mai poată feri de prăvălirea corpului.

Tarzan din neamul maimuțelor se rostogoli sub greutatea duşmanului său, dar ținînd în mînă cuțitul lucitor şi aplicînd lovitura de



grație. O clipă rămase la pămînt, apoi își dădu seama că masa inertă care zăcea peste el nu mai poate vătăma vreodată om sau maimuță.

Se eliberă anevoie de sub uriașa povară și cînd se ridică și aruncă o privire spre trofeul îndemînării sale, fu năpădit de un val de exaltare. Umflîndu-și pieptul, își puse un picior pe leșul puternicului său vrăjmaș și zvîrlindu-și capul tînăr pe spate, mugi înspăimîntătorul răcnet de provocare al gorilei-mascul victorioase.

Pădurea răsfrînse ecourile sălbaticului imn de triumf. Păsările amuțiră, animalele mai mari și fiarele de pradă se strecurau cu fereală, căci puțini erau locuitorii junglei care să-și caute necazuri cu marile antropoide.

Și în acest timp, la Londra, un alt Lord Greystoke vorbea semenilor săi în camera Lorzilor, dar nimeni nu tremura la auzul glasului său plăcut.

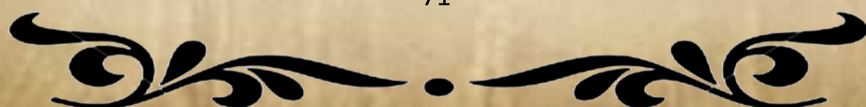
Sabor se dovedi o hrană lipsită de savoare pentru Tarzan din neamul maimuțelor, insa foamea constitui cea mai eficientă deghizare a cărnii tari e cu gust rînced, așa încît, după ce-și umplu bine burta, omul-maimuță se simți gata să doarmă din nou. Dar mai întîi trebuia s-o jupoaie pe Sabor, pielea ei fusese unul dintre principalele motive pentru care Tarzan dorise moartea leoaicei.

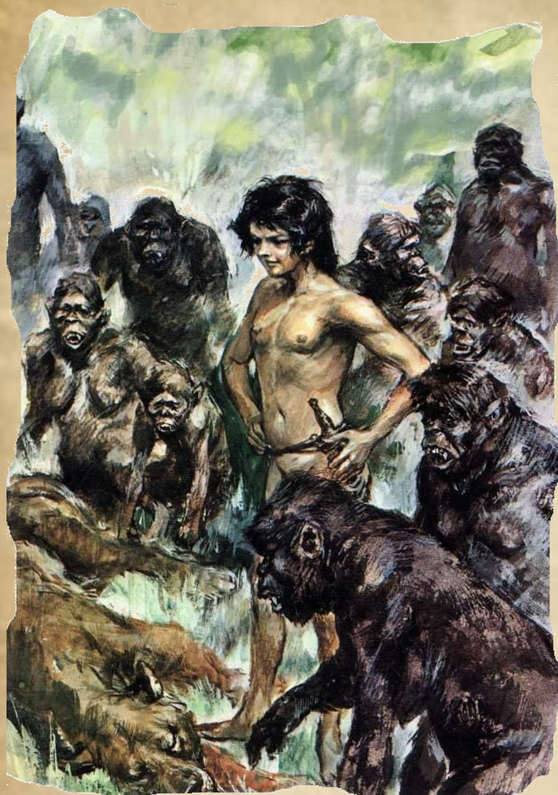
Jupui cu abilitate pielea imensă, operație pe care o practicase adeseori pe animale mai mici. După ce isprăvi, își depozită trofeul în crăcăna unui copac înalt și tot acolo, încovrigîndu-se în bifurcarea altei crengi, căzu într-un somn adînc și fără vise.

Fie din pricina nopții de nesomn, a muncii asidue sau a pîntecului plin, Tarzan din neamul maimuțelor dormi tot timpul cît soarele își făcu runda pe cer și se trezi a doua zi pe la ceasul prînzului. Se duse drept la stîrvul lui Sabor, dar, spre furia lui, oasele fuseseră curățate de carne de către alți locuitori flămînzi ai junglei. O jumătate de oră de drum în pas lenevos îi aduse în cale o căprioară tînără și mai înainte ca biata făptură să-și fi dat seama că se apropie un dușman, o săgeată subțire îi și străpunse grumazul. Veninul avu un efect atît de fulgerător, încît căprioara numai ce făcu vreo cîteva salturi, că se și prăbuși moartă în vegetația măruntă de sub arbori. Din nou se ospăta Tarzan pe săturate, dar de astă dată nu mai dormi. Dimpotrivă, zori pasul spre locul unde își lăsase tribul și cînd îl regăsi, le arătă mîndru pielea leoaicei Sabor.

— Ia uitați-vă! strigă el. Maimuțe ale lui Kerchak! Priviți ce a făcut Tarzan, neînfricatul omorîtor! Care dintre voi a omorît vreodată pe unul din neamul lui Numa? Tarzan este cel mai puternic dintre voi, pentru că Tarzan nu e maimuță. Tarzan este...

Dar aici se opri pentru că în limbajul antropoidelor nu există cuvîntul „om", iar Tarzan știa doar să scrie cuvîntul în englezește; nu-l putea rosti.





Tribul se adunase ca să privească dovada minunatei lui bravuri şi să-i asculte cuvintele. Numai Kerchak rămase deoparte, rumegindu-şi ura şi mînia. Deodată, în mintea îngustă şi mirşavă a antropoidului, avu loc o străfulgerare. Cu un răget înpăimîntător, namila sări în mijlocul adunării. Înfigîndu-şi colții şi izbind cu labele-i uriaşe, ucise şi schilodi o duzina de maimuțe pîna cînd restul izbuti să scape, refugiindu-se pe terasele de sus ale pădurii. Spumegînd si zbierînd în nebunia furiei, Kerchak se uita căutînd obiectul urii sale şi iată că-l zări aşezat pe o cracă mai joasă.

— Vino jos, Tarzan, mare omorîtor! strigă Kerchak. Vino jos şi măsoară-te cu colții unuia şi mai mare! Marii luptători se ascund prin copaci cînd simt că se apropie primejdia?

Şi Kerchak slobozi torentul de provocare al neamului său.

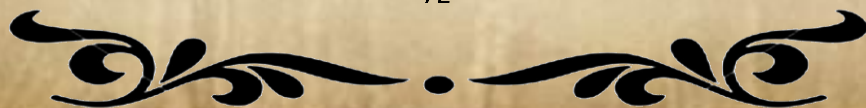
Calm, Tarzan coborî pe pămînt. Din adăposturile cocoțate la înălțime, tribul îl urmărea cu răsuflarea tăiată pe Kerchak, care, urlînd întruna, se năpustise la făptura relativ plăpîndă.

Înălțat pe picioarele-i scurte, Kerchak măsura aproape doi metri şi jumătate. Umerii lui enormi erau legați şi puternic arcuiți de muşchi uriaşi. Ceafa grumazului scurt era o halcă tare ca de oțel ce se bulbuca la baza craniului, astfel încît capul părea o minge mică răsărind dintr-un morman de carne. Buzele-i răsfrinte într-un rînjet dezveleau colții mari, de luptător, iar în ochii mici, răi, injectați de sînge, licărea hîda-i nebunie.

În fața lui stătea Tarzan, la rîndu-i un animal vînjos, dar măsurîncl doar un metru optzeci, iar muşchii care-i zvîcneau sub piele păreau jalnic de nepotriviți pentru încercarea ce-i aştepta.

Arcul şi săgețile se aflau la oarecare depărtare, unde le lăsase cînd se fălise cu pielea lui Sabor în fața celorlalte maimuțe, aşa încît îl înfrunta acum pe Kerchak numai cu cuțitul de vînătoare şi cu gîndirea sa superioară, arme menite să se ia la întrecere cu forța feroce a duşmanului.

Cînd adversarul se repezi cu un răget asupră-i, Tarzan îşi scoase cuțitul lung din teacă şi cu un strigăt de răspuns la fel de înfricoşător şi de cumplit ca şi cel al fiarei cu care se afla fată-n față, sări iute ca să întîmpine atacul. Era prea viclean ca să îngăduie brațelor păroase să-l încercuiască şi chiar în clipa cînd trupurile, ciocnindu-se, fură pe punctul de a se prăbuşi împreună, Tarzan din neamul maimuțelor îşi înşfacă atacatorul de uriaşa încheietură a labei şi sărind uşor în lături, îşi vîrî cuțitul pînă în plasele în





trupul lui Kerchak, sub inimă.

Înainte de a fi putut să scoată lama cuțitului, saltul iute al namilei, care se străduia să-l încleşteze în năpraznicele-i brațe, smulse mînerul pumnalului din mîna lui Tarzan.

Kerchak intenționase să tragă o lovitură teribilă cu latul labei în capul omului-maimuță, lovitură care, dacă şi-ar fi atins ținta, ar fi crăpat cu uşurință țeasta lui Tarzan. Omul fu însă mai iute şi parînd lovitura, se apleacă pe sub brațul lui Kerchak, aplicînd la rîndu-i un pumn zdravăn drept în stomacul gorilei. Maimuța se clătină pe picioare şi dată fiind rana mortală din piept, fu gata să se prăbuşească la pămînt, dar îşi adună din nou pentru o clipă întreaga-i forță, atîta cît îi trebui ca să-şi smulgă brațul din strînsoarea lui Tarzan şi să se prindă într-o vîrtoasă încleştare cu flexibilul său adversar.

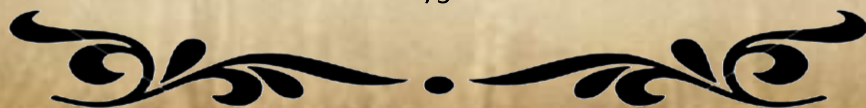
Ținîndu-l pe omul-maimuță cît mai strîns, îi căuta beregata cu fălcile-i imense, însă degetele viguroase ale tînărului cuprinseră grumazul lui Kerchak înainte ca dinții haini să se înfigă în carnea netedă şi arsă de soare.

Şi astfel se zbătură, unul vrînd să curme cu înfiorătorii săi dinți viața vrăjmaşului, celălalt încercînd să-i înăbuşe suflarea sub strînsoarea de fier cu care încleşta şi împingea îndărăt botul rînjit.



Forța superioară a maimuței precumpănea din ce în ce şi dinții fiarei încordate se aflară la un moment dat la o palmă de gîtul lui Tarzan, cînd, cu un tremur spasmodic, trupul uriaş înțepeni o secundă şi apoi căzu fără vlagă la pămînt.

Kerchak îşi dăduse duhul. Smulgîndu-i din piept cuțitul, care în atîtea rînduri îl ajutase să biruie muşchi mai puternici decît ai săi, Tarzan din neamul maimuțelor puse piciorul pe



grumazul duşmanului înfrînt şi din nou pădurea răsună de strigătul mîndru şi sălbatic al cuceritorului.

Şi astfel ajunse tînărul Lord Greystoke să preia domnia în neamul maimuțelor.

12.RAȚIUNEA UMANA

In tribul Iui Tarzan se găsea un membru care-i punea autoritatea la îndoială şi anume Terkoz, fiul lui Tublat, dar acesta se temea atît de mult de ascuțişul cuțitului şi de săgețile mortale ale noului stăpîn, încît se mărginea să-şi manifeste obiecțiile prin nesupuneri mărunte şi atitudini sîcîitoare; totuşi Tarzan ştia că Terkoz pîndea un prilej ca să-i smulgă, prin cine ştie ce neaşteptat act de trădare, domnia, aşa că era mereu cu ochii în patru spre a nu fi luat prin surprindere.

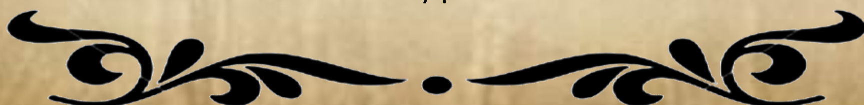
Luni de zile, viața micului grup se scurse în mare parte ca şi mai înainte, cu excepția faptului că inteligența superioară a lui Tarzan şi iscusința lui de vînător îi îndestula cu mai mult belşug de hrană decît oricînd în trecut. De aceea cei mai mulți dintre supuşi erau mulțumiți cu schimbările de conducere.

Tarzan îi călăuzea noaptea la ogoarele oamenilor negri şi acolo, preveniți de înțelepciunea superioară a şefului lor, mîncau doar atît cît le poftea inima, fără să distrugă însă ce nu mai puteau mînca, după cum făcea Manu, maimuțica şi majoritatea celorlalte maimuțe.

În felul acesta, negrii, deşi mînioşi de furtişagurile neîncetate de pe ogoare, nu se descurajau în strădania lor de a cultiva pămîntul, aşa cum s-ar fi intîmplat dacă Tarzan ar fi îngăduit supuşilor săi să devasteze plantațiile după bunul lor plac.

În toată această perioadă, Tarzan făcu repetate vizite nocturne în sat, unde îşi reînnoia adeseori proviziile de săgeți. Curînd observă hrana care se afla regulat la rădăcina copacului ce-i oferea intrarea în interiorul palisadelor şi după scurt timp, începu să consume tot ce-i puneau negrii acolo. Cînd sălbaticii, împietriți de spaimă, văzură că hrana se făcea nevăzută peste noapte, fură năpădiți de consternare şi de groază, pentru că una să aduci o ofrandă de hrană pentru înduplecarea unui zeu sau a unui duh rău şi alta-i să ştii că duhul bîntuie satul de-adevăratelea şi că o mănîncă. Era un lucru ce nu se mai pomenise nicicînd şi le împînzea mințile superstițioase cu tot felul de vagi spaime.

Şi asta nu era totul. Dispariția periodică a săgeților şi veşnicele renghiuri jucate de mîini nevăzute le tociseră în asemenea hal nervii, încît viața în noul cămin devenise o adevărată corvoadă, iar Mbonga şi căpeteniile lui începuseră să discute despre părăsirea satului şi căutarea altui loc de sălaş, pe meleaguri mai îndepărtate ale junglei.



Cînd mergeau la vînătoare, războinicii negri începură să se abată tot mai departe înspre miazăzi, chiar în inima pădurii, căutînd un lăcaş potrivit pentru noul sat. Şi tot mai des, tribul lui Tarzan era tulburat de aceşti vînători pribegi. Singurătatea tăcută, sălbatică a pădurii virgine era spintecata acum de strigăte noi, stranii. Liniştea păsărilor şi a fiarelor se spulberase. Venise omul. Şi alte lighioane străbăteau jungla, zi şi noapte, în sus şi-n jos — fiare aprige, crude — dar vecinii mai slabi fugeau şi se ascundeau din preajma lor pentru a se reîntoarce după ce primejdia trecea.

Cu omul, însă, lucrurile stau altfel. Cînd se iveşte omul, multe dintre animalele mai mari, mînate de instinct, părăsesc cu desăvîrşire acele locuri şi arareori se mai întorc; aşa se întîmplă cu marile antropoide. Fug de om, cum fuge omul de ciumă.

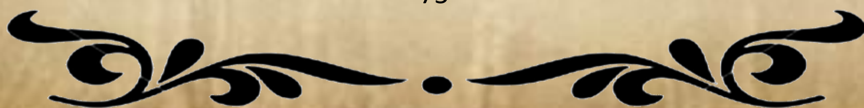
Un timp, tribul lui Tarzan zăbovi prin preajma plajei, pentru că noul şef nu se împăca de fel cu ideea de a-şi părăsi pentru totdeauna comorile din cabană. Dar cînd, într-o bună zi un membru al tribului descoperi o puzderie de negri pe malurile unui rîuleț la care se adăpau gorilele de generații întregi şi-i văzu pregătindu-se să taie pădurea şi să-şi dureze acolo numeroase colibe, nimic nu mai putu ține locului maimuțele; şi astfel Tarzan le conduse, după lungi marşuri, în inima junglei, într-un ioc pe unde nicicînd nu călcase picior de ființă omenească.

Ori de cîte ori se ivea luna nouă, Tarzan se repezea , legănîndu-se iute din ram în ram, să-si petreaca o zi printre cărțile lui şi sa-şi reînoiasca stocul de sageți. Aceasta din urma îndeletnicire devenea din ce în ce mai anevoioasă, pentru că negrii începuseră să-şi ascundă, noaptea, teancurile de săgeți în şuri sau în colibe. De aceea Tarzan se vedea nevoit să-i pîndească ziua pentru a descoperi locurile unde doseau săgețile.

De două ori pătrunsese noaptea în colibe, în timp ce locatarii lor dormeau pe rogojini şi furase săgețile chiar de sub nasul războinicilor. Dar îşi dădu seama că era prea riscant, aşa incit începu să culeagă, cu lațul lui lung şi ucigător, războinici răzleți pe care-i deposeda de arme şi de podoabe, aruncînd apoi cadavrele din vîrful unui arbore înalt drept în ulița satului în timpul veghii de noapte.

Negrii erau atît de îngroziți de aceste felurite întîmplări, încît, dacă n-ar fi fost răgazul de o lună dintre vizitele lui Tarzan, răstimp în care trăgeau nădejde că fiecare nouă incursiune se va dovedi şi ultima, ar fi abandonat în scurta vreme şi noul sat.

Nu dăduseră încă peste cabana lui Tarzan, aflată departe, pe plajă, dar omul-maimuță, ori de cîte ori se afla cu tribul său, trăia cu groaza că negrii îi vor descoperi şi-i vor jefui comoara. Aşa se făcea că petrecea tot mai mult timp în vecinătatea ultimului lăcaş all tatălui său şi tot mai puțin cu tribul. Şi membrii micii colectivități începură să sufere de pe urma deplasării lui Tarzan, căci în permanență se iscau ciocniri şi gîlcevi, pe care numai regele lor le putea soluționa paşnic.



În cele din urmă, cîteva dintre gorilele mai vîrstnice îi vorbiră lui Tarzan despre acest lucru şi drept urmare, el rămase o lună întreagă în mijlocul tribului său.

Îndatoririle regale printre antropoide nu sînt numeroase şi nici foarte grele.

Să presupunem că după-masă vine Thaka să se plîngă că bătrînul Mungo i-a răpit noua soție. Atunci Tarzan are datoria să-i adune pe toți cei interesați şi dacă constată că soția răpită îl preferă pe noul ei stăpîn, porunceşte ca lucrurile să rămînă aşa cum sînt sau, eventual, Mungo să-i dea în schimb lui Thaka pe una dintre fiicele sale. Oricare ar fi hotărîrea, gorilele o acceptă ca absolută şi se întorc satisfăcute la preocupările lor.

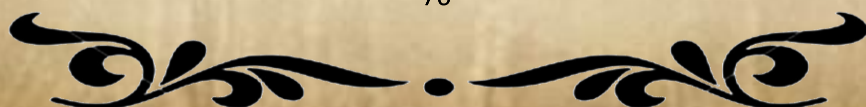


Apoi vine Tana, țipînd de zor şi oblojindu-şi coapsa din care curge sînge. Gunto, soțul ei, a muşcat-o cu cruzime! Şi Gunto, chemat să dea socoteală, spune că Tana e leneşă şi nu-i aduce alune şi cărăbuşi şi nu-l scarpină pe spinare. Iar Tarzan îi dojeneşte pe amîndoi, îl amenință pe Gunto c-o să-l facă să simtă gustul aşchiilor purtătoare de moarte dacă o mai chinuieşte pe Tana, iar Tana, la rîndul ei, trebuie să promită că va fi mai grijulie în ce priveşte îndatoririle ei femeieşti.

Şi aşa se desfăşoară lucrurile — mici ciondăneli familiale în cea mai mare parte, dar care, lăsate fără rezolvare, ar duce la certuri mari şi la facțiuni, precum şi la eventuala dezmembrare a tribului.

Dar Tarzan se plictisi repede de sarcinile sale cînd îşi dădu seama că domnia însemna o îngrădire a libertății. Tînjea după cabana lui şi după marea sărutată de soare, după interiorul unei case bine clădite, după minunile fără de sfîrşit ale nenumăratelor lui cărți.

Îşi dădu seama că, pe măsură ce se maturizase, se înstrăinase de tribul său. Interesele lor şi ale lui erau tot mai deosebite. Gorilele nu ținuseră pasul cu el şi nu puteau înțelege nimic din visurile ciudate şi frumoase ce încolțeau în mintea activă a conducătorului lor uman. Vocabularul le era atît de mărginit, încît Tarzan nici nu putea discuta măcar cu ele despre multele adevăruri noi, despre largile cîmpuri de gîndire



pe care lecturile le deschiseseră în fața ochilor săi lacomi şi nu le putea face să înțeleagă ambițiile ce fremătau în sufletul lui.

Acum nu mai avea prieteni în trib, ca pe vremuri. Un copil poate găsi tovarăşi de joacă printre numeroasele făpturi simple, dar pentru un om matur, o relație, ca să fie plăcută, trebuie să aibă la bază o oarecare comuniune de gîndire.

Dacă ar fi trăit Kala, Tarzan ar fi sacrificat totul ca să rămină aproape de ea, dar acum că murise, iar jucăuşii lui prieteni din copilărie se prefăcuseră în fiare crunte şi bicisnice, Tarzan simțea că preferă pacea şi singurătatea cabanei lui, îndatoririlor sîcîitoare ale conducerii unei hoarde de bestii atroce.

Ura şi gelozia lui Terkoz, fiul lui Tublat, traseră greu în cumpănă împotriva dorinței lui Tarzan de a renunța la domnie, pentru că, tînăr englez încăpățînat cum era, nu se putea hotărî să abdice în fața unui inamic atît de înverşunat.

Ştia foarte bine că Terkoz avea să fie ales conducător în locul lui, deoarece, în numeroase rînduri, această brută feroce îşi revendicase supremația fizica asupra gorilelor-masculi care cutezaseră să protesteze împotriva actelor sale de sălbatică teroare.

Lui Tarzan i-ar fi plăcut grozav să răpună jigodia asta urîcioasa fără ajutorul cuțitului sau al săgeților. În perioada maturizării, forța şi îndemînarea lui sporiseră în asemenea măsură, încît ajunsese să creadă că l-ar fi putut domina pe temutul Terkoz, într-o luptă corp la corp, dacă antropoidul nu s-ar fi bucurat de avantajul pe care i-l dădeau colții săi uriaşi asupra slab înarmatului Tarzan.

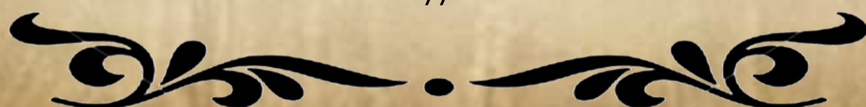
Dar într-o zi, întreaga chestiune fu luată, prin forța împrejurărilor, din mîinile lui Tarzan, iar viitorul i se deschise liber în față, astfel încît de acum înainte putea veni sau pleca, fără ca vreo pată să-i intuneee mîndrul blazon.

Lucrurile s-au petrecut în felul următor:

Tribul se hrănea pe îndelete, răspîndit pe o suprafață considerabilă, cînd un strigăt puternic izbucni la oarecare depărtare, spre răsărit de locul unde Tarzan, întins pe burtă lîngă un pîrîiaş limpede, încerca să prindă un peşte care-i tot scăpa din mîinile iuți, rumenite de soare. Ca la un semn, tot tribul se repezi spre locul de unde veneau strigătele înfricoşate şi acolo dădură peste Terkoz, care ținea de păr o femelă mai virstnică şi o bătea fără milă cu labele lui mari.

Tarzan se apropie şi înălță o mînă, semn pentru Terkoz să înceteze, căci femela nu era a lui, ci aparținea unei sărmane gorile bătrîne, ale cărei vremuri de luptător apuseseră demult şi care, prin urmare, nu-şi putea ocroti familia.

Terkoz ştia că a lovi femela altuia însemna o încălcare a legii semenilor săi, dar, fiind un tiran, profitase de slăbiciunea soțului femelei



pentru a o pedepsi fiindcă refuzase să-i cedeze un rozător tînăr şi fraged pe care aceasta îl prinsese.

Cînd Terkoz îl văzu pe Tarzan apropiindu-se fără săgeți, continuă s-o chinuiască pe biata femelă, străduindu-se cu bună ştiință a-şi sfida şeful pe care-l ura atîta.

Tarzan nu-şi repetă semnalul de avertizare, ci se năpusti asupra lui Terkoz, care stătea în aşteptare. Omul-maimuță nu mai purtase o bătălie atît de aprigă din zilele de demult, cînd Bolgani, uriaşul rege gorilă îl maltratase îngrozitor pînă în clipa cînd vîrful cuțitului proaspăt găsit împunsese din întîmplare inima-i haină.

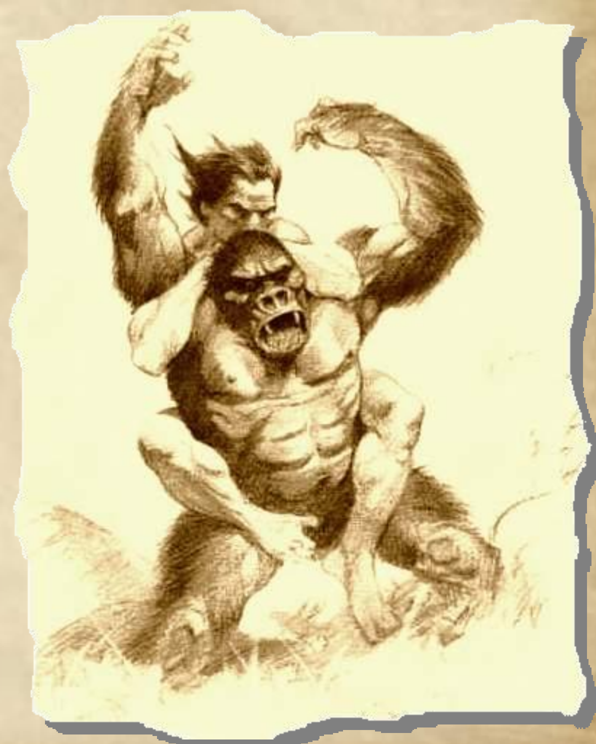
În cazul de față, cuțitul lui Tarzan abia de compensa colții scăpărători ai lui Terkoz, iar belşugul de forță brută care constituia avantajul maimuței asupra omului era contracarat de uimitoarea iuțeală şi agilitate a celui de-al doilea.

Totuşi la scorul final, antropoidul adunase ceva mai multe puncte şi dacă n-ar fi intervenit un alt atribut personal cere să influențeze rezultatul ultim, Tarzan din neamul maimuțelor ar fi murit aşa cum a trăit — o fiară sălbatică, necunoscută, din Africa ecuatorială.

Dar vezi că exista acel ceva care-l ridicase atît da mult deasupra semenilor săi din junglă — acea scînteie care sintetizează toată imensa diferență dintre om şi animal — rațiunea. Aceasta l-a salvat pe Tarzan de la moarte, de sub muşchii de oțel şi colții sfîşietori ai lui Terkoz.

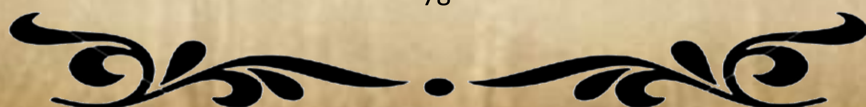
La douăsprezece secunde după ce începuseră lupta, se şi rostogoliseră la pămînt, cărîndu-şi pumni, sfîşiindu-se şi sfîrtecîndu-se — două fiare încleştate într-o luptă pe viață şi pe moarte.

Terkoz se alesese cu vreo duzină do tăieturi de cuțit la cap şi piept, iar Tarzan era rănit şi însîngerat — într-un loc, pielea capului îi era pe jumătate desprinsă de pe țeastă în asemenea hal, încît o fîşie mare îi atîrna peste ochi împiedicîndu-i vederea.



Totuşi tînărul englez reuşise să țină colții aceia îngrozitori departe de beregata lui şi cum o clipă încleştarea lor îşi mai pierdu din intensitate, atît cît le trebui la amîndoi ca să-şi tragă răsuflarea, Tarzan ticlui o stratagemă. O să se strecoare în spatele lui Terkoz şi agățîndu-se de el cu ghearele şi dinții o să-i înfigă cuțitul pînă o să-l dea gata.

Manevra fu dusă la îndeplinire cu mai multă uşurință decît sperase Tarzan, deoarece bruta lipsită de judecată,



neînțelegînd ce avea de gînd adversarul său, nu făcu nici o încercare de a-i zădărnici planul. Dar cînd, în cele din urmă, îşi dădu seama că Tarzan îl încleştase într-un fel în care nu se putea apăra nici cu dinții, nici cu pumnii, Terkoz se azvîrli jos cu atîta violență, încît Tarzan trebui să se agate cu disperare de trupul ce se zbătea, se zvîrcolea şi se răsucea şi fără a fi apucat să-şi împlînte mai mult decît odată cuțitul, îl scăpă din mînă cînd se izbi cu forță de pămînt, pomenindu-se brusc lipsit de orice armă de apărare.

În următoarele clipe cît se rostogoliră şi se vînzoliră, Terkoz reuşi în mai multe rînduri să se elibereze din înlănțuirea brațelor adversarului, pînă cînd, în cele din urmă, după nenumărate zvîrcoliri iuți şi schimbări de poziție succesive, Tarzan ajunse întîmplător să-l cuprindă cu brațul drept într-un fel absolut inatacabil.

Aflîndu-se în spatele lui Terkoz, tînărul işi petrecuse brațul pe sub brațul acestuia, încercuindu-i gîtul cu brațul şi antebrațul. E figura „semi-Nelson" din luptele corp la corp moderne, pe care neştiutorul om-maimuță o nimerise din întîmplare, dar rațiunea sa superioară îi dezvăluise într-o clipită avantajele descoperirii sale. Pentru el însemna întreaga deosebire dintre viață şi moarte.

Şi astfel, se căzni să-şi aducă şi brațul stîng în aceeaşi poziție de încercuire şi cîteva momente mai tîrziu, grumazul lui Terkoz pîrîia în menghina unui „plin Nelson". Acum nu mai exista nici o posibilitate de salt şi zvîrcolire. Amîndoi zăceau pe jos, cu desăvîrşire nemişcați, Tarzan agățat pe spinarea lui Terkoz. Treptat, capul rotund al gorilei era împins în jos, tot mai în jos, spre piept.

Tarzan ştia care avea să fie sfîrşitul. Într-o clipă, gîtul o să se frîngă. Şi atunci sări în ajutorul lui Terkoz exact acelaşi element care îl împinsese într-un asemenea chinuitor impas: rațiunea unui om.

„Dacă îl ucid — îşi spuse Tarzan — care va fi folosul? N-ar însemna oare să văduvesc tribul de un bun luptător? Şi dacă Terkoz moare, înseamnă să nu fie conştient de suprematia mea, pe cînd, dacă-l las în viață, va fi totdeauna o pildă pentru celelalte gorile."

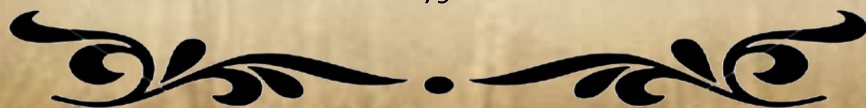
— Ka-goda? şuieră Tarzan la urechea lui Terkoz, ceea ce, pe limba maimuțelor, în traducere liberă înseamnă: „Te predai?"

O secundă nu se auzi nici un răspuns şi Tarzan îşi înteți puțin apăsarea, fapt care-i smulse bestiei un înfricoşător strigăt de durere.

— Ka-goda? repetă Tarzan.

— Ka-goda! urlă Terkoz.

— Ascultă, spuse Tarzan, înmuind un pic strînsoarea, fără să-l slăbească însă din cleşte. Eu sînt Tarzan, regele maimuțelor, vînător puternic, luptător puternic. În toată jungla nu mai e altul atît de mare. Tu mi-ai spus Ka-goda. Tot tribul a auzit. Niciodată să nu te mai încaieri cu regele tău sau cu cei din neamul tău, că de vei mai face asta o singură dată,



te omor. Ai înțeles?

— Huh, se învoi Terkoz.

— Eşti mulțumit?

— Huh, repetă gorila.

Tarzan îl lăsă liber şi cîteva minute mai tîrziu, toți se aflară din nou la treburile lor, ca şi cum nimic nu tulburase seninătatea hăituielilor prin pădurea virgină.

Dar adînc, în mințile lor, se săpase convingerea că Tarzan era un mare luptător şi o făptură ciudată. Ciudată, pentru că stătuse în puterea lui să-şi ucidă vrăjmaşul şi totuşi îl lăsase să trăiască, nevătămat.

În după-amiaza aceea, cînd tribul se adună, după datină, înainte de a se fi lăsat seara peste junglă, Tarzan, cu rănile spălate în apele rîului, chemă în juru-i pe toți masculii vîrstnici.

— Ați văzut azi din nou că Tarzan din neamul maimuțelor este cel mai puternic dintre voi — li se adresă el.

— Huh, răspunseră cu toții într-un glas. Tarzan e mare.

— Tarzan, continuă el, nu e maimuță. El nu-i la fel cu ceilalți. Felul lui de a fi nu se aseamănă cu al lor, aşa că Tarzan se duce înapoi Ia cuibul celor de-un fel cu el, lîngă apele marelui lac ce nu are al doilea țărm. Trebuie să vă alegeți un alt conducător, pentru că Tarzan nu o să se mai întoarcă.

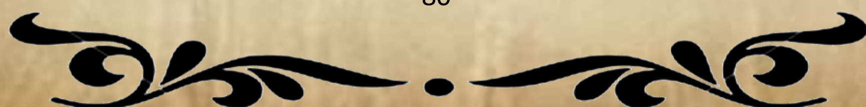
Şi astfel, tînărul Lord Greystoke făcu primul pas către țelul spre care năzuia — acela de a găsi alți oameni albi, de felul lui.

13.CEI DE FELUL LUI

A doua zi dimineața, Tarzan, şchiopătînd şi îndurerat de rănile primite în lupta cu Terkoz, o porni spre apus, către coasta mării. Înainta foarte încet, petrecînd noaptea în junglă şi ajunse la cabană spre sfîrşitul dimineții următoare. Cîteva zile nu se prea îndepărtă de casă, decît doar ca să adune fructele şi alunele trebuincioase să-i astîmpere foamea. După zece zile era din nou teafăr şi sănătos, în afară de o cumplită cicatrice, numai pe jumătate tămăduită, care pornea de deasupra ochiului stîng, străbătea creştetul şi sfîrşea la urechea dreaptă. Era semnul lăsat de Terkoz cînd îi sfîşiase pielea capului.

În răstimpul convalescenței, Tarzan încercă să-şi croiască o mantie din pielea Saborei, care zăcuse în toată această vreme în cabană. Dar constată că pielea se scorțoşise, devenind tare ca lemnul şi cum nu avea idee despre tăbăcit, fu nevoit să renunțe la dorința îndelung nutrită.

Apoi se hotărî să şterpelească puținele veşminte pe care le putea găsi la vreunul din negrii lui Mbonga, căci Tarzan din neamul maimuțelor decisese să marcheze în fel şi chip evoluția sa din ordinul animalelor



inferioare şi nimic nu i se părea a fi o mai distinsă emblemă a umanității decît îmbrăcămintea şi podoabele.

În acest scop adună toate ornamentele pentru brațe şi picioare pe care le culesese de la războinicii negri ce picaseră în strînsoarea lațului său iute si tăcut şi se împodobi cu ele întocmai cum îi văzuse pe alții purtîndu-le.

La gît îi atîrna lanțul de aur de care era prins medalionul încrustat cu diamante ce aparținuse mamei sale, Lady Alice. La spate purta o tolbă cu săgeți, legată pe umăr cu o curea de piele, altă pradă luată de la unul din negrii învinşi. În jurul mijlocului avea o cingătoare pe care o meşterise din fîşii subțiri de piele netăbăcită şi care-i slujea drept suport pentru teaca făcută tot de el, în care ținea cuțitul tatălui său. Arcul lung ce aparținuse lui Kulonga îi atîrna pe umărul stîng.

Tînărul Lord Greystoke era într-adevăr o apariție stranie şi neîmblînzită, cu coama-i de păr negru căzîndu-i pe umeri, iar în față, retezată cu cuțitul de vînătoare într-un breton oprit grosolan pe frunte, ca să nu-i intre în ochi. Trupul său drept şi perfect, musculos cum numai trupurile gladiatorilor romani trebuie să fi fost şi totuşi zvelt şi mlădiu ca al unui zeu grec. Trăda de la prima ochire miraculoasa îmbinare dintre forța colosală, suplețe şi agilitate.



O întruchipare a omului primitiv, a vînătorului, a războinicului, iată ce era Tarzan din neamul maimuțelor.

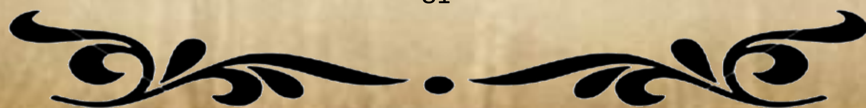
Cu capul frumos, semeț cumpănit pe umerii vînjoşi cu licărul vitalității şi al inteligenței strălucindu-i în ochii limpezi, putea lesne personifica un semizeu al unei apuse seminții sălbatice şi războinice din antica lui pădure.

Dar lui Tarzan nu-i sta mintea la asemenea lucruri. Era necăjit că nu avea îmbrăcămintea care să le indice tuturor locuitorilor junglei că el era om si nu maimuță şi adeseori îl munceau bănuieli amare că s-ar putea, pînă la urmă, să devină şi el maimuță.

Nu începuse oare să-i crească păr pe față? Toate maimuțele aveau păr pe față. În timp ce negrii, cu puține excepții, erau complet spîni.

Adevărat, văzuse în cărțile lui poze de oameni cu smocuri mari de păr deasupra buzelor, pe obraji şi bărbie, totuşi Tarzan era speriat. Aproape în fiecare zi îşi ascuțea tăişul cuțitului şi-şi reteza barba tînără, ca să smulgă această amprentă degradantă a neamului maimuțelor.

Şi astfel învăță să se bărbierească — grosolan şi dureros, ce-i drept, însă în orice caz cu efect.



Cum îşi redobîndi pe deplin forțele după sîngeroasa încăierare cu Terkoz, Tarzan o porni într-o bună dimineață spre satul lui Mbonga. Înainta nepăsător pe o cărăruie şerpuită din junglă, în loc să-şi croiască drum prin copaci, cînd, deodată, se pomeni față-n față cu un războinic negru.

Expresia de surpriză zugrăvită pe fața sălbaticului era aproape comică şi înainte ca Tarzan să-şi fi putut desprinde arcul de pe umăr, negrul se şi răsucise pe călcîie şi o luase la goană pe potecă, strigînd cît îl ținea gura, de parcă voia să dea alarma altora aflați în fața lui.

Tarzan începu să-l urmărească prin copaci şi cîteva clipe mai tîrziu, îi apăru înaintea ochilor un grup de oameni care se dădeau de ceasul morți să scape. Erau trei şi goneau ca nebunii, unul în spatele celuilalt, prin hățişul vegetației mărunte.

Tarzan le-o luă cu uşurință înainte; sălbaticii nu-l observară cînd trecu în tăcere peste capetele lor şi nici nu-i zăriră silueta ghemuită, chircită pe o ramură joasă, drept deasupra cărării pe unde fugeau ei.

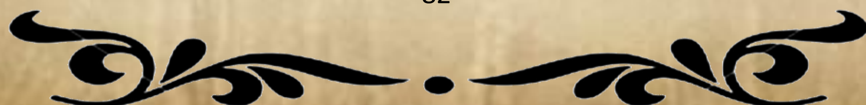
Tarzan îi lăsă pe primii doi să treacă, dar cînd al treilea îi urmă grăbit, lațul căzu lin în jurul gîtului negru. O smucitură iute îl strînse zdravăn. Strigătul de agonie al victimei îi făcu pe ceilalți doi să se întoarcă la timp pentru a zări trupul cuprins de spasme al tovarăşului lor înălțîndu-se încet, ca prin magie, în frunzişul des al arborilor de deasupra. Cu țipete înspăimîntate îşi continuară drumul şi se înfundară în junglă, în strădania de a se salva.

Tarzan isprăvi cu prizonierul său, repede şi fără zgomot; îl despuie de arme şi de podoabe ca şi de — o, bucuria bucuriilor! — O frumoasă piele de căprioară în jurul coapselor, pe care o transferă iute asupra persoanei sale. Acum era într-adevăr îmbrăcat aşa cum se cuvine să fie un om. Nimeni nu s-ar mai fi putut îndoi de obîrşia lui. Ce i-ar mai fi plăcut să se întoarcă la trib şi să se împăuneze cm găteala lui în fața privirilor invidioase ale celorlalți.

Luînd cadavrul negrului pe umăr o porni ceva maj încet prin copaci, spre micul sat înconjurat de palisade, deoarece avea iar nevoie de săgeți. Cînd sa apropie de împrejmuire, văzu o gloată agitîndu-se în jurul celor doi negri care izbutiseră să scape şi care, tremurînd de groază şi de istovire, abia de puteau să istorisească misterioasele amănunte ale aventurii lor.

Povesteau că Mirando, care se aflase la o mică depărtare înaintea lor, se înapoiase brusc, strigînd şi urlînd că-i urmăreşte un cumplit războinic alb şi despuiat. Toți trei o luaseră la goană spre sat, cît de repede îi duceau picioarele. Şi din nou, țipătul de moarte al lui Mirando îi făcu să privească îndărăt, unde li se înfățişase ochilor cea mai îngrozitoare privelişte: trupul tovarăşului lor zburînd în sus, în copaci, în timp ce brațele şi picioarele i se zbăteau în aer, iar limba îi ieşise afară de un cot. După aceea nu mai scoase nici un sunet şi nici o altă ființă nu se zărise în jur.

Sătenii fură cuprinşi de o frică vecină cu panica, dar bătrînul înțelept



Mbonga se arătă sceptic în legătură cu povestea auzită şi atribui întreaga născocire spaimei lor în fața unei primejdii adevărate.

— Ne înşirați toate scornelile astea pentru cu n-aveți curaj să spuneți adevărul. Nu îndrăzniți să recunoaşteți că, atunci cînd leul s-a repezit la Mirando, voi ați luat-o la fugă şi l-ați părăsit. Sînteți nişte laşi.

Abia isprăvi Mbonga de rostit aceste cuvinte, cînd un zgomot puternic în copacul de deasupra capetelor lor îi îndemnă pe toți să privească în sus, cu o nouă groază. Priveliştea ce li se înfățişă îl făcu pînă şi pe bătrînul Mbonga să se cutremure, căci, legănîndu-se şi răsucindu-se în văzduh, cobora cadavrul lui Mirando, care li se aşternu apoi la picioare, cu un zgomot menit să le ia mințile.

Ca la un semn, toți negrii o rupseră la fugă şi nu se opriră pînă cînd ultimul dintre ei nu se topi în umbrele întunecate ale junglei din jur.

Din nou Tarzan descinse în sat şi îşi reînnoi stocul de săgeți. Apoi se ospăta din ofranda cu care negrii se străduiau să-i înduplece mînia. Înainte de a părăsi satul, trase cadavrul lui Mirando pînă la gard şi-l propti de palisadă în aşa fel, încît chipul mortului părea să scruteze, peste vîrful parilor, cărăruia ce ducea în junglă. Apoi Tarzan se întoarse vînînd pe drum, vînînd întruna, pînă la cabana de lîngă plajă.

Pătrunşi de groază pînă-n măduva oaselor, negrii se apropiară şi se întoarseră înapoi de vreo douăsprezece ori pînă să se încumete să intre în sat, trecînd pe lîngă chipul hidos rînjit al consăteanului lor mort, iar cînd descoperiră că săgețile şi hrana se făcuseră nevăzute, ştiură cu siguranță ceea ce pînă atunci bănuiseră numai: anume că Mirando dăduse ochii cu duhul cel rău al junglei.

Aceasta li se părea explicația logică a faptelor. Numai cei care vedeau cumplita zeitate mureau; nu era oare adevărat că nimeni din cei rămaşi în viață, în sat, nu dăduse vreodată ochii cu el? Aşadar, toți cei care muriseră de mîna lui, de bună seamă că-l văzuseră şi plătiseră cu viața această fărădelege. Deci atîta timp cît o să-i ofere săgeți şi hrană, n-o să le pricinuiască nici un rău dacă or să se ferească de a-l privi; prin urmare, Mbonga porunci ca, pe lîngă merinde, să se pregătească şi o ofrandă de săgeți acelui Munanfo-Keewati şi de atunci încolo aşa făcură.



Cînd Tarzan se întoarse pe plaja unde se afla cabana, un spectacol straniu şi neobişnuit se oferi privirilor sale. Pe apele liniştite ale golfului încercuit de pămînt

plutea un vapor mare, iar pe plajă acostase o barcă mică. Dar, lucrul cel mai miraculos din toate, o mulţime de oameni albi, asemănători cu el, se mişcau de zor între plajă şi cabana lui.

Tarzan văzu că, din multe puncte de vedere, semănau cu oamenii din cărţile lui cu poze. Se strecură prin copaci mai aproape, pînă ajunse chiar deasupra lor. Erau zece bărbaţi, nişte indivizi oacheşi, arşi de soare, cu expresii mîrşave întipărite pe faţă. Se adunaseră în jurul bărcii şi vorbeau cu glas tare şi mînios, gesticulînd şi ameninţînd cu pumnul. La un moment dat, unul dintre ei, un omuleţ pipernicit, cu faţa slabă şi cu o barbă neagră, iar pe chip cu o expresie care-i amintea lui Tarzan de Pamba, şobolanul, îşi puse mîna pe umărul unui uriaş de lîngă el, cu care se ciorovăiseră şi se dondăniseră toţi ceilalţi. Omuleţul îi indică o direcţie spre interiorul junglei, aşa încît uriaşul fu nevoit să-şi întoarcă faţa de la ceilalţi pentru a se uita într-acolo. Cînd uriaşul se întoarse, pipernicitul cu faţa slabă scoase un revolver de la brîu şi-l împuşcă în spate. Omul cel voinic işi înălţă braţele deasupra capului, genunchii i se muiară şi fără un sunet, se prăbuşi cu faţa în jos pe plajă, mort.

Pocnetul armei de foc, primul de acest fel pe care-l auzise Tarzan vreodată, îl umplu de uimire, dar nici măcar acest zgomot neobişnuit nu-i putu zgudui nervii sănătoşi, făcîndu-l să simtă ceea ce s-ar numi măcar un dram de spaimă.

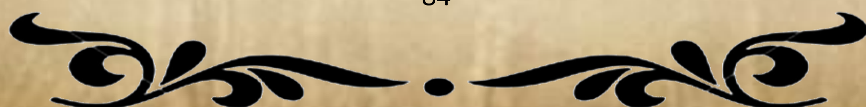
Purtarea străinilor albi îl ului însă din cale-afară. Îşi încruntă sprîncenele într-o adîncă îngîndurare. Bine a făcut, îşi spuse el, că n-a ascultat de primul impuls care-i dădea ghes să se repeadă spre oamenii albi pentru a-i saluta ca pe nişte fraţi.

Fără îndoială, nu se deosebeau cu nimic de oamenii negri, nu erau cu nimic mai civilizaţi decît maimuţele şi cu nimic mai puţin fioroşi decît Sabor.

O clipă, ceilalţi rămaseră locului privind la omuleţul cu faţa slabă şi la uriaşul care zăcea mort pe plajă. Apoi, unul dintre ei izbucni în rîs şi-l bătu pe omuleţ cu palma pe spate. Se porniră vorbească şi mai vîrtos, să gesticuleze, dar cearta se potoli.

După un timp lansară barca la apă, săriră cu toţii în ea şi vîsliră înspre vaporul cel mare, unde Tarzan putu desluşi alte siluete foindu-se pe punte. După ce se căţărară la bord Tarzan se lăsă în sfîrşit jos, îndărătul unui copac masiv şi se strecură pînă la cabană, punînd întruna între el şi vas stavila unui arbore.

Intrînd pe uşă, văzu că totul în cabană era răsturnat cu susu-n jos. Cărţile şi creioanele lui zăceau risipite pe podea. Armele, scuturile şi celelalte comori fuseseră împrăştiate pretutindeni. Un val de mînie îl năpădi în faţa acestei isprăvi şi cicatricea proaspătă de pe frunte îi ieşi dintr-odală la iveală: o dungă purpurie, reliefată, pe pielea-i de bronz. Alergă la dulap şi căută în sertarul ultimului raft. Ah! Un suspin de uşurare îi scăpă de pe



buze cînd scoase caseta de metal şi deschizînd-o, îşi găsi neatinsă cea mai preţioasă dintre comori. Fotografia tînărului surîzător, cu faţa dîrză şi misterioasa cărticică neagră se aflau acolo.

Dar asta ce mai era?

Urechea lui ageră prinsese un zgomot slab, însă nefamiliar. Alergînd la fereastră, Tarzan privi în direcţia golfului şi văzu că o a doua barcă era coborîtă de pe puntea vaporului cel mare, alături de cea care se afla la apă. Curînd văzu o mulţime de oameni dîndu-şi drumul pe marginile vasului şi coborînd în bărci: se înapoiau în număr sporit.

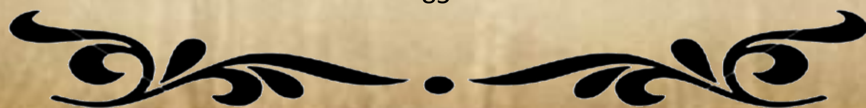


Tarzan mai privi o clipă, timp în care o sumedenie de lăzi şi de pachete fură încărcate în bărcile care aşteptau, apoi, cînd le văzu îndepărtîndu-se de navă, omul-maimuţă rupse o foaie de hîrtie şi luînd un creion caligrafie cîteva minute pînă cînd pe filă apărură o serie de litere puternice, bine conturate, aproape perfecte. Prinse biletul pe uşă cu o mică aşchie de lemn ascuţită, apoi, luîndu-şi preţioasa casetă de metal şi atîtea săgeţi şi suliţe cîte putea căra el, ieşi în grabă şi dispăru în pădure.

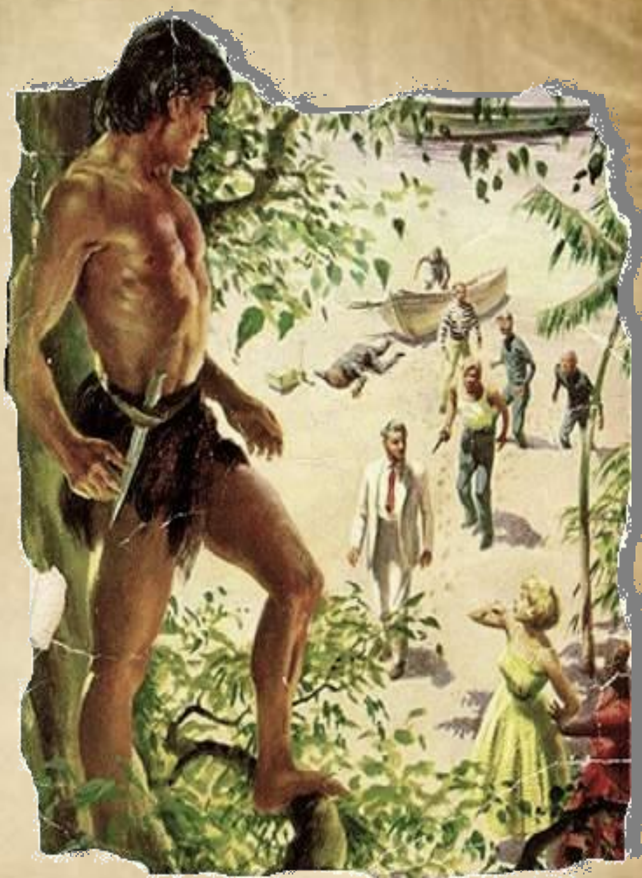
Cînd cele două bărci fură trase la ţărm, pe nisipul argintiu coborî din ele o ciudată adunătură de exemplare umane. Să fi fost cu totul douăzeci de făpturi, cincisprezece dintre ele arătînd a oameni de mare, grosolani şi înrăiţi.

Restul grupului era de cu totul altă calitate.

Unul dintre aceştia era un bărbat în vîrstă, cu păru alb şi ochelari cu rame groase. Trupul lui, uşor gîrbovit, era îmbrăcat într-o redingotă imaculată, deşi prost croită, la care se adăuga un cilindru de mătase lucioasă ce completa discordanţa dintre acest echipament şi jungla africană. Cel de-al doilea membru al grupului era un tînăr înalt, într-un costum de doc alb; imediat în spatele acestuia se afla un alt bătrînel, cu o frunte foarte înaltă şi avînd un fel de a fi agitat şi gălăgios. În urma lor păşea o negresă uriaşă, îmbrăcată în culori ţipătoare, ca regele Solomon. Ochii mari, i se roteau în cap cu vădită spaimă, îndreptîndu-se ba spre junglă, ba spre banda de mateloţi care înjurau de zor, descărcînd lăzile şi cutiile din bărci. Ultimul membru al grupului care debarcă era o fată de vreo nouăsprezece ani; tînărul în alb fu cel care o săltă peste marginea bărcii, depunînd-o pe uscat fără să se ude. Fata îi dărui un drăgălaş surîs



de mulțumire, dar nu schimbară o vorbă între ei.



Grupul înainta în tăcere spre cabană. Era limpede că, oricare ar fi fost intențiile lor, totul fusese hotărît înainte de a fi coborît de pe vas; aşadar, se îndreptară direct spre uşa cabanei, mai întîi marinarii care cărau lăzile şi baloturile, iar în urma lor cei cinci care păreau atît de deosebiți. Mateloții lăsară jos poverile şi unul dintre ei zări biletul pe care-l prinsese Tarzan.

— Hei, băieți! strigă el. Ce mai e şi asta? Îmi mănînc pălăria dacă foaia asta era aici acum un ceas.

Ceilalți se strînseră în jur, cei din spate lungindu-şi gîturile peste umerii celor din față, dar cum numai puțini dintre ei ştiau să citească şi aceia cu mare strădanie, cel ce vorbise se adresă în cele din urmă omulețului cu cilindru şi redingotă.

— Hei, dom' prăfesăr! strigă el. Ia fă-te-ncoa' şi ceteşte blagoslovita asta de scresoare.

Bătrînul căruia i se adresase, înainta spre locul unde erau adunați marinarii, urmat fiind ele ceilalți membri ai grupului său. Potrivindu-şi ochelarii, privi o clipă afişul, apoi se întoarse cu spatele şi se îndepărtă, mormăind ca pentru sine:

— Remarcabil, extrem de remarcabil!

— Hei, focă bătrînă! strigă omul care-i ceruse, mai înainte ajutor. Crezi că pentru sufletu' tău ți-am cerut să ceteşti blagoslovita de scresoare? Fă-te înapoi şi ceteşte-o tare, gîscă bătrînă cu ochelari ce eşti!

Bătrînul se opri din mers şi întoreîndu-se, replică:

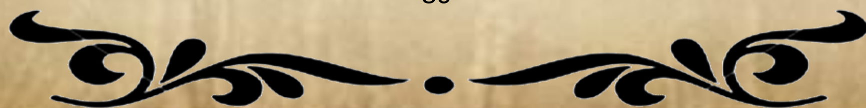
— Oh, da, dragul meu domn, o mie de scuze! A fost o neatenție din partea mea, da, o mare neatenție. Remarcabil, extrem de remarcabil.

Se postă din nou în fata biletului, îl reciti şi fără îndoiala, sar fi întors iarăşi ca să mediteze asupra conținutului, dacă marinarul nu l-ar fi înşfăcat cu brutalitate de guler şi nu i-ar fi răcnit în ureche:

— Citeşte-l tare, idiot bătrîn ce eşti!

— Ah, da, într-adevăr, da, într-adevăr — replică profesorul, cu glas suav şi potrivindu-şi încă o dată ochelarii, citi cu glas tare:

ACEASTA ESTE CASA LUI TARZAN, OMORÎTORUL DE FIARE ŞI DE MULȚI NEGRI. NU ATINGEȚI LUCRURILE



LUI TARZAN. TARZAN PÎNDEŞTE...

TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR.

— Cine dracu mai e şi Tarzan? strigă marinarul care vorbise mai înainte.

— Evident, ştie englezeşte, îşi dădu cu părerea tînărul în alb.

— Dar ce să însemne „Tarzan din neamul maimuțelor" ! strigă fata.

— Nu ştiu, domnişoară Porter, răspunse tînărul, decît dacă am nimerit peste vreun exemplar simianesc fugit de la Grădina Zoologică din Londra şi care a adus civilizația europeană în căminul său din junglă. Ce părere aveți, domnule profesor Porter? adăugă el, întorcîndu-se spre bătrîn.

Profesorul Archimedes Q. Porter îşi potrivi ochelarii pe nas.

— Ah, da, într-adevăr... da, într-adevăr, remarcabil, extrem de remarcabil, observă profesorul, dar nu pot adăuga nici un element în plus față de cele ce am spus pînă acum în vederea elucidării acestui fenomen realmente impresionant.

Acestea fiind zise, profesorul porni agale în direcția junglei.

— Dar, tăticule, n-ai spus încă nimic! strigă fata.

— Țțț, țțț, fetițo, țțț, țțț, țistui profesorul Porter pe un ton binevoitor şi indulgent — nu-ți munci căpşorul tău dulce cu probleme atît de dificile şi obscure.

Şi din nou o porni agale în altă direcție, cu ochii pironiți în pămînt şi cu mîinile încleştate la spate, sub cozile fluturînde ale redingotei.

— Io zic ca țicnitu' ăsta de porc bătrîn nu ştie mai multe ca noi — mîrii marinarul cu față de şobolan.

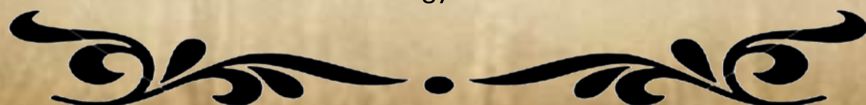
— Măsoară-ți cuvintele şi vorbeşte cuviincios! strigă la el tînărul, pălind de furie la auzul vorbelor jignitoare. Ați ucis ofițerii de pe vas şi ne-aţj jefuit. Sintem cu desăvirşire în puterea voastră. Dar dacă n-o să-i tratezi cu respect pe profesorul Porter şi pe domnişoara Porter, îți făgăduiesc să-ți frîng gîtul cu mîinile mele, indiferent dacă mai am o armă sau nu!

Şi tînărul se apropie atît de amenințător de marinarul cu chip de şobolan, încît acesta, deşi era înarmat cu două revolvere şi ținea în mînă un cuțit sinistru, se dădu îndărăt, stingherit.

— Laş afurisit ce eşti! continuă să strige tînărul. N-ai cuteza să împuşti un om decît pe la spate. Şi în mine n-ai îndrăzni să tragi nici în cazul ăsta.

Şi tînărul se întoarse înadins cu spatele la marinar, îndepărtîndu-se nepăsător, ca şi cum l-ar fi pus la încercare. Mîna matelotului se furişă perfid spre mînerul unuia dintre revolvere; în ochii lui ticăloşi scînteie dorința de răzbunare, în timp ce urmărea silueta tînărului englez care se îndepărta. Privirile celorlalți mateloți erau ațintite asupra lui şi totuşi omul şovăia. În străfundurile inimii sale era şi mai laş decît îl bănuia domnul William Cecil Clayton.

Din frunzişul unui arbore vecin, doi ochi ageri urmăriseră fiece



mişcare a grupului. Tarzan fusese martor la surpriza pricinuită de biletul său şi cu toate că nu putea înțelege nimic din limbajul vorbit de aceşti oameni bizari, totuşi gesturile şi expresia fețelor erau foarte elocvente pentru el.

Faptul că omulețul cu mutra de şobolan îşi ucisese unul din camarazi îi displăcuse profund lui Tarzan şi acum, cînd îl vedea certîndu-se cu tînărul acela chipeş, antipatia lui spori şi mai mult. Tarzan nu mai văzuse niciodată pină atunci urmările unei arme de foc, deşi cărțile lui îl învățaseră cîte ceva despre ele, dar cînd observă că omul cu mutră de şobolan îşi plimbă degetele pe mînerul revolverului, îşi aminti de scena al cărei martor fusese cu puțin timp în urmă şi fireşte, se aşteptă să-l vadă şi pe tînăr ucis asemenea marinarului uriaş, doborît cu puțin timp înainte. Aşa încît Tarzan potrivi o săgeată otrăvită în arc şi-l ochi pe marinarul cu chip dr şobolan, dar frunzişul copacului era atît de des, încît îşi dădu seama că traiectoria săgeții avea să fie deviată de frunze sau de rămurelele măi mici, drept care, în locul săgeții lansă din adăpostul său înalt o suliță grea.

Clayton nu făcuse nici doisprezece paşi. Marinarul cu chip do şobolan îşi trăsese pe jumătate revolverul afară din toc; camarazii lui urmăreau cu atenție, încordată scena. Profesorul Porter dispăruse în jungla, urmat de agitatul Samuel T. Philander, secretarul şi asistentul său. Esmeralda, negresa, era ocupată să aleagă deoparte bagajele stăpînei ei, din maldărul de baloturi şi lăzi de lîngă cabană, iar domnişoara Porter venea pe urmele lui Clayton, cînd ceva o făcu să întoarcă din nou capul către marinar.

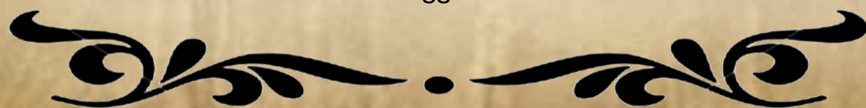
Şi în clipa aceea se petrecură simultan trei lucruri. Marinarul smuci revolverul din toc şi ținti spatele lui Clayton, domnişoara Porter scoase un strigăt de alarmă şi o suliță lungă cu virf de metal țîşni ca un fulger de undeva de sus şi străpunse umărul drept al omului cu fața de şobolan.! Revolverul se descarcă în aer fără să atingă pe nimeni, iar matelotul se chirci cu un urlet de durere şi de groază.

Clayton se întoarse şi alergă la locul unde se întîmplase scena de mai sus. Marinarii se strînseră într-un grup înspăimîntat, cu armele în mînă, iscodind umbrele junglei. Omul rănit se zvîrcolea pe jos şi zbiera.

Fără să fie observat, Clayton ridică de jos revolverul scăpat de marinar şi-l strecură în cămaşă, apoi se apropie de ceilalți, scrutînd şi el, derutat, jungla.

— Cine să fi fost? şopti Jane Porter, iar tînărul se întoarse şi o văzu lîngă el, cu ochii larg deschişi de uimire.

— Aş spune că Tarzan din neamul maimuțelor ne pîndeşte într-adevăr, răspunse el pe un ton îndoielnic. Mă întreb însă cui îi era destinată sulița asta? Dacă-i era destinată lui Snipes. Atunci amicul nostru maimuță e un prieten adevărat. Pentru Dumnezeu, unde-o fi tatăl dumitale şi





domnul Philander? În jungla asta bîntuie cineva sau ceva şi orice-ar fi, e înarmat. Hei! Domnule profesor! Domnule Philander! strigă tînărul Clayton. Nici un răspuns. Ce-i de făcut, domnişoară Porter? continuă tînărul, cu fața înnegurată de îngrijorare şi nehotărîre. Nu te pot lăsa aici singură cu tîlharii ăştia şi în nici un caz nu te poți hazarda să pătrunzi în junglă cu mine; şi totuşi cineva trebuie să meargă în căutarea tatălui dumitale. E mai mult decît în stare să rătăcească pe unde-l duc picioarele, la întîmplare şi fără să se gîndească la primejdii, iar domnul Philander e doar cu un pic mai puțin distrat decît dînsul. Iartă-mi brutalitatea, dar aici viețile noastre sînt în permanent pericol şi după ce-o să-l aducem înapoi pe tatăl dumitale, trebuie să găsim o metodă de a-l face să înțeleagă primejdia la care ne expune şi se expune prin neatenția lui.

— Sînt de acord cu dumneata, răspunse fata şi nu mă simt ofensată de fel. Bietul meu tătic şi-ar sacrifica viața pentru mine fără a şovăi o secundă, cu condiția ca atenția lui să poată fi reținută o întreagă secundă de o chestiune atît de neimportantă. Nu există decît o singură cale de a-l pune pe tata în siguranță şi anume, să-l legăm de un copac. Dragul de el, e atît de lipsit de simț practic!

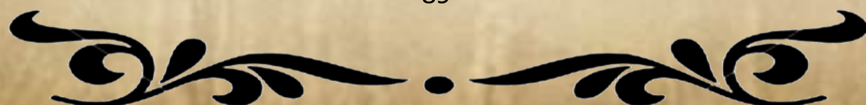
— Am găsit! strigă Clayton deodată. Ştii să te foloseşti de un revolver, nu-i aşa?

— Da. De ce?

— Am unul. Înarmată cu revolverul dumneata şi Esmeralda o să vă aflați în relativă siguranță în cabană, cît timp îl caut pe tatăl dumitale şi pe domnul Philander. Haide, cheam-o pe femeie, iar eu pornesc după ei. Nu cred că s-au putut îndepărta prea mult.

Jane procedă aşa cum o sfătuise Clayton şi după ce tînărul văzu uşa cabanei închizîndu-se în siguranță în urma celor două femei, se îndreptă spre junglă.

Cîțiva marinari extrăgeau sulița din umărul camaradului rănit şi Clayton, apropiindu-se îi întrebă dacă unul din ei nu i-ar putea împrumuta un revolver pe timpul cît îl va căuta pe profesor în junglă. Mutra de şobolan, constatînd că nu murise, îşi recapătă stăpînirea de sine şi cu un potop de înjurături adresate iui Clayton, refuză, în numele camarazilor săi, să încredințeze tînărului vreo armă de foc. Omul acesta, Snipes, îşi asumase



rolul de şef, după ce-l ucisese pe conducătorul mai vechi şi trecuse atît de puţină vreme de atunci, încît nici unul dintre membrii echipajului nu apucase să-i pună autoritatea la îndoială.

Clayton răspunse doar printr-o înălţare din umeri, dar cînd îl părăsi, culese suliţa care-l străpunsese pe Snipes şi înarmat în acest fel primitiv, fiul actualului Lord Greystoke pătrunse în hăţişul junglei. La fiecare cîteva clipe striga cu glas puternic numele celor doi rătăciţi. Cele două femei care-l urmăreau din cabana de pe plajă auziră ecoul glasului său devenind din ce în ce mai stins, pînă cînd fu înghiţit de miriadele de zgomote ale pădurii virgine.

Cînd profesorul Archimedes Q. Porter şi asistentul său, Samuel T. Philander, în urma repetatelor stăruinţe ale acestuia, îşi îndreptară, în sfîrşit, paşii spre tabără, se pomeniră cu desăvîrşire pierduţi în sălbaticul şi încîlcitul labirint al junglei, deşi nu-şi dădeau seama de acest fapt. Doar printr-un capriciu al soartei o luară în direcţia coastei africane de vest, în loc s-o ia spre Zanzibar, adică în partea opusă a continentului negru.

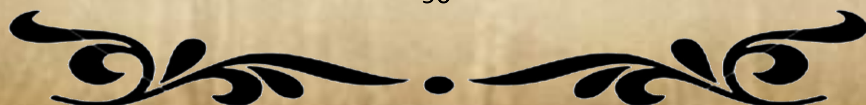
Cînd, după scurtă vreme, ajunseră la plajă şi nu văzură nici urmă de tabără, Philander afirmă hotărît că se aflau la nord de destinaţia lor, deşi, în realitate, se aflau la două sute de iarzi depărtare spre sud.

Nici o clipă nu le trăsni prin cap acestor teoreticieni lipsiţi de simţ practic să strige cu glas tare pentru a atrage atenţia prietenilor lor. Dimpotrivă, cu acea siguranţă pe care ţi-o dă un raţionament deductiv bazat pe o premisă falsă, domnul Samuel T. Philander îl înşfacă pe profesorul Archimedes Q. Porter de braţ şi-l împinse grăbit pe bătrînul domn, care protesta fără vlagă, în direcţia Cape Town, aflat la o mie cinci sute de mile spre sud.



După ce Jane şi Esmeralda pătrunseră în interiorul cabanei, în siguranţă, primul gînd al negresei, a fost să baricadeze uşa pe dinăuntru. Cu această idee în minte, se întoarse să caute mijloacele prin care să-şi pună planul în aplicare; dar cea dintîi privire pe care o aruncă în încăpere, îi smulse un ţipăt de groază şi asemenea unui copilaş înspăimîntat, uriaşa femeie alergă să-şi îngroape faţa în umărul stăpînei sale.

Jane, întorcînd capul la auzul strigătului, dădu cu ochii de motivul care-l determinase: zăcînd întins pe jos,



la picioarele lor, se afla scheletul înălbit al unui bărbat. O a doua privire le dezvălui un al doilea schelet pe pat.

— În ce lăcaş al groazei ne aflăm? murmură fata, împietrită..

Dar în teama ei nu se simțea nici urmă de panică.

În cele din urmă, desprinzîndu-se din îmbrățişarea frenetică a Esmeraldei, care continua să țipe, Jane străbătu camera pentru a se uita în micul leagăn, ştiind ce avea să vadă acolo chiar înainte' ca micuțul schelet să i se dezvăluie privirilor, în toată jalnica şi patetica sa fragilitate.

Ce cumplită tragedie trădau aceste sărmane oseminte mute? Fata se cutremură la gindul nenorocirilor care-i aşteptau poate pe ea şi pe prietenii ei în această cabană lugubră, bîntuită de făpturi misterioase, probabil ostile. Dar repede, bătînd nervoasă cu piciorușul în podea, se sili să-şi alunge presimțirile funeste şi întorcîndu-se spre Esmeralda, îi ceru să înceteze cu văicărelile:

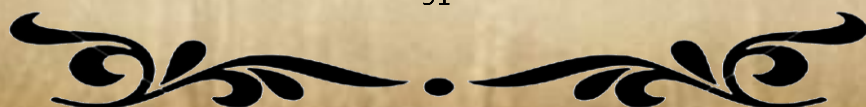
— Gata, Esmeralda, opreşte-te chiar în clipa asta! strigă Jane. Nu faci decît să înrăutățeşti lucrurile.

Îşi sfîrşi cuvintele neconvingător, cu un tremur în glas, cînd se gîndi la cei trei bărbați de a căror ocrotire depindea şi care rătăceau acum în adîncurile acestei păduri îngrozitoare.

Curînd, fata descoperi că uşa era prevăzută pe dinăuntru cu o bară grea de lemn şi după cîteva strădanii, puterile unite ale celor două femei izbutiră s-o facă să lunece la locul ei, pentru prima dată după douăzeci de ani. Apoi se aşezară pe o băncuță, petrecîndu-şi brațul una în jurul celeilalte şi începură să aştepte.

14.ÎN PUTEREA JUNGLEI

După ce Clayton se înfundă în junglă, marinarii răzvrătiți de pe vasul Arrow — se apucară să discute ce aveau de făcut mai departe; asupra unui singur punct căzură cu toții de acord şi anume, că trebuiau s-o întindă cît mai repede la vasul Arrow unde, cel puțin, se puteau adăposti de sulițele nevăzutului lor inamic. Şi astfel, în timp ce Jane Porter şi Esmeralda se baricadau în cabană, ceata laşă de nelegiuiți o pornea grabnic spre vas, cu cele două bărci care o aduseseră la țărm. Tarzan văzuse atîtea noutăți în ziua aceea, încît capul lui era un adevărat vîrtej de uluire. Dar cel mai minunat lucru, din tot ce văzuse, era pentru el fața frumoasei fete albe. Iată, în sfîrşit, cineva din neamul lui; de asta era convins. La fel şi tînărul şi cei doi bătrîni; şi aceştia erau în bună măsură aşa cum îşi închipuise că trebuie să arate cei de-un neam cu el. Dar, fără doială şi ei erau la fel de fiorosi şi de cruzi ca şi ceilalți oameni pe care-i văzuse. Faptul că numai ei, în tot grupul, erau neînarmați, s-ar fi putut să semne că nu uciseseră pe nimeni. Însă, dacă ar avea arme, ar fi



posibil să se poarte cu totul altfel. Tarzan îl văzu pe tînăr luînd pistolul căzut al lui Snipes cel rănit şi ascunzîndu-l în sîn; şi-l mai văzuse strecurîndu-l cu grijă fetei, cînd aceasta intrase în cabană. Nu înțelegea nimic din rațiunile ce se ascundeau îndărătul a tot ce văzuse; dar în chip instinctiv, îi plăcea tînărul şi cei doi bătrîni, iar pentru fată simțea un soi de dor ciudat, pe care nu-l putea înțelege. Cît despre femeia cea mare, neagră şi aceasta era într-un fel legată de fată, aşa că-i plăcea şi ea.

Față de marinari însă şi mai cu seamă față de Snipes, resimțea o ură feroce. Înțelesese din gesturile lor de amenințare şi mai ales din expresia fețelor lor rele că erau duşmanii celorlalți din grup, aşa încît hotărî să-i pîndească îndeaproape.

Tarzan se întrebă mirat de ce s-or fi dus bărbații în junglă, dar nici o clipă nu-i dădu prin minte că cineva s-ar fi putut pierde în hățişul vegetației mărunte, care pentru el era un drum la fel de simplu cum e pentru dumneavoastră strada principală din oraşul natal.

Cînd îi văzu pe marinari vîslind spre vapor şi ştiu că fata şi păzitoarea ei se găseau în siguranță în cabană, Tarzan hotărî să-l urmărească pe tînăr în junglă, ca să afle ce căuta acolo. O porni grăbit în direcția luată de Clayton şi după scurt timp, auzi slab, din depărtare, chemările, acum rare, pe care englezul le adresa prietenilor săi.

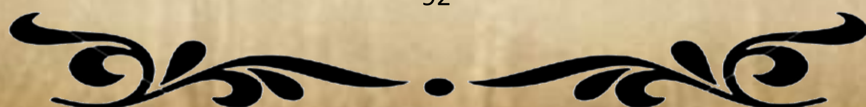
Curînd, Tarzan îl ajunse pe omul alb, care, aproape sleit de puteri, sta rezemat de un copac, ştergîndu-şi transpirația de pe frunte. Omul-maimuță, aşezîndu-se îndărătul unui paravan de frunziş, rămase locului, pîndind cu atenție acest nou specimen din rasa lui. Din cînd în cînd, Clayton striga cu glas tare şi în cele din urmă, i se năzări lui Tarzan că-l căuta pe bătrîn.

Tarzan tocmai se pregătea să plece să-i caute el pe cei doi, cînd zări sclipirea gălbuie a unei piei lucioase înaintînd prudent prin junglă către Clayton.Era Sheeta, leopardul. Tarzan auzi foşnetul moale al ierbii călcate în picioare şi se miră de ce tînărul cel alb nu se alarma. Oare nu auzise zgomotul distinct care ar fi trebuit să-l avertizeze? Niciodată pînă atunci n-o văzuse Tarzan pe Sheeta atît de stîngace.

Nu, tînărul alb nu o auzea. Sheeta se ghemuise, gata să sară, dar chiar în clipa aceea, tăcerea junglei fu spintecată de înfiorătorul strigăt de provocare al gorilei, iar Sheeta se întoarse brusc, pierzîndu-se în hățiş.

Clayton se ridică în picioare, cu o puternică tresărire. Sîngele îi înghețase în vine. Niciodată în viața lui urechile nu-i fuseseră izbite de un sunet atît de înspăimîntător. Nu era laş, dar dacă vreodată un om a simțit degetele reci ale spaimei încleştîndu-i inima, acela a fost W'illiam Cecil Clayton, fiul cel mare al Lordului Greystoke din Anglia, în acea zi, în fortăreața junglei africane.

Zgomotul unui corp mare strivind, atît de aproape de ei vegetația şi urletul acela care-ți încrîncena carnea venind de undeva de sus, puseră



curajul lui Clayton la o încercare-limită; dar Clayton nu avea de unde să ştie că tocmai acestui urlet îşi datora viața şi nici că făptura care-l salvase era propriul său var, adevăratul Lord Greystoke.

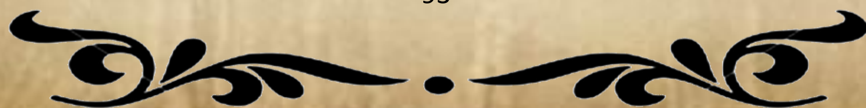
După-amiaza era pe sfîrşite şi Clayton, mîhnit şi descurajat, se găsea într-un teribil impas cu privire la ceea ce trebuia să facă; nu ştia dacă să stăruie în căutarea profesorului Porter, cu riscul aproape sigur al propriei sale vieți, în jungla învăluită de noapte, sau să se întoarcă la cabană, unde ar fi putut cel puțin să fie de ajutor, ocrotind-o pe Jane de primejdiile ce o înconjurau de pretutindeni. Nu voia să se întoarcă în tabără fără să-l fi găsit pe tatăl ei; totuşi îi repugna şi mai mult gîndul de a o lăsa singură şi lipsită de apărare în mîinile răzvrătiților de pe Arrow sau expusă sutelor de pericole necunoscute ale junglei. De asemenea, era cu putință, se gîndea el, ca profesorul şi Philander să se fi întors la tabără. Da, era mai mult decît probabil. În orice caz, avea să se ducă să vadă înainte de a continua ceea ce părea să fie o căutare zadarnică. Aşadar, o porni, împiedicîndu-se în vegetația măruntă şi încîlcită, în direcția în care credea el că s-ar afla cabana.

Spre surpriza lui Tarzan, tînărul se îndrepta către inima junglei, în direcția satului lui Mbonga, iar istețul om-maimuță fu convins că străinul se rătăcise. Pentru Tarzan lucrul era de neînțeles; judecata lui îi spunea că nici un om nu s-ar aventura spre cătunul aprigilor negri, înarmat numai cu o suliță, care, după felul stîngaci cum o ținea, părea să nu fie o armă familială acestui alb. Şi nici nu mergea pe urma celor doi bătrîni. Aceştia trecuseră de mult şi se îndepărtaseră de acele locuri, deşi urmele lor erau proaspete şi clare pentru ochiul lui Tarzan.

Era nedumerit. Străinul acesta lipsit de apărare va deveni în scurt timp o pradă lesnicioasă pentru crîncena junglă, dacă nu va fi călăuzit iute spre plajă. Da, chiar si acum, iată-l pe Numa, leul, strecurîndu-se tiptil la vreo doisprezece paşi în dreapta omului alb. Clayton auzi colosul care păşea paralel cu drumul lui şi curînd, văzduhul serii fu cutremurat de răgetul tunător al fiarei. Omul se opri cu sulița înălțată şi înfruntă desişul din care ieşise înfiorătorul urlet. Umbrele înserării se îndesau, întunericul se înstăpînea.

Dumnezeule! să mori singur, în locul acesta, sub colții unei lighioane; să fii sfîrtecat şi spintecat; să simți pe față răsuflarea fierbinte a fiarei şi laba-i uriaşă strivindu-ți pieptul!

O clipă, totul păru încremenit. Clayton sta țeapăn, cu sulița ridicată. După un timp, un foşnet slab îi dădu de veste că făptura ascunsă îndărătul tufişului se furişa tîrîş. Se pregătea să se năpustească. În cele din urmă, tînărul văzu la mai puțin de şapte metri trupul prelung, flexibil, musculos şi capul roşiatic al unui leu uriaş, cu coamă arămie.



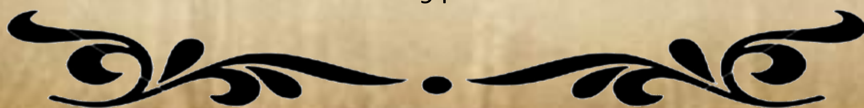
Lighioana se tîra pe pîntece, înaintînd foarte încet. Cînd ochii ei intîlniră ochii lui Clayton se opri şi cu mare încetineală şi precauţie, îşi trase labele dindărăt sub ea. Omul o urmărea cu moartea în suflet, temîndu-se să-şi lanseze suliţa şi neputincios s-o ia la fugă. Deodată auzi un zgomot în copacul de deasupra lui. „Vreun nou pericol" — gîndi Clayton, dar nu îndrăzni să-şi desprindă privirile de la globurile galben-verzui pironite asupră-i. Urmă un zbîrnîit asemănător cu acela al unei coarde de banjo cînd plezneşte şi în aceeaşi clipă, o săgeată se înfipse în pielea galbenă a leului culcat.

Cu un urlet de durere şi de furie, fiara sări în sus, dar Clayton se împletici şi căzu pe o parte, iar cînd se întoarse din nou ca să-l înfrunte pe furiosul rege al animalelor, fu îngrozit de priveliştea ce i se înfăţişă. Aproape simultan cu încordarea leului care se pregătea să-şi reînnoiască atacul, un gigant pe jumătate gol pică din copac drept pe spatele dihaniei. Cu iuţeala fulgerului, un braţ armat în muşchi ca de oţel încercui grumazul uriaş şi colosul fu ridicat din spate, în timp ce răgea şi bătea aerul cu labele — ridicat cu aceeaşi uşurinţă cu care Clayton ar fi luat în braţe un căţel.

Scena aceasta la care a fost martor în penumbra amurgului din jungla africană se întipări pe vecie în mintea englezului. Omul din faţa lui era intruchiparea perfecţiunii fizice şi a forţei de nedescris; dar nu pe aceste atribute se întemeia el în lupta cu anjmalul uriaş, pentru că, oricît de puternici ar fi fost muşchii sai, nu însemnau nimic în comparaţie cu ai lui Numa. Omul îşi datora supremaţia agilităţii sale, inteligenţei şi cuţitului său lung şi ascuţit. Braţul drept continua să strîngă grumazul leului ca într-o menghine, în timp ce mîna stîngă înfigea mereu cuţitul în porţiunea neprotejată de sub umărul stîng. Fiara întărîtată se smucea în sus şi îndărăt, pînă ajunse să se ţină vertical, proţăpită pe picioarele din spate, luptînd neputincios în această nefirească poziţie.



Dacă lupta s-ar mai fi prelungit cîteva secunde, poate că rezultatul ei ar fi fost altul, dar totul se petrecu atît de repede, încît leul abia de avu timp să-şi revină din nedumerirea surprizei, că se şi nărui, mort, la pămînt. Apoi straniul personaj care-l răpusese se urcă în picioare pe stîrv şi zvîrlindu-şi



pe spate capul sălbatic şi frumos, scoase strigătul acela înfiorător care, cu cîteva minute mai înainte, îl speriase atît de cumplit pe Clayton.

Dinaintea lui se inălța un tînăr gol, cu excepția unei piei ce-i acoperea coapsele şi a unor podoabe barbare la brațe şi la glezne; pe piept îi atîrna un medalion bătut în nestemate, care strălucea pe pielea-i netedă şi arămie. Cuțitul de vînătoarc fusese din nou vîrît în teacă şi omul îşi aduna acum arcul şi tolba cu săgeți, pe care le aruncase cînd sărise în spinarea leului.

Clayton se adresă străinului în englezeşte, mulțumindu-i pentru vitejia cu care-l salvase şi complimentîndu-l pentru forța miraculoasă şi îndemînarea de care dăduse dovadă, dar singurul răspuns pe care-l primi fu o privire intensă şi o uşoară ridicare a umerilor puternici, ceea ce ar fi putut să însemne ori o minimalizare a serviciului adus, ori necunoaşterea limbii lui Clayton.

După ce işi puse din nou pe umăr arcul şi săgețile, omul sălbatic, pentru că aşa îl socotea Clayton, îşi scoase din nou cuțitul şi cu mare iscusință, despică vreo duzină de halci de carne din leşul animalului.

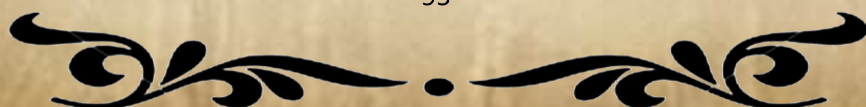
Apoi, lăsîndu-se pe vine, porni să mănînce, după ce mai întîi îi făcu semn lui Clayton să poftească la ospăț. Dinții albi şi puternici se înfigeau cu vădită poftă în carnea crudă din care se prelingeau picături de sînge, dar Clayton nu se putu hotărî să împartă această delicatesă cu ciudata sa gazdă; în schimb îl cercetă stăruitor şi îi trăsni prin minte că acesta o fi Tarzan din neamul maimuțelor, al cărui bilet îl găsiseră pe uşa cabanei în dimineața aceleiaşi zile. Dar în acest caz ar fi trebuit să vorbească englezeşte.

Clayton încercă din nou să lege o discuție cu omul-maimuță; însă răspunsurile, de astă dată exprimate vocal, sunară într-o limbă ciudată, care semăna cu trăncăneala maimuțelor amestecată cu mîrîielile vreunei jivine.

Nu, omul acesta nu putea fi Tarzan din neamul maimuțelor pentru că, vezi bine, nu ştia o boabă de engleză.

După ce Tarzan sfîrşi ospățul, se ridică şi arătînd cu degetul în direcția opusă celei pe care o urma Clayton, o porni prin junglă într-acolo. Clayton, uimit şi descumpănit, şovăi să-l urmeze, fiind convins că-l înfundă mai adînc în labirintul pădurii, dar omul-maimuță, văzînd că n-avea chef să vină după el, se întoarse şi apucîndu-l de haină, îl trase pînă se încredința că tînărul înțelesese ceea ce i se cerea. Apei îl lăsă să-l urmeze de bună voie.

Englezul, ajungînd în cele din urmă la concluzia că era prizonier, nu văzu altă soluție decît să-l urmeze pe cel care-l capturase şi astfel străbătură încet jungla în timp ce zăbranicul nopții din pădurea de nepătruns se înfăşură în jurul lor, iar paşii furişați ai labelor căptuşite cu pernițe se amestecau cu trosnetele rămurelelor ce se frîngeau şi cu chemările vieții sălbatice de care Clayton se simțea împresurat.



Deodată, Clayton auzi ecoul îndepărtat al unei arme de foc; o singură împuşcătură, apoi tăcere.

În cabana de pe plajă, două femei inspăimîntatc se strîngeau în brațe, chircindu-se pe băncuța joasă, în întunericul din ce în ce mai adînc.

Negresa hohotea isteric, blestemînd yiua nefericita cînd plecase din dragul ei Maryland, în timp ce fata albă, cu ochii uscați şi aparent calmă, era sfîşiată de temeri şi presimțiri lăuntrice. Nu se temea atît pentru ea cît pentru cei trei bărbați pe care-i ştia pribegind prin hăurile de beznă ale junglei sălbatice, dinspre care răzbeau acum neîncetat urletele şi răgetele, lătrăturile şi mîrîitul înspăimîntătorilor şi crîncenilor ei locuitori, hăituind prada.

Şi deodată se auzi zgomotul unui corp greoi care se freca de peretele cabanei. June putea desluşi paşii vătuiți călcînd în bătătura casei. O clipă, totul fu învăluit în tăcere, pînă şi vacarmul pădurii păru să se fi stins într-un murmur slab; apoi auzi desluşit sforăitul fiarei în fața uşii, la şaizeci de centimetri de locul unde se pitea ea. Instinctiv, fata fu scuturată de un fior şi se strînse mai tare lîngă negresă.

— Sst! şuşoti ea. Ssst, Esmeralda!

Pentru că sughițurile de plîns şi gemetele femeii păreau să fi atras făptura aceea care se opintea dincolo de peretele subțire.

Se auzi un rîcîit uşor pe lemnul uşii. Bestia încerca să forțeze intrarea; dar după un timp, zgomotul încetă şi fata auzi din nou paşii labelor capitonate furişîndu-se în jurul cabanei. Iarăşi se opriră — de astă dată dedesubtul ferestrei, asupra căreia se pironiră ochii îngroziți ai fetei.

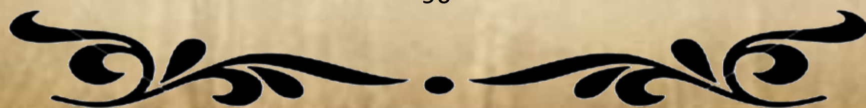
— Dumnezeule! murmură ea, deoarece în clipa aceea, profilat pe cerul scăldat de lună, se decupa în cadrul ferestrei zăbrelite capul unei leoaice uriaşe. Ochii licăritori erau ațintiți asupră-i cu o intensă ferocitate. Esmeralda, priveşte! şopti fata. Pentru numele lui Dumnezeu, ce trebuie să facem? Uită-te! Repede! La fereastră!

Esmeralda, cuibărindu-se şi mai strîns lîngă stăpîna ei, aruncă un ochi speriat spre micul pătrat prin care pătrundea clarul de lună, taman în clipa cînd leoaica scoase un mîrîit gros, sălbatic. Priveliştea care întîmpină privirea sărmanei femei însemnă prea mult pentru nervii ei supraîncordați.

— Oh, Gaberelle! strigă negresa şi lunecă pe podea, o masă uriaşă, inertă.

Un răstimp ce păru lung cît o eternitate, fiara rămase cu labele din față proptite pe pervaz, zgîindu-se în mica încăpere. După aceea se apucă să încerce cu ghearele trăinicia grilajului de lemn.

Fata aproape că încetase să respire cînd, spre uşurarea ei, capul dispăru şi auzi paşii fiarei îndepărîtîndu-se de fereastră. Dar nu trecu mult şi se apropiară din nou de uşă şi din nou fiara începu să rîcîie; de astă dată cu forță sporită pînă ce namila se porni să scrijelească scîndurile groase, în dorința-i aprigă de a-şi înhăța victimile lipsite de apărare.



Dacă Jane ar fi cunoscut extraordinara trăinicie a uşii clădite bucată cu bucată, s-ar fi temut mai puţin de un atac al leoaicei pe această cale.

— La fel de puţin îşi închipuise John Clayton, cînd cioplise acea poartă rudimentară dar rezistentă, că într-o bună zi, cu douăzeci de ani mai tîrziu, va sluji să ocrotească o frumoasă şi tînără americană— care nici nu era născută pe vremea lui — împotriva colţilor şi ghearelor unei lighioane mîncătoare de oameni.

Timp de douăzeci de minute bune, jivina sforăi şi scrijeli la uşă, slobozind cînd şi cînd un răcnet fioros, sălbatic, de furie zadarnică. În cele din urmă totuşi renunţă la strădania ei şi Jane o auzi reîntorcîndu-se la fereastră, dedesubtul căreia se opri o secundă, pentru ca apoi să se arunce cu toată greutatea în împletitura de zăbrele mîncate de vreme.

Fata auzi vergelele de lemn pîrîind sub povară; totuşi vergelele rezistară şi namila se prăbuşi la pămînt. Leoaica repetă, iar şi iar, aceeaşi tactică, pînă cînd, îngrozita prizonieră din cabană văzu o porţiune din zăbrele cedînd şi în aceeaşi clipă, o labă enormă şi capul animalului apărură înăuntru. Încetul cu încetul, grumazul vînjos şi umerii îndoiau şi lărgeau zăbrelele, iar trupul mlădios pătrundea tot mai mult în încăpere.

Ca în transă, fata se ridică, apăsîndu-şi inima cu palma şi privind cu ochii dilataţi de groază fiara ce-şi rînjea colţii la mai puţin de trei metri depărtare. La picioarele ei, zăcea negresa în nesimţire. Ah, de-ar putea s-o trezească, poate că strădaniile lor unite ar izbuti să izgonească aprigul şi sîngerosul intrus. Jane se apleacă şi apucă femeia de umăr. O zgîlţîi zdravăn.

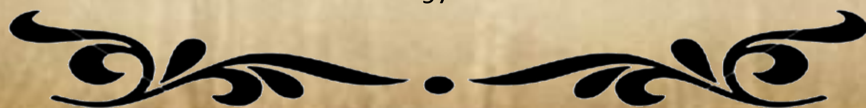
— Esmeralda! Esmeralda! îi strigă. Ajută-mă, altfel sîntem pierdute!

Esmeralda deschise încet ochii. Primul lucru asupra căruia îi căzură privirile fură colţii leoaicei hămesite, de pe care se prelingeau balele. Cu un urlet de groază, biata femeie se ridică în patru labe şi în această postură, începu să alerge prin cameră, strigînd cît o ţinea gura: O, Gaberelle! O, Gaberelle!

Esmeralda cîntărea vreo sută patruzeci de kilograme şi graba ei extremă, dimpreună cu corpolenţa-i extremă produseră un efect uluitor mai ales cînd negresei îi veni cheful să circule în patru labe. O clipă, leoaica rămase încremenită, holbîndu-se la Esmeralda, care fugea de zor, avînd, pare-se, drept ţintă dulapul, în care încercă să-şi propulseze mătăhălosul trup; dar cum distanţa dintre rafturi era doar de vreo treizeci de centimetri, nu reuşi să-şi vîre decît capul; drept care, cu un răcnet final ce făcu să pălească toate zgomotele junglei, leşină din nou.

O dată cu leşinul Esmeraldei, leoaica îşi reînnoi eforturile de a-şi introduce trupul masiv printre zăbrelele şubrezite.

Fata, albă ca varul şi ţeapănă, stînd rezemată de peretele din fund, îşi scormonea mintea în căutarea vreunei portiţe de scăpare. Deodată, mîna cu care-şi apăsa puternic pieptul simţi conturul rigid al revolverului lăsat de Clayton, mai înainte, în aceeaşi zi. Îl smulse iute din locul unde-l ascunsese



şi țintind din plin capul leoaicei, apăsă pe trăgaci. Urmă o țîşnire de foc, bubuitul descărcării şi un răget de durere şi furie ca răspuns din partea animalului.

Jane Porter văzu namila dispărînd de la fereastră, apoi leşină la rîndul ei, revolverul căzîndu-i alături.

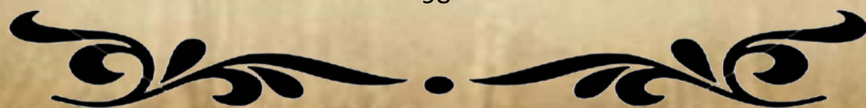
Sabor însă nu fusese ucisă. Glonțul îi săpase doar o rană dureroasă într-unui din umerii ei uriaşi. Numai surpriza fulgerării orbitoare şi a detunăturii asurzitoare o determinară să se retragă pripit, dar vremelnic. O clipă mai tîrziu se repezi la zăbrele şi trase cu o furie reînnoită, însă cu ceva



mai puțin efect, din cauză că nu se mai putea folosi de membrul rănit.

Işi văzu prada — cele două femei — zăcînd în nesimțire pe podea. Nu mai avea de întîmpinat deci nici o rezistența. Carnea din care avea să se înfrupte se găsea acolo, în fața ei; Sabor nu trebuia decît să-şi croiască drum printre zăbrele ca s-o poată lua. Centimetru cu centimetru, îşi împingea trupul greu prin spărtură. Iată, capul răzbise în întregime, apoi laba din față, cu omoplat cu tot. Grijulie, îşi ridică iaba rănită pentru a o introduce uşurel pe sub barele apăsătoare. Încă o clipă şi ambii omoplați fiind dincolo de zăbrele, corpul mlădios, cu coapsele-i înguste, avea să lunece cu repeziciune.

Asupra acestei privelişti deschise din nou ochii Jane Porter.



15.ZEUL PĂDURII

Cînd Clayton auzi detunătura armei de foc, fu cuprins de temeri şi îngrijorări chinuitoare. Ştia că era posibil ca unul dintre mateloți să fi tras; dar faptul că-i lăsase revolverul lui Jane, adăugîndu-se la starea lui de surescitare nervoasă, îi dădea o convingere bolnăvicioasă că fata este amenințată de o mare primejdie. Poate chiar în această clipă încerca să se apere împotriva cine ştie cărei sălbăticiuni, om sau animal.

Clayton nu-şi putea da scama decît foarte vag de ceea ce se petrecea în mintea straniului său capturator sau ghid; era însă lucru vădit că auzise împuşcătura şi că aceasta îl afectase într-un anumit fel, pentru că îşi iuți atît de simțitor mersul, încît englezul, poticnindu-se orbeşte în drumul său şi căznindu-se zadarnic să țină pasul cu el, căzu de douăsprezece ori în tot atîtea minute; curînd fu lăsat, fără speranță, în urmă.

Temîndu-se ca nu cumva să se piardă din nou, fără nici o nădejde, începu să strige după omul sălbatic care i-o luase înainte şi după o clipă, avu mulțumirea să-l vadă lăsîndu-se jos, uşor, lîngă el, din crăcile de deasupra capului.

O secundă, Tarzan îl privi atent pe tînăr, ca şi cum nu se putea hotărî cum e mai bine să procedeze; apoi, îndoindu-se în fața lui Clayton, îi făcu semn să se prindă de gîtul lui şi luîndu-l pe alb cîrcă, o porni prin copaci.

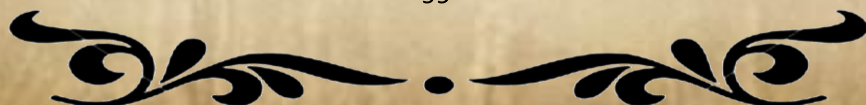
Niciodată în viața lui, tînărul englez n-avea să uite următoarele cîteva minute pe care le trăi atunci. Purtat pe sus, printre ramurile care se legănau şi se încovoiau, înainta cu, ceea ce i se părea lui, o uimitoare repeziciune, în timp ce Tarzan bombănea din pricina încetinelii cu care mergea.

Din vîrful unei crengi foarte înalte, iscusita făptură sări, cu Clayton în spinare, descriind un arc ameţitor, într-un copac vecin; apoi, pe un parcurs de circa o sută de iarzi, picioarele îndemînatice călcară pe o împletitură de ramuri încolăcite una în jurul alteia, balansîndu-se ca un acrobat pa sîrmă deasupra prăpastiei de verdeață de dedesubt.

De la prima senzație de spaimă care-l înghețase, Clayton trecu la o vie admirație şi invidie față de muşchii extraordinari şi de miraculosul simț de orientare care-l călăuzea pe acest zeu al pădurii prin întunericul de smoală al nopții, făcîndu-l să se mişte cu aceeaşi uşurință şi siguranță cu care Clayton s-ar fi plimbat pe o stradă londoneză în miezul zilei.

Din cînd în cînd pătrundeau în cîte un loc unde frunzişul era mai puțin compact şi razele argintii ale lunii iluminau, în fața ochilor uluiți ai lui Clayton, drumul straniu pe care îl străbăteau.

În asemenea momente, omul aproape că-şi pierdea răsuflarea la vederea hăului îngrozitor ce se căsca sub ei, pentru că Tarzan urma calea cea mai uşoară, ce ducea adeseori la înălțimi de peste treizeci de metri



deasupra solului.

Şi totuşi, în ciuda aparentei viteze cu care înaintau, în realitate, Tarzan îşi dibuia drumul cu relativă încetineală, căutînd întruna ramurile cele mai puternice, care să poată susține dubla greutate.

La un moment dat ajunseră în luminişul dinaintea plajei. Urechile agere ale lui Tarzan desluşiră zgomotele neobişnuite ale strădaniei Saborei de a-şj croi cu forță drum printre zăbrele, iar Clayton avu impresia că picaseră de-a dreptul pe pămînt de la o înălțime de treizeci de metri, atît de amețitoare fu coborîrea lui Tarzan. Şi totuşi atinseră pămîntul aproape fără nici o hurducătură; cînd Clayton îşi desfăcu brațele din jurul gîtului omului-maîmuță, îl văzu țîşnind ca o veveriță spre partea laterală a cabanei. Englezul sări iute după el, la timp ca să vadă labele din spate ale unei lighioane uriaşe, gata să dispară pe fereastră.

Cînd Jane deschise ochii şi ghici pericolul inevitabil care o amenința, renunță în inima ei tînără şi curajoasă la orice urmă da speranță. Dar în clipa aceea, spre marea ei surprindere, observă că animalul uriaş era tras înapoi pe fereastră, iar în clarul de lună din fundal se conturară capetele şi umerii a doi bărbați.

Clayton, după ce ocolise cabana şi zărise dihania dispărînd înăuntru, îl văzu totodată pe omul-maimuță că se agață cu amîndouă mîinile de coada lungă a animalului şi proptindu-se cu ambele picioare pe peretele lateral, îşi adună toate puterile în efortul de a trage jivina afară din casă.

Clayton se grăbi să-l ajute, însă omul-maimuță bodogăni ceva pe un ton de poruncă, iar Clayton ştiu că era un ordin, deşi nu înțelese nimic. În urma strădaniilor lor reunite, trupul masiv începu să fie tras îndărăt pe fereastră şi în acea secundă, Clayton îşi dădu seama de bravura şi de tenacitatea faptei săvîrşite de tovarăşul său.

Ca un om despuiat să îndepărteze, trăgind de coadă, o fiară devoratoare de oameni, care urla turbată şi se agăța cu ghearele şi asta numai pentru a salva o tînără albă, străină, părea într-adevăr un eroism suprem.

În ce-l priveşte pe Clayton, lucrurile aveau cu totul alte rațiuni, căci fata nu numai că făcea parte din categoria şi din rasa lui, dar era unica femeie din lume care-i cîştigase iubirea. Deşi ştia bine că leoaica ar fi isprăvit cu ei în doi timpi şi trei mişcări Tarzan trăgea din răsputeri ca s-o îndepărteze de Jane Porter. Apoi Clayton îşi aminti de lupta dintre acest om si leul cu coama arămie, luptă la care asistase cu puțin înainte şi se simți mai încrezător.

Tarzan continua să dea ordine pe care Clayton nu le înțelegea. Încerca să-i spună acestui om alb, nătîng, să împlînte în spinarea şi în coapsele Saborei săgețile lui otrăvite şi să-i înfigă în inimă cuțitul de vînătoare, lung şi subțire, care-i atîrna la şold; dar omul nu prirepea şi Tarzan nu se încumeta să slăbească strînsoarea ca să-şi scoată singur



armele, căci vedea bine că omul ăsta alb, sfrijit, n-ar fi izbutit s-o țină singur pe Sabor nici măcar o secundă.

Încetul cu încetul, leoaica ieşea pe fereastră, în cele din urmă îi traseră afară omoplații. Şi-atunci Clayton văzu lucrul cel mai de necrezut. Tarzan, scormonindu-şi mintea pentru a găsi un mijloc de a stăvili cu o singură mînă bestia turbată, îşi aduse deodată aminte de lupta lui cu Terkoz şi cînd omoplații uriaşi ieşiră pe fereastră, aşa încît leoaica rămăsese agățată de pervaz numai cu labele din față, Tarzan îşi desfăcu brusc brațele din jurul namilei.

Cu repeziciunea şarpelui care se azvîrle asupra victimei, se aruncă şi el în spatele Saborei, brațele lui tinere încercînd şi izbutind figura „plin Nelson" asupra gîtului leoaicei, aşa cum învățase în ziua aceea cînd repurtase victoria în lupta corp la corp cu Terkoz. Cu un răget, leoaica se răsturnă pe spate, căzînd cu toată greutatea peste duşmanul ei; dar uriaşul cu plete negre îşi spori şi mai mult încleştarea.

Plesnind şi sfîşiind cu labele pămîntul şi văzduhul, Sabora începu să se rostogolească şi să se arunce ba într-o parte, ba în alta, în strădania ei de a scăpa de ciudatul ei adversar; dar din ce în ce mai puternică era apăsarea barelor de oțel care-i împingeau capul tot mai jos, în pieptul roşiatic. Şi tot mai sus se deplasau antebrațele de fier ale omului-maimuță pe ceafa Saborei, iar zbaterile leoaicei erau tot mai lipsite de vlagă.

În cele din urmă, Clayton văzu, în clarul de lună argintat muşchii imenşi ai omoplaților lui Tarzan şi bicepşii săi proiectîndu-se în afară ca nişte corzi puternic înnodate. Urmă un ultim şi susținut efort din partea omului-maimuță şi vertebrele gîtului Saborei trosniră cu un pîrîit puternic.

Într-o clipă, Tarzan sări în picioare şi pentru a treia oară în aceeaşi zi, Clayton auzi sălbaticul răgnet de victorie al gorilei-mascul. Apoi auzi vocea îngrozită a tinerei Jane:

— Cecil... domnule Clayton! Ce înseamnă asta? Ce este?

Alergînd iute la uşa cabanei, Clayton îi strigă că toate sînt în regulă şi-i ceru să deschidă. Jane ridică, pe cît de repede putu, bara mare de lemn şi-l trase pe Clayton înăuntru.

— Ce-a fost răcnetul ăsta înfiorător? şopti Jane, strîngîndu-se cît mai aproape de Clayton.

— A fost strigătul de izbîndă al omului care ți-a salvat viața, domnişoară Porter. Aşteaptă, ți-l aduc îndată ca să-i poți mulțumi.

Fata, înspăimîntată, nu voia să rămînă singură, aşa încît îl însoți pe Clayton acolo unde zăcea leşul leoaicei.

Tarzan din neamul maimuțelor se făcuse nevăzut. Clayton îl strigă de cîteva ori, dar nu primi nici un răspuns şi în cele din urmă, cei doi se întoarseră în adăpostul sigur, oferit de interiorul cabanei.

— Ce strigăt înfiorător! exclamă Jane. Tremur toată numai cît îmi amintesc de el. Nu-mi spune că un gîtlej omenesc a putut scoate asemenea



răcnet hidos şi înfiorător.

— Ba da, domnişoară Porter — răspunse Clayton — sau dacă nu era gîtlejul unui om, atunci era al unui zeu al pădurii.

După aceea îi istorisi aventurile trăite de el alături de acea stranie făptură şi felul în care omul sălbatic îi salvase de două ori viața; îi descrise apoi miraculoasa forță, agilitate şi vitejie ale acestei ființe cu piele arămie şi chip frumos.

— Nu înțeleg nimic — încheie Clayton. La început am crezut că s-ar putea să fie Tarzan din neamul maimuțelor, dar nici nu vorbeşte, nici nu Înțelege englezeşte, aşa că teoria nu ține.

Mă rog, oricine ar fi, îi datorăm viețile noastre, încît mă rog Domnului să-l binecuvînteze şi să-l ocrotească în această aprigă şi sălbatică junglă.

— Amin! adăugă Clayton cu căldură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-am murit? Cei doi se întoarseră spre a o vedea pe Esmeralda ridicîndu-se pe podea în capul oaselor şi rostogolindu-şi ochii mari în toate direcțiile, ca şi cum nu se putea încrede în mărturiile lor asupra tărîmului pe care se aflã.

Şi abia acum se dezlănțui reacția tinerei Jane Porter, care se trînti pe băncuță, cutremurată de hohote de rîs nervos.

16.„EXTREM DE REMARCABIL"

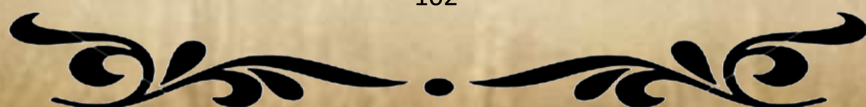
La cîteva mile depărtare spre sud de cabană, pe un petic de plajă nisipos, stăteau doi bătrînei, discutînd în contradictoriu. Dinaintea lor se aşternea nemărginitul Atlantic; în spatele lor, Continentul Negru. De jur împrejur îi împresurau tenebrele de nepătruns ale junglei.

Lighioane sălbatice răgeau şi urlau; zgomote cumplite şi lugubre le asaltau urechile. Rătăciseră mile intregi în căutarea taberei, pornind însă mereu în direcție greşită. Erau pierduți, la fel de iremediabil pierduți de parcă ar fi fost duşi pe altă lume.

În asemenea clipe, de bună seamă, fiece fibră a creierelor lor ar fi trebuit să fie concentrată asupra chestiunii vitale a minutului respectiv: problema, pentru ei de viață şi de moarte, cum să facă să regăsească tabăra.

Samuel T. Philander vorbea:

— Dar, dragă domnule profesor, eu îmi mențin punctul de vedere că, dacă Ferdinand şi Isabella nu i-ar fi cucerit pe mauri în secolul al XV-lea, omenirea ar fi fost astăzi cu o mie de ani mai avansată față de nivelul de civilizație la care ne găsim. Maurii erau un neam funciarmente îngăduitor, receptiv, liberal, un popor de agricultori, meşteşugari şi negutători, adică exact tipul de oameni care au făcut posibile civilizațiile pe care le întîlnim



azi în America şi în Europa, în timp ce spaniolii...

— Țțț, țțț, domnule Philander, îi curmă vorba profesorul Porter, religia lor însemna un obstacol categoric în calea posibilităților pe care le sugerezi dumneata. Mahomedanismul a fost, este şi va fi întotdeauna un mijloc de subminare a progresului ştiințific, care a marcat...

— Vai de mine, domnule profesor! exclamă domnul Philander, care-şi întorsese privirea spre junglă. Am impresia că se apropie ceva de noi.

Profesorul Archimedes Q. Porter se întoarse în direcția indicată de domnul Philander cel miop.

— Țțțț, țțțț, domnule Philander, îl dojeni el, de cîte ori trebuie să-ți atrag atenția că numai o concentrare absolută a facultăților spirituale îți poate permite să atingi înaltul nivel intelectual necesar soluționării importantelor problema care se ivesc în cîmpul de gîndire al minților luminate? Şi acum te fac vinovat de o flagrantă încălcare a politeței, întrerupîndu-mă din argumentarea mea erudită doar pentru a-mi atrage atenția asupra unui patruped de genul Felis.

— Dumnezeule, domnule profesor, un leu?! strigă domnul Philander, ațintindu-şi ochii miopi în direcția formei confuze ce se profila pe fundalul întunecat al vegetației tropicale.

— Da, da, domnule Philander, dacă ții să foloseşti terminologia vulgară. Dar, după cum îți spuneam...

— Dumnezeule mare, domnule profesor! îl întrerupse din nou domnul Philander. Îngăduiți-mi să vă spun că, fără îndoială, maurii, care au fost robiți în secolul al XV-lea, vor continua, cel puțin pentru moment, să se afle în aceeaşi regretabilă condiție, chiar dacă noi am amîna discuția asupra acestei calamități mondiale pînă am reuşi să obținem încîntătoarea imagine a îndepărtării acelui felis carnivora, care e cunoscut a fi cu atît mai generos cu cît e mai departe.

Între timp, leul se apropiase, cu o calmă demnitate, pînă la vreo zece paşi de cei doi oameni, unde se opri, urmărindu-i plin de curiozitate.

Clarul de lună inunda plaja şi ciudatul grup se zugrăvea desluşit pe nisipul gălbui.

— Condamnabil, extrem de condamnabil! exclamă profesorul Porter, cu o urmă de iritare în glas. Niciodată, domnule Philander, niciodată în viata mea n-am pomenit să i se permită unui asemenea animal s-o ia razna afară din cuşcă. Voi raporta negreşit această scandaloasă încălcare de etică, directorilor grădinii zoologice celei mai apropiate.

— Foarte just, domnule profesor, încuviință domnul Philander şi cu cît o veți face mai curînd, cu atît mai bine. Haideți s-o facem acum!

Luîndu-l pe profesor de braț, domnul Philander porni în direcția care părea să mărească depărtarea dintre ei şi leu. Parcurseseră doar o scurtă distanță, cînd, întorcînd capul, domnul Philander constată cu groază că leul venea după ei. Încleşta mai puternic brațul profesorului, care protestă şi-l



sili să mărească viteza.

— După cum îți spuneam, domnule Philander, reluă profesorul Porter...

Domnul Philander mai furişă o privire în spate. Leul îşi iuțise la rîndul său pasul şi menținea cu îndărătnicie aceeaşi distanță între el şi ei.

— Ne urmăreşte! icni domnul Philander, luînd-o fugă.

— Țțț, țțț, domnule Philander, îl mustră profesorul, fuga aceasta ruşinoasă nu cadrează cu nişte oameni de litere. Ce-ar gîndi despre noi prietenii care s-ar întîmpla să fie pe stradă şi să asiste la isprăvile noastre atît de poznaşe? Te rog, haide să procedăm cu mai multă distincție.

Domnul Philander mai aruncă o privire îndărăt. Leul înainta în salturi elastice şi se afla la cinci paşi în urma lor.

Domnul Philander îşi retrase mîna de pe brațul profesorului şi o rupse la fugă într-o viteză care ar fi făcut cinste oricărei echipe universitare de cros.

— După cum îți spuneam, domnule Philander strigă profesorul Porter în timp ce, metaforic vorbind, îşi luă şi el picioarele la spinare.

Avusese aceeaşi fugară viziune, peste umăr, a unor ochi galbeni şi feroci, precum şi a unui bot întredeschis la o uimitoare apropiere de persoana sa.

Profesorul Archimedes Q. Porter, cu cozile redingotei fluturînd şi cu cilindru-i de mătase lucioasă, fugea prin noaptea scăldată de lună, ținîndu-se strict pe urmele domnului Samuel T. Philander.

În fața lor, un ieşind al junglei se sfîrşea într-un promontoriu îngust şi înspre refugiul copacilor pe care-i vedea acolo îşi îndreptă domnul Samuei T. Philander prodigioasele salturi şi țopăieli, în timp ce din tenebrele aceluiaşi loc, doi ochi ageri urmăreau cursa cu mare interes şi prețuire.

Tarzan din neamul maimuțelor privea, hlizindu-se, acest joc de-a.. hoții şi vardiştii!

Ştia bine că cei doi oameni erau în siguranță în ce priveşte un eventual atac din partea leului. Simplul fapt că Numa nu se repezise imediat la o pradă atît de lesnicioasă era de ajuns pentru Tarzan, înzestrat cu desăvîrşita cunoaştere a pădurii, ca să-l încredințeze că leul mîncase pe săturate.

S-ar fi putut ca lighioana să-i hăituiască pînă i s-ar fi făcut din nou foame; dar, după toate probabilitățile, dacă nu-l întărîtau, leul avea să se plictisească curînd de sport şi să se mistuie în junglă.

Într-adevăr, singurul pericol ar fi fost ca unul dintre oameni să se împiedice şi să cadă; în acest caz, diavolul galben s-ar fi năpustit într-o clipită asupră-i, iar bucuria de a ucide ar fi fost o ispită prea mare ca să-i poată rezista.



Aşa încît Tarzan lunecă repede pe o cracă mai joasă, în dreptul fugarilor care se apropiau şi cînd domnul Samuei T. Philander, gîfîind şi suflînd din greu, ajunse dedesubtul lui, prea sleit de puteri ca să se mai poată cățăra pe o creangă, Tarzan se aplecă şi apucîndu-l de gulerul hainei, îl săltă pe ram, alături de el.

O clipă mai tîrziu se ivi şi profesorul în zona prietenoasei înşfăcări şi la rîndul său, fu tras în sus, în adăpost, exact în secunda cînd dezamăgitul Numa, cu un răget, făcu un salt pentru a-şi dobîndi prada ce+i scăpa.

Un scurt răstimp, cei doi bărbați se cramponară, gîfîind, de ramura puternică, în timp ce Tarzan, cu spatele lipit de trunchiul copacului, îi urmărea cu un amestec de curiozitate şi amuzament.

Profesorul rupse primul tăcerea.

— Sînt profund întristat, domnule Philander, că ai dat dovadă de o asemenea lipsă de bărbăție în prezența unui specimen din ordinele inferioare şi că, prin crasa dumitale laşitate, m-ai obligat să mă extenuez în asemenea mod neobişnuit pentru a-mi putea continua expunerea. Aşa cum îți spuneam, domnule Philander, înainte de a mă fi întrerupt, maurii...



— Domnule profesor Archimedes Q. Porter — i-o reteză domnul Philander — a sosit vremea cînd răbdarea devine o crimă, iar josnicia se împodobeşte cu mantia virtuții. M-ați acuzat de laşitate. Ați insinuat că dumneavoastră ați luat-o la fugă doar ca să mă ajungeți pe mine din urmă şi nu ca să scăpați din ghearele leului. Luați seama, domnule profesor Archimedes Q. Porter! Sînt un om disperat! Îmboldit de-o suferință îndelung îndurată şi viermele ajunge să se răscoale.

— Țțț, țțț, domnule Philander, țțț, țțț, îl dojeni profesorul, ai uitat ce-i buna-cuviință!

— N-am uitat nimic, domnule profesor Archimedes Q. Porter, dar credeți-mă, nu mai am mult pînă să uit de înalta dumneavoastră poziție în lumea ştiinței şi de tîmplele dumneavoastră cărunte...

Profesorul rămase tăcut cîteva minute şi întunericul îi ascunse zîmbetul îndîrjit ce-i schimonosi fața zbîrcită.

— Uite ce-i, Philander Sfrijitu, rosti în cele din urmă pe-un ton oțărît,



dacă ți s-a făcut de o chelfăneală, scoate-ți haina şi vino jos pe pămînt şi-o să-ți dau o lecție aşa cum ți-am mai dat în urmă cu şaizeci de ani pe aleea din spatele şopronului lui Evans Purcelul.

— Ark! exclamă uimit domnul Philander. Dumnezeule, ce frumos sună asta ! Ark, cînd eşti uman te iubesc; dar s-ar zice că de douăzeci de ani încoace ai uitat să fii uman!

Profesorul ridică o mînă bătrînă, osoasă, tremurătoare şi dibui pe întuneric, pînă găsi umărul vechiului său prieten.

— Iartă-mă, Sfrijitule! rosti el cu duioşie. Nu chiar de douăzeci de ani şi Dumnezeu mi-e martor că am încercat să fiu uman de dragul lui Jane şi de dragul tău, de-atunci de cînd tot el mi-a luat-o pe cealaltă Jane.

O altă mînă bătrînă se ridică dinspre partea domnului Philander pentru a strînge mîna care se rezema pe umărul său şi nici un alt mesaj nu ar fi putut stabili o comunicare mai directă între o inimă şi cealaltă.

Cîteva minute nu-şi spuseră nimic. Sub ei, leul păşea iritat în sus şi-n jos. Cel de-al treilea om din copac stătea ascuns în umbrele dese ce învăluiau tulpina. Şi el era tăcut — nemişcat ca o imagine gravată.

— M-ai ridicat sus în copac la momentul oportun, spuse în cele din urmă profesorul. Vreau să-ți mulțumesc. Mi-ai salvat viața.

— Dar nu te-am ridicat eu, profesore! replică domnul Philander. Cerule! Emoția momentului m-a făcut să uit că şi eu am fost tras în copac de un factor exterior; presupun că mai e cineva sau ceva în acest copac împreună cu noi.

— Cum? făcu profesorul Porter. Eşti sigur, domnule Philander?

— Mai mult ca sigur, domnule profesor, replică domnul Philander, apoi adăugă: Cred că trebuie să mulțumim respectivului factor. S-ar putea să se afle chiar alături de dumneavoastră, domnule profesor.

— Cum? Ce tot spui? Țțț, țțț, domnule Philander, țțț, țțț! Făcu profesorul Porter, trăgîndu-se mai aproape de domnul Philander.

În clipa aceea i se năzări lui Tarzan din neamul maimuțelor că Numa se fîțîise destul pe sub copac, astfel încît îşi înălță capul tînăr spre ceruri şi în urechile mortificate ale celor doi bătrîni, răsună aprigul strigăt de provocare al antropoidelor.

Cei doi prieteni, cuibăriți în echilibru instabil pe creanga copacului, îl văzură pe mareţul leu oprindu-se din neastîmpărata-i naveta de îndată ce racnetul cumplit îi izbi urechile, apoi strecurîndu-se în junglă, unde se facu nevăzut.

— Pîna şi leul tremură de frică, şopti domnul Philander..

— Remarcabil, extrem de remarcabil... murmură profesorul Porter, agățîndu-se cu disperare de domnul Philander pentru a-şi redobîndi echilibrul, pe care spaima subită i-l periclitase.

Dar din nefericire pentru amîndoi, în chiar acel moment, centrul de greutate al domnului Philander atîrna în gol, aşa încît n-a fost nevoie decît



de slabul impuls oferit de greutatea adițională a profesorului Porter pentru a-l răsturna pe devotatul său secretar de pe cracă.

O clipă, amîndoi se clătinară, apoi, cu țipete unite şi cît se poate de necărturăreşti, căzură din copac, înlănțuiți într-o frenetică îmbrățişare.

Trebuiră să treacă mai multe minute pînă cînd unul din ei să cuteze a se clinti, amîndoi fiind convinşi că o asemenea încercare se va solda cu atîtea rupturi şi fracturi, încît nu va mai exista nici o posibilitate să-şi continue drumul.

În cele din urmă, profesorul Porter încercă să-şi mişte un picior. Spre surprinderea lui, piciorul răspunse comenzilor ca şi în trecut. Atunci făcu aceeaşi încercare cu piciorul pereche şi-l întinse în față.

— Remarcabil, extrem de remarcabil! murmură el.

— Slavă Domnului, profesore, şopti domnul Philander cu fervoare. Deci n-ai murit?

— Țțț. Țtt. Domnule Philander, țțț, țțț, îl preveni profesorul Porter, încă nu ştiu cu certitudine.

Cu infinită grijă, profesorul Porter îşi flutură brațul drept. Fericire! Era intact. Ținîndu-şi răsuflarea, îşi flutură şi brațul stîng pe deasupra corpului trîntit la pămînt — şi acesta se mişca!

— Remarcabil, extrem de remarcabil! rosti el.

— Cui semnalizați, domnule profesor? întrebă domnul Philander pe un ton ațîțat de curiozitate.

Profesorul Porter nu catadicsi să răspundă acestei întrebări puerile. Dar îşi ridică uşurel capul de pe pămînt, mişcîndu-l de vreo şase ori în față si în spate.

— Extrem de remarcabil! şopti el. Rămîne intact.

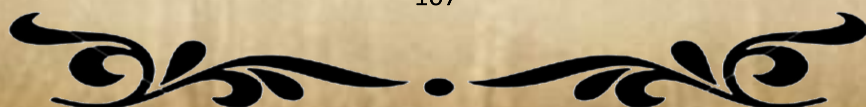
Domnul Philander nu se urnise de pe locul unde căzuse; nu îndrăznise să încerce vreo mişcare. Cum să te mişti, cînd brațele, picioarele şi spinarea ți-s fărîmate? Un ochi îi era îngropat în lutul moale celălalt, privind lateral, era fixat asupra mişcărilor giratorii ale profesorului Porter.

— Ce dureros! exclamă domnul Philander aproape cu glas tare. Traumatism al creierului, corelat cu totală aberație mintală. Cît de dureros, într-adevăr! Şi la o persoană încă în floarea vîrstei!

Profesorul Porter se rostogoli cu fața în jos; cu mare gingăşie îşi arcui spatele pînă ajunse să semene cu un uriaş cotoi zbîrlit în imediata vecinătate a unui dulău gălăgios. După care, se aşeză în capul oaselor şi începu să-şi pipăie diverse porțiuni ale propriei anatomii.

— Toate sînt la locul lor! exclamă el în cele din urmă. Extrem de remarcabil! Cu aceste cuvinte se ridică şi aruncînd o privire nimicitoare siluetei culcate încă a domnului Samuei T. Philander, rosti: Țțțț, țțț, domnule Philander; nu-i timpul să-ți acorzi un răgaz de trîndăvie. Trebuie să ne ridicăm şi să acționăm.

Domnul Philander îşi înălță şi al doilea ochi din noroi şi privi cu o



furie fără cuvinte la profesorul Porter. Apoi făcu un efort să se ridice; n-ar fi putut exista om mai surprins decît el, cînd strădania îi fu pe dată încununată de un marcat succes. Totuşi clocotea încă de mînie în fața cruntei nedreptăți a insinuării făcute de profesorul Porter şi era pe punctul de a-i trînti o replică usturătoare, cînd ochii îi căzură asupra unei ciudate figuri aflată doar la cîțiva paşi şi care-i privea cu deosebit interes.

Profesorul Porter îşi culesese de pe jos cilindrul de mătase lucioasă, pe care-l frecase cu grijă de mîneca redingotei şi-l plasase din nou pe cap. Cînd îl văzu pe domnul Philander arătîndu-i cu degetul ceva în spatele lui, se întoarse şi dădu cu ochii de un uriaş gol, cu excepția unei legături în jurul şalelor şi a cîtorva podoabe de metal, care se înălța nemişcat în fața lor.

— Bună seara, domnule! i se adresă profesorul, scoțîndu-şi pălăria.

Drept răspuns, uriaşul le făcu semn să-l urmeze şi o porni pe plajă în direcția dinspre care ei tocmai veniseră.

— Cred că cel mai înțelept lucru ar fi să-l urmăm — spuse domnul Philander.

— Țțțț, țțț, domnule Philander, ripostă profesorul. Cu foarte puțin înainte mi-ai expus o argumentare foarte logică în sprijinul teoriei dumitale că tabăra se află drept la sud de noi. Eu m-am arătat sceptic, însă pînă la urmă m-ai convins, aşa încît acum afirm categoric că trebuie s-o luăm spre sud pentru a ne regăsi prietenii. Deci eu îmi voi continua drumul spre sud.

— Dar, domnule profesor Porter, omul acesta s-ar putea să ştie mai mult decît fiecare dintre noi. Pare un băştinaş al acestui colț de lume. Să-l urmăm măcar pe o mică distanță.

— Țțț, țțț, domnule Philander, repetă profesorul. Eu mă las greu convins, dar, odată ce-mi formez o convingere, decizia mea e inalterabilă. Voi continua drumul în direcția justă, chiar dacă ar trebui să fac pe jos înconjurul întregului continent african spre a-mi atinge ținta.

Discuțiile ulterioare fură întrerupte de Tarzan, care, văzînd că aceşti oameni bizari nu-l urmează, se înapoie lîngă ei. Le făcu din nou semn, însă ei continuau discuția în contradictoriu. La un moment dat, omul-maimuță îşi pierdu răbdarea în fața ignoranței lor stupide. Îl înşfacă pe speriatul domn Philander de umăr şi înainte ca acest stimabil domn să-şi fi dat seama dacă îl ucide sau îl schilodeşte pe viață, Tarzan îl şi legă de gît cu un capăt al funiei lui.

— Țțț, țțț, domnule Philander, protestă profesorul Porter, e ruşinos din partea dumitale să accepți asemenea umilințe.

Dar abia apucase să rostească aceste cuvinte, că şi el, la rîndu-i, fu înşfăcat şi legat de gît cu aceeaşi funie. Apoi Tarzan o porni spre nord, trăgîndu-i după el pe înspăimîntatul profesor şi pe secretarul său.

Un răstimp, care celor doi bătrîni istoviți şi disperați li se păru că însumase ceasuri întregi, înaintară într-o tăcere mormîntală, însă după ce



urcară o mică ridicătură de pămînt, fură mai mult decît fericiți să zărească în fața lor cabana, la o distanță mai mică de o sută de iarzi. Aici, Tarzan îi dezlegă şi arătîndu-le cu degetul clădirea mică, se mistui în jungla de lîngă ei.

— Remarcabil, extrem de remarcabil! făcu profesorul. Dar ai văzut, domnule Philander, că tot eu am avut dreptate, ca de obicei; dacă n-ar fi fost încăpățînarea dumitale, am fi fost scutiți de o serie de incidente cît se poate de umilitoare, ca să nu spun periculoase. Te rog ca pe viitor, ori de cîte ori e nevoie de o părere avizată, lasă-te ghidat de o minte mai matură şi mai practică decît a dumitale.

Domnul Samuei T. Philander era prea bucures de deznodămîntul fericit al aventurii lor pentru a încerca vreun resentiment în fața înțepăturii aruncate de profesor. Ba chiar îl apucă pe prietenul său de braț şi-l sili să grăbească pasul în direcția cabanei.

Un grup de exilați bucuroşi se găsi reunit în acea noapte. Zorile îi aflară povestindu-şi încă diversele aventuri şi făcînd speculații asupra identității straniului păzitor şi protector pe care-l găsiseră pe această coastă sălbatică.

Esmeralda susținea categoric că era, nici mai mult nici mai puțin, un înger al Domnului, trimis special ca să vegheze asupra lor.

— Dacă l-ai fi văzut cum devora carnea crudă a leului, l-ai fi socotit un înger foarte terestru, Esmeralda, rîse Clayton.

— Şi n-avea nimic ceresc în glas, adăugă Jane Porter, scuturată de un mic fior la amintirea răcnetului cumplit care urmase după uciderea leoaicei.

Şi nici nu s-a comportat cu ceea ce aş numi ideea mea apriorică despre demnitatea mesagerilor divini— remarcă profesoral Porter, atunci cînd... hm... acest domn a înjugat de gît doi cărturari respectabili şi erudiți şi i-a tras ducă el prin junglă, de parc-ar fi fost două vaci.

17.FUNERALII

Cum se lumină de ziuă, dat fiind că nimeni din grup nu pusese nimic în gură şi nu închisese un ochi din dimineața zilei anterioare, începură să se agite ca să prepare ceva de mîncare. Răzvrătiții de pe Arrow debarcaseră o cantitate de conserve de carne, supe şi legume, biscuiți uscați, făină, ceai şi cafea pentru cei cinci abandonați şi toate acestea fură iute folosite spre a le satisface pofta de mîncare îndelung neastîmpărată.

Următoarea sarcină era aceea de a face cabana locuibilă şi în acest scop, hotărîră să îndepărteze de urgență relicvele lugubre ale tragediei ce se consumase acolo, cîndva, în trecut.



Profesorul Porter şi domnul Philander se arătară foarte interesaţi să studieze scheletele. Cele două mai mari, susţineau ei, aparţinuseră unui bărbat şi unei femei. Scheletului mic nu-i dădură decît o atenţie trecătoare, din pricina localizării sale în leagăn, care nu lăsa nici o îndoială asupra faptului că era pruncul acelei perechi nefericite.

Cînd pregătiră scheletul masculin pentru îngropăciune, Clayton descoperi un inel masiv, care, evident, se aflase pe degetul omului în momentul morţii, pentru că o falangă subţire a mîinii mai era încă vîrîtă în cercul de aur. Ridicîndu-l ca să-l examineze, Clayton scoase un strigăt de uimire, căci inelul purta blazonul Casei Greystoke.

În acelaşi timp, Jane descoperi cărţile din dulap şi deschizînd coperta uneia, citi pe pagina de gardă numele John Clayton — Londra. Într-o a doua carte pe care o cercetă în grabă găsi un singur nume : Greystoke.

— Domnule Clayton, strigă ea, ce înseamnă asta? Am găsit în cărţile de aici numele familiei dumitale.

— Şi dincoace, replică el cu gravitate, este marele inel al Casei Greystoke, dispărut odată cu unchiul meu John Clayton, fostul Lord Greystoke, care a pierit, presupus fiind că s-a înecat în mare.

— Dar cum îţi explici existenţa acestor lucruri aici, în sălbatica junglă africană? exclamă fata.

— Nu există decît o singură explicaţie, domnişoară Porter, răspunse Clayton. Răposatul Lord Greystoke nu a pierit înecat. A murit aici, în această cabană şi sărmanul schelet de pe jos este tot ce a mai rămas din el.

— Atunci aceasta trebuie să fi fost Lady Greystoke, spuse Jane, înfiorată de respect, indicînd mormanul de oase de pe pat.

— Frumoasa Lady Alice, răspunse Clayton, despre ale cărei virtuţi şi farmec personal i-am auzit discutînd de atîtea ori pe tatăl şi pe mama mea. Biata femeie! murmură el cu tristeţe.

Cu adîncă reverenţă şi solemnitate, scheletele răposaţilor Lord şi Lady Greystoke fură îngropate lîngă mica lor cabană africană şi între ei fu aşezat scheletul minuscul al puiului Kalei, maimuţa.

Cînd domnul Philander înveli oscioarele fragile ale puiului într-o fîşie de pînză de catarg, examina craniul cu atenţie, apoi îl chemă lîngă el pe profesorul Porter şi cei doi dezbătură chestiunea cîteva minute, pe un ton scăzut.

— Remarcabil, extrem de remarcabil! observă profesorul Porter.

— Doamne sfinte! exclamă domnul Philander. Trebuie să facem imediat cunoscută domnului Clayton descoperirea noastră.

Ţţţ, ţţţ, domnule Philander, ţţţ, ţţţ! îl dojeni profesorul Archimedes Q. Porter. Să lăsăm morţii cu morţii!

Şi astfel, bătrînul cu păr alb rosti asupra acestui mormînt bizar rugăciunea de îngropăciune, în timp ce ceilalţi patru tovarăşi ai săi asistau cu capetele descoperite şi înclinate.



Tarzan din neamul maimuțelor urmărea din copac ceremonia solemnă; dar privirile îi întîrziau cel mai mult pe fața dulce şi silueta grațioasă a Janei Porter.

În inima lui sălbatică, neştiutoare, se stîrniseră emoții noi. Nu le putea descifra. Se întreba de ce-o fi simțind atîta interes pentru aceşti oameni, de ce se canonise atîta ca să-i salveze pe cei trei bărbați? Dar nici un moment nu se întreba de ce-o smulsese pe Sabor de pe carnea fragedă a fetei ciudate. Fără îndoială, bărbații erau proşti, ridicoli şi laşi. Pînă şi Manu, maimuțica, era mai deşteaptă decît ei. Dacă aşa erau făpturile de-un neam cu el, atunci se îndoia că mîndria lui din trecut fusese întemeiată.

Dar fata, ah, aici era cu totul altceva. Cînd era vorba de fată, nu mai raționa. Ştia că fusese creată ca să fie ocrotită şi că el fusese creat ca s-o ocrotească.

Acum se mira ce le-o fi venit să sape o gaură mare în pămînt, numai ca să îngroape nişte oase uscate. Era, fireşte, un lucru lipsit de noimă; doar nimeni n-avea să fure nişte oase uscate. Dacă ar fi avut carne pe ele, ar fi înțeles, pentru că numai în felul ăsta îți puteai feri hrana de Dango, hiena, sau de alți prădători din junglă.

După ce groapa fu astupată cu pămînt, micul grup se întoarse în cabană, iar Esmeralda, continuînd să plîngă în hohote pentru cei doi despre care nici nu auzise măcar pînă în acea zi şi care muriseră în urmă cu douăzeci de ani, privi din în-tîmplare spre golf. Pe dată, lacrimile îi secară.

— Ia uitați-vă la spurcații ăia albi de-acolo! țipă ea, arătînd cu degetul spre Arrow. Ne abundunează aici, pe insula asta pervertită.

Şi, într-adevăr, Arrow îşi croia drum spre larg, ieşind încet pe gura golfului.

— Au promis să ne lase arme şi muniții! striga Clayton. Bestii fără inimă!

— Asta-i isprava individului ăluia, Snipes, sînt sigură, adăugă Jane. King era o lichea dar, de bine, de rău, mai avea un pic de omenie în el. Dacă nu l-ar fi omorît, sînt sigură că el ar fi avut grijă să ne aprovizioneze cu tot ce ne trebuie înainte de a ne lăsa în voia soartei.

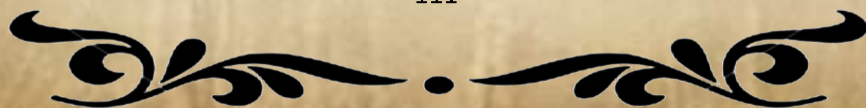
— Regret că nu ne-au vizitat înainte de a ridica ancora — spuse profesorul Porter. Mi-am propus să le cer să ne lase comoara, căci, dacă se pierde, sînt un om ruinat.

Jane îşi privi tatăl cu tristețe.

— Nu te mai gîndi la asta, dragule. Nu ne-ar fi folosit la nimic, doar ştii bine că din cauza acestei comori şi-au ucis ofițerii şi ne-au debarcat pe țărmul ăsta ingrozitor.

— Țțț, țțț, copila mea, țțț, țțț, replică profesorul Porter. Eşti o fată bună, dar n-ai pic de experiență în ceea ce priveşte chestiunile practice.

Profesorul Porter întoarse spatele şi o porni agale spre junglă, cu mîinile împreunate la spate, sub cozile redingotei şi cu ochii pironiți în



pămînt. Fiică-sa îl urmări cu un zîmbet patetic pe buze, apoi, întorcîndu-se spre Philander, îi şopti:

— Vă rog, nu-l mai lăsaţi să hoinărească aşa ca ieri. Ştiţi, contăm pe dumneavoastră să-l ţineţi din scurt.

— Devine pe zi ce trece tot mai puţin maleabil, răspunse domnul Philander, cu un suspin şi o clătinare a capului. Bănuiesc că acum se duce să raporteze directorilor Grădinii Zoologice că unul dintre lei s-a plimbat aseară în libertate. Ah, domnişoară Jane, nu-ţi poţi imagina cît am de furcă cu el!

— Ba îmi imaginez, domnule Philander, dar din moment ce noi cu toţii îl iubim, dumneavoastră sînteţi cel mai indicat să-l supravegheaţi, pentru că indiferent de ceea ce vă spune, are o mare consideraţie pentru erudiţia dumneavoastră şi în consecinţă, are o încredere neţărmurită în judecata dumneavoastră. Bietul de el, nu izbuteşte să facă distincţie între erudiţie şi înţelepciune.

Domnul Philander, cu o expresie vag derutată zugrăvită pe chip, se întoarse ca să-l urmeze pe profesorul Porter, rumegînd în minte întrebarea dacă trebuie să se simtă măgulit sau ofensat de complimentul cam întortocheat al domnişoarei Porter.

Tarzan văzuse consternarea de pe feţele celor din micul grup cînd priviseră plecarea vasului Arrow; şi cum vaporul era în plus o minunată noutate pentru el, hotărî să se deplaseze rapid spre limba de pămînt din nordul gurii golfului, ca să vadă mai bine nava şi totodată să afle, dacă ar fi fost cu putinţă, direcţia în care se îndrepta.

Circulînd cu mare viteză din creangă în creangă, ajunse la punctul de observaţie la un minut după ieşirea vasului din golf, aşa încît obţinu o excelentă imagine a minunăţiilor de pe această curioasă casă plutitoare.

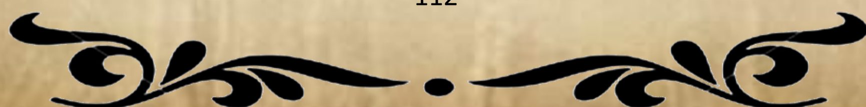
Vreo douăzeci de oameni alergau încoace şi încolo pe punte, trăgînd şi tîrînd după ei odgoane.

Sufla o briză uşoară dinspre uscat şi vaporul fusese scos din golf cu o viteză redusă, dar acum cînd ieşise în larg, toate pînzele fuseseră amplu desfăşurate pentru a putea ţine piept, cu cît mai mare uşurinţă, mării.

Tarzan urmări în extaz graţioasele unduiri ale navei şi tînji să se afle la bordul ei. După un timp, ochii lui ageri desluşiră o dîră foarte vagă de fum la orizont şi se minună ce anume o fi putut stîrni fum pe apă.

Cam în acelaşi timp, marinarul de cart de pe Arrow văzu la rîndul său fumul şi timp de cîteva minute, Tarzan urmări felul cum pînzele navei erau întoarse şi scurtate. Vaporul îşi schimbă direcţia şi Tarzan înţelese că se întorcea la ţărm. Un om aflat la prora cufunda întruna în mare o funie la capătul căreia era legat un mic obiect. Tarzan se întreba ce rost or fi avînd toate astea.

În cele din urmă, vaporul luă vîntul în faţă, ancora fu coborîtă, pînzele de asemenea. Pe punte era zarvă mare.



O barcă fu lăsată la apă şi în ea depozitară un sipet masiv; apoi o duzină de marinari puseră mîna pe vîsle şi înaintară rapid spre locul unde Tarzan se cuibărise printre ramurile unui copac. Cînd barca se apropie, Tarzan îl recunoscu la pupa pe omul cu mutră de şobolan.

Cîteva minute mai tîrziu, barca atinse țărmul. Oamenii săriră pe uscat şi depuseră cufărul cel mare pe nisip. Se aflau pe limba de pămînt dinspre nord, astfel încît prezența lor nu putea fi văzută de cei din cabană. Cîteva clipe, marinarii se ciorovăiră furioşi. Apoi mutra de şobolan, împreună cu alți cîțiva, urcară dîmbul pe care se afla arborele unde sta pitit Tarzan. Cîteva minute scrutară împrejurimile.

— Aicea-i un loc bun, spuse marinarul cu mutră de şobolan, indicînd un petic de pămînt sub arborele lui Tarzan.



— La fel de bun ca oricare altul, răspunse unul din ceilalți. Oricum, dacă ne prinde cu comoara la bord, ne-o confiscă pe dată. O putem îngropa aici în speranța că unul din noi o să scape de ştreang şi o să vină mai tîrziu înapoi, să se bucure de ea.

Mutra de şobolan strigă ceva oamenilor care rămăseseră lîngă barcă şi aceştia urcară încet faleza înaltă, aducînd cu ei sape şi tîrnăcoapc.

— Hei, mişcați mai iute! le strigă Snipes.

— Ia mai slăbeşte-ne! i-o întoarse unul dintre marinari pe un ton posac. Ce, te-i fi crezînd amiral, nemernic pricăjit ce eşti!

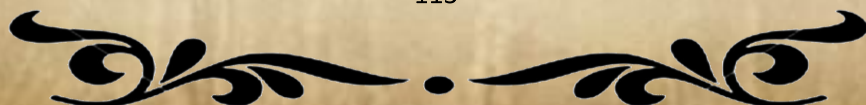
— Nerozilor, am să vă fac să-nțelegeți că eu sînt căpitan aici! strigă Snipes, însoțindu-şi cuvintele cu o salvă de înjurături.

— Astîmpărați-vă, băieți! interveni unul dintre oameni, care pînă atunci nu vorbise. Dacă începem să ne mîncăm între noi, asta n-o să ne ducă la nimic bun.

— Chiar că, răspunse marinarul care se revoltase la auzul tonului autocratic al lui Snipes, dar nici dacă-ncepem să ne dăm aere, n-o să ne ducă la nimic.

— Voi săpați aici! porunci Snipes, indicînd un loc sub copac. Şi-n timpul ăsta Peter poa', să disineze o 'artă a locului ca să-l mai putem găsi. Tu, Tom şi tu, Bill, mai luați încă doi de colo şi aduceți cufăru'!

— Şi tu ce dracu faci? întrebă din nou cel care protestase înainte. Te



mulțumești să dai porunci?

— Vezi-ți acolo de treabă! mîrîi Snipes. Doar nu ți-oi fi închipuind că un căpitan o să s-apuce să sape?

Oamenii îl priviră mîniați. Nici unul nu-l avea la stomac pe Snipes şi toată această neplăcută autoritate ostentativă pe care şi-o aroga de cînd îl omorîse pe King, adevăratul cap şi conducător al răzvrătiților, nu făcea decît să toarne gaz peste focul urii lor.

— Vrei să spui că n-ai de gînd să iei o sapă şi să dai o mînă de ajutor la treaba asta? Doar umărul nu ți-o fi aşa de vătămat — spuse Tarrant, cel care vorbise mai înainte.

— Nici prin cap nu-mi trece, replică Snipes, plimbîndu-şi nervos degetele pe mînerul revolverului.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, răspunse Tarrant, dacă nu vrei să iei o sapă, ia un topor!

Rostind cuvintele de mai sus, îşi ridică toporul deasupra capului şi cu o lovitură puternică, îi înfipse tăişul în creierii lui Snipes.

O clipă, oamenii statură locului, în tăcere, privind la rezultatul sinistrei toane a camaradului lor. Apoi unul dintre ei vorbi:

— Asta-i trebuia dihorului de Snipes! zise.

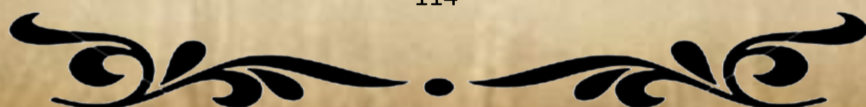
Un altul începu să izbească cu tîrnăcopul în pămînt. Solul era moale, aşa încît zvîrli tîrnăcopul şi luă o lopată; ceilalți îi urmară pilda. Nimeni nu rosti o vorbă în legătură cu omorul, dar oamenii lucrau într-o stare de spirit mult mai bună decît avuseseră vreodată de cînd Snipes preluase comanda.

Cînd săpară un şanț destul de mare ca să poată îngropa sipetul, Tarrant le dădu ideea să-l lărgească şi să înmormînteze şi cadavrul lui Snipes pe capacul lăzii.

— Ca să-l înşele pe-ăl care s-o întîmpla să sape vreodată pe aici, explică dînsul.

Ceilalți pricepură şiretlicul acestei sugestii, aşa încît şanțul fu lungit după dimensiunile cadavrului, iar în centru săpară o groapă mai adîncă pentru cufăr, pe care-l înveliră mai întîi în pînză de catarg, apoi îl coborîră în pămînt, la vreo treizeci de centimetri sub şanțul principal. Zvîrliră pămînt peste ladă si 1 bătătoriră cu picioarele pînă cînd fundul şanțului păru neted şi uniform. Apoi doi dintre oameni rostogoliră în groapă, fără nici un pic de ceremonie, cadavrul mutrei de şobolan, despuindu-l mai întîi de arme şi de alte diverse articole după care rîvneau cîțiva membri din grup. După aceea astupară groapa cu pămînt şi-l bătătoriră cu picioarele cît mai bine. Restul pămîntului desțelenit fu împrăştiat pe toată suprafața şi un maldăr de vegetație uscată fu risipit, în chip cît mai firesc, deasupra mormîntului proaspăt pentru a înlătura orice urmă care ar fi putut trăda faptul că țărîna fusese răscolită în acel loc. După ce-şi isprăviră treaba, marinarii se întoarseră la barcă şi vîsliră iute spre vasul Arrow.

Vîntul se încețise considerabil şi cum trîmba de fum de la orizont se



vedea acum foarte clar şi într-o cantitate mai mare, răzvrătiţii nu stătură la gînduri şi o porniră cu toate pînzele sus în direcţia sud-vest.

Tarzan, spectator plin de interes al tuturor celor întîmplate, stătea deoparte, meditînd la ciudatele acţiuni ale acestor bizare personaje. Într-adevăr, oamenii erau mai proşti şi mai cruzi decît sălbăticiunile junglei! Cît de fericit era el că trăia în tihna şi siguranţa marii păduri!

Tarzan se întrebă ce-o fi conţinînd lada pe care o îngropaseră. Dacă n-o voiau, de ce oare n-au aruncat-o pur şi simplu în apă? Ar fi fost mult mai uşor. „Ah — îşi spuse Tarzan — dar pesemne c-o voiau!" O ascunseseră în acel loc pentru că aveau de gînd să se întoarcă mai tîrziu s-o ia.

Se lăsă jos din copac şi începu să examineze pămîntul din jurul gropii. Urmărea să vadă dacă fiinţele acelea nu scăpaseră vreun obiect pe care i-ar fi plăcut să şi-l însuşească. Curînd descoperi o sapă ascunsă de un tufăriş pe care-l deplasaseră, aşezîndu-l peste groapă.

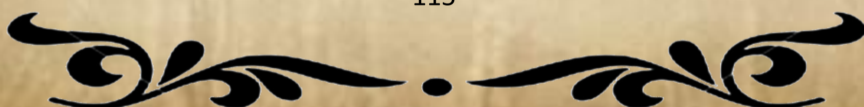
O luă şi încercă s-o folosească aşa cum îi văzuse pe marinari slujindu-se de ea. Era o treabă anevoioasă şi-i rănea tălpile, dar stărui pînă cînd dezgropa parţial cadavrul. Îl trase apoi afară din groapă şi-l zvîrli deoparte. Continuă apoi să sape pînă cînd dezgropa şi cufărul. Îl trase şi pe acesta, aşezîndu-l lîngă cadavru. După care, astupă cu pămînt gaura de sub mormînt, aşeză din nou cadavrul, puse pămînt deasupra şi în jurul lui, îl acoperi cu tufăriş şi se reîntoarse la cufăr.

Patru mateloţi asudaseră din greu cărîndu-l. Tarzan din neamul maimuţelor îl ridică însă de parc-ar fi fost o ladă de ambalaj goală şi legînd sapa cu o frîngnie pe care şi-o petrecu peste umăr, transportă cufărul în partea compactă a junglei. Încărcat cu această povară apăsătoare, nu putea circula prin copaci, dar ţinu potecile, aşa încît înainta destul de repede.

Călători cîteva ore spre nord-est pînă ajunse la un impenetrabil zid de vrejuri împletite şi încîlcite. De aici se căţără pe crengile mai joase şi cincisprezece minute mai tîrziu, descinse în amfiteatrul maimuţelor, locul unde se întruneau la sfat sau pentru a celebra ritualul Dum-Dum-ului.

În centrul acestui luminiş, nu departe de tobă sau altar, Tarzan începu să sape. De astă dată munca era mai trudnică decît atunci cînd Îndepărtase ţărîna afinată de pe mormînt, dar Tarzan din neamul maimuţelor persevera şi nu se lăsă pînă cînd nu săpă o groapă destul de adîncă pentru a depozita lada şi a o ascunde de alţi ochi.

De ce-şi dăduse atîta osteneală fără a cunoaşte valoarea sau conţinutul lăzii? Tarzan din neamul maimuţelor avea o înfăţişare şi o minte de om, dar prin deprinderi şi mediul în care trăise era maimuţă. Mintea lui îi spunea că lada conţinea ceva de preţ, altfel oamenii n-ar fi ascuns-o. Deprinderea îl învăţase să imite tot ce vedea nou şi neobişnuit, acum însă, curiozitatea firească, comună atît oamenilor cît şi maimuţelor, îi dădu ghes să deschidă cufărul şi să-i examineze conţinutul. Dar lacătul greu şi barele masive de fier care-l ferecau îi dejucară isteţimea şi uriaşa putere, aşa încît



fu nevoit să îngroape lada fără a-şi fi satisfăcut curiozitatea.

Cînd Tarzan îşi croi din nou drum în vecinătatea cabanei, hrănindu-se din mers, se întunecase de-a binelea.

În micuța clădire ardea o lumină, pentru că Clayton descoperise un bidon nedeschis cu gaz, rămas intact timp de douăzeci de ani şi care făcuse parte din proviziile cu care Michael cel Negru îi înzestrase pe cei doi Clayton. Lămpile putuseră fi încă folosite, astfel încît interiorul cabanei apăru stralucitor ca ziua în ochii uimiți ai lui Tarzan.

Se minunase adeseori de rostul pe care lor fi avînd lămpile. Lecturile lui şi pozele îi arătaseră ce anume erau, dar n-avea habar cum puteau fi făcute să producă acea minunată strălucire de soare pe care o revărsau asupra obiectelor din jur, în poze.

Cînd se apropie de fereastra de lîngă uşă, văzu că interiorul cabanei fusese împărțit în două încăperi printr-o cortină rudimentară, alcătuită din crengi şi pînze de catarg.

În încăperea din față se aflau cei trei bărbați; cei doi mai vîrstnici erau prinşi într-o discuție înflăcărată, în timp ce tînărul, aşezat pe un scăunaş improvizat şi rezemîndu-se cu spatele de perete, era adîncit în lectura uneia dintre cărțile lui Tarzan.

Tarzan nu manifesta un deosebit interes față de bărbați, aşa încît se duse la a doua fereastră. Acolo o văzu pe fată. Ce trăsături frumoase avea! Ce gingaşă şi lăptoasă îi era pielea! Scria la măsuța lui Tarzan, de sub fereastră. Pe un morman de ierburi, la capătul celălalt al încăperii, dormea negresa.

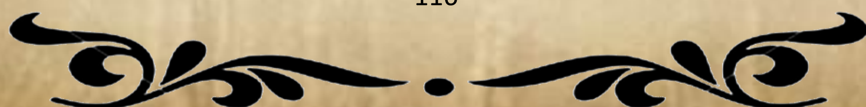
Timp de un ceas, Tarzan îşi desfată ochii cu frumusețea fetei, care scria. Cum mai jinduia să-i vorbească, dar nu îndrăznea să încerce, convins că, asemenea tînărului, nu-l va înțelege; pe de altă parte, se temea că ar putea s-o sperie.

În cele din urmă, fata se ridică, lăsîndu-şi scrisoarea pe masă. Se duse la patul pe care fuseseră împrăştiate cîteva straturi de ierburi moi. Le orîn-dui în alt chip, apoi îşi lăsă pe umeri valurile de păr auriu, care-i încununau creştetul. Ca o cascadă scînteietoare, prefăcută în aur lichid de un asfințit învăpăiat, îi lunecară pletele în jurul chipului oval, apoi se revărsară, unduioase, pînă mai jos de mijloc.

Tarzan era vrăjit. După aceea, fata stinse lampa şi cabana fu învăluită într-o beznă cimeriană[1].

Totuşi Tarzan continuă să vegheze. Ghemuindu-se sub fereastră, pîndi, cu urechile ciulite, încă o jumătate de oră. În cele din urmă fu răsplătit, auzind respirația calmă care însemna somn. Cu grijă, îşi strecură

[1] Cimeria, tărîm legendar despre care se spune că nu a fost niciodată atins de vreo rază de soare, (n.t.)



mîna prin ochiurile grilajului pînă cînd îşi vîrî tot braţul înăuntru. Dibui precaut pe măsuţă. În cele din urmă dădu peste filele scrise de Jane Porter şi-şi retrase la fel de precaut mîna, cu preţioasa comoară cu tot. Tarzan împături fileleşi le îndesă în tolba cu săgeţi. Apoi se mistui în junglă, uşor şi tăcut ca o umbră.

18.DANGĂTUL JUNGLEI

Tarzan se deşteptă devreme a doua zi dimineaţa şi primul gînd al zilei noi, ca şi ultimul gînd al zilei ce trecuse, se îndreptă spre manuscrisul ascuns în tolba cu săgeţi. Îl scoase grăbit, sperînd din toată inima să poată descifra ceea ce scrisese frumoasa fată cu o seară înainte. La prima vedere, încercă o dezamăgire amară; niciodată pînă atunci nu dorise ceva cu atîta ardoare cum dorea acum să poată tălmăci mesajul zeităţii cu părul de aur, care se ivise atît de brusc şi atît de neaşteptat în viaţa lui.

Ce importanţă avea că mesajul nu-i era adresat lui? Constituia o expresie a gîndurilor ei şi aceasta era de ajuns pentru Tarzan din neamul maimuţelor. Şi iată că totul era zădărnicit din pricina literelor, ciudate, dezordonate, cum nu mai văzuse altele pînă acum. Ba chiar mergeau pînă acolo, încît se înclinau în direcţia opusă, în comparaţie cu tot ce examinase el în cărţile tipărite sau în caligrafia celor cîteva scrisori pe care le găsise. Pînă şi gîndăceii din cărticica lui neagră îi erau familiari, cu toate că felul în care erau rînduiţi nu-i spunea nimic; dar gîngăniile astea de acum i se păreau noi şi nemaivăzute.

Timp de douăzeci de minute se zgîi la ele, cînd deodată, începură să prindă forme familiare, doşi denaturate. Ah, erau vechii lui prieteni, însă rău schilodiţi. Apoi începu să descifreze ici colo cîte un cuvînt. Inima îi sălta în piept de bucurie. Pînă la urmă va putea să-l citească şi-l va citi. O jumătate de oră mai tîrziu, progresa rapid şî, cu excepţia cîte unui cuvînt, totul i se părea simplu.

Iată ce citi:

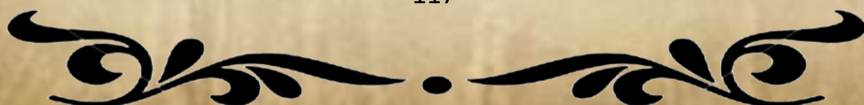
Coasta de vest a Africii la vreo 10° latitudine sudică

(Aşa zice domnul Clayton,
3 (?) februarie 1909

Scumpa mea Hazel,

S-ar părea că-i o nebunie să-ţi scriu o epistolă pe care s-ar putea să n-o primeşti niciodată, dar pur şi simplu trebuie să povestesc cuiva peripeţiile îngrozitoare prin care am trecut de cînd am plecat din Europa pe bordul blestematei nave Arrow.

Dacă nu ne vom reîntoarce niciodată în sînul civilizaţiei, ceea ce e foarte probabil să se întîmple, scrisul meu va constitui o succintă înregistrare



a întîmplărilor care ne-au împins spre soarta noastră finală, oricare va fi ea.

După cum ştii, noi am întreprins o aşa-zisă, expediție în Congo. Se părea că tata avea o faimoasă teorie asupra unei civilizații neînchipuit de vechi, ale cărei rămăşițe zăceau îngropate undeva pe valea fluviului Congo. Dar, după ce-am pornit în larg, adevărul a ieşit la iveală.

De fapt, un bătrîn şoarece de bibliotecă, proprietar al unui anticariat şi al unei dughene de vechituri din Baltimore, a descoperit între filele unui antic manuscris spaniol o misivă scrisă în 1550, unde se descriau în amănunt pățaniile unui echipaj de răzvrătiți de pe o corabie spaniolă care plecase din Spania în America de Sud, purtînd la bord o imensă comoară de „dubloni" şi de „piese de aur", aşa presupun cel puțin, pentru că sună mai misterios şi pirateresc.

Autorul misivei făcuse parte din echipaj, iar scrisoarea îi era adresată fiului său, care, la vremea respectivă, era comandantul unui vas comercial.

Se scurseseră mulți ani de cînd se petrecuseră întîmplările zugrăvite în scrisoare şi între timp bătrînul devenise un cetățean onorabil al unui obscur orăşel spaniol, dar setea lui de aur era atît de puternică, încît şi-a asumat riscul de a aduce la cunoştința fiului său mijloacele de a pune mîna pe o avere fabuloasă numai pentru ei doi.

Îi povestea fiului cum, la o săptămînă după ce părăsiseră coasta Spaniei, echipajul se răsculase şi omorîse pe toți ofițerii şi pe toți cei ce li se împotriviseră; dar prin acest fapt îşi zădărniciseră propriul lor plan, deoarece nu mai rămăsese nimeni priceput să conducă vasul pe mare.

Două luni de zile au navigat în voia vîntului pînă cînd, roşi de boală, de scorbut, de foame şi de sete, au naufragiat pe o insuliță. Corabia s-a izbit de faleză şi s-a făcut țăndări, dar asta nu s-a întîmplat mai înainte ca supraviețuitorii, zece suflete cu totul, să fi salvat unul din cuferele mari ale comorii. Pe acesta îl îngropară mai în interiorul insulei şi zăcură acolo vreme de trei ani cu speranța că vor fi salvați. Unul cîte unul se îmbolnăviră şi muriră, pînă cînd nu mai rămase în viață decît un singur om, autorul scrisorii.

Din rămăşițele corăbiei, oamenii construiseră o barcă, dar neavînd habar unde anume era situată insula, nu îndrăzniseră să se avînte pe mare. Totuşi, pe unicul supraviețuitor, autorul scrisorii, singurătatea îl apăsa atît de rău, încît nu mai putu răbda şi preferă să înfrunte moartea în largul mării decît nebunia pe insula pustie, aşa încît, după aproape un an de solitudine, porni pe mare în bărcuță.

Din fericire naviga înspre nord şi o săptămînă niai tîrziu, se află în calea vaselor comerciale spaniole care făceau naveta între Indiile de Vest şi Spania şi fu cules de una dintre aceste nave ce se îndrepta spre patrie. Omul le îndrugă o poveste despre un naufragiu în care pieriseră cu toții în afară de cîțiva, iar restul supraviețuitorilor, cu excepția lui, muriseră după ce ajunseseră pe insulă. Nu pomeni un cuvînt despre răzvrătire sau despre lada cu comoara îngropată.



Comandantul vasului comercial îl asigură că, socotind după poziția unde se aflase barca în momentul cînd îl culeseseră şi ținînd seama de direcția vînturilor care precumpăniseră în ultima săptămînă insula din care plecase făcea negreşit parte din Arhipeleagul Capului Verde, care se găseşte pe coasta de vest a Africii, la circa 16 sau 17 grade latitudine nordică.

Scrisoarea descria insula în amănunțime, precum şi locul comorii şi era însoțită de cea mai grosolană şi mai caraghioasă hartă veche pe care ai văzut-o vreodată: cu copaci şi stînci, toate marcate cu un X mîzgălit ca să arate locul exact unde fusese îngropată comoara.

Cînd tata ne-a mărturisit adevăratul scop al expediției, eu am fost foarte deprimată, pentru că ştiam cît de idealist şi nepractic a fost întotdeauna, bietul de el şi eram convinsă că s-a lăsat din nou înşelat; mai ales cînd mi-a mărturisit că a plătit o mie de dolari pe scrisoare şi pe hartă. Şi ca mîhnirea mea să fie şi mai mare, am aflat că împrumutase zece mii de dolari de la Robert Canler, angajîndu-şi semnătura pentru această sumă.

Domnul Canler nu a cerut nici o garanție şi dacă tata nu va putea onora această datorie, îți dai seama, drăguța mea, ce va însemna acest lucru pentru mine. Ah, cît îl detest pe acel om!

Am încercat cu toții să privim lucrurile cu optimism, dar atît domnul Philander, cît şi domnul Clayton, care ni s-a alăturat la Londra doar de dragul aventurii, erau le fel de sceptici ca şi mine.

Ei bine, ca să scurtez povestea, am găsit şi insula şi comoara: un cufăr din lemn de stejar legat în chingi de fier, înfăşurat într-o sumedenie de pînze gudronate şi la fel de trainic şi masiv ca atunci cînd a fost îngropat, cu aproape patru sute de ani în urmă.

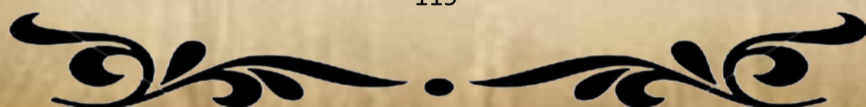
Cufărul era pur şi simplu ticsit cu monede de aur şi atît de greu, încît patru oameni abia l-au putut căra în spinare. Dar acest obiect înfiorător pare că aduce numai moarte şi nenorocire celor care au de-a face cu el, pentru că numai la trei zile după ce-am plecat din Arhipelagul Capului Verde, propriul nostru echipaj s-a răsculat şi a ucis toți ofițerii.

Oh, a fost cea mai înspăimintătoare experiență care se poate imagina! Nici nu pot măcar scrie despre acest lucru.

Era cît pe-aci să ne ucidă şi pe noi, dar unul dintre ei, capul răscoalei, pe nume King, nu le-a dat voie, aşa că au cîrmit spre sud, de-a lungul coastei, pînă într-un loc pustiu unde au găsit un golf bun şi aici ne-au abandonat.

Azi au ridicat pînzele şi au plecat cu comoară cu tot, dar domnul Clayton spune că îi aşteaptă o soartă asemănătoare cu cea a răsculaților de pe vechea corabie, pentru că King, singurul om de pe bord care avea cunoştințe despre navigație, a fost omorlt pe plajă de unul din echipaj chiar în ziua cînd am debarcat.

Aş vrea să-l poți cunoaşte pe domnul Clayton; e cel mai drăguț om care se poate închipui şi dacă nu cumva mă înşel, e grozav de îndrăgostit de mine. Este unicul fiu al Lordului Greystoke şi într-o bună zi va moşteni titlul şi



domeniile. În plus, e foarte bogat, dar faptul că va deveni cîndva un lord englez mă întristează: tu cunoşti sentimentele mele dintotdeauna cu privire la tinerele americane care se mărită cu străini posesori de titluri nobiliare. Ah, de-ar fi doar un simplu gentleman american!

Dar nu-i vina lui, săracul de el şi în orice altă privință, cu excepția originii sale, ar face cinste țării mele şi ăsta-i cel mai mare compliment pe care l-am făcut vreodată unui bărbat.

De cînd am fost debarcați aici, am trecut prin cele mai bizare întîmplări. Tata şi domnul Philander rătăciți în junglă şi hăituiți de un leu adevărat. Domnul Clayton rătăcit şi atacat de două fiare sălbatice. Eu şi Esmeralda prizoniere într-o veche cabană şi amenințate de o înfiorătoare leoaică devoratoare de oameni. Ah, a fost pur şi simplu terolizant, cum ar spune Esmeralda.

Dar cea mai ciudată parte a aventurilor noastre este minunata făptură care ne-a salvat. Eu nu l-am văzut, dar domnul Clayton, tata şi domnul Philander l-au întîlnit şi spun că e un om alb, frumos ca un zeu, avînd o culoare bronz-arămie, o putere de elefant sălbatic, o agilitate de maimuță şi un curaj de leu. Nu vorbeşte englezeşte şi dispare atît de misterios de îndată ce a înfăptuit vreo ispravă vitejească, de parc-ar fi un duh rătăcitor.

Mai avem şi un alt vecin ciudat care ne-a lăsat un frumos bilet scris cu litere de tipar în englezeşte prins pe uşa cabanei sale pe care noi am invadat-o avertizîndu-ne să nu distrugem nici unul din bunurile ce-i aparțin şi semnîndu-se „Tarzan din neamul maimuțelor".

Nu l-am văzut niciodată, deşi avem motive să credem că se află prin preajmă, căci unul dintre marinari, care se afla pe punctul de a-l împuşca pe domnul Clayton pe la spate, s-a pomenit străpuns în umăr de o suliță, trimisă de o nevăzută mînă din junglă.

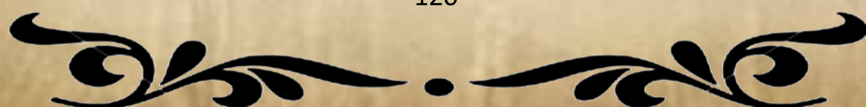
Marinarii ne-au lăsat foarte puține provizii de hrană şi cum nu posedăm decît un singur pistol cu trei cartuşe în el, nu ştim cum ne vom procura carne, deşi domnul Philander ne asigură că putem supraviețui la infinit hrănindu-ne numai cu alunele ce se găsesc din belşug în junglă.

Sînt foarte obosită acum, aşa că am să mă culc pe patul meu nostim, aşternut cu ierburi pe care mi le-a cules domnul Clayton, dar, am să completez această scrisoare de la o zi la alta, pe măsură ce intervin lucruri noi.

Cu dragoste, Jane Porter
Către Hazel Strong, Baltimore, Maryland.

Mult timp după ce isprăvi de citit scrisoarea, Tarzan rămase adîncit în gînduri. Cuprindea atîtea lucruri noi şi minunate, încît i se învîrtejea mintea cînd încerca să le rumege.

Aşadar, nu ştiau că el e Tarzan din neamul maimuțelor. O să le spună. Îşi construise în arborele lui un adăpost primitiv, din ramuri şi



frunze, unde, apărate de ploaie, se găseau comorile pe care le luase cu el din cabană. Printre acestea erau şi cîteva creioane. Luă unul şi dedesubtul iscăliturii lui Jane Porter, scrise:

EU SÎNT TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR

Gîndi că atîta era suficient. Mai tîrziu avea să ducă scrisoarea înapoi la cabană.

În ceea ce priveşte hrana, îşi spuse Tarzan, nu era nevoie să fie îngrijorați: o să le-o procure el şi aşa şi făcu.

A doua zi, Jane găsi paginile scrisorii dispărute exact în locul unde le lăsase cu o noapte înainte. Era derutată, dar cînd văzu cuvintele scrise cu litere de tipar sub iscălitura ei, simți un fior rece şi neplăcut prin şira spinării. Îi arătă lui Clayton ultima filă găsită cu iscălitura.

— Şi cînd te gîndeşti că prezența asta supranaturală m-o fi pîndit tot timpul cît am scris... Uuh! Mă cutremur numai cînd mă gîndesc!

— Dar probabil că ne e favorabil, o linişti Clayton, pentru că ți-a restituit scrisoarea şi nu ți-a făcut nici un rău şi dacă nu mă înşel, ne-a lăsat azi-noapte, în fața uşii cabanei, o foarte substanțială dovadă a prieteniei lui, întrucît am găsit leşul unui mistreț sălbatic.

De atunci, aproape că nu a trecut zi fără un dar, fie vînat sau o altă hrană. Uneori era o căprioară fragedă, alteori o ciudată hrană gătită, turte de manioca şterpelite din satul lui Mbonga sau cîte un mistreț, un leopard şi odată un leu.

Cea mai mare plăcere a lui Tarzan era să vîneze pentru aceşti străini. I se părea că nici o bucurie de pe lume nu se poate compara cu aceea de a trudi pentru bunăstarea şi ocrotirea frumoasei fete albe.

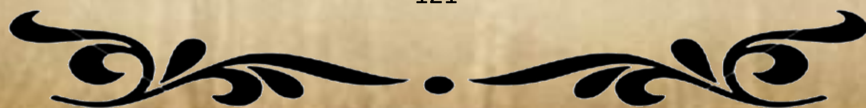
Odată o să se aventureze în tabără, în plină zi şi o să stea de vorbă cu oamenii ăştia prin mijlocirea gîngăniilor care le erau familiare şi lor şi lui Tarzan. Dar îi venea greu să treacă peste sfiala lui de sălbăticiune de pădure şi astfel se scurgea zi după zi fără să-şi ducă la îndeplinire bunele intenții.

Cei din tabără, căpătînd curaj pe măsură ce se familiarizau, începură să hoinărească prin junglă din ce în ce mai departe, în căutare de alune şi de fructe.

Nu trecea o zi fără ca profesorul Porter să nu vagabondeze, cu indiferența sa absorbită, spre fălcile morții. Domnul Samuel T. Philander, care nu fusese niciodată ceea ce s-ar putea numi robust, ajunsese acum umbra unei umbre, din pricina îngrijorării continue şi a încordării mintale rezultate din eforturile lui herculeane de a-l păzi pe profesor.

Trecu astfel o lună. Tarzan luase, în sfîrşit, hotărîrea de a vizita tabăra în plină zi.

Era într-o după-masă, devreme. Clayton se plimba pe limba de pămînt de la gura golfului pentru a zări vapoare în trecere. Îngrămădise aici o stivă înaltă de lemne, gata să fie aprinse, în chip de semnal, de îndată ce



s-ar fi ivit un vapor sau o pînză de catarg la orizont.

Profesorul Porter hoinărea de-a lungul plajei, la sud de tabără, cu domnul Philander în coastă, care-l îndemna să-şi întoarcă paşii înainte ca amîndoi să devină din nou jucăria vreunei fiare sălbatice.

Bărbații fiind plecați, Jane şi Esmeralda o porniră prin junglă să culeagă fructe şi tot căutîndu-le, se îndepărtară din ce în ce mai mult de cabană.

Tarzan stătea în tăcere la uşa cabanei, aşteptîndu-i să se întoarcă. Se gîndea la frumoasa fată albă. De un timp încoace, se gîndea mereu la ea. Se întreba dacă nu cumva o să se sperie de el şi gindul acesta îl făcea să abdice de la planul lui.

Era din ce în ce mai nerăbdător s-o vadă întorcîndu-se, ca să-şi desfete ochii cu imaginea ei, să fie lîngă dînsa şi poate chiar s-o atingă. Omul-maimuță nu ştia ce însemna Dumnezeu, dar era pe punctul de a o diviniza, atît cît poate diviniza un muritor.

În aşteptarea ei, îşi petrecea timpul scriindu-i un mesaj; n-ar fi putut spune dacă avea să i-l înmîneze el singur sau nu, dar îi făcea nespusă plăcere să-şi vadă gîndurile exprimate în scris — ceea ce, la urma urmei, nu e un sentiment chiar atît de necivilizat.

Scrise:

EU SÎNT TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR. TE VREAU. EU SÎNT AL TAU. TU EŞTI A MEA. LOCUIM AICI ÎMPREUNA PENTRU TOTDEAUNA ÎN CASA MEA. AM SA-TI ADUC CELE MAI BUNE FRUCTE, CEA MAI FRAGEDA CĂPRIOARĂ, CEA MAI GUSTOASA CARNE DINTRE CÎTE CUTREIERA JUNGLA. AM SA VÎNEZ PENTRU TINE. SÎNT CEL MAI MARE DINTRE VÎNĂTORII DIN JUNGLA. AM SA LUPT PENTRU TINE. SÎNT CEL MAI TARE DINTRE LUPTĂTORII DIN JUNGLA. TU EŞTI JANE PORTER, AM VĂZUT ÎN SCRISOARE. CÎND AI SA VEZI ASTA, AI SA STII CA E PENTRU TINE ŞI CA TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR TE IUBEŞTE.

În timp ce stătea lîngă uşă, drept, ca un tînăr indian, aşteptind după ce terminase de scris mesajul, auzul lui fin desluşi un sunet familiar. Zgomotul unei gorile mari, în crengile de jos ale pădurii. O clipă, rămase în ascultare, apoi dinspre junglă răsună țipătul torturat al unei femei, iar Tarzan din neamul maimuțelor, scăpînd pe jos prima lui scrisoare de iubire, o zbughi în pădure, ca o panteră.

Clayton auzi şi el strigătul, ca şi profesorul Porter şi domnul Philander şi cîteva minute mai tîrziu, alergau cu toții, gîfîind, spre cabană, strîgîndu-şi unul altuia un torent de întrebări agitate, pe măsură ce se apropiau. O privire aruncată cabanei le confirmă temerile cele mai rele.

Jane şi Esmeralda nu se aflau acolo.

Pe dată, Clayton, urmat de cei doi bătrîni, se înfundă în junglă, strigînd-o cu glas tare pe fată. Timp de o jumătate de oră se tot împleticiră pe-acolo, pînă cînd Clayton, printr-o simplă întîmplare, dădu peste trupul,



căzut la pămînt, al Esmeraldei. Se opri lîngă ea, pipăindu-i pulsul şi ascultîndui apoi bătăile inimii. Trăia. O zgîlţîi.

— Esmeralda! îi răcni în urechi. Esmeralda, pentru numele lui Dumnezeu, unde e domnişoara Porter? Ce s-a întîmplat? Esmeralda!

Încet, Esmeralda deschise ochii. Îl văzu pe Clayton. Văzu jungla în jur.

— Oh, Gaberelle! ţipă şi leşină din nou.

În momentul acela se apropie şi profesorul Porter cu domnul Philander.

— Ce să facem, domnule Clayton? întrebă neliniştit bătrînul profesor. Unde să căutăm? Dumnezeu nu poate fi atît de crud, încît s-o ia acum pe fetiţa mea de lîngă mine!

— În primul rînd trebuie s-o trezim pe Esmeralda, răspunse Clayton. Ea ne poate spune ce s-a intîmplat. Esmeralda! strigă el din nou, zgîlţîind-o pe negresă de umăr.

— O, Gaberelle, vreau să mor! se văita biata femeie, ţinîndu-şi însă ochii închişi, cu pleoapele strîns lipite. Doamne Dumnezeule, fă-mă să mor, nu mă lăsa să mai văd vreodată faţa aceea îngrozitoare!

— Haide, haide, Esmeralda! strigă Clayton. Hai, deschide ochii!

Esmeralda se execută.

— O, Gaberelle! Slavă Domnului! ţipă ea.

— Unde-i domnişoara Porter? Ce s-a întîmplat? întrebă Clayton.

— Cum, domnişoara Jane nu-i aici? strigă Esmeralda, ridicîndu-se cu o miraculoasă iuţeală pentru o persoană de volumul ei. Oh, Doamne, acuma îmi amintesc! Pesemne că a luat-o cu el! Şi negresa începu să hohotească şi să se jeluiască.

— Cine a luat-o? strigă profesorul Porter.

— Un uriaş mare şi lung, acoperit tot cu păr.

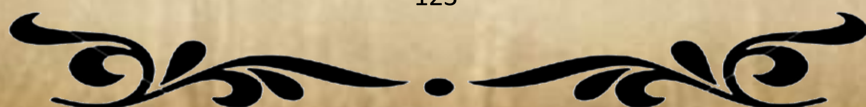
— O gorilă, Esmeralda? întrebă domnul Philander, iar cei trei bărbaţi abia de mai îndrăzneau să răsufle cînd îngrozitoarea întrebare fu rostită.

— Eu ziceam c-o fi necuratul, da' cred c-o fi fost un gorilefant din ăia. Of, mititica mea, of, inimioara mea! Şi din nou Esmeralda izbucni într-un nestăpînit acces de sughiţuri.



Clayton începu pe dată să caute urme, dar nu reuşi să descopere nimic altceva decît o încîlcitură de ierburi strivite în jurul lor; simţul lui de orientare în pădure era însă prea slab pentru ca să poată interpreta ceea ce vedea.

Petrecură tot restul zilei căutînd prin junglă, dar cînd se lăsă noaptea, fură nevoiţi să renunţe, cu durere şi deznădejde, pentru



că nu ştiau în ce direcţie o purtase acea făptură pe Jane.

Ajunseră la cabana mult după ce se lăsase întunericul şi se adunară în casă, un mic grup foarte abătut.

În cele din urmă, profesorul Porter rupse tăcerea. Tonul lui nu mai era acela al pedantului erudit care teoretizează abstractul şi incognoscibilul; era tonul unui om de acţiune, hotărît, dar străbătut de o indescriptibilă notă de disperare şi suferință, care-i săgeta inima lui Clayton cu un junghi la fel de dureros.

— Am să mă culc acum şi am să încerc să dorm.

Mîine dimineață în zori, îndată ce se luminează de zi o să iau cu mine cîte merinde o să pot duce şi o să-mi continui căutarea pînă am s-o găsesc pe Jane. Fără ea, nu mă intorc.

Prietenii lui nu-i răspunseră imediat. Fiecare era cufundat în propriile-i gînduri amare şi fiecare înțelese, ca şi bătrînul profesor, ce semnificație aveau ultimele lui cuvinte — profesorul Porter n-o să se mai întoarcă niciodată din junglă.

În cele din urmă, Clayton se ridică şi-şi lăsă o mînă pe umărul bătrîn şi gîrbovit al profesorului Porter.

— Bineînțeles că voi veni cu dumneavoastră, spuse el.

— Ştiam, domnule Clayton, că te vei oferi, că vei dori să vii. Dar Jane este acum dincolo de orice ajutor omenesc. Or cea care a fost fetița mea dragă, n-o să zacă singură şi fără prieteni în jungla înfiorătoare. Aceleaşi liane şi frunze or să se aştearnă asupră-ne, aceleaşi ploi or să ne biciuiască; şi cînd duhul mamei ei va rătăci pe pămînt, ne va afla împreună în moarte, după cum ne-a găsit totdeauna împreună în viață. Nu; singur trebuie să mă duc pentru că a fost fiica mea: era tot ce iubeam pe lumea asta.

— Voi veni cu dumneavoastră, răspunse Clayton, cu simplitate.

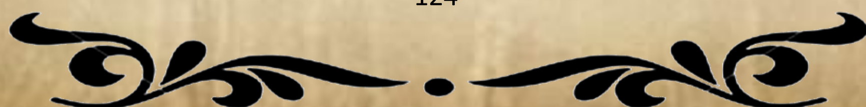
Bătrînul îşi ridică ochii, privind cu atenție fața dîrză şi frumoasă a lui William Cecil Clayton. Şi poate că a citit acolo iubirea care-i umplea inima — iubirea pentru fiica lui.

Pînă atunci fusese prea preocupat de gîndurile sale cărturăreşti pentru a lua în seamă micile incidente, cuvintele întîmplătoare, care unui om mai practic i-ar fi indicat pe dată că cei doi tineri se simțeau din ce în ce mai atraşi unul față de celălalt. Dar acum îi reveneau toate în minte, unul cîte unul.

— Cum doreşti! spuse el într-un tîrziu.

— Vă puteți bizui pe mine, interveni domnul Philander.

— Ba nu, bătrînul meu prieten, ripostă profesorul Porter. Nu trebuie să plecăm cu toții. Ar fi o cruzime s-o lăsăm singură aici pe biata Esmeralda şi-apoi trei n-ar avea mai mult succes decît unul singur. Şi aşa sînt destule făpturi ucise în pădure. Haideți, să încercăm să dormim puțin!



19.CHEMAREA PRIMITIVISMULUI

De cînd fusese părăsit de Tarzan, tribul de antropoizi în mijlocul cărora crescuse era măcinat de nesfîrşite certuri şi neînțelegeri. Terkoz se dovedise un rege crud şi năzuros, aşa încît un număr mare dintre maimuțele mai vîrstnice şi mai puțin viguroase, asupra cărora Terkoz îşi vărsa cu predilecție toanele, îşi luaseră familiile şi porniseră, una cîte una, să-şi caute liniştea şi siguranța în inima pădurii. Dar pînă la urmă şi cei care rămăseseră fură aduşi la disperare de necurmata agresivitate a lui Terkoz; aşa se face că unul dintre ei îşi aduse aminte de povața pe care le-o dăduse Tarzan la despărțire: “Dacă aveți un conducător crud, nu vă luați după celelalte maimuțe, adică nu încercați să-i țineți piept unul singur dintre voi, încercați să vă uniți doi, trei sau patru şi atacați-l laolaltă. În cazul ăsta, nici un conducător nu va cuteza să se poarte altfel decît se cuvine, căci patru dintre voi, laolaltă, pot sa vină de hac oricărui şef.”

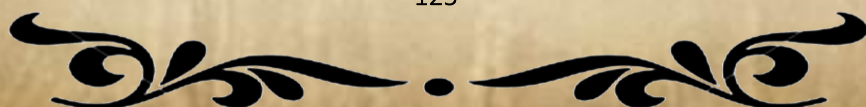
Gorila care-şi aduce aminte de aceste cuvinte înțelepte le repetă la mai mulți dintre ai săi, aşa încît Terkoz, cind se întoarse în ziua aceea la tribul său, dădu peste o primire foarte fierbinte. Nu se pierdu timp cu formalitățile. Cînd Terkoz ajunse la trib, cinci giganți mițoşi săriră pe el.

În inima lui, Terkoz era de fapt un laş desăvîrşit, aşa cum se întîmplă de obicei cu maimuțele despotice — ca şi cu oamenii, de altfel; drept care nu rămase locului să lupte pînă la moarte, ci se smulse din ghearele atacanților cît de repede putu şi o tuli la adăpostul desişurilor pădurii. Mai făcu două sau trei încercări de a se reîntoarce la trib, însă de fiecare dată fu primit cu ostilitate şi izgonit. În cele din urmă renunță şi spumegînd de mînie şi ură, luă calea junglei.

Hoinări mai multe zile fără nici o țintă, rumegîndu-şi obida şi căutînd vietăți mai pricăjite pe care să-şi poată revărsa furia zăgăzuită. În această stare de spirit, hîda bestie cu înfățişare omenească, mergînd din copac în copac, nimeri deodată peste două femei, singure în junglă. Cînd le descoperi, se afla chiar deasupra capetelor lor.

Jane Porter nu-şi dădu seama de prezența lui decît în clipa cînd namila păroasă sări pe pămînt lîngă ea; în secunda aceea văzu, la o palmă depărtare de ea, chipul înfiorător, cu botul rînjit şi hidos. Un strigăt sfîşietor îi scăpă de pe buze şi în acelaşi timp, laba brutei o înşfacă de braț. Apoi fu trasă către colții cumpliți, care se căscau spre beregata ei. Dar numai cît îi atinse carnea albă şi gorila îşi schimbă gîndul. Tribul îi reținuse femelele. Trebuia deci să le înlocuiască cu altele. Maimuța asta albă şi fără păr va fi prima din haremul lui; aşadar, o ridică brutal pe umerii largi şi păroşi şi sări din nou în copaci, răpind-o pe Jane.

Urletul de groază al Esmeraldei se contopi cu cel al Janei, după care, aşa cum obişnuia Esmeralda ori de cîte ori o situație disperată cerea o



deosebită prezență de spirit, leşină.

Jane însă nu-şi pierdu nici o secundă cunostința. E adevărat că fața aceea oribilă, atît de aproape de a ei şi duhoarea respirației scîrnave, care-i izbea nările, o paralizau de spaimă; dar mintea îi era limpede şi înțelese tot ce avea bestia de gînd.

Fiara o purta prin pădure cu ceea ce i se păru Janei o rapiditate miraculoasă, însă ea continuă să nu strige şi să nu se zbată. Apariția bruscă a gorilei o năucise în asemenea măsură, încît avea impresia că o poartă în direcția plajei. Din această pricină îşi rezerva energia şi glasul pînă cînd avea să observe că se apropiaseră îndeajuns de tabără pentru a putea atrage spre ea tot ajutorul după care îi plîngea inima. Jane nu ştia că, de fapt, era transportată tot mai adînc în jungla de nepătruns.

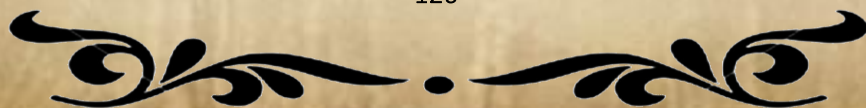
Țipătul care-i făcuse pe Clayton şi pe cei doi bătrîni să se împleticească prin hățiş îl călăuzise pe Tarzan din neamul maimuțelor drept la locul unde zăcea Esmeralda, dar nu spre aceasta gravita interesul lui, deşi se opri o secundă asupra-i şi se încredință că era nevătămată. O clipă, scrută pămîntul dedesubt şi arborii de deasupra creştetului, pînă cînd maimuța înnăscută în el, în virtutea deprinderilor şi a mediului, asociată cu inteligența la care-l îndreptățea obîrşia, dădură de veste intuiției sale întreaga poveste, la fel de limpede de parcă ar fi văzut cu propriii ochi tot ce se petrecuse. Şi atunci se lansă din nou în arborii unduitori, ținînd urma lăsată acolo, în înalturi, urmă pe care nici un ochi omenesc nu ar fi putut-o desluşi şi cu atît mai puțin tălmăci.

La capătul crengilor, acolo unde antropoidul sare dintr-un copac în altul, apar multe semne care marchează urma, dar prea puține care să indice direcția luată, căci în aceste locuri ramurile sînt întotdeauna apăsate în jos, către capătul mai subțire, fie că maimuța părăseşte un copac sau intră în frunzişul lui. Spre centrul copacului însă, unde semnele trecerii sînt mai slab întipărite, direcția este mai clar indicată.

Iată aci, pe ramura asta, de pildă, talpa uriaşă a fugarului a strivit o omidă, iar Tarzan ştia instinctiv pe ce ramură se va fi aşezat talpa aceluiaşi picior pentru a face următorul pas. Aci se uită pentru a descoperi o particulă infinitezimală de larvă stîlcită, care, de cele mai multe ori, se prezintă doar ca o minusculă pată umedă. Iată dincolo, o fărîmă microscopică de coajă de copac a fost scrijelită de laba rîcîitoare, iar direcția rupturii indică direcția trecerii. Sau o creangă groasă ori chiar trunchiul copacului s-au frecat de trupul păros şi un mic smoc de păr îi poate confirma, prin direcția în care-i agățat în scoarță, că se află pe urma bună.

Şi nici măcar n-a avut nevoie să-şi încetinească viteza pentru a sesiza aceste indicii, aparent slabe, ale drumului urmat de fugar.

Pentru Tarzan, acestea ieşiră la iveală ca lumina zilei printre miriadele de scrijelituri, zgîrieturi şi semne aflate pe calea-i frunzoasă. Dar cel mai puternic semn dintre toate era mirosul, pentru că Tarzan urma



direcția vîntului şi nările lui experimentate erau la fel de sensibile ca acelea ale unui ogar.

Unii cred ca ordinele animaliere sînt înzestrate în mod special de natură cu nervi olfactivi mai perfecționați decit ai omului, dar de fapt, totul nu-i decît o chestiune de antrenament.

Posibilitățile de supraviețuire ale omului nu depind în atît de mare măsură de perfecțiunea simțurilor sale. Puterea de a raționa a absolvit simțurile de multe dintre îndatoririle lor, ceea ce le-a făcut să se atrofieze în oarecare măsură, aşa cum s-a întîmplat, de pildă, cu muşchii care mişcă urechile şi pielea capului, atrofiați la om prin nefolosire. Muşchii se află la locul lor, deasupra urechilor şi la baza pielii ce acoperă țeasta, după cum se află şi nervii care transmit senzațiile spre creier, dar sînt subdezvoltați pentru că nu sînt necesari.

Dar nu aşa stăteau lucrurile cu Tarzan din neamul maimuțelor. Din frageda-i copilărie, posibilitățile lui de supraviețuire au atîrnat de ascuțimea văzului, a auzului, a mirosului, a pipăitului şi a gustului, în mult mai mare măsură decît de mai lent dezvoltatul organ al rațiunii.



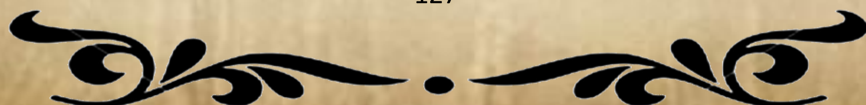
Cel mai puțin dezvoltat dintre simțurile lui Tarzan era gustul, pentru că savura cu aceeaşi plăcere fructe delicioase sau carne crudă, demult îngropată; însă, în această privință, nu se deosebea prea mult, de epicurienii civilizați.

Omul-maimuță se grăbea în tăcere pe urmele lui Terkoz şi ale prăzii sale, însă zgomotul apropierii lui ajunse la urechile fugarului, care îşi înteți goana.

Terkoz se afla doar cu trei mile înaintea lui Tarzan, aşa că, văzînd că orice fugă era inutilă, se lasă la pămînt, într-o poieniță, ca să aibă libertate de mişcare şi să poată lupta pentru prada sa, ori, la nevoie, să poată fugi nestingherit, dacă urmăritorul se va dovedi mai puternic decît el.

O mai ținea încă pe Jane cu un braț cînd Tarzan sări ca un leopard în arena pe care natura o pregătise parcă anume pentru această bătălie primitivă.

Cînd Terkoz îşi dădu seama că Tarzan era cel care-l urmărea, trase concluzia că prada sa era femeia lui Tarzan, din moment ce amîndoi păreau să fie de acelaşi fel — albi şi fără păr pe trup — aşa că se bucură de prilejul



acestei duble răzbunări asupra vrăjmaşului său mult urît.

Pentru Jane, strania apariție a omului cu chip de zeu a fost ca vinul pentru nervii toropiți. Din descrierea pe care i-o făcuseră Clayton, tatăl ei şi domnul Philander, înțelese că acesta trebuie să fi fost minunata făptură care-i salvase, aşa încît văzu în el un proteguitor şi un prieten.

Dar cînd Terkoz o îmbrînci cu brutalitate ca sa primească asaltul lui Tarzan, şî cînd Jane văzu dimensiunile gorilei, muşchii nemaipomeniți şi colții aprigi, îşi simți inima cît un purice. Cum ar putea cineva să biruie un asemenea adversar?

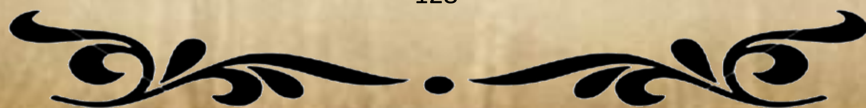
Ca doi rivali întărîtați se ciocniră şi ca doi lupi, îşi căutară unul altuia beregata. Caninilor lungi ai gorilei li se împotrivi lama subțire a cuțitului omului.



Jane — cu silueta ei zveltă, tînără, lipită de trunchiul unui arbore uriaş, cu mîinile apăsate pe pieptul ce se înălța şi cobora convulsiv, cu ochii dilatați de groaza îmbinată cu fascinație, cu frică şi admirație — privea lupta dintre maimuța primară şi omul primitiv pentru posesiunea unei femei, pentru ea.

Pe măsură ce muşchii robuşti ai omoplaților şi spatelui omului se reliefau sub încordarea efortului, iar bicepşii uriaşi şi antebrațele țineau la distanță colții cumpliți, vălul secolelor de civilizație şi cultură era smuls de pe viziunea încețoşată a fetei din Baltimore.

Cînd cuțitul lung se înfundă adînc, de douăsprezece ori, în sîngele inimii lui Terkoz, iar hoitul masiv se rostogoli la pămînt, neînsuflețit, o femeie primitivă sări cu brațele larg deschise spre bărbatul primitiv care



luptase pentru ea şi o cîştigase.

Iar Tarzan?

Făcu ceea ce orice bărbat în vinele căruia curge sînge adevărat poate face fără să fi învățat. Îşi luă femeia în brațe şi înăbuşi în sărutări buzele înălțate spre el, tremurînde.

O clipă, Jane rămase locului, cu ochii pe jumătate închişi. O clipă — cea dintîi din tînăra ei viață — înțelese ce înseamnă iubirea. Dar, la fel de subit cum fusese smuls, vălul coborî iarăşi şi o conştiință ultragiată îi învălui obrajii în mantia-i purpurie, în timp ce o femeie scandalizată îl împinse în lături pe Tarzan din neamul maimuțelor şi-şi îngropa fața în mîini.



Tarzan fusese surprins cînd fata pe care se învățase s-o iubească într-un chip vag şi abstract se constituise prizonieră de bună voie în brațele lui. Acum însă era surprins că-l respingea. Se apropie din nou de Jane şi o apucă de braț, însă fata se răsuci spre el ca o tigroaică şi-i lovi pieptul imens cu mîinile ei micuțe.

Tarzan nu putea înțelege.

Cu o clipă în urmă, intenția lui fusese să o ducă pe Jane cit mai curînd la ai ei, dar acum, clipa aceea se pierduse în trecutul împăienjenit şi îndepărtat al lucrurilor care au fost, dar care nu mai pot fi şi o dată cu ea, intenția cea bună se alătură suitei imposibilităților.

Pentru că, între timp, Tarzan din neamul maimuțelor simțise un trup cald şi mlădios lipit de al său. Respirația dulce, fierbinte care-i dezmierdase obrazul şi gura ațîțase în pieptul său o nouă flacără de viață, iar buzele desăvîrşite ce se uniseră cu ale lui în sărutări arzătoare îi fripseră ca un fier roşu sufletul, lăsîndu-i stigmatul care-l marca acum pe noul Tarzan.

Îi puse din nou mîna pe braț. Jane îl respinse şi atunci, Tarzan din neamul maimuțelor făcu întocmai ce-ar fi făcut cel dintîi străbun al său: îşi luă femeia în brațe şi o purtă în junglă.

A doua zi, dis-de-dimineață, cei patru din cabana de pe plajă fură deşteptați de un bubuit de tun. Clayton sări primul şi iată, dincolo de gura golfului, două nave ancorate.

Una dintre ele era Arrow, iar cealaltă, un mic crucişător francez. Punțile laterale ale acestuia din urmă erau înțesate de oameni care scrutau



ţărmul iar pentru Clayton, ca şi pentru cei doi care i se alăturară, era evident că lovitura fusese trasă pentru a le atrage atenţia, dacă se mai aflau cumva în cabană.

Ambele vase erau ancorate la o distanţă considerabilă de ţărm şi locuitorii cabanei se îndoiau că ocheanele celor de pe punţi vor putea distinge fluturările pălăriilor micului grup, aflat departe, în interior, între capetele promontoriilor.

Esmeralda îşi desfăcuse şorţul roşu şi-l filfîia frenetic deasupra capului, dar Clayton, temîndu-se că nici acesta nu va fi văzut, alergă spre punctul dinspre nord, unde rugul înălţat de el îşi aştepta chibritul. I se păru, de altfel ca şi celorlalţi care aşteptau cu respiraţia tăiată, că se scursese un secol pînă să ajungă la vraful de crengi uscate şi de tufăriş. Cînd ieşi din pădurea deasă şi zări din nou vasele, constată consternat că Arrow îşi ridicase pînzele, iar crucişătorul o şi pornise.

Aprinzînd iute rugul într-o duzină de locuri, se grăbi spre extremitatea promotoriului, unde-şi smulse cămaşa de pe el şi legînd-o de o ramură căzută, începu s-o fluture deasupra capului, înainte şi înapoi.

Dar vasele continuau să se îndepărteze. Clayton pierduse orice speranţă, cînd coloana mare de fum înălţîndu-se ca o săgeată verticală deasupra pădurii atrase atenţia unui marinar de pe crucişător şi instantaneu, o duzină de ocheane fură îndreptate spre plajă.

Clayton văzu deodată cele două vase schimbîndu-şi din nou direcţia; şi în timp ce Arrow staţiona liniştit în largul oceanului, crucişătorul se îndreptă încet spre ţărm. Se opri la oarecare distanţă, şi o barcă fu lăsată la apă şi expediată în direcţia promontoriului. Cînd acostă, din ea coborî un tînăr ofiţer.

— *Monsieur* Clayton, dacă nu mă înşel? întrebă el.

— Slavă Domnului că aţi venit, răspunse Clayton. Să sperăm că încă nu-i prea tîrziu.

— Ce vreţi să spuneţi, *Monsieur*?

Clayton îi povesti despre răpirea Janei Porter şi vorbi de necesitatea unor oameni înarmaţi care să pornească în căutarea ei.

— *Mon Dieu*! exclamă ofiţerul, cu amărăciune.

Ieri dacă soseam şi încă n-ar fi fost prea tîrziu. Pe cînd azi, poate că e preferabil ca sărmana domnişoară să nu mai fie găsită deloc. E oribil, *Monsieur*! E odios!

Şi alte bărci fuseseră coborîte acum din crucişător, iar Clayton, după ce-i indică ofiţerului punctul de intrare în golf, se urcă împreună cu el în barca a cărei proră fu dirijată către micul bazin încercuit de pămînt, unde îi urmă şi restul echipajului.

Curînd debarcară cu toţii în punctul unde se aflau profesorul Porter, domnul Philander şi Esmeralda, scăldată în lacrimi.

Printre ofiţerii din ultimele bărci se afla şi comandantul vasului; şi



cînd află istoria Janei Porter, solicită cu generozitate voluntari care să-i însoţească pe profesorul Porter şi pe Clayton în cercetările lor.

Şi toţii aceşti bravi şi simpatici francezi, fără nici o excepţie, cerură pe dată îngăduinţa de a lua parce la expediţie.

Comandantul alese douăzeci de marinari şi doi ofiţeri: *Lieutenant* D'Arnot şi *Lieutenant* Charpentier. Una dintre bărci fu trimisă înapoi la crucişător pentru a aduce merinde, muniţii şi carabine; oamenii aveau asupra lor revolvere.

Apoi, la cererea lui Clayton de a afla cum de ancoraseră în preajma acestui ţărm şi trăseseră o salvă de semnalizare, comandantul, căpitanul Dufranne, îl lămuri că, în urmă cu o lună, descoperiseră nava Arrow, care se îndrepta în mare viteză spre sud-vest, dar cînd îi semnalizaseră să se apropie, aceasta nu făcu decît să-şi sporească viteza. O urmăriseră îndeaproape pînă spre asfinţit, trăgînd de cîteva ori, dar a doua zi în zori nava se făcuse nevăzută.

Timp de cîteva săptămîni continuaseră să mături coasta în sus şi-n jos şi aproape că uitaseră de urmărire cînd, într-o bună dimineaţă, cu cîteva zile în urmă, observatorul le semnală o navă ce se zbătea din greu şi evident scăpată de sub control, pradă furiei unei mări puternic răscolite.

Cînd se apropiara de epavă, constatară cu surprindere că era nava care, cu cîteva săptămîni în urmă, fugise de ei. După poziţia velei-strai şi a randei arborelui artimon se vedea că oamenii se străduiseră din răsputeri să ţină piept vîntului, dar scotele se desfăcuseră şi velele fuseseră sfîşiate şi zdrenţuite de vitejia vîntului.

Atît timp cît marea era zbuciumată, ar fi fost greu şi periculos să se încerce o abordare; şi cum pe punte nu se observa nici un semn de viaţă, hotărîră să aştepte pînă cînd vîntul şi furia valurilor se vor potoli; dar chiar în acel minut zăriră o siluetă ce se agăţa de balustradă, făcîndu-le nişte vlăguite şi mute semnale deznădăjduite.

Pe dată se dădură dispoziţii de coborîre a unei bărci cu echipaj şi efectuară o încercare izbutită de abordare a navei Arrow. Cînd francezii se căţărară pe vas, priveliştea care li se oferi ochilor îi înfiora. O sumedenie de morţi şi muribunzi se rostogoleau încoace şi-ncolo pe punte, cei vii amestecîndu-se cu decedaţii. Două dintre cadavre erau parţial devorate, parcă de lupi.

Echipajul de abordare reuşi să repună vasul în condiţii de navigare, iar cei rămaşi în viaţă din nefericitul grup fură transportaţi în hamacurile lor. Morţii fură înfăşuraţi în prelate şi legaţi pe punte pentru a fi identificaţi de camarazii lor înainte de a fi încredinţaţi adîncurilor mării.

Cînd francezii se urcară pe puntea navei Arrow, toţi cei rămaşi în viaţă erau în stare de inconştienţă. Pînă si bietul nenorocit, care le trimisese unicul semnal S.O.S. căzuse într-o stare de prostaţie înainte de a şti dacă semnalele lui avuseseră efect sau nu.



Ofițerului francez nu-i trebui mult ca să înțeleagă ce anume pricinuise grozăvia de la bord; pentru că atunci cînd căutară apă şi rachiu ca să-i întremeze cît de cît pe oameni, descoperiră că nu se afla nici un strop de băutura şi nici o fărîmă de hrană. Semnaliză imediat crucişătorului să trimită rezerve de apă, medicamente şi provizii de hrană şi o altă barcă fu lansată pe ruta periculoasă pînă la nava Arrow.

După ce li se aplicară măsurile de înviorare, cîțiva dintre oameni îşi veniră în simțiri şi atunci îşi depănară întreaga poveste. Din care noi cunoaştem o bună parte, pînă Ia plecarea vasului, după uciderea lui Snipes şi îngroparea cadavrului său deasupra cufărului ce conținea comoara.

Se pare că faptul de a fi avut crucişătorul pe urme îi terorizase atît de cumplit pe răzvrătiți, încît continuaseră să străbată în neştire Atlanticul chiar şi la cîteva zile după ce pierduseră crucişătorul din vedere; dar, dîndu-şi seama de cantitatea redusă a proviziilor de apă şi de hrană, se întorseseră iar spre est. Neavînd la bord pe nimeni priceput în ale navigației, se iscară discuții cu privire la direcție; şi cum după trei zile de navigare spre est nu se ivise nici urmă de uscat, cîrmiră spre nord, temîndu-se ca nu cumva vînturile puternice dinspre nord, care suflaseră cu precădere în ultima vreme, să fi deviat vaporul spre sud de extremitatea sudică a Africii.

Timp de două zile o ținură spre nord-nord-est, cînd intrară într-o perioadă de acalmie care dură aproape o săptămînă. Apa li se terminase, iar merinde mai aveau doar pentru o zi. Foarte repede, condițiile începură să se înrăutățească. Un om îşi pierdu mințile şi sări peste bord. Curînd, un altul îşi tăie venele. Cind muri, îl azvîrliră peste bord, deşi se ridicaseră cîteva voci cerînd să se păstreze cadavrul pe punte. Foamea îi prefăcea din fiare umane în fiare sălbatice.

Cu două zile înainte de a fi zăriți de crucişător, erau prea sleiți de puteri pentru a mai putea mînui vasul şi în acea zi muriră trei oameni. A doua zi dimineața ieşi la iveală că unul dintre cadavre fusese parțial mîncat.

Întreaga zi, oamenii se zgîiră unul la celalalt ca nişte fiare de prada şi în cea de a treia dimineață, două dintre cadavre fuseseră aproape în întregime curățite de carne. Dar acest ospăț necrofag nu-i întremase prea mult pe fugari, căci lipsa de apă era mult mai chinuitoare decît lipsa hranei. Şi atunci apăruse crucişătorul.

Cînd cei care mai erau în stare să-şi revină îşi reveniră, întreaga istorie fu înfățişată comandantului francez, dar marinarii erau prea ignoranți ca să-i poată indica în ce punct anume al coastei îi abandonaseră pe profesor şi grupul lui, aşa încît crucişătorul porni să plutească încet, fără a pierde nici o clipă țărmul din vedere, trăgînd din timp în timp cîte o salvă de semnalizare şi scrutînd cu ocheanele fiecare petec de plajă.

Noaptea lăsau ancora, ca nu cumva să le scape vreo porțiune de țărm şi întîmplător, cu o noapte înainte ajunseră chiar la plaja unde se afla mica



tabără pe care o căutau. Loviturile de semnal trase în timpul după-amiezii nu fuseseră auzite de cei de pe țărm, care se aflaseră, probabil, în inima junglei, în căutarea Janei Porter şi zgomotul trosniturilor pricinuite de paşii lor în hățiş acoperise bubuitul îndepărtat al semnalului.

În răstimpul cît cele două grupuri îşi istorisiră respectivele aventuri, barca se şi întoarse de la crucişător cu proviziile şi armele necesare expediției. Cîteva minute mai tîrziu, micul grup de marinari, însoțiți de cei doi ofițeri francezi şi conduşi de profesorul Porter şi de Clayton, porni în disperata şi nefasta investigare a labirintului junglei.

20.EREDITATE

Jane, dîndu-şi seama că era captiva acelei stranii făpturi pădurene care o salvase din ghearele gorilei, se luptă din răsputeri ca să se elibereze, dar brațele viguroase ce-o purtau cu atîta uşurință,de parc-ar fi fost un prunc de o zi, nu făcură decît s-o strîngă şi mai tare. Aşa încît renunță la efortul ei zadarnic şi rămase liniştită, privind pe sub pleoapele pe jumătate închise la fața omului care înainta atît de sprinten cu ea prin vegetația încîlcită.

Fața care se înclina asupră-i era de o extraordinară frumusețe. Tipul desăvîrşit al masculului viguros, necorupt de desfrîu sau de pasiuni brutale şi înjositoare. Căci, deşi Tarzan din neamul maimuțelor era un omorîtor de oameni şi de fiare, el ucidea aşa cum ucide vînătorul, fără patimă, cu excepția rarelor prilejuri cînd ucidea din ură, dar chiar şi atunci nu era acea ură mocnită, malefică, ura care brăzdează hidos trăsăturile celui ce-o nutreşte. Cînd Tarzan ucidea, mai adeseori o făcea cu un surîs decît cu o încruntare şi surîsul este temelia frumuseții.

Fata remarcase o anumită particularitate cînd îl văzuse pe Tarzan năpustindu-se asupra lui Terkoz — dunga de un roşu aprins care-i străbătea fruntea pornind de deasupra ochiului stîng pînă la pielea capului, dar acum, scrutîndu-i trăsăturile, observă că dispăruse şi doar o cicatrice îngustă, albă marca locul unde se ivise pata colorată.

Se lăsă mai în voie în brațele lui şi strînsoarea lui Tarzan slăbi. Odată îşi coborî privirea în ochii ei şi el îi zîmbi, iar fata trebui să-şi strîngă puternic pleoapele pentru a alunga priveliştea acelui chip frumos, cuceritor.

După un timp, Tarzan o porni pe calea copacilor, iar Jane, minunîndu-se că nu încerca nici o teamă, îşi dădu seama că niciodată în viața ei nu se simțise mai în siguranță decît acum, cînd zăcea în brațele acestei făpturi puternice, sălbatice, care o purta, Dumnezeu ştie către ce soartă, mai adînc, tot mai adînc, în fortăreața neînblînzitei păduri.

Cînd, cu ochii închişi, încercă să se gîndească la viitor şi închipuirea ei vie îi stîrni temeri cumplite, nu avu decît să deschidă ochii şi să privească



acel chip nobil, atît de apropiat de fața ei, pentru ca să i se spulbere şi ultima rămăşiță de îngrijorare.

Nu, niciodată ființa aceasta nu i-ar fi putut face vreun rău; se simți încredințată de lucrul ăsta cînd înțelese cavalerismul pe care-l trădau trăsăturile lui fine şl ochii sinceri, curajoşi.

Înaintară tot mai mult prin ceea ce Jenei i se părea o masă compactă de verdeață în care se deschidea, ca prin farmec, o cărare dinaintea acestui zeu al pădurii, pentru ca apoi să se închidă iar în urma lor. Nu simți nici măcar zgîrietura unei crenguțe şi totuşi deasupră-i şi dedesubt, în față şi în spate, ochii ei nu puteau desluşi altceva decît un zid trainic de ramuri şi de plante agățătoare, încîlcite într-o împletitură de nedestrămat.

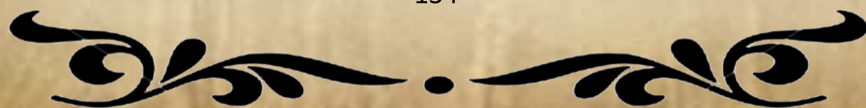


În timp ce Tarzan înainta cu pas sigur, mintea lui era preocupată de numeroase gînduri, noi şi ciudate. Avea înainte-i o problemă cum nu mai întîlnise nicicînd şi simțea, mai curînd decît gîndea, că trebuie să-i facă față ca un om şi nu ca o maimuță.

Mişcarea-i liberă prin terasele de mijloc ale copacilor, drum pe care îl urma de obicei, contribui să-i mai răcorească ardoarea primei iubiri proaspăt descoperite. Se pomeni meditînd la soarta care ar fi aşteptat-o pe fată dacă n-ar fi salvat-o de Terkoz. Ştia fcarte bine de ce n-o ucisese gorila şi Tarzan începu să-şi compare intențiile cu cele ale lui Terkoz.

Adevărat, legea junglei cerea ca masculul să-şi cucerească perechea prin forță, dar se putea oare lăsa Tarzan călăuzit de legile fiarelor? Doar Tarzan era **Om**! Dar oamenii cum or fi procedînd? Era nedumerit; nu ştia. Ar fi dorit s-o întrebe pe fată, dar pe urmă îi veni ideea că fata îi şi răspunsese prin strădania ei zadarnică ele a se elibera şi de a-l respinge. Dar acum sosiseră la destinație şi Tarzan din neamul maimuțelor, purtînd-o pe Jane în brațele-i musculoase, se lăsă domol pe iarba arenei unde marii antropoizi îşi țineau sfatul şi dănțuiau orgia sălbatică a dum-dum-ului.

Deşi veneau de la mile şi mile depărtare, ziua ajunsese abia pe la jumătatea după-amiezei şi amfiteatrul era scăldat în lumina difuză ce se cernea prin urzeala frunzişului din jur. Iarba verde părea moale, răcoroasă şi îmbietoare. Miriadele de zgomote ale junglei răzbăteau înăbuşit, ca de la



mare distanță, topite parcă în ecoul unor sunete învălmăşite care urcau şi coborau, asemenea talazurilor pe un țărm îndepărtat.

Cînd se înfundă în iarba în care o depusese Tarzan, Jane se simți contopită de un simțămînt de tihnă visătoare, iar cînd îşi înălță ochii la silueta care o domina, o năpădi şi o stranie senzatie de siguranță desăvîrşită.

În timp ce Jane îl urmărea cu priviri filtrate pe sub pleoapele pe jumătate coborîte, Tarzan străbătu poiana circulară, îndreptîndu-se spre copacii din cealaltă parte. Jane îi observă grația maiestuoasă a ținutei, simetria perfectă dintre trupul magnific şi felul în care-şi ținea capul frumos modelat pe umerii largi.

Ce făptură desăvîrşită! Sub această înfățişare de zeu nu se putea ascunde nici un dram de cruzime sau josnicie. „Nicicînd — îşi spuse Jane — pămîntul nu a mai fost călcat de un asemenea om, din clipa cînd Dumnezeu l-a plăsmuit pe cel dintîi, după chipul şi asemănarea sa!"

Cu un salt, Tarzan se avîntă în copaci şi pieri din văz. Jane se întreba unde s-o fi dus. O părăsise oare în voia soartei, acolo în jungla singuratică? Privi în jur cu nervozitate. Fiecare vrej, fiecare tufiş părea vizuina tainică a vreunei fiare uriaşe şi îngrozitoare, ce pîndea să-şi înfigă colții scînteietori în carnea ei mătăsoasă. Fiecare sunet era amplificat de închipuirea ei, în zgomotul unui trup şerpuitor şi malefic ce se tîra pe furiş.

Cît de schimbate păreau toate acum cînd o părăsise!

Cîteva minute, care fetei speriate i se părură lungi cît ceasurile, stătu cu nervii încordați, aşteptînd saltul fiarei pitite ce urma să pună capăt nefericirii şi îngrijorării. Aproape că se ruga să apară o dată dinții cruzi ce aveau s-o facă să-şi piardă cunoştința, curmîndu-i astfel agonia spaimei.

Auzi un zgomot brusc şi uşor în spatele ei. Cu un strigăt, sări în picioare şi se întoarse pentru a-şi înfrunta sfîrşitul. Dar nu-l văzu decît pe Tarzan, cu brațele încărcate de fructe coapte şi mustoase. Jane fu cuprinsă de o amețeală şi s-ar fi prăbuşit dacă Tarzan, lăsînd să-i scape povara, n-ar fi prins-o în brațe. Fata nu-şi pierdu cunoştința, dar se agăță cu putere de el, tremurînd şi clănțănind ca o căprioară speriată.

Tarzan din neamul maimuțelor îi mîngîie părul moale şi încercă s-o îmbărbăteze şi s-o linişească, întocmai cum făcea Kala cu el pe cînd era o maimuță mică şi se speria de Sabor, leoaica, sau de Histah, şarpele. O singură dată îşi lipi uşor buzele de fruntea ei şi Jane nu se clinti, ci închise ochii şi scoase un suspin.

Nu-şi putea analiza sentimentele şi nici nu dorea să încerce. Era mulțumită că simțea siguranța pe care i-o dădeau brațele lui puternice şi în rest, îşi lăsa viitorul în voia soartei; căci ultimele cîteva ore o învățaseră să se încreadă în strania şi sălbatica făptură a pădurii, cum nu s-ar fi încrezut decît în foarte puțini dintre bărbații pe care-i cunoştea.

Chibzuind la întreaga ciudățenie a acestui fapt, întrezări adevărul că,



poate, descoperise ceva ce nu mai cunoscuse niciodată: iubirea. Se minună, apoi zîmbi.

Continuind să zîmbească, îl împinse uşurel pe Tarzan îndărăt şi privindu-l cu o expresie pe jumătate zîmbitoare, pe jumătate batjocoritoare, care dădea chipului ei un farmec nespus, arătă cu degetul spre fructele împrăştiate pe jos şi se aşeză pe marginea tobei de pămînt a antropoidelor, căci foamea începuse să se facă simțită.

Tarzan adună iute fructele şi le puse la picioarele ei; după aceea se cocoță lîngă ea pe tobă şi începu să despice cu cuțitul şi să pregătească diferitele fructe pentru cina frumoasei Jane.

Mîncară împreună, în tăcere, furişînd din cînd în cînd cîte o privire unul spre celălalt, pînă ce Jane, în cele din urmă, izbucni într-un hohot de rîs vesel, la care Tarzan se alătură.

— Aş fi dorit să vorbeşti englezeşte, spuse fata.

Tarzan clătină din cap şi o expresie îngîndurată trădînd o dorință patetică îi înnegură ochii surîzători.

Apoi Jane încercă să-i vorbească franțuzeşte, iar după aceea nemțeşte; dar fu nevoită să rîdă singură de încercarea-i bîlbîită de a se exprima în această din urmă limbă.

— Oricum, îi spuse ea în englezeşte, înțelegi germana mea la fel de bine cum o înțelegeau şi cei din Berlin.

Tarzan luase de mai multă vreme hotărîrea cum să procedeze mai departe. Avusese timp să-şi aducă aminte tot ce citise în cărțile lui din cabană despre felul cum se poartă bărbații cu femeile. Se va comporta aşa cum îşi închipuia el că s-ar fi purtat bărbații din cărți, dacă ar fi fost în locul lui.

Din nou se ridică şi o porni prin copaci, dar mai înainte încercă să-i explice prin semne Janei că se va întoarce imediat şi o făcu atît de bine, încît fata pricepu şi nu se mai temu cît lipsi el.

O năpădi doar o senzație de singurătate în timp ce-l aştepta, privind, cu ochi languroşi, punctul pe unde dispăruse. Ca şi prima dată, fu înştiințată de prezența lui printr-un zgomot uşor venind din spate şi se întoarse pentru a-l vedea înaintînd prin iarbă, cu brațele încărcate de crengi. Apoi dispăru din nou în junglă şi după cîteva minute, reapăru cu o încărcătură de ierburi moi şi de ferigă. Îi mai trebuiră două drumuri pînă să aibă la îndemînă tot vraful de materiale.

În cele din urmă împrăştie ferigile şi ierburile pe jos, aşternîndu-i un culcuş moale, pe deasupra căruia propti crengile, rezemate una de alta, astfel încît se întîlneau la o înălțime de vreo doi metri peste centru. Deasupra crengilor aşternu frunze uriaşe de palmier şi cu ajutorul altor crengi şi altor frunze, închise un capăt al micului adăpost pe care-l construise. După care se aşezară din nou pe marginea tobei şi încercară să-şi vorbească prin semne.



Minunatul medalion încrustat cu diamante care atîrna la gîtul lui Tarzan era o pricină de mare mirare pentru Jane. Arătă spre el şi Tarzan îl scoase şi-i întinse frumosul giuvaer. Jane îşi dădu seama că era lucrat de mîinile unui meşter iscusit şi că diamantele aveau mare strălucire şi erau superb montate, dar felul cum fuseseră tăiate denota că bijuteria era veche. Mai observă că medalionul se deschidea şi apăsînd butonul ascuns, văzu cele două jumătăți separîndu-se pentru a da la iveală, în fiecare dintre ele, cîte o miniatură în fildeş. Una dintre miniaturi înfățişa o femeie frumoasă, iar cealaltă ar fi putut fi un portret al bărbatului de lîngă ea, dacă n-ar fi existat o subtilă, abia definită, diferență de expresie.

Se uită la Tarzan şi-l văzu aplecat spre dînsa, privind cu vădită uimire miniaturile. Întinse mina şi luă medalionul, examinînd portretele, cu semne de certă surpriză şi interes. Purtarea lui vădea limpede că nu le mai privise niciodată pînă atunci şi nici nu-şi închipuise că medalionul se deschidea. Faptul acesta o determină pe Jane să se lase furată de noi speculații şi să încerce a-şi imagina cum ajunsese frumosul ornament în posesia unei făpturi sălbatice din jungla neexplorată a Africii.

Mai uimitor era faptul că medalionul conținea portretul cuiva care ar fi putut să fie fratele sau mai curînd tatăl acestui semizeu pădurean, care nu ştiuse nici măcar că giuvaerul se deschide.

Tarzan continua să privească fix cele două chipuri. După un timp îşi scoase tolba de pe umăr şi răsturnînd săgețile pe jos, scotoci în fundul pungii şi scoase afară un obiect plat, înfăşurat în numeroase frunze moi şi legat cu fire lungi de iarbă. Îl desfăcu cu grijă, îndepărtînd frunză după frunză, pînă cînd, în cele din urmă, rămase în mînă cu o fotografie. Arătînd spre miniatura din medalion, îi întinse Janei fotografia, ținîndu-i în față şi medalionul deschis.

Fotografia nu făcu decît să o nedumerească pe fată şi mai mult, pentru că înfățişa, fără îndoială, chipul aceluiaşi bărbat al cărui portret se afla prins în medalion lîngă cel al frumoasei femei tinere.

Tarzan se uita la ea cu o expresie de uimire în ochi şi Jane îl privi la rîndul ei. Se părea că buzele lui se căzneau să formuleze o întrebare. Fata arătă spre fotografie, apoi spre miniatură şi în urmă spre el, ca şi cum ar fi vrut să spună că portretele erau ale lui, dar Tarzan clătină din cap, apoi, ridicînd din umerii uriaşi, luă fotografia din mîna ei şi după ce o înfăşură din nou cu grijă, o aşeză iar în fundul tolbei.

Cîteva momente rămaseră amîndoi tăcuți, Tarzan cu ochii pironiți în pămînt în timp ce Jane ținea micul medalion în mînă, sucindu-l şi răsucindu-l în strădania de a gasi un indiciu care să-i poată revela identitatea proprietarului.

În cele din urmă, explicația simplă îi veni în minte. Medalionul aparținuse Lordului Greystocke, iar portretele îl înfățişau pe el şi pe Lady Alice. Făptura sălbatică îl găsise pur şi simplu în cabana de pe plajă. Ce



stupid din partea ei că nu întrezărise mai înainte această soluție a enigmei!

Dar a găsi o explicație pentru ciudata asemănare dintre Lordul Greystocke şi acest zeu al pădurii era un lucru care o depăşea şi nu-i de mirare că nu-şi putea închipui un singur moment că sălbaticul gol din fața ei era un nobil englez.

Într-un tîrziu, Tarzan îşi înălță privirile pentru a o urmări pe fată, care cerceta medalionul. El nu putea pătrunde tîlcuî chipurilor dinăuntru, dar putea citi interesul şi fascinația de pe chipul ființei vii şi tinere de lîngă el.

Jane observă că o urmăreşte din priviri şi gîndind că-şi doreşte podoaba înapoi, i-o întinse. Tarzan o luă şi desfăcînd lanțul cu ambele mîini, i-l trecu fetei pe gît, zimbind în fața surprizei pe care i-o pricinuise acest neaşteptat dar. Jane scutură vehement din cap şi voi să-şi scoată lănțişorul de aur de la gît, dar Tarzan nu-i îngădui cu nici un chip. Cînd o văzu că stăruie, îi luă mîinile în mîinile lui şi i le ținu strîns, ca s-o împiedice să-şi scoată lanțul. În cele din urmă, Jane renunță şi rîzînd uşurel, ridică medalionul la buze.

Tarzan nu-şi dădu seama exact ce semnificație avea acest gest, dar ghici că era felul ei de a accepta darul, aşa încît se ridică în picioare şi luînd medalionul în mînă, se înclină solemn, ca un cavaler din vechime şi-şi lipi buzele pe locul atins de buzele ei.

Un mic omagiu distins şi galant, îndeplinit cu grația şi demnitatea unei totale degajări.

Se lăsa întunericul, aşa că începură din nou să mănînce fructele care le țineau şi de foame şi de sete, apoi Tarzan se ridică în picioare şi conducînd-o pe Jane la micul umbrar pe care-l construise, îi făcu semn să intre.

Pentru prima dată în ultimele ore, Jane fu săgetată de teamă şi Tarzan o simți îndepărtîndu-se, ca şi cum se ferea de el. Jumătatea de zi petrecută cu această fată făcuse din Tarzan un cu totul alt om decît cel asupra căruia răsărise soarele acelei dimineți. Acum, în fiecare fibră a ființei sale, ereditatea se făcea mai simțită decît deprinderile. Nu putem spune că se prefăcuse subit dintr-un sălbatic om-maimuță într-un gentleman politicos, dar, oricum, înclinațiile acestuia din urmă precumpăneau şi mai presus de toate, dorința de a fi pe placul femeii iubite şi de a-i face o impresie bună.

Aşa încît Tarzan din neamul maimuțelor făcu unicul lucru pe care-l ştia menit să asigure liniştea Janei: îşi scoase cuțitul de vînătoare din teacă şi întinzîndu-i-l cu mînerul înainte, o pofti din nou, printr-un semn, să intre în adăpost. Fata înțelese şi luînd cuțitul lung, intră şi se culcă pe ierburile moi, în timp ce Tarzan din neamul maimuțelor se întinse pe pămînt, de-a curmezişul intrării.

Şi aşa-i află soarele cînd răsări în zori. În prima clipă cînd se



deşteptă, Jane nu-şi aminti de straniile întîmplări ale zilei precedente şi se minună de ciudatul loc unde se găsea — micul umbrar de frunze, ierburile moi ale culcuşului, priveliştea neobişnuită ce se ivea prin deschizătura adăpostului.

Treptat, împrejurările datorită cărora ajunseseră aici îi reveniră în minte una cîte una. Şi atunci în inima ei se stîrni o aprigă uimire — un val de mulţumire şi de recunoştinţă pentru faptul că, deşi se aflase într-o primejdie atît de cumplită, era teafără şi neatinsă. Se apropie de intrarea adăpostului pentru a-l căuta pe Tarzan. Dispăruse, dar de astă dată nu se simţi cuprinsă de temeri pentru că ştia că se va întoarce.

Văzu în iarba din faţa deschiderii umbrarului amprenta trupului său, acolo unde zăcuse toată noaptea pentru a o apăra. Ştia că numai datorită faptului că el se aflase acolo putuse să doarmă într-o tihnită siguranţă. Cu el în preajmă, cum ar fi putut să se mai teamă? Se întrebă dacă o mai fi existînd pe lume vreun bărbat alături de care o fată să se poată simţi atît de sigură în inima junglei africane. Nici leii şi nici panterele n-o mai speriau acum.

Ridică privirile şi văzu silueta lui zveltă picînd uşor dintr-un copac vecin. Cînd ochii li se întîlniră,faţa lui Tarzan fu luminată de zîmbetul acela deschis şi strălucitor, care, în urmă cu o zi, îi cîştigase Janei încrederea. Şi cînd se apropie de ea, inima Janei porni să bată mai iute şi ochii i se luminară, aşa cum nu se mai întîmplase niciodată la apropierea vreunui bărbat.

Fusese din nou după fructe, pe care le depuse la intrarea umbrarului. Şi iarăşi se aşezară împreună să mănînce.

Jane începu să se întrebe ce planuri o fi avînd cu ea. Voia s-o ducă înapoi pe plajă sau avea de gînd s-o ţină aici? Brusc avu revelaţia că răspunsul la această întrebare n-o preocupa în prea mare măsură. Era cu putinţă, oare, să-i fie indiferent? Începu totodată să-şi dea seama că se simţea pe deplin mulţumită să şadă aici, alături de acest uriaş surîzător, ospătîndu-se cu fructe delicioase în edenul pădurii, departe, în adîncurile unei jungle africane — da, era mulţumită şi nespus de fericită. Nu putea înţelege. Raţiunea îi spunea că ar trebui să fie măcinată de o îngrijorare nebună, apăsată de temeri groaznice, doborîtă de presimţiri funeste şi în schimb, inima îi cînta, iar ea zîmbea zîmbetului de pe faţa omului de alături.

După ce isprăviră micul dejun, Tarzan se duse în umbrarul ei şi-şi luă înapoi cuţitul. Fata uitase cu totul de el. Îşi dădu din nou seama că uitase cu totul de cuţit pentru că uitase de teama care-o făcuse să-l accepte. Făcîndu-i semn să-l urmeze, Tarzan se îndreptă spre copacii de la marginea arenei şi ridicînd-o cu un singur braţ viguros, se avîntă pe ramurile de deasupra capului.

Fata ştiu că o duce înapoi la ai ei şi nu putu să-şi explice sentimentul



brusc de singurătate şi de tristețe care o năpădi.

Ore întregi se balansară încet, din copac în copac.

Tarzan din neamul maimuțelor nu se grăbea. Încerca să guste pe îndelete şi să prelungească plăcerea acestei călătorii în timpul căreia simțea brațele dragi înconjurîndu-i gîtul, aşa încît ocoli mult spre sud drumul direct care ducea la plajă.

De cîteva ori se opriră, pentru scurte răgazuri de odihnă, de care Tarzan de fapt nu avea nevoie, iar la prînz poposiră timp de un ceas pe malul unui pîrîiaş, unde-şi potoliră setea şi foamea. Aşa încît se apropia de asfințit cînd ajunseseră la luminiş iar Tarzan, lăsîndu-se pe pămînt lîngă un arbore mare despărți ierburile înalte ale junglei şi-i arătă cabana.

Jane îl luă de mînă, vrînd să-l conducă în tabără ca să-i poată spune tatălui ei că omul acesta o salvase de la moarte sau de la o soartă mai rea decît moartea şi că veghease asupră-i cu o grijă de mamă. Dar din nou puse stăpînire pe Tarzan din neamul maimuțelor sfiala sălbăticiunii în fața aşezărilor omeneşti. Se trase îndărăt, scuturînd din cap. Fata se apropie de el, privindu-l cu ochi rugători. Într-un fel, nu putea îndura gîndul de a-l şti că se întoarce singur în teribila junglă. Dar el continuă să clatine din cap şi în cele din urmă o trase la piept foarte uşor şi se aplecă s-o sărute, dar mai întîi o privi în ochi, aşteptînd să vadă dacă era mulțumită sau îl respingea. O secundă, fata şovăi, dar pe urmă îşi dădu seama care era adevărul şi încolăcindu-i gîtul cu brațele, îi trase fața spre ea şi-l sărută fără nici o ruşine.

— Te iubesc, te iubesc, îi murmură.

De la mare depărtare răzbi trosnetul înăbuşit al mai multor arme. Tarzan şi Jane îşi înălțară capetele.

Dinspre cabană veneau domnul Philander şi Esmeralda. De acolo unde se aflau, Tarzan şi Jane nu puteau vedea vasele ancorate în golf. Tarzan arătă cu degetul în direcția de unde se auziseră împuşcăturile, apoi îşi atinse pieptul, după care arătă din nou într-acolo. Jane înțelese. Pleca, dar ceva îi spunea fetei că o făcea deoarece gîndea că ai ei sînt în pericol.

O sărută din nou.

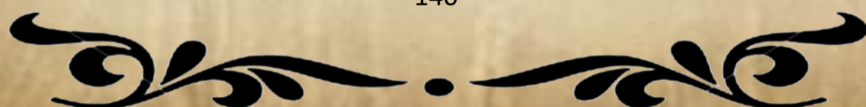
— Întoarce-te la mine, îi murmură Jane. Am să te-aştept... de-a pururi.

Tarzan plecă, iar Jane se întoarse, ca să străbată luminişul spre cabană.

Domnul Philander o zări primul. Se înserase şi domnul Philander era foarte miop.

— Repede, Esmeralda! strigă el. Repede înăuntru, la adăpost... se apropie o leoaică! Dumnezeule mare!...

Esmeralda nu se osteni să verifice viziunea domului Philander. Tonul lui alarmat îi era suficient. O zbughi în cabană si pînă să apuce el să-i rostească întreg numele, trînti şi zăvorî uşa. „Dumnezeule mare! exclamase



domnul Philander, descoperind că Esmeralda, în exuberanța grabei, îl zăvorîse de aceeaşi parte a uşii de care se apropia leoaica.

Izbi cu furie în lemnul solid.

— Esmeralda! Esmeralda! țipă. Dă-mi drumul înăuntru! Leul e pe cale să mă mănînce!

Esmeralda gîndi însă că bătăile în uşă provin de la leoaica ce încerca s-o urmărească, aşa încît, după bunul ei obicei, leşină.

Domnul Philander aruncă o privire înspăimîntată în spate. Grozăvie! Iat-o, era chiar lîngă el. Încercă să se cațere pe zidul lateral al cabanei şi reuşi să se agate, instabil, de acoperişul de stuf. O clipă rămase astfel, suspendat, cramponîndu-se cu picioarele, ca o pisică, de o frînghie de rufe, dar, la un moment dat, mănunchiul de stuf cedă şi domnul Philander fu proiectat pe spate.

În clipa cînd se prăbuşi, îi trăsni prin minte o remarcabilă prevedere a ştiințelor naturii: dacă te prefaci mort, se presupune că leii şi leoaicele te ignoră, c*el* puțin aşa pretindea memoria cam defectuoasă a domnului Philander. Drept care, domnul Philander rămase în poziția în care căzuse, încremenit într-un simulacru de moarte. Cum se prăbuşise pe spate, cu brațele şi picioarele întinse țeapăn, atitudinea de mort era de-a dreptul impresionantă.

Jane îi observase caraghioasa performanță, cu o mirare înduioşată. Cînd se apropie, rîse: un mic hohot de rîs sugrumat; dar fu de ajuns. Domnul Philander se răsuci pe o coastă şi se holbă la ea. În cele din urmă o recunoscu.

— Jane! strigă el. Jane Porter! Dumnezeule mare! Se opinti ca să se ridice în picioare şi alergă la fată. Nu-i venea să creadă că este ea, că este vie. Dumnezeule mare! De unde vii? Unde, ai fost pentru Dumnezeu? Cum...

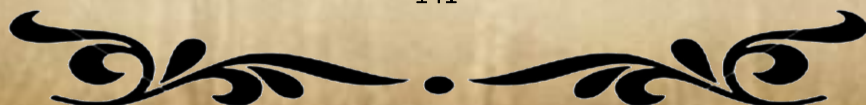
— Fie-ți milă de mine, domnule Philander, îl întrerupse fata. Nu pot ține minte atîtea întrebări dintr-o dată.

— Bine, bine... făcu domnul Philander. Dumnezeule! Cînd te văd teafără şi sănătoasă, sînt atît de uimit şi de încîntat, încît, zău, nu mai ştiu ee vorbesc. Dar vino, povesteşte-mi tot ce ți s-a întîmplat.

21.SATUL TORTURII

Jn timp ce mica expediție de marinari trudea prin desişul junglei căutînd urmele Janei Porter, zădărnicia încercării lor apărea din ce în ce mai evidentă şi numai durerea bătrînului şi ochii deznădăjduiți ai tînărului englez îl împiedicară pe generosul D'Arnot să se întoarcă.

Îşi spunea că ar exista doar posibilitatea de a găsi cadavrul fetei sau



rămăşițele cadavrului, pentru că era convins că Jane fusese devorată de o fiară de pradă. Oamenii fuseseră rînduiți în linie de bătaie, începînd din punctul unde o găsiseră pe Esmeralda şi în această formație desfăşurată, îşi croiau drum, năduşind şi gîfîind prin încîlceala lianelor şi plantelor agățătoare. Înaintarea era foarte anevoioasă. Amiaza îi află doar cu cîteva mile mai spre interior. Făcură un scurt popas şi după ce mai străbătură o mică distanță, unul dintre oameni descoperi o potecă bine demarcată.

Era vechiul drum bătătorit de elefanți şi D'Arnot, consultîndu-se cu profesorul Porter şi cu Clayton, hotărî să-l urmeze. Poteca şerpuia prin junglă, în direcția nordică şi coloana porni în şir indian de-a lungul ei.

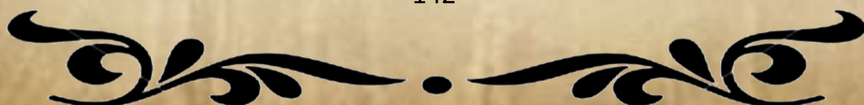
Locotenentul D'Arnot se afla în frunte şi înainta cu pas destul de rapid, întrucît cărarea era, relativ deschisă. Imediat în spate urma profesorul Porter, dar cum batrînul nu putea ține pasul cu tînărul, locotenentul D'Arnot se găsea la o depărtare de vreo sută de iarzi cînd, deodată, se pomeni înconjurat de şase războinici negri. Cînd negrii îl împresurară, D'Arnot îşi avertiză coloana printr-un strigăt, dar mai înainte de a-şi fi putut scoate revolverul, fu legat de mîini şi tîrît în junglă.

Strigătul său îi alarmase pe marinari şi vreo doisprezece săriră, trecînd pe lîngă profesorul Porter şi depăşindu-l pentru a veni în ajutorul ofițerului lor. Nu ştiau ce anume pricinuise strigătul de alarmă, dar îşi închipuiau că se ivise o primejdie. Trecură în fugă de locul unde fusese capturat D'Arnot, cînd o suliță lansată din junglă străpunse pe unul dintre oameni; îi urmă imediat o ploaie de săgeți. Ridicîndu-şi puştile la ochi, marinarii traseră în tufişuri în direcția de unde fuseseră lansate proiectilele.

Între timp se apropiase şi restul grupului şi una după alta, salve de împuşcături fură îndreptate spre duşmanul nevăzut. Acestea erau trosnetele pe care le auziseră Tarzan şi Jane Porter.

Locotenentul Charpentier, care conducea ariergarda coloanei, sosi în fugă la locul cu pricina şi aflînd amănuntele ambuscadei, porunci oamenilor săi să-l urmeze şi se înfundă în hățiş. O secundă mai tîrziu, erau prinşi într-o luptă deschisă cu vreo cincizeci de războinici negri din satul Mbonga. Săgețile şi gloanțele zburau din belşug şi cu mare viteză. Ciudatele pumnale africane şi paturile puştilor franțuzeşti se întîlniră un moment în dueluri sălbatice şi sîngeroase, dar în scurt timp sălbaticii o zbughiră înapoi în junglă, lăsîndu-i pe francezi să-şi numere pierderile.

Din cei douăzeci de oameni, patru muriseră, vreo doisprezece erau răniți, iar locotenentul D'Arnot dispărut. Întunericul se apropia cu paşi repezi şi situația lor deveni de două ori mai rea cînd nu mai putură regăsi nici poteca de elefanți pe care o urmaseră la venire. Un singur lucru se putea face şi anume să amenajeze o tabără chiar pe locul unde se aflau şi să înnopteze acolo. Locotenentul Charpentier dădu dispoziții să se ridice în jurul taberei o îngrăditură circulară din trunchiuri de arbuşti şi vegetație măruntă. Treaba asta fu isprăvită mult timp după lăsarea întunericului, iar



în centrul luminişului, oamenii aprinseră un foc uriaş, menit să le dea lumina necesară pentru terminarea lucrului.

Cînd se asigură, atît cît era cu putință, împotriva atacurilor animalelor şi ale oamenilor sălbatici, locotenentul Charpentier aşeză santinele în jurul taberei iar restul oamenilor, istoviți şi flămînzi, se întinseră pe jos să doarmă.

Gemetele răniților, amestecate cu mugetele şi mîrîielile lighioanelor atrase de zgomot şi de lumina focului, alungară somnul de pe pleoapele ostenite, cu excepția unor scurte şi agitate intermitențe. O ceată de oameni amărîți şi înfometați petrecu acolo o lungă noapte, rugîndu-se pentru ivirea zorilor.

Negrii care-l capturaseră pe D'Arnot nu mai aşteptară să ia parte la lupta ce urmase, ci se grăbiseră să-şi tîrască prizonierul prin junglă, apoi o luaseră mai departe pe aceeaşi potecă unde se desfăşura lupta în care se angajaseră tovarăşii lor. Grăbiră pasul, iar zgomotele bătăliei deveniră din ce în ce mai stinse, pe măsură ce se îndepărtau de combatanți, pînă cînd în fața ochilor lui D'Arnot se deschise priveliştea unei poieni largi la capătul căreia se îngrămădea un sat de colibe acoperite cu stuf şi îngrădite de palisade.

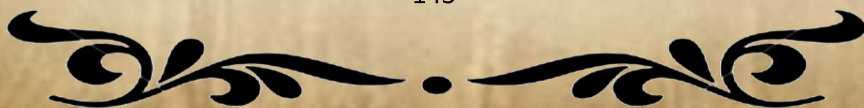
Se înserase de-a binelea, clar străjile de la poartă zăriră pe cei trei care se apropiau şi desluşiră că unul dintre ei era un prizonier. Un strigăt se înălță în cuprinsul palisadeîor. Un puhoi de femei şi copii alergă în întîmpinarea grupului.

Şi atunci începu pentru ofițerul francez cea mai îngrozitoare experiență de care poate avea parte un om pe acest pămînt — primirea care i se făcu unui prizonier alb într-un sat de canibali africani.

Bestialitatea cruzimii lor era sporită de amintirea usturătoare a barbariilor şi mai crude săvîrşite asupra lor şi a familiilor lor de către ofițerii acelui neîntrecut ipocrit, Leopold al II-lea al Belgiei, atrocități din pricina cărora fugiseră din statul liber Congo — o jalnică rămăşiță a ceea ce fusese odinioară un trib puternic.

Tăbărîră cu înverşunare asupra lui D'Arnot, lovindu-l cu ciomege şi cu bolovani şi trăgînd de el cu mîini apucătoare ca ghearele răpitoarelor. Îi smulseră şi ultimul petic de îmbrăcăminte, iar loviturile cădeau nemilos pe trupul despuiat şi tremurător. Dar francezul nu lăsă să-i scape un strigăt de durere. Rostea în gînd o rugăciune ca să-i fie hărăzită cît mai repede izbăvirea de tortură.

Moartea pentru care se ruga nu avea să-i vină însă atît de curînd. După puțin timp, războinicii alungară femeile din preajma prizonierului: trebuia cruțat în vederea unor plăceri mai mari şi odată potolit primul val de ură, se mulțumiră să-l împroaşte cu cuvinte de ocară, cu insulte şi să-l scuipe. Aici D'Arnot fu legat zdravăn de parul înalt de pe care niciodată nu fusese dezlegat un om viu.



Cîteva femei se risipiră spre colibe ca să aducă ceaune şi apă, în timp ce altele aprinseră un şirag de focuri pe care urmau să fiarbă anumite porţiuni din delicatesă, restul de carne urmînd a fi pusă la uscat, în felii, pentru a fi consumată mai tîrziu; făceau toate aceste preparative întrucît nădăjduiau ca războinicii să se înapoieze cu numeroşi alţi prizonieri.

Festivitatea fusese întîrziată căci aşteptau întoarcerea războinicilor care se încăieraseră cu albii, aşa încît se înnoptase de-a binelea pînă se strînseră cu toţii în sat, iar dansul morţii porni să-l încercuiască pe ofiţerul osîndit.

Pe jumătate leşinat de durere şi epuizare, D'Arnot privea pe sub pleoapele pe jumătate coborîte ceea ce-i părea a fi fantasmagoriile unui delir sau un coşmar înfiorător din care avea să se trezească în curînd.

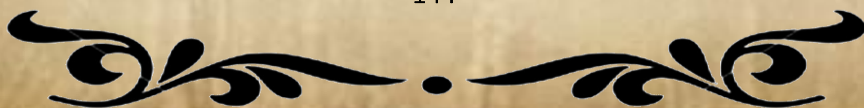
Feţele bestiale erau mînjite cu vopsea, gurile monstruoase cu buze răsfrînte şi fleşcăite, dinţii galbeni, piliţi şi terminaţi în vîrfuri ascuţite, ochii se roteau diabolic, trupurile sclipeau despuiate şi strălucitoare, suliţele se mişcau crud. Nu, fără îndoială, asemenea fiinţe nu puteau exista pe pămînt — se vede că, într-adevăr, visa.



Vîrtejul de trupuri sălbatice îl încercui mai aproape. O suliţă zbîrnîi şi-i atinse braţul. Durerea ascuţită şi senzaţia sîngelui cald care se prelingea il încredinţară de îngrozitoarea realitate a situaţiei sale deznădăjduite. O altă lance, apoi alta îl înţepară. Închisese ochii şi-şi încleştă maxilarele — nu, n-o să strige! Era un ostaş al Franţei, o să ofere acestor bestii o lecţie de cum ştie să moară un ofiţer şi un gentleman.

Tarzan din neamul maimuţelor nu avea nevoie de un interpret care să-i tălmăcească semnificaţia acelor împuşcături îndepărtate. Cu gustul sărutărilor Janei Porter încă proaspăt pe buze, se avîntă cu incredibilă rapiditate din copac în copac, drept spre satul lui Mbonga. Nu-l interesa locul exact al încăierării, gîndind că aceasta, oricum, se va sfîrşi curînd. Pe cei morţi tot nu-i mai putea ajuta, iar cei care fugiseră nu aveau nevoie de sprijinul lui. Către cei care nici nu fuseseră ucişi şi nici nu izbutiseră să fugă se grăbea el acum. Şi ştia că-i va găsi legaţi de parul cel mare din centrul cătunului lui Mbonga.

De multe ori văzuse Tarzan patrulele de vînătoare ale lui Mbonba întorcîndu-se dinspre nord cu prizonieri şi întotdeauna aceleaşi scene se desfăşuraseră în jurul sinistrului stîlp, în lumina scînteietoare a numeroaselor focuri. Mai ştia, de asemenea, că rareori pierdeau prea mult



timp pînă să-şi împlinească diabolicul scop al capturii. Tarzan se îndoia că va ajunge la timp pentru a realiza altceva decît o răzbunare.

Zori cît putu. Căzuse noaptea şi călătorea pe terasele de sus ale arborilor, unde luxurianta lună tropicală îmbăia în lumină cărarea ameţitoare a ramurilor unduioase din vîrful copacilor. La un moment dat, zări reflexul unei străluciri îndepărtate. Venea din dreapta cărării lui. Tarzan îşi spuse că era probabil lumina focului de tabără pe care-l aprinseseră cei doi oameni înainte de a fi atacaţi — nu avea idee de prezenţa marinarilor.

Era atît de sigur că înţelege tot ce se petrecea în junglă, încît nu se abătu din drum, ci trecu pe lîngă lumină la o distanţă de jumătate de milă. Era focul de tabără al francezilor. Cîteva minute mai tirziu, Tarzan sări în copacii care dominau satul lui Mbonga. Ah, nu venise prea tîrziu! Sau da?

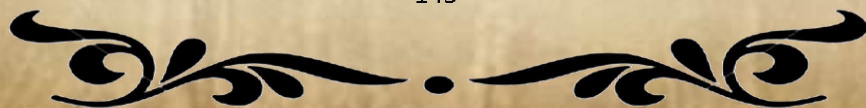


Nu putea spune. Omul legat de stîlp era inert, totuşi deocamdată războinicii nu făceau decît să-l înţepe.

Tarzan le cunoştea obiceiurile. Lovitura de moarte nu fusese încă dată. Putea ghici pînă la secundă la ce stadiu al dansului ajunseseră. O clipă mai tîrziu, cuţitul lui Mbonga avea să reteze una din urechile victimei — şi aceasta va fi începutul sfîrşitu-lui, căci, în scurt timp, prizonierul se va preface într-o masă convulsionată de carne măcelărită. Va mai pîlpîi un rest de viaţă în el, dar în acele clipe moartea va fi unicul semn de graţie după care va mai tînji.

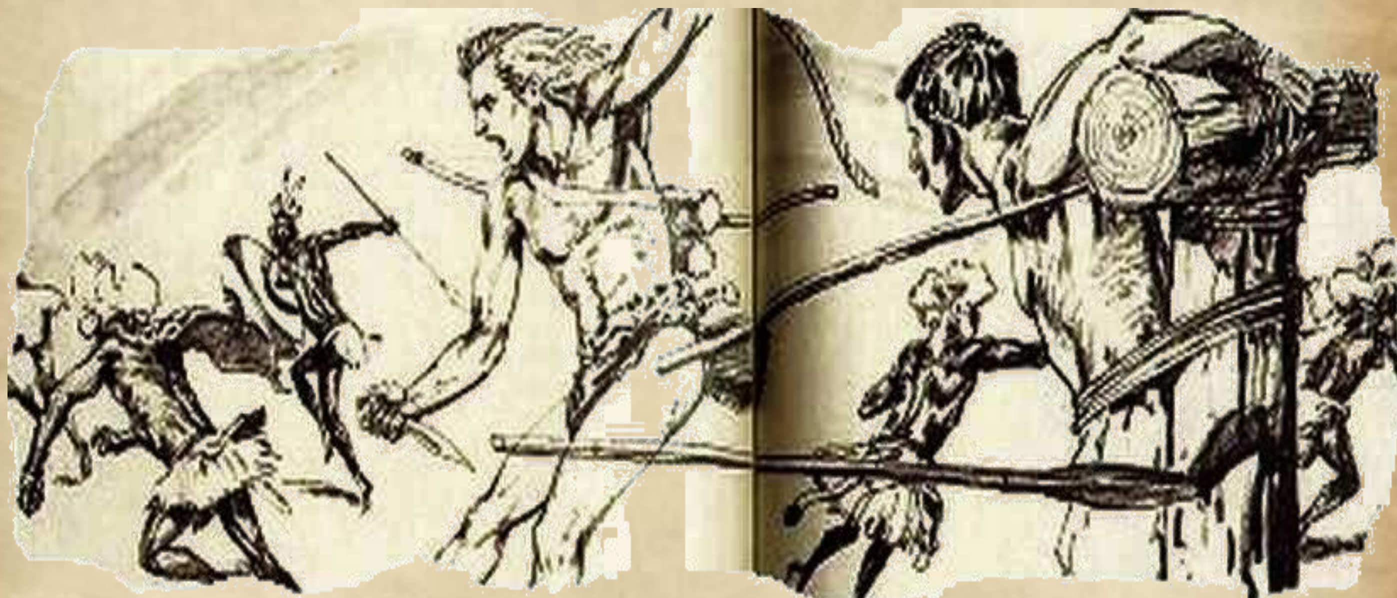
Parul se afla la o distanţă de treisprezece metri de copacul cel mai apropiat. Tarzan îşi răsuci o funie. Dar în clipa aceea, peste ţipetele drăceşti ale demonilor dănţuitori răsună brusc răcnetul de provocare al gorilei-mascul. Dansatorii încremeniră ca prefăcuţi în stane de piatră. Laţul se repezi vîjîind, sus peste capetele negrilor. În lumina scînteietoare a focurilor era aproape invizibil.

D'Arnot deschise ochii. Un negru uriaş, proţăpit drept în faţa lui, se lungi pe spate, ca doborît de o mînă nevăzută. Trupul lui, zbătîndu-se în



urlete şi zvîrcolindu-se dintr-o parte în alta, se îndepărta rapid spre umbra de sub copaci. Negrii, cu ochii cît cepele, se uitau ca vrăjiți. Odată ajuns sub copaci, trupul se ridică drept în văzduh şi apoi pieri în frunziş; negrii, îngroziți, zbierînd de spaimă, o tuliră într-o goană nebună spre poarta satului.

D'Arnot fu lăsat în părăsire. Era un bărbat curajos, dar cînd urletul acela lugubru spintecase aerul, simțise cum i se zbîrleşte părul în cap. În timp ce trupul cuprins de spasme al negrului plutea în văzduh, D’Arnot simți un fior de gheață străbătîndu-i şira spinării, de parcă moartea s-ar fi înălțat dintr-o groapă întunecoasă şi i-ar fi atins carnea cu un deget vîscos.



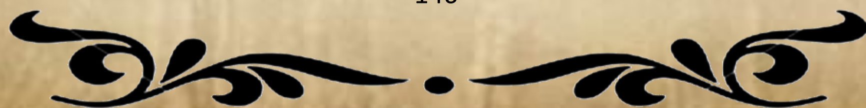
El se uită la punctul pe unde pătrunsese negrul în copac şi deodată auzi zgomotul unei mişcări venind dintr-acolo. Ramurile copacului se îndoiră ca apăsate de un trup omenesc: urmă un trosnet şi negrul se aşternu din nou la pămînt, rămînînd neînsuflețit în locul unde căzuse. Imediat după el urmă un trup alb, dar acesta căzu în poziție verticală.

D'Arnot văzu un tînăr gigant, cu picioarele zvelte, răsărind din umbră şi venind în lumina focului apoi îndreptîndu-se repede spre el.

Ce putea să mai însemne şi asta? Cine putea fi? Fără îndoială, o nouă făptură a torturii şi a distrugerii.

D'Arnot aşteptă. Ochii nu i se dezlipeau de pe fața omului care înainta spre el. Iar ochii celuilalt sinceri şi limpezi, nu avură o clipă de şovăire sub pironirea privirii lui D'Arnot. Ofițerul se simți mai liniştit, dar nu spera mare lucru, deşi simțea că fața aceea nu putea ascunde o inimă haină.

Fără o vorbă, Tarzan din neamul maimuțelor tăie legăturile care-l țintuiau pe francez. Slăbit de suferință şi din pricina pierderii de sînge, D'Arnot s-ar fi prăbuşit dacă două brațe puternice nu l-ar fi susținut. Se simți ridicat în aer. Avu senzația că zboară, apoi îşi pierdu cunoştința.



22.EXPEDIȚIA

Zorii care se iviră deasupra micii tabere organizate de francezi în inima junglei îşi revărsară lumina asupra unui grup trist şi descurajat.

Îndată ce fu destulă lumină ca să poată desluşi împrejurimile, locotenentul Charpentier îşi împărți oamenii în grupuri de cîte trei pe care le împrăştie în diverse direcții cu scopul de a redescoperi cărarea; zece minute mai tîrziu o găsiră şi grupul expediționar o porni în grabă înapoi spre plajă.

Era o treabă grea, deoarece purtau trupurile a şase morți — peste noapte decedaseră încă doi — iar cîțiva dintre răniți trebuiau să fie susținuți, chiar si aşa înaintînd foarte încet.

Charpentier hotărîse să se întoarcă pe plajă pentru a lua întăriri cu care să încerce apoi să-i urmărească pe băştinaşi pentru a-l salva pe D'Arnot.

Se făcuse tîrziu după-amiază cînd oamenii, vlăguiți, ajunseră în rariştea de lîngă plajă şi cu excepția a doi din grup, reîntoarcerea însemna atîta fericire pentru ei, încît uitară pe dată de toate suferințele şi amărăciunile prin care trecuseră.

Cînd micul grup ieşi din desişul junglei, prima persoană pe care profesorul Porter şi Cecil Clayton o zăriră fu Jane, în picioare, lîngă uşa cabanei.

Cu un mic strigăt de bucurie şi uşurare, fata alergă să-i întîmpine, aruncîndu-şi brațele în jurul gîtului tatălui ei şi izbucnind în lacrimi pentru prima dată de cînd fuseseră părăsiți pe acest tărîm hidos şi zbuciumat.

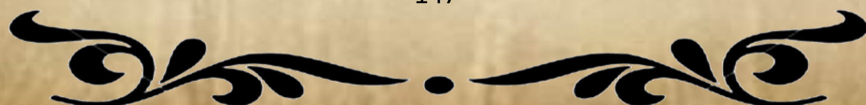
Profesorul Porter se lupta bărbăteşte să-şi învingă propriile emoții, dar efortul era prea mare pentru nervii şi pentru vitalitatea sa istovită şi în cele din urmă, îngropîndu-şi fața bătrînă în umărul fetei, plînse încetişor, ca un copil ostenit.

Jane îl conduse spre cabană, iar francezul se întoarse spre plajă, de unde le ieşiră în întîmpinare cîțiva tovarăşi.

Clayton, dorind să-i lase singur pe tată şi pe fiică, se alătură marinarilor şi rămase să discute cu ofițerii, pînă cînd aceştia se urcară într-o barcă, îndreptîndu-se spre crucişător, unde locotenentul Charpentier trebuia să raporteze nefericitul deznodămînt al aventurii lor. Apoi Clayton se întoarse agale spre cabană. Îşi simțea inima fremătînd de fericire. Femeia pe care o iubea era teafără. Se întrebă prin ce miracol fusese cruțată. Faptul c-o găsise în viață i se părea aproape de necrezut.

Cînd ajunse în preajma cabanei, o văzu pe Jane ieşind. Zărindu-l, fata se îndreptă spre el.

— Jane, striga tînărul, Dumnezeu a fost într-adevăr îndurător cu noi.



Povesteşte-mi cum ai scăpat, ce formă a luat pronia cerească spre a te salva... pentru binele nostru?

Niciodată pînă atunci nu i se mai adresase rostindu-i numele de botez. Cu patruzeci şi opt de ore în urmă, Jane ar fi fost cuprinsă de un dulce val de bucurie auzindu-şi numele pe buzele lui Clayton, acum însă se sperie.

— Domnule Clayton, răspunse calmă, întinzîndu-i mîna, în primul rînd, dă-mi voie să-ți mulțumesc pentru cavalereasca lealitate pe care ai avut-o față de tatăl meu. Mi-a povestit cît de nobil şi de generos, pînă la jertfa de sine, ai fost. Cum vom putea vreodată să te răsplătim?

Clayton observă că nu răspunsese familiarității lui, dar nu-şi făcu nici un gînd din această pricină. Fata trecuse prin atîtea! Îşi dădu seama pe dată că nu era momentul să-i impună dragostea lui.

— Sînt întru totul răsplătit, replică el, doar văzîndu-vă pe amîndoi sănătoşi şi din nou împreună, dumneata şi domnul profesor Porter. Cred că n-aş mai fi putut îndura multă vreme patosul suferinței sale mute. Domnişoară Porter, a fost cea mai tristă experiență din viața mea; şi apoi, s-a adăugat şi propria mea durere: cea mai mare din cîte am încercat vreodată. Dar suferința lui era atît de disperată, atît de copleşitoare... M-a învățat că nici o iubire, nici măcar a soțului față de soție, nu poate fi atît de adîncă, de imensă şi de plină de abnegație ca iubirea pentru fiica sa.

Fata îşi înclină capul. Ar fi vrut să pună o întrebare, dar i se părea aproape un sacrilegiu s-o facă în fața iubirii acestor doi bărbați pentru ea şi a cumplitei suferințe prin care trecuseră în timp ce ea şezuse, rîzînd fericită, alături de acea făptură cu chip de zeu al pădurii, mîncînd fructe mustoase şi privind cu ochii dragostei în ochii care-i răspundeau cu acelaşi sentiment.

Dar iubirea e un stăpîn ciudat, iar firea omenească e şi mai ciudată, astfel că, pînă la urmă, puse întrebarea:

— Unde-i acea făptură a pădurii care te-a salvat pe dumneata? De ce nu se reîntoarce?

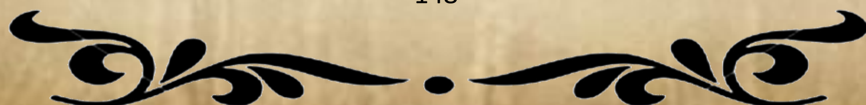
— Nu înțeleg, răspunse Clayton. Despre cine vorbeşti?

— Despre cel care ne-a salvat pe amîndoi, care m-a scăpat şi pe mine din ghearele gorilei.

Oh! făcu Glayton, surprins. El te-a salvat? Ştii, încă nu mi-ai povestit nimic despre aventura dumitale.

— Dar pe omul acela al pădurii, stărui Jane, nu l-ai mai văzut? Cînd s-a auzit zgomotul slab şi îndepărtat al împuşcăturilor din junglă, m-a părăsit. Tocmai ajunsesem la luminiş şi el a plecat în grabă la locul bătăliei. Ştiu că s-a dus să v-ajute.

Tonul fetei era aproape rugător — în comportarea ei se simțea tensiunea unei emoții ținute în friu. Clayton nu putea să nu observe acest lucru şi se miră, vag, de ce-o fi fost Jane atît de adînc emoționată, atît de



dornică să afle pe unde se găsea acea stranie făptură. Totuşi îl bîntuia presentimentul întunecat al unei inevitabile suferințe şi fără să-şi dea seama, în inima lui încolți prima sămînță de gelozie şi de bănuială în privința omului maimuță, căruia îi datora viața.

— Nu l-am văzut, răspunse calm. N-a venit la noi. Apoi, după o pauză de gîndire, adăugă: Poate că s-a înapoiat la tribul lui, adică la oamenii care ne-au atacat.

Clayton nu ştia de ce rostise aceste vorbe, căci nu le credea nici el. Fata îl privi o clipă cu ochii mari.

— Nu! exclamă ea cu vehemență, poate cu prea multă vehemență, gîndi Clayton. Nu-i cu putință.

Cei ce v-au atacat erau sălbatici. Clayton o privi nedumerit.

— Domnişoară Porter, omul acela e o făptură pe jumătate sălbatică, din junglă. Nu ştim nimic despre el. Nici nu vorbeşte, nici nu înțelege vreo limbă europeană, iar podoabele şi armele lui sînt acelea ale sălbaticilor de pe coasta de vest. Clayton vorbea repede. Pe o distanță de sute de mile, domnişoară Porter — adăugă el — nu există alte ființe omeneşti în afara sălbaticilor. Probabil că aparține tribului care ne-a atacat sau altuia la fel de primitiv; s-ar putea să fie chiar canibal.

Jane păli.

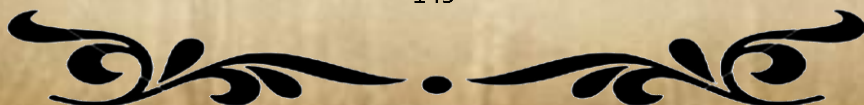
— Nu vreau să cred una ca asta, murmură ea ca pentru sine. Nu-i adevărat! Ai să vezi, i se adresă de astă dată lui Clayton, ai să vezi că se va întoarce şi va dovedi că nu ai dreptate. Nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu. Afirm că e un gentleman.

Clayton era un tînăr generos şi însuflețit de sentimente cavalereşti, dar ceva din felul arzător în care fata îl apăra pe omul pădurii ațîță în el o gelozie irațională, aşa încît, pentru moment uită tot ce-i datorau sălbaticului semizeu şi-i răspunse cu un rînjet disprețuitor pe buze:

— Poate că ai dreptate, domnişoară Porter, dar nu cred că vreunul dintre noi ar trebui să se sinchisească de o cunoştință care se hrăneşte cu hoit. După toate probabilitățile, e un paria care şi-a pierdut pe jumătate mințile şi care o să uite de noi mai repede, dacă nu mai sigur, decît o să uităm noi de el. Nu-i decît o fiară a junglei, domnişoară Porter.

Fata nu răspunse, dar simți cum i se strînge inima.

Ştia că Clayton era un om sincer şi pentru prima oară, începu să analizeze structura pe care se întemeia proaspăt descoperita ei iubire şi să supună obiectul acestei iubiri unui examen critic.





Se întoarse şi o porni agale spre cabană. Încercă să şi-l imagineze pe acel zeu al pădurii alături de ea în salonul unui transatlantic. Îl văzu apucînd mîncarea cu mîinile, rupînd carnea asemenea unei fiare de pradă, ştergîndu-şi apoi pe coapse degetele-i unsuroase. Se cutremură. Se văzu, în închipuire, prezentîndu-l prietenilor ei — un necioplit, analfabet, un bădăran; fata se crispă.

Intrase în cabană şi se aşezase pe marginea patului ei de ferigi şi ierburi; în timp ce-şi apăsa cu palma pieptul care-i sălta de emoție, simți conturul dur al medalionului. Îl scoase de la gît, ținîndu-l o clipă în căuşul palmei şi privindu-l cu ochi împăienjeniți de lacrimi, apoi îl înălță la buze şi strivindu-şi sărutul pe el, îşi îngropa fața în ferigile moi, suspinînd.

— Fiară? murmură Jane. Atunci, Doamne, fă-mă fiară; pentru că, fiară sau nu, sînt a lui.

În acea zi nu-l revăzu pe Clayton. Esmeralda îi aduse cina în încăperea ei, iar Jane trimise vorbă profesorului Porter că suferea de reacția şocului provocat de aventura din ajun.

A doua zi dimineața, Clayton plecă în zori, însoțind expediția organizată în scopul salvării locotenentului D'Arnot De astă dată erau două sute de oameni înarmați, la care se adăugau zece ofițeri, doi chirurgi şi provizii de hrană pe o săptămînă. Duceau cu ei aşternuturi şi hamacuri, acestea din urmă în vederea transportării bolnavilor şi răniților. Era o companie plină de dîrzenie şi de furie — o expediție de salvare, dar şi de pedepsire în acelaşi timp. Curînd după-amiază ajunseră în locul ambuscadei unde căzuse cealaltă expediție; înaintau mai repede pentru că urmau cărarea cunoscută şi nu-şi mai pierdeau vremea cu explorările. De acolo, poteca bătătorită de elefanți ducea drept la satul lui Mbonga. Erau abia ceasurile două cînd avangarda coloanei se opri la marginea rariştei.

Locotenentul Charpentier, care comanda expediția, deplasă imediat o parte a forțelor prin junglă, urmînd să se posteze la capătul opus al satului. Un alt detaşament fu plasat într-un anumit punct în fața porții cătunului, în timp ce restul armatei, împreună cu locotenentul, rămase în partea dinspre sud a luminişului. Dădu dispoziții ca detaşamentul care urma să ocupe poziția nordică şi care avea să ajungă ultimul la postul său, să înceapă asaltul, rafala lor de deschidere a luptei urmînd a fi semnalul unui atac conjugat, pornit simultan din toate punctele pentru a cuceri întreg satul chiar de la prima şarjă.



Timp de jumătate de oră, oamenii locotenentului Charpentier se pitiră prin vegetația luxuriantă a junglei, în aşteptarea semnalului. Li se părea că trecuseră ceasuri întregi. Vedeau o parte din băştinaşi la cîmp, în timp ce alții intrau şi ieşeau pe poarta satului. În cele din urmă răsună semnalul: răpăitul unei rafale de flinte, căreia îi răspunse un ropot de gloanțe venind din vestul şi sudul junglei. Băştinaşii de pe cîmp îşi azvîrliră uneltele şi o zbughiră nebuneşte spre palisade. Gloanțele franceze îi secerară, iar marinarii francezi săriră peste cadavrele lor, îndreptîndu-se spre poarta satului. Asaltul fusese atît de brusc şi de neaşteptat, încît albii ajunseră la porți înainte ca băştinaşii, înspăimîntați, să fi apucat a le baricada şi cîteva minute mai tîrziu, ulița satului roia de oameni înarmați luptîndu-se corp la corp, într-o învălmăşeală de nedescris.

Scurtă vreme, negrii îşi menținură poziția la intrarea pe uliță, dar pistoalele, puştile şi hangerele fracezilor îi zdrobiră pe lăncieri şi-i doborîră pe arcaşi înainte de a fi putut măcar să-şi potrivească săgețile în arc.

Curînd, bătălia se prefăcu într-o retragere nebunească şi apoi într-un masacru lugubru, căci marinarii francezi văzuseră bucăți din uniforma lui D'Arnot împodobind trupurile mai multor războinici negri care li se împotriviseră.

Crutară copiii şi pe acele femei pe care nu fură nevoiți să le ucidă pentru a se apăra, dar cînd, în cele din urmă, se opriră, împrăştiindu-se şiroind de sînge şi sudoare, o făcură pentru că în satul lui Mbonga nu mai exista nici un războinic viu care să le țină piept.

Scotociră cu grijă fiecare colibă şi fiecare ungher din sat, însă nu putură găsi nici o urmă a lui D'Arnot. Interogară prizonierii prin semne şi în cele din urmă, unul dintre marinari care îşi efectuase stagiul în Congo francez descoperi că-i poate face să înțeleagă dialectul corcit ce slujeşte de limbaj între albi şi triburile cele mai înapoiate de pe coastă; dar chiar şi aşa nu izbuti să afle nimic precis cu privire la soarta lui D'Arnot.

Ca răspuns la întrebările privitoare la tovarăşul lor, obținură doar o serie de gesturi înfricoşate şi exclamații de spaimă; pînă la urmă se încredințară singuri că toate acestea nu erau decît dovezi incriminatoare că diavolii negri îl măcelăriseră şi-l mîncaseră cu două nopți înainte pe D'Arnot.

Pierzînd orice urmă de speranță, începură preparative ca să înnopteze în sat.

Prizonierii fură înghesuiți în trei colibe, sub pază severă. Fură postate santinele la porțile baricadate şi în cele din urmă, liniştea somnului învălui satul, linişte ştirbită doar de femeile băştinaşe care-şi jeleau morții.

A doua zi dimineață se angajară în marşul de întoarcere. Inițial, avuseseră intenția să dea foc satului, dar renunțară la idee şi-i lăsară pe prizonieri bocind şi văicărindu-se, însă măcar cu un acoperiş deasupra capului şi o palisadă ca adăpost împotriva fiarelor junglei.



Încet, expediția făcu cale întoarsă pe drumul urmat în ajun. Hamacurile încărcate cu răniți le îngreunau înaintarea. În opt dintre hamacuri purtau pe cei grav răniți, în timp ce două se legănau încet, sub povara morții.

Clayton și locotenentul Charpentier alcătuiau ariergarda coloanei; englezul mergea tăcut, din respect pentru durerea celuilalt, căci D'Arnot şi Charpentier fuseseră prieteni nedespărțiți din copilărie. Clayton îşi dădea seama că suferința lui Charpentier era cu atît mai sfredelitoare, cu cît sacrificiul lui D'Arnot fusese inutil, Jane fiind salvată înainte ca D'Arnot să fi căzut în mîinile sălbaticilor, lucru la care se mai adăuga faptul că ofițerul francez îşi pierduse viața într-o acțiune ce nu intra în cadrul îndatoririlor sale, ci era menită să servească unor necunoscuți, străini de neam pe deasupra. Dar cînd îi vorbi despre acest lucru locotenentului Charpentier, francezul scutură din cap.

— Nu, Monsieur, replică el, D'Arnot ar fi ales oricînd să moară în asemenea chip. Ce mă doare pe mine e faptul că n-am putut muri salvîndu-l pe el sau, cel puțin, alături de el. Păcat că nu l-ați cunoscut mai bine, Monsieur. A fost într-adevăr un ostaş şi un gentleman, titlu conferit multora şi meritat de atît de puțini. Nu a murit zadarnic, căci moartea lui pentru binele unei tinere americane ne va face pe noi, camarazii săi, să înfruntăm cu mai multă bravură sfîrşitul, indiferent sub ce chip ar veni.

Clayton nu răspunse nimic, dar în inima lui se înfiripă o nouă stimă pentru francezi, stimă care rămase de atunci încolo neştirbită.

Se făcuse tîrziu cînd ajunseră la cabana de pe plajă. O împuşcătură solitară, înainte de a fi ieşit din junglă, le dădu de veste celor din tabără ca şi celor de pe vas că expediția sosise prea tîrziu: stabiliseră dinainte ca, atunci cînd se vor apropia la o milă sau două de tabără, să anunțe printr-un singur foc că ținta lor n-a fost atinsă, prin trei focuri izbînda şi prin două, faptul că nu l-au putut găsi nici pe D'Arnot, nici pe negrii care-l capturaseră.

Aşadar, un grup solemn îi întîmpină la întoarcere şi puține vorbe fură rostite în timp ce morții şi răniții erau aşezați cu grijă în bărci şi transportați în tăcere spre crucişător.

Clayton, epuizat de cele cinci zile de marş trudnic prin junglă şi de participarea la cele două bătălii cu negrii, se îndreaptă spre cabană ca să îmbuce ceva şi să guste tihna patului său de frunze, după două nopți petrecute în pădure.

Jane îl aştepta lîngă uşa cabanei.

— Şi bietul locotenent? întrebă ea. N-ați găsit nici o urmă?

— Am sosit prea tîrziu, domnişoară Porter, replică el cu amărăciune.

— Povesteşte-mi. Cum s-au întîmplat lucrurile? întrebă Jane.

— Nu pot, domnişoară Porter, e prea hidos.

— Vrei să spui că l-au torturat? şopti fata.



— Nu ştim ce i-au făcut înainte de a-l fi ucis răspunse Clayton, cu o faţă trasă de oboseală şi de tristeţea resimţită pentru bietul D'Arnot şi punînd accentul pe cuvîntul „înainte".

— Înainte de a-l fi ucis! Ce vrei să spui'? Doar nu sînt... nu sînt...?

Jane se gîndea la insinuările lui Clayton în legătură cu apartenenţa omului pădurii la acest trib şi nu găsea putere să articuleze oribilul cuvînt.

— Ba da, domnişoară Porter, sînt... canibali... ripostă el pe un ton amar, pentru că şi în mintea lui Clayton revenise brusc imaginea omului pădurii şi acea stranie, inexplicabilă gelozie care-l încercase în urmă cu două zile îl năpădi iarăşi; apoi, cu o subită brutalitate care nu i se potrivea lui Clayton mai mult decît i se potriveşte unei gorile respectul curtenitor, izbucni. Cînd zeul dumitale te-a părăsit atît de brusc, se grăbea, fără îndoială, să se ducă la ospăţ.

De îndată ce rosti cuvintele de mai sus, îi şi păru rău deşi n-avea habar cît de adînc o răniseră pe fată. Regretul său era provocat doar de neîntemeiata-i lipsă de loialitate faţă de cineva care salvase pe rînd viaţa fiecărui membru din grup, fără să fi făcut nimănui vreun rău.

Fata îşi sumeţi capul.

— Faţă de afirmaţia dumitale, domnule Clayton, nu poate exista decît un singur răspuns potrivit, şi regret că nu sint bărbat ca să ţi-l pot da, ripostă ea pe un ton de gheaţă. Îi întoarse spatele şi intră în cabană. Clayton era englez, aşa că, pînă să înţeleagă ce răspuns anume i-ar fi dat un bărbat, fata şi dispăruse din vedere.

“Zău aşa, îşi spuse el mîhnit m-a făcut mincinos. Şi-mi închipui că o şi merit adăugă îngîndurat. Clayton, băiete, ştiu ca eşti istovit şi cu nervii zdruncinaţi, dar ăsta nu-i un motiv să te prosteşti. Mai bine te-ai duce la culcare.”

Înainte de a se culca însă, o strigă încetişor pe Jane deasupra perdelei din pînză de catarg care-i despărţea, pentru că voia să-şi ceară scuze; dar cu acelaşi succes s-ar fi putut adresa şi Sfinxului. Atunci aşternu cîteva cuvinte pe un petic de hîrtie, pe care-l strecură pe sub despărţitură.

Jane văzu biletul, însă nu-l luă în seamă pentru că era foarte furioasă, jignită şi îndurerată, dar fiindcă era femeie, pînă la urmă îl ridică şi-l citi.

Draga mea domnişoară Porter,

N-am avut nici un drept să insinuez ceea ce am insinuat. Singura mea scuză este că mi-s nervii tociţi — ceea ce nu constituie de loc o scuză.

Te rog, încearcă să gîndeşti că n-am rostit acele cuvinte. Îmi pare foarte rău. Dintre toţi oamenii din lume, dumneata eşti ultima pe care aş fi vrut s-o jignesc. Spune-mi că m-ai iertat.

Wm. Cecil Clayton

„Aşa a gîndit, altfel nu i-ar fi trecut prin cap s-o spună, raţiona fata,



dar nu poate fi adevărat, oh, ştiu că nu-i adevărat!”

O frază din scrisorică o sperie: „Dintre toţi oamenii din lume, dumneata eşti ultima pe care aş fi vrut s-o jignesc".

Cu o săptămînă înainte, fraza aceasta ar fi umplut-o de bucurie, acum însă o mîhnea. Dorea să nu-l fi întîlnit niciodată pe Clayton. Îi părea rău că-i ieşise în cale zeul pădurii. Şi-apoi mai era şi biletul celalalt, pe care-l găsise în iarbă, în fața cabanei, în ziua cînd se întorsese din junglă, epistola de dragoste semnată: Tarzan din neamul maimuţelor. Cine mai putea fi şi acest nou curtezan? Dacă era un alt locuitor sălbatic al acestei cumplite păduri, ce n-ar fi fost oare în stare să comită pentru a o dobîndi?

— Esmeralda! Trezeşte-te! îi strigă. Mă enervează să te văd dormind în tihnă, cînd ştii prea bine că lumea-i plină de nenorociri!

— Gaberelle! ţipă Esmeralda, ridicîndu-se. Ce s-a mai întîmplat? Un hiponocer? Unde-i, domnişoară Jane?

— Tîmpenii, Esmaralda, nu-i nimic. Culcă-te din nou. E destul de rău cînd dormi, da-i mult mai rău cînd eşti trează..

— Da, inimioara mea, da' ce-i cu comoara mea? Ce-are în seara asta de-i cam desprizmată?

— Oh, Esmeralda, în seara asta sînt urîcioasă, răspunse fata. Nu lua aminte la ce spun, hai, fii bună!

— Da, inimioara mea! Acuma fetiţa se duce frumos să facă nani. Are nervii în batistă. Ce mai, cu toţi ripotamii şi cu oamenii ăia care mănîncă duhuri, de care mi-a povestit domnu' Philander. Dumnezeule, nu-i de mirare să capete omu' o persecuţie nervoasă.

Rîzînd, Jane străbătu cămăruţa şi sărutînd-o pe buna femeie, îi ură noapte bună.

23.FRĂŢIA UMANĂ

Cînd D'Arnot îşi reveni în simţiri, se pomeni zăcînd pe un culcuş de ferigi moi şi de ierburi, sub un umbrar din crengi, clădit în formă de, **A**: La picioarele lui, prin deschizătura umbrarului, se vedea o pajişte verde şi la mică depărtare mai încolo, zidul compact al junglei şi al pădurii.

D'Arnot şchiopăta, tot trupul îi era numai o durere, se simţea foarte slăbit şi pe măsură ce reintra în deplinătatea facultăţilor mintale, suferea supliciul cumplit al numeroaselor răni şi al junghiurilor ascuţite în fiecare muşchi şi în fiecare os, ca urmare a loviturilor groaznice pe care le primise.

Chiar şi o simplă întoarcere a capului însemna o adevărată tortură, aşa încît rămase multă vreme nemişcat, cu ochii închişi.

Încerca să reînchege amănuntele întîmplării pe care o trăise înainte de a-şi fi pierdut cunoştinţa, pntru a se lămuri unde se află acum; se



întreba dacă era printre prieteni sau printre duşmani. În din urmă reconstitui întreaga grozăvie a scenei petrecute la stîlp şi în sfîrşit îşi aduse aminte de ciudata făptură albă în brațele căreia căzuse în nesimțire.

D'Arnot se întreba ce soartă îl mai aşteptă acum. Nu vedea şi nu auzea vreun semn de viață în preajmă. Zumzetul continuu al junglei, foşnetul milioanelor de frunze, bîzîitul gîzelor, glasul păsărilor şi al maimuțelor păreau topite într-un susur mîngîietor, ca şi cum se afla undeva la mare depărtare de miriadele de vieți ale căror sunete răzbeau pînă la el doar într-un ecou stins. Într-un tîrziu lunecă într-o calmă toropeală, din care nu se deşteptă decît la amiază. Din nou încercă acea bizară senzație de totală înmărmurire, care se făcuse simțită şi la prima deşteptare, dar imediat îşi reaminti cele de curînd petrecute şi privind prin deschizătura umbrarului, văzu silueta unui om cinchit pe vine.

Omul stătea cu spatele larg, musculos spre el, dar, deşi era foarte bronzat, D'Arnot îşi dădu seama era spatele unui om alb şi-i mulțumi lui Dumnezeu. Francezul îl strigă cu o voce slabă. Omul se întoarse şi ridicîndu-se, veni spre umbrar. Avea o față foarte frumoasă, cea mai frumoasă față, gîndi Arnot, din cîte văzuse vreodată. Aplecîndu-se, se tîrî în adăpost lîngă ofițerul rănit şi-i puse o mînă răcoroasă pe frunte.

D'Arnot îi vorbi în franțuzeşte, dar omul se mărgini doar să clatine din cap, cu tristețe, i se păru ofițerului. Apoi D'Arnot încercă să-i vorbească în engleză, iar omul scutură din nou din cap. Italiana spaniola şi germana avură acelaşi rezultat descurajant. D'Arnot cunoştea cîteva boabe de norvegiană, rusă, greacă, ba chiar o brumă din limbajul unui trib negru din Congo de vest, omul însă nu răspunse la nici una dintre acestea.

După ce-i cercetă rănile, îl lăsă pe D'Arnot în adăpost şi dispăru. O jumătate de oră mai tîrziu se întoarse cu brațele încărcate de fructe şi cu ceva ce semăna cu o tigvă goală de dovleac, plină cu apă. D'Arnot bău şi mîncă puțin. Se mira că nu avea febră. Încercă din nou să înfiripe o conversație cu bizarul lui infirmier, dar încercarea rămase fără rezultat.

Deodată, omul ieşi în grabă din adăpost pentru a se reîntoarce cîteva minute mai tîrziu, cu cîteva bucăți de coajă de copac şi — minunea minunilor! — cu un creion. Ghemuindu-se lîngă D'Arnot, scrise timp de un minut pe suprafața netedă ce căptuşea interiorul scoarței, apoi îi întinse francezului cele scrise.

D'Arnot fu mirat să vadă un mesaj scris în engleză, cu litere de tipar:

EU SÎNT TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR. CINE ESTI TU? POTI CITI ACEASTA LIMBA?

D'Arnot luă creionul, apoi se opri. Omul acesta ciudat scria în engleză — evident, deci era un englez.

— Da, răspunse D'Arnot prin viu grai. Citesc englezeşte. Pot să şi vorbesc. Acum putem sta de vorbă, în primul rînd dă-mi voie să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine.



Omul însă clătină din cap şi arătă către creion şi scoarța de copac.

— Mon Dieu! strigă D'Arnot. Dacă eşti englez, cum se face că nu poți vorbi englezeşte?

Şi-apoi, într-o străfulgerare, înțelese — omul era mut, poate chiar surdo-mut.

Aşadar, D'Arnot scrise un mesaj în engleză pe scoarța de copac:

Sînt Paul D'Arnot, locotenent în marina franceză, îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut. Mi-ai salvat viața şi tot ce-i al meu îți aparține. Pot să te întreb cum se face că scrii englezeşte, dar nu vorbeşti?

Răspunsul lui Tarzan îl umplu pe D'Arnot de şi mai mare uimire.

EU VORBESC NUMAI LIMBA TRIBULUI MEU GORILELE MARI CARE AU FOST ALE LUI KERCHAK; ŞI ÎNȚELEG PUȚIN DIN LIMBA LUI TANTOR, ELEFANTUL şi A LUI NUMA, LEUL, SI A ALTOR LOCUITORI AI JUNGLEI. NICIODATĂ NU AM VORBIT CU UN OM, DECÎT CU JANE PORTER PRIN SEMNE. ASTA ESTE PRIMA DATA CÎND VORBESC PRIN SCRIS CU CINEVA DE FELUL MEU.

D'Arnot se simțea victima unei mistificări. I se părea incredibil să existe pe pămînt un om matur care să nu fi vorbit niciodată cu alt om şi ceea ce era mai absurd, care să ştie să citească şi să scrie.

Reciti mesajul lui Tarzan — „decît cu Jane Porter". Asta era fata americană care fusese răpită de o gorilă în junglă. D'Arnot avu o nouă străfulgerare — deci omul ăsta era „gorila". Luă creionul şi scrise:

Unde e Jane Porter?

Iar Tarzan îi răspunse dedesubt:

ÎNAPOI LA RUDELE EI ÎN CASA LUI TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR.

Deci n-a murit? Unde a fost? Ce i s-a întîmplat?

N-A MURIT. A FOST LUATA DE TERKOZ CA SA FIE SOȚIA LUI; DAR TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR A LUAT-O DE LA TERKOZ ŞI L-A OMORÎT ÎNAINTE DE A-I FACE VREUN RAU. NIMENI DIN JUNGLA NU-I POATE TINE PIEPT LUI TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR ŞI APOI SA MAI RÂMÎNA VIU, EU SÎNT TARZAN DIN NEAMUL MAIMUȚELOR — LUPTĂTOR PUTERNIC.

D'Arnot scrise:

Ma bucur că a scăpat cu bine. Mă oboseşte să scriu, aş vrea să mă odihnesc puțin.

Şi apoi Tarzan:

DA. ODIHNESTE-TE. CÎND TE FACI BINE, TE DUC ÎNAPOI LA OAMENII TAI.

Zile la rînd zăcu D'Arnot pe culcuşul lui din frunze moi de ferigă. A doua zi făcu temperatură iar D'Arnot îşi spuse că asta înseamnă infecție şi că o să moară. Îi veni o idee. Se şi miră că nu-i trecuse mai înainte prin cap. Îl chemă pe Tarzan şi-i indică prin semne că vrea să scrie, iar cînd Tarzan îi



aduse coaja de copac şi creionul, D'Arnot îi scrise:

Poţi să te duci pînă la oamenii mei şi să-i aduci aici? Le voi trimite un mesaj pe care ai să-l transmiţi din partea mea şi atunci or să te urmeze.

Tarzan clătină din cap şi apoi scrise:

M-AM GÎNDIT LA ASTA DIN PRIMA ZI; DAR N-AM ÎNDRĂZNIT. GORILELE MARI VIN ADESEA ÎN ACEST LOC, SI DACA TE GĂSESC AICI SINGUR ŞI RĂNIT, TE OMOARĂ.

D'Arnot se întoarse pe o parte şi închise ochii. Nu voia să moară, dar simţea că se stinge pentru că fierbinţeala îi creştea din ce în ce. În noaptea aceea îşi pierdu cunoştinţa.

Trei zile la rînd fu pradă delirului şi Tarzan îl veghe, udîndu-i fruntea cu mîinile şi spălîndu-i rănile, în cea de-a patra zi, febra cedă tot atît de brusc cum izbucnise, însă D'Arnot părea să fie propria lui umbră, atît era de slăbit. Tarzan era nevoit să-l ridice şi să-l susţină ca să poată bea apă din tigva de dovleac.

Febra nu provenise dintr-o infecţie, aşa cum crezuse D'Arnot, ci, pur şi simplu, era vorba de unul dintre obişnuitele atacuri pe care le suferă albii în junglele Africii şi care sau îi omoară, sau cedează brusc, aşa cum se întîmplase în cazul lui D'Arnot.

Două zile mai tîrziu, D'Arnot se plimba copăcel prin amfiteatru, susţinut de braţele puternice ale lui Tarzan, ca să nu cadă. Se aşezară la umbra unui arbore uriaş şi Tarzan găsi nişte coajă netedă de copac pe care să poată conversa.

D'Arnot scrise primul:

Cum ţi-aş putea plăti tot ce-ai făcut pentru mine?

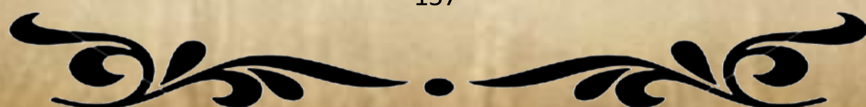
Şi Tarzan îi răspunse:

INVAŢA-MA SA VORBESC LIMBA OAMENILOR.

Ceea ce D'Arnot începu pe dată, arătîndu-i obiecte familiare şi repetînd denumirea lor în franceză, pentru că, îşi spusese el, îi va fi mai uşor să-l înveţe pe omul acesta franceza, din moment ce el însuşi o cunoştea mai bine decît oricare altă limbă.

Pentru Tarzan, desigur, aceasta nu avea nici o însemnătate, întrucît el tot n-ar fi putut distinge între o limbă şi alta, aşa încît, cînd arătă cuvîntul OM, pe care-l scrisese în englezeşte pe o bucată de coajă, află de la D'Arnot că se pronunţă homme şi în acelaşi fel, fu învăţat că, dacă scrii maimuţă pronunţi singe, iar dacă scrii copac, rosteşti arbre.

Era un elev foarte sîrguincios, astfel că două zile mai tîrziu ştia atîta franceză cît să lege propoziţiuni scurte de felul: “Acesta este un copac”, “aceasta este iarbă”, “mi-e foame” şi altele de acelaşi fel; însă D'Arnot constată că-i venea greu să-l înveţe construcţiile limbii franceze pe o bază englezească. Francezul îi scria mici exerciţii în engleză pe care Tarzan trebuia să le citească cu glas tare în franceză, dar cum o traducere literară numai a franceză nu semăna, bietul Tarzan era adeseori încurcat. D'Arnot



îşi dădu seama că făcuse o greşeală, dar era prea tîrziu ca să mai dea înapoi şi s-o ia de capăt, silindu-l pe Tarzan să se dezveţe de tot ce învăţase, mai ales că se apropiau cu paşi repezi de un punct de la care conversaţia începea să devină posibilă.

În cea de a treia zi de la încetarea febrei, Tarzan îi scrise un mesaj lui D'Arnot, întrebîndu-l dacă se simţea destul de puternic pentru a se lăsa transportat îndărăt la cabană. Tarzan era la fel de grăbit ca şi D'Arnot să ajungă acolo, pentru că tînjea s-o revadă pe Jane.

Tocmai din această pricină îi venise foarte greu să rămînă alături de fraacez în toate zilele astea şi faptul că o făcuse cu atîta abnegaţie vorbea mai strălucit despre nobleţea sa de caracter decît chiar faptul că-l salvase pe ofiţer din ghearele lui Mbonga.

D'Arnot, foarte doritor să întreprindă călătoria îi scrise:

Dar nu mă poţi purta pe-o asemenea distanţă prin pădurea asta încîlcită.

Tarzan rîse:

— *Mais oui*! — răspunse şi D'Arnot rîse la rîndul lui, auzind de pe buzele lui Tarzan expresia aceasta pe care el o folosea atît de des.

Aşa încît purceseră la drum, D'Arnot minunîndu-se, aşa cum se minunaseră şi Clayton şi Jane, de miraculoasa forţă şi agilitate a omului-maimuţa. La prînz sosiră la luminiş şi cînd Tarzan coborî de pe ramurile ultimului copac, inima îi sări din piept de nerăbdarea de a o revedea pe Jane.

În preajma cabanei nu se zărea ţipenie de om, iar D'Arnot observă, perplex, că nici crucişătorul şi nici vasul Arrow nu mai erau ancorate în golf. Pretutindeni se vădea o atmosferă de pustietate, care-i copleşi pe cei doi bărbaţi în drum spre cabană.

Nici unul dintre ei nu rosti o vorbă, totuşi amîndoi ştiură, înainte de a fi deschis uşa, ce-i aştepta dincolo de ea. Tarzan trase zăvorul şi împinse uşa grea pe balamalele-i de lemn. Întocmai cum se temuseră: cabana era pustie. Cei doi se uitară unul la altul. D'Arnot ştia că oamenii săi îl crezuseră mort, însă Tarzan nu se gîndea decît la femeia care-l sărutase cu dragoste şi care acum îl părăsise în timp ce el se străduise să ajute pe unul dintre ai ei.

Inima i se umplu de o mare amărăciune. Va pleca departe în junglă şi se va întoarce la tribul lui. Niciodată nu va mai voi să vadă pe vreunul din neamul oamenilor; nu putea îndura nici gîndul de a se mai reîntoarce la cabană. O va părăsi pe veci o dată cu marile speranţe pe care le nutrise de a-şi regăsi rasa şi de a ajunge şi el om printre oameni.

Şi francezul? D'Arnot? Ce va fi cu el? Se va descurca aşa cum se descurcase şi Tarzan. Nici pe el nu voia să-l mai revadă. Voia să fugă de tot ce-i putea aminti de Jane.

În timp ce Tarzan stătea în prag, făurind asemenea gînduri negre,



D'Arnot pătrunse în cabană. Constată că oamenii lăsaseră în urma lor o mulțime de comodități. Recunoscu numeroase obiecte de pe crucişător: o maşină de gătit de campanie, ustensile de bucătărie, o carabină şi numeroase rezerve de biscuiți, alimente conservate, pături, două scaune şi un pat de campanie, mai multe cărți şi reviste, cele mai multe americane.

"Probabil că intenționează să se întoarcă" — îşi spuse D'Arnot.

Se îndreptă spre masa pe care John Clayton o construise cu atîția ani înainte, de a fi fost folosită ca birou şi văzu pe ea două scrisori adresate lui Tarzan din neamul maimuțelor. Una dintre ele era scrisă cu caligrafie hotărîtă, masculină şi era nepecetluită. Cealaltă, cu scrisul feminin, era lipită.

— Tarzan din neamul maimuțelor, uite două scrisori pentru tine! strigă D'Arnot, întorcîndu-se spre uşă; dar prietenul lui nu era acolo.

D'Arnot ieşi în prag şi privi în jur. Tarzan se făcuse nevăzut. Îl strigă, însă nu primi nici un răspuns.

— Mon Dieu! exclamă D'Arnot, m-a părăsit! O simt. S-a reîntors în junglă şi m-a lăsat singur aici.

Apoi îşi aminti de expresia zugrăvită pe fața lui Tarzan cînd descoperise cabana goală — era expresia pe care vînătorul o vede în ochii căprioarei rănite, doborîtă dintr-o toană a lui. Omul fusese adînc lovit — D'Arnot îşi dădea acum seama — dar de ce? Nu putea înțelege.

Francezul privi în jur. Pustietatea şi grozăvia locului începuseră să-i apese nervii oricum slăbiți de agonia suferinței şi bolii prin care trecuse. Să fie lăsat singur aici, în vecinătatea cumplitei jungle, să nu mai audă niciodată un glas omenesc, să nu mai vadă o fată de om, cu permanenta groază de fiarele sălbatice şi de oamenii şi mai sălbatici, pradă singurătății şi deznădejdii! Era înfiorător!

Şi departe, spre răsărit, Tarzan din neamul maimuțelor zorea prin terasele de mijloc ale copacilor, înapoi la tribul său. Niciodată nu călătorise cu asemenea nesăbuită viteză. Avea senzația că fuge de el însuşi, că, gonind prin pădure ca o veveriță speriată, se eliberează de propriile-i gînduri. Dar oricît de repede alerga, le afla mereu în el.

Trecu peste trupul sinuos al lui Sabor, leoaica, ce se îndrepta în direcție opusă — „Spre cabană" îşi spuse Tarzan. Ce putea face D'Arnot împotriva lui Sabor, sau a lui Bolgani, gorila, dacă l-ar ataca, sau a lui Numa, leul, sau a crudului Sheeta?

Tarzan se opri din goana lui.

— Ce eşti tu, Tarzan? se întrebă singur cu glas tare. O maimuță sau un om? Dacă eşti maimuța, atunci fă ce-ar face maimuțele: lasă-ți semenul să moară în junglă, dacă ție ți-a venit chef să te duci în altă parte. Dacă eşti însă om, ai să te întorci să-ți ocroteşti semenul. N-ai să fugi de unul din seminția ta, pentru că un altul a fugit de tine.

D'Arnot închise uşa cabanei. Era foarte nervos. Chiar şi oamenii



curajoşi — şi D'Arnot era curajos, sînt uneori înspăimîntați de singurătate.

Încarcă una din puşti şi şi-o aşeză la îndemînă. Apoi se duse la masă şi luă scrisoarea deschisă adresată lui Tarzan. Poate scria acolo că oamenii lui părăsiseră doar vremelnic plaja. Simțea că a citi acea scrisoare nu însemna o încălcare a eticii, aşa încît o scoase din plic şi o parcurse:

Către Tarzan din neamul maimuțelor.

Vă mulțumim pentru că ne-ați lăsat în foloshiță cabana dumneavoastră şi regretăm că nu ne-ați îngăduit plăcerea de a vă vedea şi a vă mulțumi personal.

Nu v-am stricat nimic şi v-am lăsat o serie de obiecte care ar putea contribui la confortul şi siguranța dumneavoastră aici, în singuraticul dumneavoastră cămin.

Dacă-l cunoaşteți cumva pe ciudatul om alb care ne-a salvat de atîtea ori viețile şi ne-a adus merinde şi dacă puteți sta de vorbă cu el, vă rog să-i mulțumiți, de asemenea, pentru bunătatea sa.

Peste o oră plecăm pentru a nu ne mai întoarce niciodată, dar dorim să ştiți, dumneavoastră şi celălalt prieten al nostru din junglă, că vă vom fi de-a pururi recunoscători pentru tot ce-ați făcut pentru străinii părăsiți pe țărmul dumneavoastră şi că, dac-am fi avut prilejul, am fi dorit să facem infinit mai mult spre a vă putea mulțumi amîndurora.

Cu mult respect,

Wm. Cecil Clayton

Pentru a nu ne mai întoarce niciodată" murmură D' Arnot şi se trînti cu fața-n jos pe patul de campanie.

O oră mai tirziu, tresări şi rămase în ascultare. Cineva era la uşă, încercînd să intre. D'Arnot întinse mîna după puşca încărcată şi şi-o puse la umăr.

Se lăsase întunericul şi interiorul cabanei era învăluit în beznă, dar omul putu desluşi zăvorul mişcîndu-se din loc.

Simți cum i se face părul măciucă. Uşa se deschise încetişor, pînă cînd, prin crăpătura îngustă, putu să vadă o siluetă dincolo de ea.

D'Arnot îndreptă țeava puştii spre crăpătura uşii, apoi apăsă pe trăgaci.

24.COMOARA PIERDUTA

Cînd expediția se întoarse din zadarnica-i strădanie de a-l salva pe D'Arnot, căpitanul Dufranne îşi exprimă dorința de a ridica ancora cît mai repede cu putință şi toți, cu excepția Janei, se arătară de cord.

— Nu, spuse ea cu hotărîre, eu nu plec şi nici voi n-o să plecați, pentru că în jungla aceasta avem doi prieteni care or să apară într-o bună



zi, sperînd ne găsească aşteptîndu-i. Ofițerul dumneavoastră, domnule căpitan Dufranne, este unul dintre aceştia doi şi omul pădurii, care a salvat pe rînd viața fiecărui membru din grupul tatălui meu, este al doilea. M-a părăsit acum două zile la liziera junglei, grăbindu-se să alerge în ajutorul tatălui meu şi al domnului Clayton, după cum socotea el, si a rămas să-l salveze pe locotenentul D'Arnot; puteti fi sigur de aceasta. Dacă ar fi ajuns prea tîrziu pentru a-l mai ajuta pe locotenent, s-ar fi întors pînă acum şi faptul că încă nu a revenit constituie pentru mine o dovadă suficientă că a întîrziat pentru că locotenentul D'Arnot e rănit sau pentru că a trebuit să-i urmărească pe capturatori dincolo de satul atacat de oamenii dumeavoastră.

— Dar uniforma bietului D'Arnot şi toate lucrurile lui au fost găsite în sat, domnişoară Porter argumentă căpitanul, iar băştinaşii s-au arătat foarte agitați cînd au fost întrebați de soarta bietului alb.

— Da, domnule căpitan, dar nu au recunoscut că ar fi murit, cît despre îmbrăcămintea şi echipamentul aflat în posesia lor, vai de mine şi popoare mai civilizate decît aceşti sărmani negri îşi despoaie prizonierii de orice obiect de valoare, fie că intenționează să-i ucidă sau nu. Pînă şi ostaşii din Sudul meu îndrăgit i-au jefuit nu numai pe cei vii, dar şi pe morți. Recunosc, aveți puternice dovezi aparente, dar nici una nu-i întemeiată.

— Poate că şi acest om al pădurii a fost capturat sau ucis de sălbatici, sugeră căpitanul Dufranne.

Fata rîse.

— Nu-l cunoaşteți, replică ea, cu o uşoară furnicare de mîndrie la gîndul că vorbea depre ceva ce-i aparține.

— Admit că ar merita să-l aşteptăm pe supraomul ăsta al dumneavoastră, rîse căpitamd. Fără îndoială că mi-ar plăcea să-l cunosc.

— Atunci aşteptați-l, dragul meu căpitan, stărui fata, pentru că eu am de gînd să-l aştept.

Francezul ar fi fost nespus de surprins dacă ar fi putut interpreta adevăratul sens al cuvintelor fetei. Discutaseră în timp ce veneau de pe plajă, îndreptîndu-se spre cabană şi acum se apropiară de un mic grup, aşezat pe scăunaşe pliante la umbra unui copac stufos din vecinătatea casei.

Se aflau acolo profesorul Porter, domnul Philander şi Clayton, împreună cu locotenentul Charpentier şi alți doi camarazi de-ai lui, ofițeri, în timp ce Esmeralda dădea tîrcoale în spatele lor, emițînd din cînd în cînd păreri şi comentarii, cu libertatea bătrînei servitoare de familie căreia i se îngăduie multe.

Cînd li se apropie superiorul, ofițerii se ridicară în picioare şi salutară, iar Clayton îi cedă Janei scăunaşul sau.

Tocmai discutam despre soarta bietului Paul, spuse căpitanul Dufranne. Domnişoara Porter susține că nu avem dovezi absolute că ar fi



mort şi de fapt nici nu avem. Pe de altă parte, afirmă că absența prelungită a omnipotentului dumneavoastră prieten din junglă, denotă că D'Arnot are încă nevoie de serviciile sale, fiind sau rănit, sau prizonier într-un sat băştinaş mai îndepărtat.

— Ni s-a făcut sugestia, interveni locotenentul Charpentier, ca s-ar putea ca omul acela sălbatic să facă parte din tribul negrilor care ne-au atacat şi că s-o fi grăbit să-i ajute pe ei, oamenii lui. Jane aruncă o privire rapidă spre Clayton.

— O sugestie foarte rezonabilă, aprecie profesorul Porter.

— Nu sînt de părerea dumneavoastră, obiectă domnul Philander. Ar fi avut o infinitate de prilejuri să ne facă vreun rău sau să-şi conducă tribul împotriva noastră. şi dimpotrivă, în tot timpul lungii noastre rezidențe aici şi-a menținut constant rolul de oblăduitor şi furnizor de provizii.

— Asta-i drept, interveni Clayton, dar nu trebuie să trecem cu vederea faptul că, în afară de el, singurele ființe umane aflate pe o rază de sute de mile sînt nişte sălbatici canibali. Omul era înarmat întocmai ca şi canibalii, ceea ce ne indică existența unui anumit gen de relații între ei şi faptul că el nu-i decît unul singur împotriva poate a mii şi mii dintre ei, ne sugerează că aceste relații nu au putut fi decît amicale.

— E improbabil să nu existe legături între ei, remarcă şi căpitanul, posibil să fie un membru al tribului.

— Altminteri cum ar fi putut trăi atîta vreme printre sălbăticiunile junglei, fiare şi oameni, încît să devină aşa de iscusit la vînătoare şi în mînuirea armelor africane? adăugă un alt ofițer.

— Domnilor, îl judecați potrivit cu normele dumneavoastră, îi combătu Jane. Un om alb oarecare, aşa ca oricine dintre dumneavoastră, scuzați-mă n-am avut nici o intenție să vă jignesc, am vrut să spun că un alb cu o forță fizică şi mintală depăşind chiar nivelul obişnuit n-ar fi izbutit, vă asigur, să trăiască timp de un an, singur şi despuiat, în această junglă tropicală; dar făptura aceasta nu numai că întrece în forță şi în agilitate pe orice alb obişnuit, dar lasă în urmă, de departe, pe cei mai antrenați dintre atleții şi oamenii de mare forță ai noştri, depăşindu-i în măsura în care aceştia ar depăşi un nou-născut; iar curajul şi ferocitatea sa cînd se luptă sînt acelea ale unei fiare sălbatice.

— În orice caz şi-a cîştigat un apărător devotat domnişoară Porter, spuse căpitanul Dufranne, rîzind! Sînt încredințat că nu există nimeni printre noi care n-ar accepta pe dată să înfrunte de o sută de ori moartea, în formele ei cele mai aprige, pentru a se arăta vrednic de elogiile unei persoane chiar numai pe jumătate atît de leale... sau de fermecătoare.

— Nu v-ar mira că-l apăr, răspunse fata, dacă l-ați fi putut vedea aşa cum l-am văzut eu luptîndu-se pentru mine cu monstrul acela uriaş şi păros. Dacă l-ați fi văzut năpustindu-se asupra colosului cum se năpusteşte un bivol asupra unui urs, fără nici un semn de teamă sau de



şovăire, l-aţi fi socotit supraom. Dacă i-aţi fi văzut muşchii aceia puternici încordîndu-se sub pielea bronzată, dacă l-aţi fi văzut cum ţinea la distanţă colţii hidoşi ai fiarei şi dumneavoastră l-aţi fi socotit invincibil. Dacă aţi fi văzut tratamentul cavaleresc pe care 1-a acordat unei fete străine, dintr-o lume străină, aţi fi nutrit aceeaşi absolută încredere în el pe care o nutresc şi eu.

— Ai cîştigat partida, frumoasă apărătoare! exclamă căpitanul. Curtea consideră că pîrîtul e nevinovat, iar crucişătorul va mai aştepta cîteva zile, oferindu-i astfel prilejul de a se întoarce şi a mulţumi divinei Porţia[2] .

— Pentru numele lui Dumnezeu, inimioara mea, strigă Esmeralda, doar n-o să-mi spui mie că aveţi de gînd să mai rămîneţi cu toţii în ţara asta cu animale *carnivale*, din moment ce avem posibilitatea să *escapadăm* cu vaporul ăla? Să nu-mi spui una ca asta, inimioara mea!

— Vai, Esmeralda! Ar trebui să te ruşinezi! strigă Jane. Asta-i mijlocul prin care-ţi arăţi recunoştinţa faţă de omul care ţi-a salvat de două ori viaţa?

— Bine, domnişoară Jane, ce spui mata e *jest*; da' omu' acela din pădure nu ne-a salvat viaţa ca să rămînem aici. Ne-a salvat-o tocmai ca să putem pleca de-aici. Io cred că s-ar supăra foc dac-ar vedea c-am fost aşa de nătăfleţi şi-am rămas pe loc, după ce că ne-a dat ocazia s-o ştergem. Io ziceam că n-o să mai trebuie să dorm nici măcar o noapte în grădina asta *geologică* şi să mai ascult ţipetele alea singuratice care vin din *junblă*, după ce cade întunericul.

— Nu te condamn deloc, Esmeralda, o încuraja Clayton şi ai pus punctul pe i cînd le-ai numit “ţipete singuratice” Eu n-am reuşit niciodată să găsesc cuvîntul potrivit, dar ăsta-i chiar aşa, “ţipete singuratice”.

— Dumneata şi Esmeralda aţi face mai bine să vă duceţi să locuiţi pe crucişător, spuse Jane, cu un subtil dispreţ. Ce-aţi mai spune dac-ar trebui să trăiţi toată viaţa în junglă, aşa cum a trăit omul pădurii?

— Mi-e teamă c-aş fi un perfect ţopîrlan, în chip de om sălbatic, răspunse Clayton cu amărăciune. Zgomotele astea nocturne fac să mi se zbîrlească părul în cap. Presupun c-ar trebui să-mi fie ruşine, dar ăsta-i adevărul.

— N-aş putea spune, replică locotenentul Charpentier. Niciodată n-am stat să mă gîndesc la frică sau la lucruri de genul ăsta, niciodată n-am încercat să-mi dau seama dacă sînt un laş sau un viteaz; dar în noaptea aceea, cînd am rămas în junglă după capturarea lui D'Arnot şi cînd zgomotele pădurii se înălţau şi coborau în jurul nostru, am început să-mi spun că, într-adevăr, sînt un laş. Şi nu răgetele şi mugetele animalelor mari

[2] Personaj al tragediei Julius Caesar de Shakespeare.Scurta sa apariţie în actul doi contribuie esenţial la definirea caracterului soţului ei, Brutus. (n. t.)

mă impresionau cel mai mult, ci zgomotele tainice, cele pe care le auzi deodată în apropierea ta şi apoi pîndeşti în zadar să percepi repetîndu-se, sunetele acelea de care nu+ți dai seama ce sînt, ca de namilă ce se furişează hoțeste şi conştiința că nu ştii cît e de aproape, sau dacă nu cumva se tîrăşte şi mai aproape fără ca tu s-o mai auzi.

Zgomotele astea... şi apoi ochii. *Mon Dieu*! De-acum înainte o să-i simt mereu în întuneric, ah, ochii aceştia sînt cei mai îngrozitori!

O clipă, rămaseră cu toții tăcuți, apoi Jane vorbi:

— Şi el e acolo, rosti ea într-o şoaptă înăbuşită de groază. Ochii aceia se vor pironi în noaptea asta asupra lui şi asupra tovarăşului vostru, locotenentul D'Arnot. Îi puteți părăsi astfel, domnilor, fără a le acorda măcar ajutorul pasiv de a mai ramîne cîteva zile?

— Țțț, țțț, fetițo! făcu profesorul Porter. Căpitanul Dufranne e de acord să rămînă, cît despre mine, sînt şi eu perfect de acord, perfect de acord, aşa cum am fost întotdeauna ori de cîte ori ai avut tu vreun capriciu copilăresc.

— Domnule profesor, am putea folosi ziua de mîine pentru recuperarea cufărului, sugeră domnul Philander.

— Chiar aşa, chiar aşa, domnule Philander, aproape că uitasem de comoară! exclamă profesorul Porter. Poate că ne împrumută căpitanul Dufranne cîțiva oameni care să ne ajute şi pe unul dintre prizonieri ca să ne-arate locul unde-au îngropat-o.

—- Fără îndoială, dragă domnule profesor, sîntem cu toții la dispoziția dumneavoastră, răspunse căpitanul.

Şi astfel se hotărî pentru a doua zi ca locotenentul Charpentier să ia un grup de zece oameni şi pe unul dintre răzvrătiții de pe Arrow drept călăuză şi să dezgroape comoara; iar crucişătorul urma să aştepte încă o săptămînă în micul golf. La sfîrşitul acestui răstimp vor putea considera ca sigur că D'Arnot murise şi că omul pădurii nu se va mai întoarce. După aceea, cele două vase urmau să plece cu ei toți.

A doua zi, profesorul Porter nu-i însoți pe căutăturii comorii, dar cînd, la ora prînzului, îi văzu reîntorcîndu-se cu mîinile goale, se grăbi să le iasă în întîmpinare — obişnuita lui nepăsare absorbită, se spulberase în cele patru vînturi şi locul ei îl luase o agitație nervoasă.

Unde-i comoara? strigă către Clayton de la o depărtare de treizeci de metri.

Clayton clatină din cap.

— Dispărută, răspunse tînărul cînd fu mai aproape de profesor.

— Dispărută? Imposibil! Cine-ar fi putut s-o ia? strigă profesorul Porter.

— Dumnezeu ştie, domnule profesor. Am fi putut crede că individul care ne-a călăuzit ne-a indus în eroare asupra locului, dar surpriza şi consternarea sa cînd nu a descoperit nici un cufăr sub cadavrul lui Snipes,



pe care l-au asasinat, au fost prea autentice pentru a fi simulate. Şi-apoi lopeţile noastre ne-au dat de veste că ceva fusese îngropat dedesubtul cadavrului, pentru că am găsit o scobitură adîncă, umplută cu ţărînă afînată.

— Dar cine ar fi putut s-o ia? întrebă iar profesorul.

— Desigur că bănuiala poate să cadă pe oamenii de pe crucişător, replică locotenentul Charpentier, dacă sublocotenentul Janviers, aci de faţă, nu m-ar asigura categoric că nici un om nu a coborît pe uscat: din momentul cînd am ancorat, nimeni nu a călcat pe ţărm decît sub comanda unui ofiţer. Nu ştiu dacă i-aţi fi suspectat pe oamenii noştri, dar mă bucur că nu există nici o posibilitate ca bănuiala să cadă asupra lor, încheie locotenentul.

— Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap să-i suspectez pe oamenii cărora le datorăm atît de mult, ripostă profesorul Porter, îndatoritor. Ar fi ca şi cum l-aş suspecta pe dragul meu Clayton, aci de faţă, sau pe domnul Philander.

Francezii zîmbiră, atît ofiţerii cît şi marinarii. Era limpede că li se luase o piatră de pe inimă.

— Comoara a dispărut de cîtăva vreme, continuă Clayton. De fapt, cadavrul s-a dezmembrat cînd l-am scos din groapă, ceea ce denotă că, oricine ar fi sustras comoara, a făcut-o cînd cadavrul era încă proaspăt, căci în momentul cînd l-am dezgropat noi era intact.

— Trebuie să fi fost mai mulţi hoţi, se amestecă Jane, care se apropiase între timp de ei. V-aduceţi aminte că a fost nevoie de patru oameni ca să care cufărul?

— Pe Dumnezeul meu! strigă Clayton. Asta-i adevărat. Se vede treaba că 1-a dezgropat o bandă de negri. Probabil că unul dintre ei i-o fi văzut pe oameni îngropînd cufărul şi s-a întors imediat cu o ceată de prieteni şi l-au luat.

— Orice speculaţie e inutilă, grăi profesorul Porter cu mîhnire. Cufărul a dispărut. N-o să-l mai vedem niciodată şi nici comoara pe care o conţinea.

Numai Jane ştia ce însemna această pierdere pentru tatăl ei, dar nimeni nu ştia ce înseamnă pentru dînsa.

Şase zile mai tîrziu, căpitanul Dufranne anunţă că a doua zi în zori, urmau să ridice pînzele. Jane ar fi cerşit o nouă amînare dacă n-ar fi încolţit şi în inima ei convingerea că iubitul din pădure n-avea să mai revină niciodată. În ciuda propriilor ei sentimente, începuse să fie roasă de îndoieli şi temeri. Justeţea argumentelor aduse, de ofiţerii francezi, atît de dezinteresaţi, începuse s-o convingă împotriva voinţei ei. N-ar fi putut crede niciodată că e canibal, dar în cele din urmă i se păru posibil să fie membru, prin adopţiune, al vreunui trib de sălbatici. Nu putuse să admită gîndul că ar fi murit. Era imposibil să-ţi închipui că în acel trup desăvîrşit, vibrînd de



triumful vieții, scînteia vitală ar fi putut vreodată să se stingă — era ca şi cum ți-ai fi închipuit că nemurirea înseamnă țărînă.

În timp ce Jane îngăduia minții ei să adăpostească asemenea gînduri, altele, la fel de nepoftite, i se impuneau cu sila. Dacă aparținea unui trib de sălbatici, însemna că are o soție sălbatică — sau poate chiar o duzină de neveste — şi o puzderie de țînci sălbatici, corciți. Fata se cutremură şi cînd o anunțară că a doua zi în zori crucişătorul avea să ridice ancora, aproape că se bucură. Totuşi ea sugeră să fie lăsate în cabană arme, muniții, provizii şi obiecte utile, chipurile pentru acea personalitate intangibilă care iscălea „Tarzan din neamul maimuțelor", precum şi pentru D'Arnot, dacă ar mai fi trăit, dar în realitate, spera Jane, pentru zeul pădurii, chiar dacă s-ar dovedi un zeu cu picioare de lut. şi în ultimul minut, îi lăsă şi un mesaj, care să-i fie transmis prin mijlocirea lui Tarzan din neamul maimuțelor.

Jane fu cea din urma care parasi cabana, reîntorcîndu-se sub un pretext mărunt, după ce toți ceilalți porniseră spre vapor. Îngenunche lîngă patul în care petrecuse atîtea nopți şi înălță o rugăciune pentru omul ei primitiv, apoi, strivindu-şi buzele de medalion, murmură:

— Te iubesc şi pentru că te iubesc cred în tine. Dar chiar dacă n-aş crede, tot te-aş iubi. Dacă te-ai fi întors la mine şi dacă n-ar fi fost altă cale, aş fi venit cu tine în junglă... pe veci.



25.AVANPOSTUL UMANITĂȚII

O dată cu trosnetul carabinei, D'Arnot văzu uşa cabanei deschizîndu-se larg şi silueta unui om prăbuşindu-se în toată lungimea pe podea. Cuprins de panică, francezul ridică din nou arma la ochi, ca să mai tragă o dată în ființa doborîtă, dar deodată, în semiîntunericul uşii deschise, desluşi că omul era alb şi o clipă mai tîrziu, îşi dădu seama că-şi împuşcase prietenul şi proteguitorul, pe Tarzan din neamul maimuțelor.

Cu un strigăt de groază, D'Arnot sări lîngă omul-maimuță şi îngenunchind, îi înălță capul, strigîndu-i numele cu glas tare. Nu veni nici un răspuns şi atunci D'Arnot îşi lipi urechea de inima lui. Spre imensa-i bucurie, auzi bătăile regulate. Cu mare grijă îl ridică pe Tarzan pe pat şi apoi, după ce închise şi zăvorî uşa, aprinse o lampă şi examina rana. Glonțul îi produsese o rană vizibilă în țeastă. O rană urîtă, dar de suprafață, fără nici un semn de fractură a craniului. D'Arnot scoase un suspin de uşurare şi începu să spele sîngele ce şiroia pe fața lui Tarzan.

Curînd, apa rece îl deşteptă şi omul-maimuță deschise ochii, privind mirat şi întrebător către D'Arnot. Acesta din urmă îi bandajase rana cu fîşii



de pînză ; cînd văzu că Tarzan îşi venise în simţiri, se ridică şi ducîndu-se la masă, îi scrise un mesaj pe care il puse în mînă şi-n care-i explica teribila greşeală pe care o săvîrşise, adăugînd cît era de fericit că nu-l rănise mai grav.

După ce citi mesajul, Tarzan se aşeză pe marginea patului şi rîse.

— Nu-i nimic, rosti el în franceză şi apoi, cum vocabularul nu-l mai servea, continuă în scris:

DACA-AI FI VĂZUT CE MI-AU FĂCUT BOLGANI ŞI KERCHAK, ŞI TERKOZ ÎNAINTE DE I-AM OMORÎT, AI RÎDE DE ACEASTĂ MICĂ ZGÎRIETURĂ.

D'Arnot îi dădu lui Tarzan cele două mesaje care-i fuseseră lăsate.

Tarzan îl citi pe cel dintîi, cu o expresie de tristeţe zugrăvită pe faţă. Pe cel de-al doilea îl întoarse pe faţă şi pe dos, căutînd o deschizătură, nu mai văzuse niciodată pînă atunci o scrisoare pecetluită, în cele din urmă i-o întinse lui D'Arnot.

Francezul îl supraveghease şi-şi dăduse seama că pe Tarzan îl încurca plicul. Cît de bizar ca un plic să constituie un mister pentru un om alb matur! D'Arnot îl deschise şi-i dădu apoi lui Tarzan scrisoarea.

Aşezat pe un scăunaş pliant, omul-maimuţă desfăşură foaia scrisă şi citi:

Către Tarzan din neamul maimuţelor,

Înainte de plecare, daţi-mi voie să adaug mulţumirile mele la acelea ale domnului Clayton pentru bunătatea de care aţi dat dovadă, îngăduindu-ne să vă folosim cabana.

Am regretat mult cu toţii că nu aţi venit la noi, că să ne împrietenim. Am fi fost bucuroşi să fi putut cunoaşte pe gazda noastră pentru a-i mulţumi.

Mai este cineva căruia aş fi vrut să-i mulţumesc, dar care nu s-a mai întors, deşi nu pot crede că ar fi murit.

Nu-i cunosc numele. Este vorba de uriaşul alb care purta medalionul cu diamante la gît. Dacă-l cunoaşteţi şi dacă-i puteţi vorbi limba, vă rog să-i transmiteţi mulţumirile mele şi să-i spuneţi că l-am aşteptat să se întoarcă şapte zile la rînd.

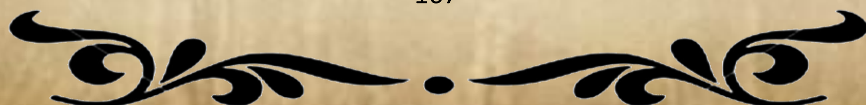
Spuneţi-i, de asemenea, că în locuinţa mea din America, în oraşul Baltimore, va fi oricînd binevenit, dacă va dori vreodată să vină.

Am găsit pe jos, printre frunzele de sub copacul de lîngă cabană, biletul pe care mi l-aţi scris. Nu ştiu cum de v-aţi putut îndrăgosti de mine, dat fiind că n-am schimbat niciodată vreo vorbă şi-mi pare foarte rău dacă e adevărat, dar inima mea e dăruită altuia.

Vă rog să credeţi însă că rămîn mereu a dumneavoastră prietenă,

Jane Porter

Vreme de aproape un ceas, Tarzan rămase cu ochii pironiţi în podea. Din ambele bilete reieşea limpede că nu ştiuseră că el şi Tarzan din neamul maimuţelor erau una şi aceeaşi persoană.



“Inima mea e dăruită altuia” — repetă el într-una în gînd.

Aşadar, nu-l iubea! Atunci de ce s-a prefăcut că-l iubeşte, înălțîndu-l pe culmile speranței, numai pentru a-l azvîrli apoi în adîncurile deznădejdii?! Poate că sărutările ei nu erau decît semne de prietenie. Cum ar fi putut să ştie, el care nu cunoştea nimic din deprinderile oamenilor? Apoi se ridică brusc şi urîndu-i lui D'Arnot noapte bună, aşa cum învățase că se cuvine, se trînti pe patul de ferigi pe care dormise Jane Porter.

D'Arnot stinse lampa şi se întinse pe patul de campanie.

Timp de o săptămînă nu făcură altceva decît să se odihnească, D'Arnot învățîndu-l pe Tarzan franceza. La sfîrşitul acestui răstimp, cei doi puteau conversa cu destulă uşurință.

Într-o seară, în timp ce stăteau în cabană, înainte de a se duce la culcare Tarzan se întoarse spre D'Arnot.

— Unde e America? îl întrebă el.

D’Arnot îi arătă un punct în direcția nord-vest.

— La depărtare de multe mii de mile peste ocean, îl lămuri. De ce întrebi?

— Mă duc acolo. D'Arnot clătină din cap.

— Imposibil prietene, îi spuse el.

Tarzan se ridică şi deschizînd unul din dulapuri, se întoarse cu un manual de geografie mult răsfoit. Deschizîndu-l la o hartă a lumii, spuse:

— Niciodată n-am putut înțelege toate astea; te rog, explică-mi-le.

După ce D'Arnot îi explică, arătîndu-i că tot ce-i albastru înseamnă apă, iar peticele de alte culori sînt continentele şi insulele, Tarzan îi ceru să-i arate unde se aflau ei acum. D'Arnot îi arătă.

— Acum arată-mi America, urmă Tarzan. Şi cînd D'Arnot puse degetul pe America de Nord, Tarzan zîmbi şi-şi aşeză palma pe pagină, acoperind întregul mare ocean care desparte cele două continente. Vezi, nu-i chiar aşa de departe, spuse el, aproape cît lățimea mîinii mele.

D'Arnot rîse. Cum îl putea face să înțeleagă? Apoi luă un creion şi marcă un punct minuscul pe țărmul Africii.

— Punctul ăsta, spuse el, e mult mai mare pe această hartă decît cabana ta pe suprafața pămîntului. Îți dai seama acum cît e de departe?

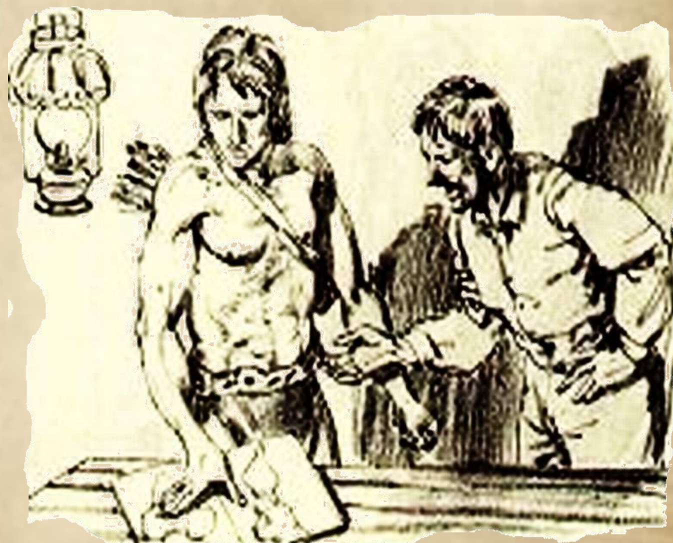
Tarzan chibzui îndelungă vreme.

— În Africa trăiesc oameni albi? Întrebă.

— Da.

— Unde sînt cei mai apropiați?

D'Arnot îi arătă un punct pe coastă, la nord de locul unde se aflau.



— Atît de aproape? întrebă Tarzan, surprins.
— Da, răspunse D'Arnot, dar nu-i aproape deloc.
— Şi au bărci mari cu care trec oceanul?
— Da.
— Mergem mîine la ei, decretă Tarzan. D'Arnot zîmbi din nou şi clătină din cap:
— E prea departe. Am muri cu mult înainte de a ajunge la ei.
— Vrei să rămii aici pentru totdeauna?
— Nu, mărturisi D'Arnot.
— Atunci pornim mîine. Nu-mi mai place aici.
— Mai bine mor decît să rămîn pe loc.
— Mă rog, răspunse D'Arnot, ridicînd din umeri, nu ştiu ce să spun, prietene, dar parcă şi eu. Mai curînd aş muri decît să rămîn aici. Dacă tu pleci, vin cu tine.
— Atunci e hotărît, spuse Tarzan. Mîine pornesc spre America.
— Şi cum ai s-ajungi în America fără bani?
— Ce înseamnă bani?
Îi trebui mult tîmp lui D'Arnot ca să-l facă să înțeleagă, chiar în parte.
— Şi cum capătă oamenii bani? întrebă Tarzan în cele din urmă.
— Muncind în schimbul lor.
— Foarte bine. Atunci am să muncesc pentru ei.
— Nu prietene, răspunse D'Arnot, tu nu trebuie să-ți faci griji din pricina banilor şi nici n-ai nevoie să munceşti pentru ei. Eu am destui bani pentru doi oameni, chiar şi pentru douăzeci. Am mult mai mult decît e bine pentru un singur om şi dacă vreodată o s-ajungem în lumea civilizată, vei avea tot ce-ți trebuie.
Aşadar, a doua zi o porniră de-a lungul coastei, spre nord. Fiecare dintre ei ducea o puşcă şi muniții, în afară de aşternut, ceva hrană şi ustensile de gătit. Acestea din urmă i se păreau lui Tarzan o povară inutilă, aşa că le azvîrli pe ale sale.
— Dar trebuie să te-nveți să mănînci hrană gătită, prietene, îl dojeni D'Arnot. Nici un om civilizat nu se hrăneşte cu carne crudă.
— Voi avea destul timp să-nvăț cînd o s-ajungem în lumea civilizată, răspunse Tarzan. Nu-mi place mîncarea gătită şi voi nu faceți decît să stricați gustul bun al cărnii.
Timp de o lună călătoriră spre nord. Uneori găseau hrană din belşug, alteori flămînzeau zile întregi.
Nu întîlniră picior de băştinaş şi nici nu fură atacați de fiare. Călătoria se desfăşura miraculos de uşor. Tarzan punea mereu întrebări şi învăța cu repeziciune. D'Arnot îl iniție în multe dintre rafinamentele civilizației — pînă şi în folosirea cuțitului şi furculiței; dar uneori Tarzan le azvîrlea cu dezgust, înşfăca merindele cu puternicele-i mîini bronzate şi le sfîşia cu colții lui de animal sălbatic.



În asemenea cazuri, D'Arnot îl mustra:

— Tarzan, nu trebuie să mănînci ca o brută cînd vezi că eu mă străduiesc să fac un gentleman din tine. *Mon Dieu*! Gentlemanii nu mănîncă aşa, e oribil.

Tarzan îi zîmbea cu sfială şi lua din nou cuțitul şi furculița. Dar în inima lui le ura de moarte.

În timpul călătoriei îi povesti lui D'Arnot despre sipetul pe care-l îngropaseră marinarii; îi istorisi cum îl dezgropase şi îl dusese la locul de întîlnire al gorilelor, unde-l îngropase din nou.

— Trebuie să fie comoara profesorului Porter! exclamă D'Arnot. Ai făcut foarte rău, dar desigur n-aveai cum să ştii.

Şi atunci Tarzan îşi aduse aminte de epistola scrisă de Jane prietenei sale — cea pe care el o furase cînd veniseră prima seară la cabană — aşa încît îşi dădu seama ce conținea cufărul şi ce însemna acesta pentru Jane.

— Mîine mergem să-l luăm, îi comunică lui D'Arnot.

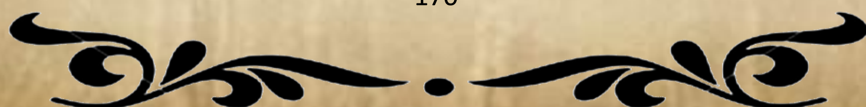
— Să ne întoarcem?! exclamă D'Arnot. Dar bine dragul meu, sîntem pe drum de trei săptămîni. Ne-ar trebui alte trei ca să ne întoarcem la comoară şi apoi, încărcați cu povara aceea uriaşă, pe care au trebuit s-o poarte patru marinari, după cum îmi spui, ne-ar fi necesare cîteva luni bune pînă să ajungem din nou în acest punct.

— E un lucru care trebuie făcut, prietene, stărui Tarzan. Tu n-ai decît să mergi înainte spre civilizație, iar eu mă întorc să iau comoara. Cînd sînt singur, umblu mai repede.

— Tarzan, am un plan mult mai bun, îl potoli D'Arnot. Mergem împreună pînă la aşezarea cea mai apropiată, acolo închiriem o barcă şi venim înapoi - de-a lungul coastei ca să luăm comoara, pe care astfel o vom transporta mult mai uşor. E un mijloc mai sigur, mai rapid şi care nu cere să ne despărțim. Ce părere ai de planul meu?

— Foarte bine, răspunse Tarzan. Comoara ne-aşteaptă oricînd am veni după ea; şi cu toate că aş putea s-o iau acum şi să te ajung din urmă într-o lună-două, prefer să nu te las singur pe drum. Cînd văd cît eşti de neajutorat, D'Arnot, mă întreb cum de nu a fost anihilată rasa umană în toate aceste milenii despre care mi-ai vorbit. Ce mai, Sabor ar putea să extermine, cu o singură labă, o mie de oameni de-ai voştri.

— Ai să ai o părere mai bună despre rasa ta cînd ai să-i vezi armatele şi flotele, oraşele-i mari, grandioasele-i realizări tehnice. Atunci ai să-ți dai seama că mintea şi nu muşchii, face ca animalul uman să fie mai puternic decît cele mai cumplite fiare din jungla ta. Singur şi neînarmat, un om nu poate face față nici unuia dintre animalele mai mari; dar dacă se adună zece oameni la un loc, ei îşi unesc pe dată mințile şi muşchii împotriva sălbaticilor inamici, în timp ce animalele, fiind incapabile să raționeze, nu vor gîndi niciodată să se unească împotriva oamenilor. Dacă n-ar fi fost rațiunea, Tarzan din neamul maimuțelor, cît ai fi putut să rezişti tu în



sălbăticia junglei?

— Ai dreptate, D'Arnot, răspunse Tarzan, dacă în noaptea aceea a Dum-Dum-ului, Kerchak ar fi sărit în ajutorul lui Tublat, praful s-ar fi ales de mine.

Dar pe Kerchak nu-l ducea mintea să profite de asemenea prilej. Nici Kala, mama mea, nu putea să făurească un plan. Ea, pur şi simplu, mînca atîta cît avea nevoie şi cînd avea nevoie, iar dacă proviziile erau foarte sărace, chiar cînd se găsea hrană din belşug, niciodată n-ar fi pus deoparte. Îmi aduc aminte că socotea o prostie din partea mea că mă încărcăm cu provizii de hrană cînd porneam la drum şi totuşi a foarte bucuroasă să le mănînce împreună cu mine cînd drumul se dovedea sărăcăcios în ale mîncării.

— Tarzan, deci ai cunoscut-o pe mama ta? întrebă D'Arnot, surprins.

— Da. Era o maimuță mare, frumoasă, mai voinică decît mine şi de două ori mai grea ca mine.

— Şi pe tatăl tău? întrebă D'Arnot..

— Pe el nu l-am cunoscut. Kala mi-a povestit că era o maimuță albă şi fără păr pe trup, ca şi mine. Acum înțeleg că trebuie să fi fost un om alb.

— D'Arnot îşi măsură tovarăşul cu o privire lungă gravă.

— Tarzan, îi spuse în cele din urmă, este imposibil ca maimuța Kala să fi fost mama ta. Dacă s-ar fi putut întîmpla una ca asta, ceea ce mă îndoiesc ai fi moştenit măcar ceva din trăsăturile caracteristice ale maimuței, ori tu n-ai nici una, eşti om sadea, ba aş spune chiar, eşti progenitura unor părinți de înaltă distincție şi inteligență. N-ai nici un indiciu cu privire la trecutul tău?

— Absolut nimic.

— N-ai găsit în cabană nimic scris care să fi dezvăluit ceva din viața locuitorilor ei inițiali?

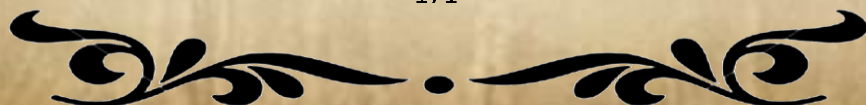
— Am citit tot ce era în cabană, cu excepția unei cărți despre care înțeleg acum că e scrisă în altă limbă decît engleza. Poate că tu o poți citi.

Tarzan scotoci în fundul tolbei şi scoase cărțulia cu scoarțe negre, pe care o înmînă prietenului său. D'Arnot aruncă o privire la titlul primei pagini.

— Este jurnalul lui John Clayton, Lord Greystoke, un nobil englez şi e scris în franceză, spuse el.

Apoi începu să citească jurnalul scris în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, jurnalul în care fuseseră înregistrate amănuntele istoriei pe care o cunoaştem: istoria aventurilor, caznelor şi nefericirilor lui John Clayton şi ale soției sale Alice, din ziua cînd părăsiseră țărmul Angliei şi pînă cu un ceas înainte ca el să fi fost doborît de Kerchak.

D'Arnot citi cu glas tare. Uneori glasul i se frîngea şi era nevoit să se oprească din lectură, din pricina pateticei disperări ce se citea printre rînduri. Din cînd în cînd se uita la Tarzan, dar omul-maimuță şedea pe



vine, nemişcat ca o statuie, cu ochii pironiţi în pămînt. Numai cînd venea vorba despre copilaş, tonul jurnalului pierdea obişnuita notă de deznădejde ce se infiltrase treptat în paginile lui, după primele două luni petrecute de autor pe coastă.

Pasajele care pomeneau despre prunc aveau o nuanţă de fericire întristată, care le făcea şi mai deprimante decît, restul.

Una dintre notaţii vădea parcă un spirit aproape optimist:

Astăzi băieţaşul nostru împlineşte şase luni. Şade în poala Alicei, lîngă masa la care scriu — un copil vesel, sănătos, desăvîrşit.

Nu ştiu cum, împotriva a tot ce înseamnă raţiune îl văd parcă bărbat matur, luînd locul tatălui său în societate — cel de-al doilea John Clayton — şi adăugînd cinstiri noi Casei Greystoke.

Iată-l, dorind parcă să întărească profeţia mea, mi-a smuls cu pumnişorii lui durdulii condeiul din mînă şi apoi, cu degeţelele mînjite de cerneală, a pecetluit pagina cu amprentele sale micuţe.

Şi, într-adevăr, pe marginea paginii erau amprentele parţial şterse, a patru degeţele şi a jumătăţii exterioare a degetului mare.

După ce D'Arnot isprăvi de citit jurnalul, cei doi bărbaţi rămaseră cîteva minute în tăcere.

— Ei, Tarzan din neamul maimuţelor, ce părere ai? întrebă D'Arnot. Cărţulia asta nu ţi-a clarificat misterul obîrşiei tale? Păi bine, omule, tu eşti Lordul Greystoke.

Tarzan scutură din cap.

— Cartea vorbeşte numai despre un singur copil, replică el. Şi scheletul lui era în leagăn, unde se vede c-a murit de foame; aşa l-am găsit din prima clipă cînd am intrat în cabană şi pînă cînd grupul profesorului Porter l-a îngropat lîngă zid, alături de tatăl şi de mama sa. Nu, acela era pruncul de care vorbeşte cartea şi misterul obîrşiei mele e şi mai adînc decît înainte, pentru că în ultima vreme începusem să mă gîndesc la posibilitatea de a mă fi născut în cabană. Mi-e teamă că ceea ce mi-a spus Kala era purul adevăr, încheie Tarzan.

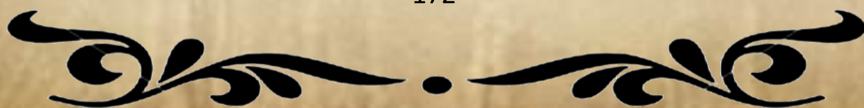
D'Arnot clătină din cap în semn că nu. Nu era convins şi în mintea lui se înfiripase hotărîrea de a dovedi corectitudinea ipotezei sale, căci descoperise singura cheie care putea sau să dezlege misterul, sau să-l cufunde pe veci în tărîmurile nepătrunsului.

O săptămînă mai tîrziu, cei doi ajunseră pe neaşteptate într-o poiană în pădure. În depărtare se zăreau cîteva clădiri împrejmuite de o palisadă puternică. Între ei şi împrejmuire se întindea un cîmp cultivat pe care munceau cîţiva negri.

Cei doi se opriră la liziera junglei. Tarzan îşi potrivi o săgeată otrăvită în arc, însă D'Arnot îi puse mîna pe braţ.

— Tarzan, ce vrei să faci?

— Dacă ne văd, or să încerce să ne omoare, răspunse Tarzan. Prefer



să-i omor eu pe ei.

— Poate că sînt prietenoşi, sugeră D'Arnot.

— Sînt negri, fu singurul răspuns al lui Tarzan; şi din nou îşi încordă arcul.

— Tarzan, nu trebuie să faci una ca asta! strigă D'Arnot. Oamenii albi nu ucid la întîmplare. Mon Dieu ! Că multe mai ai de învățat! Îl plîng pe bădăranul care o să te înfurie vreodată cînd o să te duc la Paris. O să am mult de furcă să-ți feresc gîtul de ghilotină.

Tarzan îşi lăsă arcul în jos şi zîmbi.

— Nu înțeleg de ce acolo în junglă îi pot ucide pe negri şi aicea nu. Vasăzică, dacă Numa, leul, ar tăbărî acum pe noi, bănuiesc că ar trebui sa-i spun:“Bună dimineața, Monsieur Numa, ce mai face Madame Numa?”Aşa-i?

— Aşteaptă mai întîi ca negrii să tabere pe tine şi-atunci poți să-i omori. Nu lua de bună că oamenii îți sînt duşmani, aşteaptă să ți-o dovedească.

— Bine, ripostă Tarzan, atunci hai să ne prezentăm în fața lor şi să ne omoare.

Şi porni drept peste cîmp, cu capul semeț şi trupul neted şi arămiu strălucindu-i în soare. În spatele lui venea D'Arnot, îmbrăcat în nişte straie lăsate la cabană de Clayton, căci ofițerii de pe crucişătorul francez îi dăduseră tînărului nişte haine mai acătării.

La un moment dat, unul dintre negri ridică ochii şi zărindu-l pe Tarzan, o rupse la fugă spre palisade, răcnind.

Într-o clipă, văzduhul fu cutremurat de strigătele de groază ale grădinarilor care-o luaseră la sănătoasa, dar înainte de a fi ajuns la palisadă, se ivi un om alb cu puşca în mînă, doritor să descopere pricina tulburării.

Ceea ce văzu îl făcu să-şi ridice puşca la ochi şi Tarzan din neamul maimuțelor ar fi simțit din nou gustul plumbului rece dacă D'Arnot n-ar fi strigat tare către omul cu arma ridicată:

— Nu trage! Sîntem prieteni!

— Atunci opriți-vă locului! fu răspunsul.

— Stai, Tarzan! strigă D'Arnot. Ne crede duşmani.

Tarzan îşi încetini paşii, continuînd să meargă agale şi înaintă împreună cu D'Arnot, spre omul alb din poartă. Acesta se uita la ei uluit.

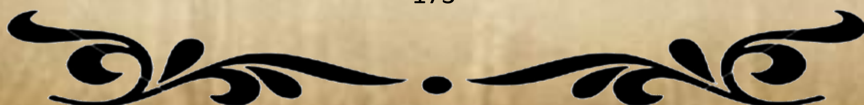
Ce fel de oameni sînteți? întrebă el în franceză.

Oameni albi, replică D'Arnot. Ne-am pierdut de multă vreme în junglă.

Omul coborîse puşca şi mergea acum spre el cu mîna întinsă.

— Eu sînt părintele Constantine de la Misiunea Franceză şi sînt bucuros să vă urez bun sosit!

— Părinte Constantine, ți-l prezint pe monsieur Tarzan, răspunse D'Arnot, arătîndu-i-l pe omul-maimuță; cînd preotul întinse mîna spre



Tarzan, D'Arnot adăugă: Iar eu sînt Paul D'Arnot din marina franceză.

Părintele Constantine strînse mîna pe care Tarzan, imitînd gestul preotului, o întinse şi cuprinse dintr-o privire iute şi pătrunzătoare silueta superbă şi fața frumoasa a lui Tarzan.

Şi astfel, Tarzan din neamul maimuțelor ajunse la primul avanpost al civilizației.

Rămaseră acolo vreme de o săptămînă, iar omul-maimuță, observator ager, învăță o mulțime de lucruri despre felul de a se purta al oamenilor; între timp, femeile negre cusură costume albe de doc pentru ca Tarzan şi D'Arnot să-şi poată continua călătoria îmbrăcați cuviincios.

26.CULMEA CIVILIZAȚIEI

O lună mai tîrziu ajunseră la alt grup de clădiri de la gura unui fluviu lat şi acolo Tarzan văzu o sumedenie de bărci şi se simți din nou năpădit de sfiala sălbăticiunii la vederea unui număr mare de oameni. Treptat, se obişnui cu zgomotele ciudate şi cu aspectele curioase ale civilizației, aşa încît în prezent nimeni nu-şi putea da seama că, în urmă cu două luni, acest francez chipeş, îmbrăcat în haine imaculate de doc, care rîdea şi sporovăia cu cei mai glumeți dintre ei, se legănase gol prin pădurea virgină, gata să se arunce asupra unei victime neştiutoare a cărei carne crudă era menită să-i astîmpere foamea sălbatică.

Cuțitul şi furculița, atît de disprețuite în urmă cu o lună, erau mînuite acum de Tarzan cu aceeaşi eleganță cu care le mînuia şi cizelatul D'Arnot. Fusese un elev atît de bun, încît tînărul francez se străduise cu sîrg să facă din Tarzan din neamul maimuțelor un gentleman plin de distincție în ce priveşte rafinamentul manierelor şi al vorbirii.

— Dumnezeu ți-a făurit o inimă de gentleman, prietene, îi spuse D'Arnot, dar e nevoie ca ceea ce ți-a dăruit pe dinăuntru să se vadă şi pe dinafară.

De îndată ce sosiseră în micul port, D'Arnot trimise o cablogramă guvernului său, anunțînd că e teafăr şi cerînd un concediu de trei luni, care-i fu acordat.

Telegrafie, de asemenea, bancherilor săi în vederea obținerii de fonduri şi fu nevoit să aştepte o lună, timp în care amîndoi bombăniră, neavînd posibilitatea să închirieze o barcă pentru a se reîntoarce în jungla lui Tarzan după comoară.

Cît timp poposiră în oraşul de pe coastă, “Monsieur Tarzan” deveni prilej de uimire atît pentru albi cît şi pentru negri, datorită cîtorva isprăvi

care lui Tarzan i se părură doar nimicuri.

Odată, un negru uriaş, înnebunit de băutură, îşi ieşi din minți şi teroriză oraşul pînă cînd ceasul rău îl aduse prin părțile unde giganticul francez cu par negru moțăia pe terasa hotelului. Urcînd, cu cuțitul în mîna treptele late, negrul înainta drept spre un grup de patru oameni care şedeau la o masă sorbind nelipsitul absint. Scoțînd țipete alarmate, cei patru îşi luară tălpăşița şi atunci negrul îl descoperi pe Tarzan. Cu un urlet, se aruncă asupra omului-maimuță în timp ce cincizeci de capete se ițiră la adăpostul ferestrelor şi pe la uşi ca să vadă cum e măcelărit bietul francez de negrul uriaş.

Tarzan întîmpină atacul cu zîmbetul de luptă pe care i-l aducea întotdeauna pe buze bucuria încăierării. Cînd negrul se apropie de el, muşchii de oțel îi cuprinseră încheietura brațului ridicat ce ținea cuțitul şi dintr-o singură răsucire, mîna i se bălăbăni ruptă. Sub impulsul durerii şi al surprizei, nebunia îl părăsi pe negru şi cînd Tarzan se lăsă din nou pe scaun, nenorocitul o luă la goană, țipînd ca din gură de şarpe şi gonind turbat spre satul băştinaşilor.

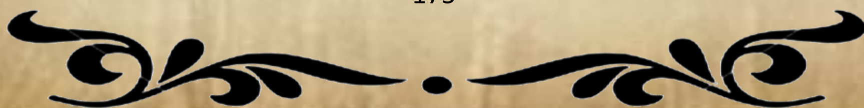
Cu altă ocazie, cînd Tarzan şi D'Arnot luau cina împreună cu alți cîțiva albi, discuția se învîrti în jurul leilor şi al vînătorii de lei. Părerile asupra vitejiei regelui animalelor erau împărțite: unii susțineau că e un laş inveterat, dar toată lumea căzu de acord că te simți mai în siguranță cu puşca în mînă cînd monarhul junglei rage noaptea prin preajma vreunei tabere.

D'Arnot şi Tarzan se învoiseră ca trecutul acestuia din urmă să fie ținut sub tăcere, aşa încît, cu excepția ofițerului francez, nimeni nu avea habar de familiaritatea lui Tarzan cu fiarele junglei.

— Monsieur Tarzan nu şi-a spus părerea, observă cineva. Un om de bravura dumnealui, care a petrecut mai multă vreme în Africa, aşa cum înțeleg că a fost cazul cu Monsieur Tarzan, trebuie să aibă ceva experiență în materie de lei... nu?

— Oarecum, răspunse Tarzan, sec. Atîta cît să pot afirma că fiecare dintre dumneavoastră are dreptate în aprecierile asupra caracteristicilor leilor... pe care întîmplător i-ați întîlnit; dar n-am putea să-i judecăm pe toți negrii după nefericitul care şi-a ieşit din minți săptămîna trecută, după cum n-am putea afirma că toți albii sînt laşi pentru că cineva a întîlnit odată un alb laş. Domnilor, printre ordinele inferioare există tot atîta deosebire ca şi printre noi. Azi de pildă, am putea ieşi în





pădure şi întîlni un leu extrem de timid, care ar lua-o la fugă cînd ne-ar vedea. Mîine l-am putea întîlni pe unchiul lui sau pe frate-su geamăn şi-atunci prietenii noştri s-ar întreba de ce nu ne-am mai întors din junglă. În ce mă priveşte, eu îl consider întotdeauna pe leu un animal feroce, aşa că nu mă poate lua niciodată prin surprindere.

— Vînătoarea trebuie să fie lipsită de plăcere cînd ți-e teamă de animalul pe care-l vînezi, îşi dădu cu părerea primul vorbitor.

D'Arnot zîmbi. Tarzan şi să-i fie teamă!

— Nu înțeleg prea bine la ce vă gîndiți cînd vorbiți de teamă, spuse Tarzan. Ca şi în cazul leilor, teama e un sentiment care diferă de la om la om, dar în ce mă priveşte, singura plăcere pe care mi-o dă vînătoarea este gîndul că animalul pe care-l vînez are tot atîta - putere să-mi facă rău mie, pe cîtă am şi eu să-i fac rău lui. Dacă aş pleca la vînătoare de lei, înarmat cu două puşti şi însoțit de un purtător de arme şi de douăzeci sau treizeci de hăitaşi, aş fi convins că leul nu are prea mari şanse şi în acest caz, cu cît propria mea siguranță ar fi sporită, cu atît bucuria vînătorii mi-ar fi micşorată.

— Atunci trebuie să înțeleg că Monsieur Tarzan ar prefera să se ducă în junglă gol şi înarmat doar cu un briceag pentru a-l ucide pe regele animalelor, rîse celălalt cu voie bună, dar cu o fină undă de sarcasm în glas.

— Şi cu o bucată de funie, adăugă Tarzan. Chiar în clipa aceea răzbi din jungla îndepărtată răgetul unui leu, de parc-ar fi vrut să provoace pe cineva să se ia la întrecere cu el.

— Iată prilejul dumneavoastră, domnule Tarzan, îl tachina francezul.

— Nu mi-e foame, răspunse Tarzan cu simplitate. Toți rîseră, cu excepția lui D'Arnot. El singur ştia că, prin glasul omului-maimuță, o fiară sălbatică îşi exprimase rațiunea elementară.

Dar ți-ar fi la fel de teamă ca oricăruia dintre noi să intri în junglă gol şi înarmat doar cu un cuțit si o bucată de funie, nu-i aşa? continuă cel care-l tachinase.

— Nu, replică Tarzan. Dar numaî un nebun poate săvîrşi o acțiune lipsită de orice motiv.

Cinci mii de franci constituie un motiv? întrebă celălalt. Pun rămăşag pe această sumă că nu poți aduce un leu din junglă, vînat în condițiile discutate: gol şi înarmat doar cu un cuțit şi o bucată de funie.

Tarzan privi către D'Arnot şi dădu din cap..

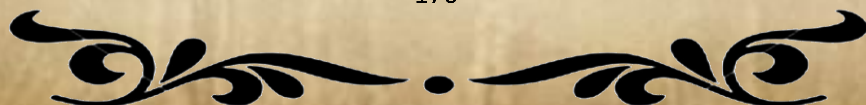
— Să zicem zece mii, interveni D'Arnot.

— S-a făcut, replică celălalt.

Tarzan se ridică.

— Va trebui să-mi las hainele la marginea oraşului, astfel încît, dacă mă întorc pe lumina zilei, nu fiu nevoit să circul gol pe străzi.

— Doar n-ai de gînd să te duci acum, noaptea! exclamă partenerul de



pariu.

— De ce nu?! se miră Tarzan. Numa colindă în timpul nopţii, e mai uşor să-l găseşti.

— Nu, ripostă celălalt. Nu vreau să-ţi am viaţa pe conştiinţă. E destul de temerar şi dacă te duci ziua.

— Mă voi duce acum, hotărî Tarzan şi se repezi în camera lui după cuţit şi funie.

Oamenii îl însoţiră pînă la liziera junglei, unde el lăsă hainele într-o mică magazie. Dar cînd se înfundă în tenebrele hăţişului, încercară cu toţii să-l faca să-şi schimbe gîndul, iar cel care pusese pariul îi ceru cel mai mult să abandoneze această nebunească ispravă.

Voi considera că ai cîştigat rămăşagul, spuse şi cei zece mii de franci vor fi ai dumitale dacă renunţi la nebunia asta în care nu-ţi poţi găsi decît moartea.

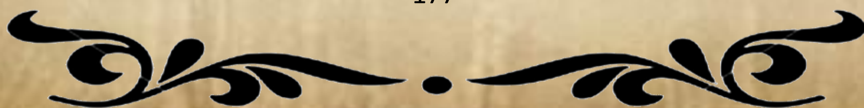
Tarzan rîse şi o clipă mai tîrziu, jungla îl înghiţi. Oamenii rămaseră tăcuţi cîteva clipe, apoi se întoarseră încet şi se îndreptară spre terasa hotelului. De cum intrase în junglă, Tarzan se şi căţărase în copaci şi cu euforia libertăţii, porni din nou să se legene din ram în ram. Asta însemna adevărata viaţă! Ah şi ce dragă îi era! Asemenea fericire nu puteai găsi în sfera îngustă şi îngrădită a civilizaţiei, zăgăzuită de restricţii şi de convenţionalisme. Pînă şi hainele erau un impediment şi o plictiseală.

Ah, în sfîrşit, se simţea liber! Nici nu-şi dădu seama în ce măsură fusese prizonier. Ce simplu ar fi acum s-o ia înapoi pe coastă şi-apoi să pornească spre sud, spre jungla şi spre cabana lui. Deodată adulmecă mirosul lui Numa pentru că fiara se îndrepta împotriva vîntului. O clipă mai tîrziu, urechile lui agere percepură zgomotul familiar al labelor căptuşite cu perniţe şi foşnetul unui corp uriaş, îmblănit trecînd printre arbuşti.

Tarzan înainta în tăcere deasupra animalului care nu bănuia nimic şi-l urmări tiptil, pînă cînd ajunse într-o mică poiană luminată de lună.

Atunci, laţul iute se lăsă şi se strînse în jurul grumazului gălbui, apoi, aşa cum procedase de o sută de ori în trecut, Tarzan legă zdravăn capătul funiei de o creangă puternică şi în timp ce jivina se zbătea şi-şi arcuia ghearele pentru a se elibera, se lăsă la pămînt îndărătul ei, îi sări în spinare şi-i înfipse de nu ştiu cîte ori pumnalul în inimă. După aceea, aşezîndu-şi piciorul pe leşul lui Numa, îşi înălţă glasul slobozind înfiorătorul strigăt de victorie al sălbaticului său trib.

O clipă, Tarzan şovăi, sfîşiat de sentimente contradictorii: lealitatea faţă de D'Arnot şi un teribil dor după libertatea junglei. Dar, în cele din urmă, viziunea unui chip frumos şi amintirea unor buze fierbinţi strivite de buzele sale dizolvară imaginea fascinantă pe care şi-o făcea despre viaţa lui din trecut.





Omul-maimuță ridică pe umeri hoitul cald încă al lui Numa şi se cațără din nou în copaci.

Oamenii de pe terasa hotelului rămăseseră vreme de un ceas aproape în tăcere. Încercaseră fără succes să abordeze diverse subiecte de conversație, dar, de fiecare dată, chestiunea ce copleşea mintea fiecăruia dintre ei făcea ca discuția să lîncezească.

— Mon Dieu! exclamă în cele din urmă cel ce pusese pariul. Nu mai pot suporta. Mă duc în junglă cu puşca mea automată şi-l aduc înapoi pe nebunul acela.

— Merg şi eu cu dumneata, spuse un altul. Şi eu şi eu şi eu, adăugară ceilalți în cor.

Ca şi cum această sugestie rupsese vraja unui coşmar groaznic, se pripiră cu toții spre camerele lor apoi o porniră laolaltă în direcția junglei, fiecare dintre ei straşnic înarmat.

— Dumnezeule, ce-a fost asta? strigă deodată cineva din grup, un englez, cind răcnetul sălbatic al lui Tarzan răzbi slab pînă la urechile lor.

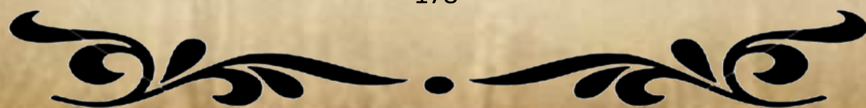
_ Am mai auzit ceva asemănător odată cînd am fost în ținutul gorilelor, povesti un belgian. Cărăuşii mi-au spus că e strigătul gorilei mascul cînd săvîrşeşte un omor.

D'Arnot îşi aduse aminte de descrierea lui Clayton în legătură cu urletul îngrozitor prin care Tarzan îşi anunța victoriile şi aproape că zîmbi în ciuda oroarei resimțite la gîndul că un asemenea sunet lugubru poate ieşi dintr-un gîtlej omenesc sau, mai bine zis, de pe buzele prietenului său.

Cînd se opriră, în sfîrşit, la liziera junglei, chibzuind cum să-şi distribuie mai bine forțele, fură şocați de un rîs moale care se auzi în preajmă şi întorcîndu-se, văzură înaintînd spre ei o siluetă gigantică purtînd pe umerii maiestuoşi un leu mort.

Pînă şi D'Arnot rămase trăsnit, pentru că i se părea imposibil ca omul să fi dispus atît de rapid de leu, cu armele sărăcăcioase pe care le luase cu el, sau că putuse străbate cu stîrvul uriaş, prin jungla încîlcită.

Oamenii făcură cerc în jurul lui Tarzan, punîndu-i o sumedenie de întrebări, dar unicul răspuns a fost o minimalizare amuzată a isprăvii pe care o săvîrşise. Pentru Tarzan, era acelaşi lucru ca şi cum ai elogia eroismul măcelarului de a fi ucis o vacă, întrucît el ucisese de atîtea ori



pentru hrană şi pentru a se apăra, încît fapta nu i se mai părea remarcabilă deloc. Dar în ochii oamenilor acelora, învățați cu vînătoarea animalelor mari, Tarzan era într-adevăr un erou.

Şi, întîmplător, cîştigase zece mii de franci pentru că D'Arnot stărui să-şi păstreze toată suma. Era un lucru extrem de important pentru Tarzan, care începuse să-şi dea seama de puterea ce zăcea îndărătul micilor piese de metal şi de hîrtie ce treceau mereu din mînă în mînă cînd făpturile omeneşti călătoreau, sau mîncau, sau dormeau, ori se îmbrăcau, beau, sau munceau, ori se distrau, ori se adăposteau de ploaie, de frig sau de soare.

Devenise limpede pentru Tarzan că fără bani erai un om mort.

D'Arnot îi spusese să nu se framînte căci el avea de ajuns pentru amîndoi, însă omul-maimuță învățase o mulțime de lucruri şi printre acestea şi faptul că oamenii se uită cu dispreț la cineva care acceptă bani de la altul fără să dea ceva egal în schimb.



Curînd după episodul cu leul, D'Arnot reuşi să închirieze un vaporaş vechi pentru călătoria pe coastă, pînă la golful încercuit de pămînt al lui Tarzan. Pentru amîndoi fu o dimineață fericită aceea cînd micul vas ridică ancora şi o porni în larg.

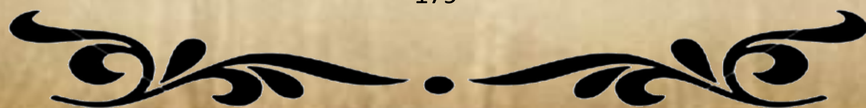
Călătoria pînă la golf decurse fără peripeții şi a doua zi după ce ancoraseră în fața cabanei, Tarzan, înveşmîntat din nou în straiele junglei şi înarmat cu o sapă, se îndreptă singur spre amfiteatrul maimuțelor, unde îngropase comoara. Se întoarse a doua zi la o oră tîrzie, cărînd pe umeri cufărul cel mare şi a treia zi în zori micul vas se strecura pe gura golfului şi o pornea din nou spre nord.

Trei săptămîni mai tîrziu, Tarzan şi D'Arnot figurau printre pasagerii unui transatlantic francez cu direcția Lyon şi după cîteva zile petrecute în acest oraş, D'Arnot îl luă pe Tarzan la Paris.

Omul-maimuță se grăbea să plece în America, însă D'Arnot stărui să vină mai întîi cu el la Paris, fără să-i divulge motivul care-l determina să-i ceară acest lucru.

Unul dintre primele lucruri pe care le făcu D'Arnot imediat după sosire fu o vizită la un funcționar superior din departamentul poliției, un vechi prieten de-al lui; şi-l luă pe Tarzan cu el. D'Arnot conduse cu dibăcie discuția din subiect în subiect, pînă cînd polițistul îi explică interesatului Tarzan rolul jucat de amprentele digitale în această fascinantă ştiință.

— Dar ce valoare au aceste amprente, întrebă Tarzan, cînd după cîțiva ani şănțulețele de pe degete se schimbă cu totul prin degenerarea



vechilor țesuturi şi dezvoltarea altora noi?

— Liniile degetelor nu se modifică niciodată, replică ofițerul. Din copilărie şi pînă la bătrînețe, amprentele unui om se schimbă doar ca dimensiuni, cu excepția împrejurărilor cînd anumite răniri alterează cerculețele şi şănțulețele. Dar cînd au fost luate amprentele degetului mare şi ale celorlalte patru degete de la ambele mîini, ar însemna să pierzi toate degetele ca să poți scăpa de identificare.

— E minunat! exclamă D'Arnot. Sînt curios cum arată liniile de pe degetele mele!

— Le putem vedea foarte uşor, replică ofițerul de poliție şi apăsînd pe o sonerie, chemă un asistent căruia-i dădu cîteva instrucțiuni.

Omul ieşi din încăpere şi se reîntoarse curînd cu o cutie mică de lemn, pe care o aşeză pe biroul superiorului său.

— Acum, zise ofițerul, într-o secundă o să vă vedeți amprentele.

Scoase din cutie o placă pătrată de sticlă, un tub cu o cerneală groasă, un rulou de cauciuc şi nişte cartonaşe albe ca zăpada. Picurînd un strop de cerneală pe sticlă, o întinse cu ruloul de cauciuc pînă cînd, spre satisfacția lui, întreaga suprafață a plăcuței fu acoperită cu un strat de cerneală subțire şi uniform.

— Aşezați-vă pe sticlă cele patru degete ale mîinii drepte în felul acesta, îi spuse lui D'Arnot. Acum degetul mare. Aşa! Acum aşezați-le în aceeaşi poziție pe cartonaş, aici... nu, puțin mai la dreapta. Trebuie să lăsăm loc pentru degetul mare şi degetele mîinii stîngi. Aşa, asta-i! Acum, repetați acelaşi lucru cu mîna stîngă.

— Hai, Tarzan, ia să vedem cum arată şănțulețele tale!

Tarzan se supuse pe dată, punînd o mulțime de întrebări ofițerului în timp ce executa operația.

— Amprentele digitale arată şi caracteristicile rasiale? întrebă el. De exemplu, puteți determina, numai pe baza amprentelor, dacă subiectul e un negru sau un caucazian ?

— Nu cred, replică ofițerul.

— Dar amprentele unei maimuțe pot fi deosebite de cele ale unui om?

— Probabil că da, pentru că cele ale maimuței sînt mult mai simple decît amprentele organismelor evoluate.

— Dar o corcitură dintre om şi o maimuță ar putea avea caracteristicile ambilor părinți? continuă Tarzan.

— Da, cred că aşa ar fi, răspunse ofițerul, dar ştiința nu a ajuns atît de departe pentru a putea efectua determinări precise în asemenea cazuri. Nu m-aş încrede în rezultatele ei dincolo de granița diferențierii dintre un om şi altul. În acest domeniu e absolută. Nu există doi oameni în lume care să aibă aceleaşi şănțulețe la degete. E foarte îndoielnic ca măcar o singură amprentă să fie vreodată duplicată de un alt deget decît de cel ce a lăsat-o inițial.



— Şi compararea cere mult timp şi multă muncă? întrebă D'Arnot.

— De obicei, doar cîteva minute, dacă amprentele sînt distincte.

D'Arnot scoase din buzunar o cărțulie neagră şi începu să răsfoiască paginile. Tarzan îl privi surprins. De unde pusese mîna D'Arnot pe cartea lui? D'Arnot se opri la pagina pe care se găseau cele cinci pete mici. Întinse polițistului cartea deschisă.

— Vă rog, amprentele acestea seamănă cu ale mele sau cu ale lui Monsieur Tarzan, sau ați putea afirma că sînt identice cu vreunele dintre acestea?

Ofițerul scoase din birou o lupă puternică şi examina cu atenție cele trei specimene, făcînd între timp unele notații pe un carnet. Tarzan înțelese acum ce semnificație avea această vizită la ofițerul de poliție. Răspunsul la enigma vieții lui zăcea în semnele acelea minuscule. Şedea pe scaun, înclinat spre birou, cu nervii încordați, dar deodată se lăsă pe spetează, relaxat, zîmbind. D'Arnot îl privi surprins.

— Ai uitat, i se adresă Tarzan cu amărăciune, că scheletul copilaşului care a lăsat aceste amprente a zăcut timp de douăzeci de ani în cabana tatălui său şi că toată viața mea l-am văzut zăcînd acolo.

Polițistul ridică ochii, mirat.

Căpitane, continuă-ți examenul, îl îndemnă D'Arnot, îți spunem noi povestea mai tîrziu, numai să fie şi Monsieur Tarzan de acord. Tarzan încuviință din cap.

— Dar eşti nebun, dragul meu D'Arnot, insistă el. Degetele care au lăsat aceste amprente sînt îngropate pe coasta de vest a Africii.

— Eu nu ştiu nimic, Tarzan, replică D'Arnot. E posibil să fie aşa, dar dacă tu nu eşti fiul lui John Clayton, atunci cum Dumnezeu ai ajuns în jungla aceea uitată, unde n-a călcat picior de om alb cu excepția lui John Clayton?

— O uiți pe... Kala, zise Tarzan.

— Nici măcar n-o iau în considerație, ripostă D'Arnot.

Cei doi prieteni se apropiaseră, în timp ce discutau, de fereastra largă ce dădea spre bulevard. Cîtva timp rămaseră acolo, privind freamătul de pe artera' aglomerată, fiecare dintre ei cufundat în propriile-i gînduri.

“Ia destul timp comparația amprentelor” — îşi spuse D'Arnot, întorcîndu-se să-l privească pe ofițerul de poliție.

Spre uimirea lui, îl văzu pe ofițer rezemat de speteaza scaunului şi parcurgînd în grabă cuprinsul micului jurnal cu scoarțe negre. D'Arnot tuşi. Polistul ridică ochii şi prinzîndu-i privirea, înălță un get făcîndu-i semn să tacă. D'Arnot se întoarse la fereastră şi după puțin timp, ofițerul vorbi:

— Domnilor! Amîndoi se întoarseră spre el. De bună seamă că există factori foarte importanți care atîrnă, în mai mare sau mai mică măsură, de absoluta corectitudine a acestei comparații. De aceea vă cer să-mi încredințați mie cazul pînă cînd se întoarce Monsieur Desquerc, expertul



nostru. E o chestiune de numai cîteva zile.

— Speram să obțin rezultatul pe loc, interveni D'Arnot. Monsieur Tarzan se îmbarcă mîine pentru America.

— Vă făgăduiesc ca pînă în două săptămîni îi vom telegrafia rezultatul, răspunse ofițerul, dar nu îndrăznesc să anticipez asupra acestui rezultat. Există asemănări, totuşi e mai bine să-l lăsăm pe Monsieur Desquerc să decidă.

27.REAPARE URIAŞUL

Un taxi opri în fața unei reşedințe bătrîneşti aflate în împrejurimile oraşului Baltimore. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, bine clădit, cu trăsături ferme şi regulate coborî din maşină şi plătind şoferului, îl concedie. O clipă mai tîrziu, pasagerul taxiului intră în biblioteca reşedinței bătrîneşti.

— Ah, domnule Canler! exclamă un domn bătrîn, ridicîndu-se să-l salute.

— Bună seara, dragă domnule profesor! strigă omul, întinzîndu-i cordial mîna.

— Cine ți-a deschis uşa? întrebă profesorul.

— Esmeralda.

— Atunci o s-o înştiințeze şi pe Jane că ai venit, urmă profesorul.

— Nu, domnule profesor, răspunse Canler, pentru că am venit în primul rind să vă văd pe dumneavoastră.

— Ah, mă simt onorat, replică profesorul Porter.

— Domnule profesor, continuă Robert Canler, vorbind cu încetineală de parcă îşi cîntărea cu grijă fiecare cuvînt, am venit în această seară ca să discut cu dumneavoastră în legătură cu Jane. Îmi cunoaşteți aspirațiile şi ați avut bunătatea să priviți cu ochi buni interesul pe care l-am manifestat față de dînsa.

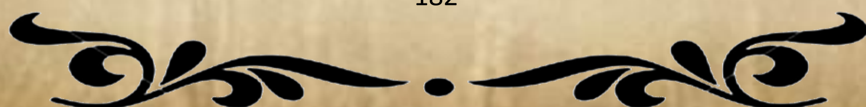
Profesorul Archimedes Q. Porter se foi în fotoliu. Era un subiect care-l făcea întotdeauna să se simtă stingherit. Şi nu înțelegea de ce, Canler era doar o partidă splendidă pentru Jane.

— Însă pe Jane nu o pot înțelege, urmă Canler. Mă amînă mereu, ba un motiv, ba altul. Întotdeauna am senzația că răsuflă uşurată ori de cîte ori îi spun la revedere.

— Țțț, țțț! făcu profesorul Porter. Țțț, țțț, domnule Canler! Jane este o fiică foarte ascultătoare. Va proceda aşa cum îi voi cere eu.

— Deci mă pot bizui în continuare pe sprijinul dumneavoastră? întrebă Canler, cu o notă de uşurare în glas.

— Desigur, domnule, desigur. Cum te-ai putut îndoi de acest lucru?



— Ştiţi, a intrat tînărul Clayton pe fir, îi aminti Canler. De luni de zile îi dă tîrcoale. Nu ştiu dacă Jane ţine la el, dar se spune că a moştenit de la tatăl său, în afară de titlu, o foarte mare proprietate, aşa că n-ar fi de mirare ca pînă la urmă să o cucerească pe Jane, doar dacă... şi Canler îşi curmă vorba.

— Ţţţ, ţţţ, domnule Canler, doar dacă... ce?

— Doar dacă dumneavoastră aţi găsi de cuviinţă să cereţi ca eu si Jane să ne căsătorim de urgenţă, rosti Canler, rar şi răspicat.

— I-am si sugerat Janei că acest lucru ar fi de dorit, răspunse profesorul Porter cu amărăciune, pentru ca nu ne mai putem permite să ţinem această casă şi să trăim la nivelul pe care îl presupun relaţiile ei.

— Şi care a fost răspunsul? se interesă Canler.

— A răspuns că încă nu e pregătită să se mărite cu nimeni, urmă profesorul Porter şi că am putea pleca sa locuim la ferma din Wisconsin pe care i-a lăsat-o moştenire mama ei. E o fermă care dă oarecari profituri. Arendaşii îşi scot frumuşel existenta, ba chiar îi mai trimit un mic surplus anual Janei. Fata proiectează să plecăm acolo la începutul săptamînii viitoare. Philander şi domnul Clayton au şi plecat înainte ca să pregătească totul.

— Clayton a plecat acolo? exclamă Canler, vizibil iritat. Şi de ce nu mi s-a spus? Aş fi plecat şi eu cu multă plăcere şi aş fi aranjat ca să vă aştepte un maximum de confort.

— Jane are senzaţia că şi aşa vă sîntem prea îndatoraţi, domnule Canler, replică profesorul Porter.

Canler era pe punctul de a răspunde cînd din hol se auzi un zgomot de paşi şi Jane intră în odaie.

— Oh, scuzaţi-mă! exclamă ea, oprindu-se în prag. Credeam că eşti singur, tată.

— Nu e decît cu mine, Jane, zise Canler, care se ridicase în picioare. N-ai vrea să intri ca să completăm cercul familiei? Tocmai discutam despre dumneata.

— Mulţumesc, răspunse Jane, intrînd şi acceptînd scaunul pe care i-l oferise Canler. Voiam numai să-l înştiinţez pe tata că Tobey vine mîine de la şcoală ca să-i împacheteze cărţile. Aş vrea să laşi deoparte, tată, toate cărţile de cere te poţi lipsi pînă-n toamnă. Te rog, nu căra întreaga bibliotecă în Wisconsin, aşa cum ai fi cărat-o în Africa, dacă nu puneam eu piciorul în prag.

— Tobey a fost aici? întrebă profesorul Porter.

— Da, tocmai m-am despărţit de el. Acum stă cu Esmeralda în pragul uşii din spate şi fac un schimb de păreri religioase.

— Ţţţ, ţţţ, trebuie să-l văd imediat! strigă profesorul. Scuzaţi-mă un moment, copii! şi ieşi în grabă din cameră.

Îndată ce profesorul nu mai putu să-i audă, Canler se întoarce spre



Jane.

— Uite ce-i, Jane, începu el fără ocoliş. Cît o să mai dureze aşa? Nu ai refuzat categoric să te măriţi cu mine, dar nici nu mi-ai făgăduit nimic. Vreau să scot mîine dispensa, ca să ne putem căsători înainte de a pleca în Wisconsin. Nu ţin la nici un fel de pompă sau de ceremonial şi sînt sigur că şi tu gîndeşti la fel.

Fata simţi că îngheaţă, dar îşi ţinu capul sus.

— Tatăl dumitale o doreşte, ştii prea bine, adăugă Canler.

— Da, o ştiu. Vorbea aproape în şoaptă. Domnule Canler, îţi dai seama că mă cumperi? spuse în cele din urmă fata, cu o voce rece, albă. Mă cumperi pe cîţiva dolari meschini. Bineînţeles că asta faci, Robert Canler şi speranţa unei asemenea împrejurări te-a împins să-i împrumuţi tatei bani pentru escapada aceea nesăbuită care ar fi fost totuşi încununată de un surprinzător succes, dacă n-ar fi intervenit nişte circumstanţe misterioase. Dar dumneata, domnule Canler, ai fi fost cel mai surprins dintre toţi. Dumneata nu-ţi închipuiai că expediţia o să izbîndească. Eşti un prea bun om de afaceri pentru aşa ceva. Şi eşti un prea bun om de afaceri ca sa investeşti bani în căutarea de comori îngropate sau ca să împrumuţi bani fără garanţie decît dacă ai un anumit scop în vedere. Ştiai că, dînd banii fără garanţie, ai un mai mare ascendent asupra onoarei familiei Porter decît dacă i-ai fi dat în schimbul unui gir. Ştiai că e cea mai bună cale de a mă forţa să mă mărit cu dumneata, fără să aibă aparenţa că mă forţezi.

N-ai pomenit niciodată de împrumut. În cazul oricărui alt bărbat aş fi socotit asemenea comportare drept dovada unui caracter generos şi nobil. Dar dumneata eşti viclean, domnule Robert Canler. Te cunosc mai bine decît îţi închipui dumneata. Mă voi mărita, de bună seamă, cu dumneata dacă nu va exista o altă cale, dar să fim clari unul faţă de celălalt, o dată pentru totdeauna.

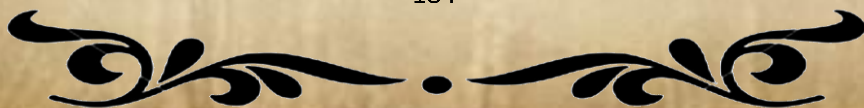
În timp ce Jane vorbea, Robert Canlcr schimba feţe-feţe şi cînd fata tăcu, se ridică în picioare şi cu un surîs cinic pe chipul lui dur, spuse:

— Mă surprinzi, Jane. Credeam că ai mai multă stăpînire de sine, mai multă mîndrie. Fireşte, ai dreptate. Te cumpăr şi ştiam că o ştii, dar credeam că vei prefera să simulezi că lucrurile nu stau aşa. Credeam că amorul dumitale propriu şi mîndria de Porter vor refuza să admită, chiar faţă de dumneata însăţi, că eşti o femeie cumpărată. Dar fă cum crezi, draga mea, adaugă el cu nepăsare. Vei fi a mea şi asta-i tot ce mă interesează.

Fără o vorbă, fata îi întoarse spatele şi ieşi din încăpere.

Totuşi Jane nu se căsători înainte de a pleca împreună cu tatăl ei şi cu Esmeralda la ferma din Wisconsin şi cînd îşi luă un rece rămas bun de la Robert Canler şi trenul se puse în mişcare, pretendentul ei îi strigă că o va urma peste o săptămînă sau două.

Cînd sosiră la destinaţie, fură întîmpinaţi de Clayton şi domnul



Philander într-un automobil uriaş aparţinînd celui dintii şi o porniră în viteză printre codrii deşi din nord, spre mica fermă pe care fata nu o mai vizitase din copilărie.

Clădirea fermei, care se ridica pe o mică înălţime, la vreo sută de iarzi de casa arendaşului, suferise o totală transformare în cele trei săptămîni cît stătuseră acolo Clayton şi domnul Philander. Clayton adusese o mică armată de dulgheri şi tencuitori. Instalatori şi zugravi dintr-un oraş mai îndepărtat, şi ceea ce fusese doar o cocioabă dărăpănată cînd sosiseră ei acolo devenise acum o plăcută locuintă cu două etaje, prevăzută cu tot confortul modern care putea fi obţinut într-un timp atît de scurt.

— Vai, domnule Clayton, ce-ai făcut aici? strigă Jane Porter, cu o strîngere de inimă la gîndul cheltuielilor ce fuseseră efectuate.

— Ssst! o opri Clayton. Nu-l lăsa pe tatăl dumitale să-şi dea seama. Dacă nu-i spui dumneata el n-o să observe nimic şi pur şi simplu, nu m-am îndurat să-l las să trăiască în mizeria şi atmosfera sordidă pe care eu şi domnul Philander le-am qăsit aici. Am făcut atît de puţin şi aş fi dorit să fac atît de mult, Jane! Te rog, de dragul lui, nu pomeni nici un cuvînt.

— Dar ştii prea bine că nu-ţi putem înapoia banii! strigă fata. De ce vrei să mă îndatorezi în asemenea mod?

— Te rog, Jane, răspunse Clayton, cu tristeţe. Dacă ai fi fost numai dumneata, crede-mă că n-aş fi făcut-o, pentru că am ştiut de la bun început că mă va cobori în ochii dumitale, dar nu am putut suporta gîndul ca acest bătrîn drag să trăiască în gaura de şoarece pe care am găsit-o aici. Vrei să mă crezi că am făcut-o numai de dragul lui şi să-mi dăruieşti măcar această fărîmă de bucurie?

— Te cred, domnule Clayton, răspunse fata, pentru că ştiu că ai un suflet destul de mare şi de generos ca să o fi făcut numai pentru el şi ah, Cecil, aş dori să te pot răsplăti aşa cum meriţi, aşa cum ai dori.

— Şi de ce nu poţi s-o faci, Jane?

— Pentru că iubesc pe un altul.

— Canler?

— Nu.

— Dar te măriţi cu el. Aşa mi-a mărturisit înainte de a pleca eu din Baltimore.

Fata se cutremură.

— Nu pe el îl iubesc, ripostă ea aproape cu mîndrie.

— O faci din cauza banilor, Jane?

Îi răspunse cu un semn afirmativ.

— Atunci eu sînt mai puţin de dorit decît Canler? Am bani din belşug, ba chiar mult mai mult, cu care pot acoperi orice nevoie, spuse Clayton cu amărăciune.

— Cecil, nu te iubesc, dar te respect. Dacă va trebui să mă degradez, făcînd asemenea tîrg cu un bărbat, prefer să fie cu unul pe care îl



dispreţuiesc. Am să-l detest pe bărbatul căruia va trebui să mă vînd fără iubire, oricine ar fi el. Vei fi mai fericit singur, încheie Jane, bucurîndu-te de respectul şi de prietenia mea, decît alături de mine şi avînd parte de dispreţul meu.

Clayton nu mai forţă situaţia, dar dacă vreodată un om a dorit să-l ucidă pe un altul, acesta a fost William Cecil Clayton, Lord Greystoke, cînd, o săptămînă mai tîrziu, Robert Canler se opri dinaintea fermei în automobilul său de şase cilindri.

Trecu o săptămînă: o săptămînă încordată, lipsită de întîmplări, dar neplăcută pentru toţi locatarii casei de la ferma din Wisconsin.

Canler stăruia ca Jane să se căsătorească de urgenţă cu el. În cele din urmă, fata cedă numai din silă faţă de insistenţele lui neîncetate şi oribile. Se invoiră ca a doua zi dimineaţă Canler să plece la oraş ca să aducă dispensa şi un preot.

Clayton voise să plece de îndată ce planul fu anunţat, dar înfăţişarea ostenită şi deprimată a fetei îl reţinu. Nu putea s-o părăsească. Şi-apoi s-ar fi putut să se mai întîmple ceva, încerca el singur să se consoleze. În inima lui ştia că nu era nevoie decît de o scînteie pentru ca ura ce i-o purta lui Canler să se prefacă în setea de sînge a ucigaşului.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Canler plecă la oraş.

Către răsărit se putea vedea o pînză de fum plutind deasupra pădurii, pentru că de o săptămînă făcea ravagii un incendiu, nu departe de ei, dar cum vîntul continua să bată dinspre apus, nu-i ameninţa nici o primejdie.

Pe la prînz, Jane ieşi să facă o plimbare. Nu-i îngădui lui Clayton s-o întovărăşească. Îi spuse că doreşte să fie singură, iar el îi respectă dorinţa. În casă, profesorul Porter şi domnul Philander erau cufundaţi într-o absorbantă discuţie asupra unei probleme ştiinţifice de mare greutate. Esmeralda moţăia în bucătărie, iar Clayton, obosit după o noapte de nesomn, se trîntise pe sofaua din odaia de zi şi curînd se lăsă furat de o aţipeală agitată.

Spre răsărit, norii de fum negru se ridicau pe cer tot mai groşi; la un moment dat se învolburară, apoi o porniră lopătînd în viteză către apus.

Se apropiau din ce în ce. Locatarii din casa arendaşului plecaseră, pentru că era zi de tîrg şi nu se găsi nimeni care să observe apropierea crîncenului diavol. Curînd, flăcările cuprinseră şoseaua spre sud si tăiară calea de întoarcere a lui Canler. O uşoară schimbare a vîntului mută direcţia focului spre nord, apoi, cînd vîntul dădu îndărăt, flăcările rămaseră o clipă suspendate în nemişcare, ca ţinute în zăbală de mîna unui stăpîn nevăzut.

Deodată, dinspre nord-est, un automobil mare, negru, coborî panta drumului. Se opri cu o smucitură în faţa vilei şi un uriaş cu păr negru sări din el şi alergă pînă la uşă. Fără să se oprească, năvăli în casă. Pe sofa, dormita Clayton. Uriaşul tresări surprins, dar dintr-un salt fu lîngă omul



adormit. Zgîlțîindu-l de umăr, îi strigă:

— Pe Dumnezeul meu, Clayton, ați înnebunit cu toții? Nu ştiți că sînteți împresurați de foc? Unde e domnişoara Porter?

Clayton sări în picioare. Nu-l recunoscu pe om, dar înțelese ce-i spunea şi dintr-un salt, fu pe terasă.

— Drace! exclamă el apoi şi dînd buzna din nou în casă, se porni să strige: Jane! Jane! Unde eşti?

Într-o clipă, Esmeralda, profesorul Porter şi domnul Philander se alăturară celor doi.

— Unde-i domnişoara Jane? strigă Clayton, apucînd-o pe Esmeralda de umeri şi zgîlțîind-o cu brutalitate.

— Oh, Gaberelle, domnu' Clayton, s-a dus să facă o plimbare.

— Nu s-a întors încă?

Şi fără să mai aştepte răspuns, Clayton o zbughi în curtea fermei, urmat de ceilalți.

— Încotro a luat-o? strigă uriaşul cu păr negru, adesîndu-se Esmeraldei.

— În jos, pe drumu' ăsta țipă femeia înspăimîntată, arătînd spre sud, unde un zid de flăcări mugitoare închidea priveliştea.

Vîră-i pe oamenii ăştia în cealaltă maşină, îi strigă străinul lui Clayton. Am văzut încă un automobil cînd am parcat... şi du-i repede de aici înspre nord. Maşina mea las-o aici. Dacă o găsesc pe domnişoara Porter, vom avea nevoie de ca. Dacă n-o găsesc, nimeni n-o să mai aibă nevoie de maşină. Fă cum îți spun, stărui el cînd Clayton păru să şovăie. Apoi îi văzură silueta sprintenă alergînd de-a curmezişul poienii şi luînd-o spre nord-vest, către pădurea neatinsă încă de flăcări.

Fiecare dintre cei de față simți, în chip inexplicabil, că i se luase o mare răspundere de pe umeri şi implicit, nutriră o mare încredere în puterea străinului de a o salva po Jane, dacă mai putea fi salvată.

— Cine-i ăsta? întrebă profesorul Porter.

— Nu ştiu, răspunse Clayton. M-a strigat pe nume şi o cunoaşte pe Jane pentru că a întrebat de ea. I s-a adresat şi Esmeraldei spunîndu-i pe nume.



— Mi-e surprinzător de cunoscut! exclamă domnul Philander. Şi totuşi ştiu bine că nu l-am văzut în viața mea.

— Țțț, țțț! făcu profesorul Porter. Extrem de remarcabil! Cine poate fi şi de ce am eu senzația că Jane e în siguranță, acum că s-a dus el s-o caute?

— N-aş putea să vă răspund, domnule profesor, spuse Clayton, cu seriozitate, dar ştiu că şi eu încerc acelaşi sentiment ciudat. Haideți odată! strigă el. Trebuie să plecăm de aici pînă cînd focul nu ne taie calea de retragere.

Se urcară cu toții grăbiți în maşina lui Clayton.

Cînd Jane dădu să se întoarcă acasă, se alarmă văzînd cît de aproape părea să fi ajuns fumul incendiului din pădure şi pe măsură ce-şi iuți pasul, alarma ei se prefăcu în panică, zărind pălălaia care cuprindea vertiginos drumul ce-o despărțea de vilă. În cele din urmă fu nevoită să se întoarcă în desişul pădurii şi să încerce să-şi croiască drum spre vest, străduindu-se să ajungă acasă ocolind focul.

În scurtă vreme, încercarea ei deveni cu totul zadarnică şi atunci fata nu mai avu decît o speranță: să se întoarcă iar pe şosea şi să-şi salveze viața fugind în direcția oraşului, spre sud. Cele douăzeci de minute cît îi trebuiră ca să ajungă iar la sosea, fură de ajuns ca vîlvătăile să-i taie retragerea aşa cum îi tăiaseră mai înainte înaintarea.

Cîțiva paşi pe şosea o făcură să se oprească înlemnită de groază, căci în fața ei se înălța un alt zid de flăcări. O ramificație a vîlvoarei principale sărise la o jumătate de milă de rugul din care se rupsese şi prinsese în ghearele-i implacabile fîşia îngustă de şosea.

Jane îşi dădu din nou seama că şi încercarea de a-şi croi drum printre arbuşti era inutilă. Se mai căznise o dată şi dăduse greş. Ştia bine că era doar o chestiune de minute pînă cînd întreg spațiul dintre nord şi sud avea să clocotească sub talazurile de foc. Cu stăpînire de sine, fata îngenunche în țărîna drumului şi se rugă să i se dea tăria de a-şi întîmpina soarta cu curaj, precum şi salvarea de la moarte a tatălui şi a prietenilor ei.



Deodată îşi auzi numele strigat cu voce tare prin pădure: “Jane! Jane Porter!” Răsuna limpede şi puternic, dar rostit de o voce străină.

— Aici! răspunse fata. Aici, pe potecă...

Şi atunci văzu printre ramurile copacilor o siluetă ce se strecura cu iuțeala unei veverițe. O răbufnire de vînt îi învălui într-un nor de fum şi nu-l mai putu vedea pe bărbatul care venea grăbit

spre ea, dar deodată se simți cuprinsă de un braț puternic; apoi fu ridicată în sus şi în timp ce era purtată pe brațe, simți biciuirea vîntului şi ici colo, atingerea unei crengi.

Jane deschise ochii.

Dedesubt, la depărtare, se zăreau arbuştii şi pămîntul.

Deasupra ei, frunzişul fremătător al pădurii. Silueta uriaşă care o purta sărea din copac în copac şi Janei i se părea că retrăieşte în vis acea întîmplare din viața ei, consumată în îndepărtata junglă africană.

O, de-ar fi acelaşi om care o purtase în acea zi cu atîta repeziciune prin hățişul vegetației împletite! Dar asta era cu neputință! Şi totuşi cine altul pe lume avea puterea şi agilitatea de a face ce făcea acum acest om?

Aruncă o privire spre fața atît de apropiată de a ei şi i se tăie răsuflarea. Era el!

— Omul meu din pădure! murmură Jane. Nu, pesemne că delirez!

— Da, omul tău, Jane Porter. Sălbaticul tău,... omul primitiv a ieşit din junglă ca să-şi cheme înapoi perechea, femeia care a fugit de el, adăugă Tarzan cu înverşunare.

— N-am fugit, şopti Jane. Am acceptat să plec numai după ce am aşteptat cu toții o săptămînă ca să te reîntorci.

Depăşiseră regiunea incendiată şi o luaseră acum din nou prin poiană.

Unul lînga celălalt, se îndreptau spre vilă. Vîntul îşi schimbase din nou direcția şi focul se închircea în el însuşi — încă un ceas şi avea sa se consume în sine.

— De ce nu te-ai întors?

L-am îngrijit pe D'Arnot. Era grav rănit.

— Ah, ştiam eu! exclamă fata. Ceilalți spuneau că te-ai dus la negri, că făceai parte din tribul lor.

Tarzan rîse.

— Dar tu nu i-ai crezut, Jane?

— Nu,.. cum să-ți spun? întrebă ea. Cum te cheamă?

— Pe atunci cînd m-ai cunoscut tu, eram Tarzan din neamul maimuțelor.

— Tarzan din neamul maimuțelor? strigă Jane. Şi deci atunci cînd am plecat, am răspuns scrisorii tale?

— Da; dar cine credeai că ți-o lăsase?

— Nu ştiam; ştiam doar că nu poate fi de la tine, pentru că Tarzan din neamul maimuțelor scria în englezeşte, iar tu nu pricepeai un cuvînt din nici o limbă.

Tarzan rîse din nou.

— E o poveste lungă, însă eu eram cel care scriam tot ce nu puteam vorbi şi acum D'Arnot a înrăutățit situația învățîndu-mă să vorbesc franceza în loc de engleză. Vino, adăugă el, urcă-te în maşina mea, trebuie



să-l ajungem din urmă pe tatăl tău; toți ceilalți sînt la mică depărtare. În timp ce conducea, o întrebă: Atunci cînd ai scris în biletul adresat lui Tarzan din neamul maimuțelor că iubeşti un altul... s-ar putea să te fi referit la mine?

— S-ar putea, răspunse Jane, cu simplitate.

— Dar în Baltimore... oh, ce mult te-am căutat mi s-a spus că e posibil să te fi măritat. Că un bărbat care se numeşte Canler a venit aici ca să te ia în căsătorie. E adevărat?

— Da.

— Îl iubeşti?

— Nu.

— Pe mine mă iubeşti? Jane îşi îngropa fața în mîini.

— Sînt făgăduită altuia. Nu pot să-ți răspund, Tarzan din neamul maimuțelor! strigă Jane.

— Mi-ai răspuns. Acum, spune-mi de ce trebuie să te măriți cu un om pe care nu-l iubeşti?

— Tatăl meu îi datorează bani.

Deodată Tarzan îşi aminti de scrisoarea pe care o citise şi de numele Robert Canler şi de aluzia la un necaz, pe care el, atunci, nu-l putuse înțelege.

Zîmbi.

— Dacă tatăl tău nu ar fi pierdut comoara, nu te-ai simți obligată să-ți respecți promisiunea față de omul acesta Canler?

— I-aş cere să mă dezlege de ea.

— Şi dacă ar refuza?

— I-am făgăduit.

Tarzan rămase o clipă tăcut. Maşina înainta cu o viteză nesăbuită pe drumul denivelat, căci în dreapta se iveau amenințătoare limbile de foc şi orice schimbare a direcției vîntului le putea învolbura cu furie drept în mijlocul unicei lor căi de scăpare.

În cele din urmă depăşiră punctul periculos şi Tarzan reduse viteza.

— Şi dacă i-aş cere-o eu? întrebă el.

— N-o să plece urechea la cererea unui străin, spuse fata. Mai cu seamă a unuia care mă doreşte pentru el.

— Terkoz a făcut-o, răspunse Tarzan, neînduplecat.

Jane se cutremură şi privi înspăimîntată în sus, la silueta uriaşă de alături, pentru că ştia că era vorba de marele antropoid pe care Tarzan îl ucisese ca s-o apere pe ea.

— Aici nu sîntem în jungla africană, răspunse fata. Nu mai eşti o fiara sălbatică. Eşti un gentleman si gentlemenii nu ucid cu sînge rece.

— În inimă sînt încă o fiară sălbatica, vorbi Tarzan, cu glas scăzut, ca pentru el însuşi.

O vreme rămaseră din nou tăcuți.



— Jane, o întrebă el în cele din urmă, dacă ai fi liberă, te-ai marita cu mine?

Fata nu-i răspunse pe dată. Dar el aşteptă cu răbdare. Jane încerca sa-şi adune gîndurile. Ce ştia despre această stranie făptură ce se afla alături de ea? El însuşi nu se cunoştea. Cine era? Cine-i erau părinți? Pînă şi în nume îi răsuna originea misterioasă şi viața sălbatică. N-avea nume. Ar putea ea oare să fie fericită alături de acest pribeag al pădurii? Ce-ar putea avea comun cu un soț care şi-a petrecut, viața în vîrful copacilor dintr-o junglă africană, zbenguindu-se şi luptîndu-se cu crîncenele antropoide; rupîndu-şi hrana din coasta încă tremurîndă a prăzii proaspăt ucise, înfigîndu-şi dinții puternici în carnea crudă şi sfîrtecîndu-şi partea în timp ce fîrtații săi mîrîiau şi se luptau în jurul lui ca să-şi capete porția? Ar putea el vreodată să se înalțe la sfera ei sociala? Ar putea ea accepta gîndul de a se coborî la nivelul lui? Ar fi vreunul din ei fericit într-o asemenea mezalianță?

— Văd că nu răspunzi, spuse Tarzan. Ți-e teamă, să nu mă răneşti.

— Nu ştiu ce răspuns să dau, mărturisi Jane, cu tristețe.

— Deci nu mă iubeşti? întrebă el pe un ton liniştit.

— Nu mă întreba. Vei fi mai fericit fără mine. Tu nu eşti făcut pentru formalismele restrictive şi convenționalismele societăiii, civilizația ar deveni insuportabilă pentru tine şi în curînd ai tînji după libertatea vechii tale vieți, un fel de viață pentru care eu sînt tot atît de nepotrivită cum eşti tu pentru viața mea.

— Cred că te înțeleg, răspunse el, calm. N-o să stărui pentru că țin la fericirea ta mai mult decît la a mea. Îmi dau seama acum că n-ai putea fi fericită cu... o maimuță.

În vocea lui răzbea o vagă undă de amărăciune.

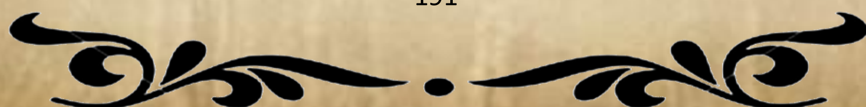
— Nu, îl dojeni ea. Nu vorbi aşa! Nu înțelegi Dar înainte de a fi putut să continue, o cotitură bruscă a drumului îi aduse în mijlocul unui cătun. În fata lor se ivi maşina lui Clayton, înconjurată de întregul grup pe care-l transportase de la vilă.

28.ÎNCHEIERE

La apariția lui Jane, izbucniră cu toții în țipete de uşurare şi de bucurie, iar cînd Tarzan îşi opri automobilul alături de celălalt, profesorul Porter îşi cuprinse copila în brațe.

O clipă, nimeni nu-l luă în seamă pe Tarzan, care rămase la volan, tăcut. Clayton fu cel dintîi care-şi aminti de el şi întorcîndu-se, îi întinse mîna.

— Cum am putea să vă mulțumim? exclamă el. Ne-ați salvat pe toți. La vilă mi-ați spus pe nume, dar eu nu izbutesc să-mi aduc aminte de



numele dumneavoastră, deşi îmi păreţi foarte cunoscut. Am senzaţia că v-am cunoscut bine cu multă vreme în urmă, în cu totul alte condiţii.

Tarzan zîmbi, strîngînd mîna întinsă.

— Aveţi dreptate, Monsieur Clayton, îi răspunse în franceză. Scuzaţi-mă că nu vă vorbesc în engleză. Sînt pe cale de a învăţa această limbă şi cu toate că o înţeleg foarte bine, o vorbesc prost.

— Dar cine sînteţi? stărui Clayton, exprimîndu-se de astă dată în franceză.

— Tarzan din neamul maimuţelor.

Surpriza îl facu pe Clayton să tresalte.

— Pe Dumnezeul meu! exclamă el. E adevărat!

Profesorul Porter şi domnul Philander se grăbiră să-şi adauge mulţumirile la cele exprimate de Clayton şi să-şi manifeste surpriza şi plăcerea faţă de aceasta întîlnire cu prietenul lor din junglă, care avea loc la asemenea distanţă de sălbaticul său cămin.

Intrară în micul han modest, unde Clayton comandă pe dată tot ce era nevoie. Se aflau cu toţii în sala mică şi îmbîcsită a hanului, cînd atenţia le fu atrasă de pufniturile unui automobil ce se apropia. Domnul Philander, care şedea lîngă fereastră, privi afară la maşina care apăru în văz şi se opri apoi alături de celelalte două automobile.

— Doamne! exclamă Philander, cu o notă de iritare în glas. A sosit domnul Canler. Speram, hm... gîndisem... hm... ce fericire că nu l-a prins focul! îşi încheie el, fără convingere fraza.

— Ţţţ, ţţţ, domnule Philander! făcu profesorul Porter. Ţţţ, ţţţ, eu le atrag întotdeauna elevilor mei atenţia să numere pînă la zece înainte de a vorbi. Dacă aş fi în locul dumitale, domnule Philander, aş număra cel puţin pînă la o mie şi după aceea, aş păstra o discretă tăcere.

— Aşa-i, zău! aprobă domnul Philander. Dar cine-i domnul cu aspect clerical care-l însoţeşte?

Jane păli.

Clayton se foi stînjenit în scaun.

Profesorul Porter îşi scoase cu un gest nervos ochelarii, aburi lentilele, apoi şi-i puse la loc pe nas, fără să-i fi şters.

Omniprezenta Esmeralda mormăi.

Numai Tarzan nu înţelese.

O clipă mai tîrziu, Robert Canler năvăli în sală.

— Slavă Domnului! strigă. M-au muncit cele mai negre temeri, pînă cînd ţi-am zărit maşina, Clayton. Drumul spre sud a fost blocat de incendiu şi a trebuit să mă reîntorc la oraş şi de acolo, să ocolesc spre răsărit, pe drumul ăsta. Credeam că n-o să mai ajungem la fermă.

Nimeni nu părea prea entuziasmat. Tarzan se uita la Robert Canler, cu privirea cu care Sabor îşi cîntărea prada. Jane îi aruncă o căutătură şi mai nervoasă.



— Domnule Canler, spuse ea, ți-l prezint pe Monsieur Tarzan, un vechi prieten.

Canler se răsuci şi-i întinse mina. Tarzan se ridică în picioare şi se înclină, cum numai D'Arnot ar fi putut invăța pe un gentleman s-o facă, dar păru să nu observe mîna întinsă a lui Canler. La rîndul său, Canler păru că nu observase scăparea lui Tarzan.

— Jane, ți-l prezint pe părintele Tousley, spuse Canler îndreptîndu-se spre preotul din spatele lui. Domnul Tousley, domnişoara Porter.

Domnul Tousley făcu o plecăciune şi zîmbi radios. Canler îl prezentă şi celorlalți.

— Jane, am putea efectua ceremonia pe loc, propuse Canler. După aceea am putea lua trenul de miezul nopții spre oraş.

Tarzan pricepu pe dată planul. Se uită la Jane, filtrîndu-şi privirile pe sub pleoapele pe jumătate lăsate, dar nu făcu nici o mişcare. Fata şovăi. Atmosfera din cameră era încordată din pricina tăcerii impuse de tensiunea nervoasă. Toți ochii se întoarseră către Jane, în aşteptarea răspunsului ei.

— N-am putea să mai aşteptăm cîteva zile? Întrebă fata. Mi-s nervii zdruncinați. Azi am trecut prin prea multe încercări.

Canler simțea ostilitatea fiecăruia dintre cei de față. Şi acest lucru îi zădărî nervii.

— Am aşteptat atît cît am avut chef s-aştept, răspunse cu grosolănie. Ai promis că te măriți cu mine. N-am să mă mai las dus. Am obținut dispensa şi iată preotul! Vino, domnule Tousley! Vino, Jane! Martori sînt destui... chiar mai mulți decît e nevoie, adăugă el, cu o inflexiune neplăcută în glas şi luînd-o pe Jane Porter de braț, vru s-o conducă spre clericul care aştepta.

Dar abia făcu un pas, că o mînă grea îi încleştă brațul într-o strînsoare de oțel. O altă mînă îl apucă de beregată şi într-o clipă, fu ridicat în sus şi zgîlțîit, aşa cum o pisică şi-ar scutura şoarecele captiv.



Jane se întoarse spre Tarzan cu o expresie de surpriză plină groază. Şi cînd îl privi în față, îi văzu dunga purpurie de pe frunte, pe care o mai observase într-o zi, în Africa îndepărtată, cînd Taryan din neamul maimuțelor se încleştase într-o bătălie pe viață şi pe moarte cu Terkoz, marele antropoid.

Îşi dădu seama că în inima aceea sălbatică era scrisă osînda la



moarte a lui Canler şi făcu un gest să-l oprească pe omul-maimuţă. Dar se temea mai mult pentru Tarzan decît pentru Canler. Cunoştea cumplita răsplată pe care justiţia o hărăzeşte criminalilor. Oricum, înainte de a fi putut ajunge pînă la ei, Clayton şi sărise lîngă Tarzan şi se căznea să-l elibereze pe Canler din strînsoarea acestuia. Dintr-o singură mişcare a braţului vînjos englezul fu îmbrîncit în celălalt capăt al camerei; Jane puse o mînă fermă şi albă pe încheietura mîinii lui Tarzan şi-l privi în ochi.

— De dragul meu, îi ceru ea.

Degetele încleştate pe beregata lui Canler se muiară. Tarzan privi faţa frumoasă care se înălţă spre el.

— Doreşti ca ăsta să trăiască? întrebă el cu surprindere.

— Nu vreau să moară de mîna ta, prietene, replică fata. Nu vreau să devii un ucigaş.

Tarzan îşi luă mîna de pe gîtul lui Canler.

— O dezlegi de promisiunea pe care ţi-a făcut-o? întrebă el. E preţul cu care-ţi poţi răscumpăra viaţa.

Canler, respirînd convulsiv, dădu din cap.

— Eşti hotărit să pleci şi să nu o mai terorizezi niciodată?

Omul încuviinţă iarăşi clin cap, cu faţa schimonosită de spaima morţii care trecuse atît de aproape de el. Tarzan îi dădu drumul şi Canler se îndreptă, împleticindu-se, spre uşă. O clipă mai tîrziu se făcu nevăzut şi o dată cu el şi preotul împietrit de groază. Tarzan se întoarse spre Jane:

— Pot să-ţi vorbesc un moment, fără martori? Fata încuviinţă şi porni spre uşa care dădea pe terasa îngustă a micului han. Jane ieşi prima, ca să-l aştepte pe Tarzan, astfel încît nu auzi conversaţia care urmă.

— Aşteaptă! strigă profesorul Porter cînd Tarzan fu pe punctul să iasă pe uşă după fată.

Profesorul amuţise de surpriză în faţa desfăşurării rapide a evenimentelor din ultimele cîteva minute.

— Înainte de a merge mai departe, domnule, aş dori o explicaţie a faptelor care tocmai s-au petrecut. Cu ce drept, domnule, ai intervenit în relaţiile dintre fiica mea si domnul Canler? Eu i-am făgăduit mîna fiicei mele, domnule şi indiferent de simpatiile şi antipatiile noastre personale, domnule, promisiunea trebuie respectată.

— Am intervenit, domnule profesor Porter, ripostă Tarzan pentru că fiica dumneavoastră nu-l iubeşte pe domnul Canler, nu doreşte să se mărite cu el. Pentru mine este de ajuns.

— Nu ştii ce-ai făcut! se văită profesorul Porter. Acum cu siguranţă că va refuza să se mai însoare cu ea.

— Absolut sigur! răspunse Tarzan, cu emfază. Dar aflaţi, domnule profesor Porter, că prestigiul dumneavoastră nu va avea de suferit, căci, de îndată ce vă veţi întoarce acasă, veţi fi în măsură să-i plătiţi individului Canler tot ce-i datoraţi.



— Ţţţ, ţţţ, domnule! exclamă profesorul Porter. Ce vrei să spui prin aceasta, domnule?

— Comoara domneavoastră a fost găsită.

— ... Ce... ce-ai spus? strigă profesorul. Eşti nebun, omule! Nu poate fi adevărat.

— Şi totuşi este. Eu sînt cel care a furat-o, necunoscîndu-i nici valoarea şi nici proprietarii. I-am văzut pe marinari îngropînd-o şi maimuţărindu-i, am dezgropat-o ca s-o îngrop din nou în altă parte. Cînd D'Arnot mi-a povestit ce era şi ce însemnătate avea pentru dumneavoastră, m-am întors în junglă şi am recuperat-o. A pricinuit atîtea crime, suferinţe şi durere, încît D'Arnot a socotit că-i mai bine să nu încerc să aduc chiar comoara, aşa cum a stat în intenţia mea, ci o scrisoare de credit. Iat-o, domnule profesor Porter! Şi Tarzan scoase din buzunar un plic pe care-l întinse uluitului profesor. Două sute patruzeci si una de mii de dolari. Comoara a fost evaluată cu mare grijă de către experti dar, ca sa nu aveţi nici cea mai mică îndoială, D'Arnot în persoană a cumpărat-o şi daca



preferaţi comoara în locul creditului, v-o ţine la dispoziţie

— Domnule, la marea povară a îndatoririlor pe care şi aşa le aveam faţă de dumneavoastră, aţi adăugat acum cel mai mare dintre servicii, rosti profesorul Porter, cu glas tremurător. Mi-aţi redat mijlocul de a-mi salva onoarea.

Clayton, care ieşise din încăpere imediat după Canler, se întoarse.

— Iertaţi-mă, li se adresă el, cred că ar fi mai bine să ajungem în oraş înainte de a se întuneca şi apoi să luăm primul tren care să ne scoată din pădurea asta. Tocmai a sosit din nord un localnic care a anunţat că incendiul înaintează treptat în direcţia aceasta.

Vestea curmă orice altă discuţie şi cu toţii se îndreptară spre automobilele care-i aşteptau.

Clayton, Jane, profesorul şi Esmeralda se urcară în maşina lui Clayton, iar Tarzan îl luă pe domnul Philander într-a lui.

— Să fiu al naibii! exclamă domnul Philander cînd automobilul se



puse în mişcare, urmărindu-l pe cel al lui Clayton. Cine-ar fi crezut vreodată cu putință! Ultima dată cînd te-am văzut, erai un veritabil sălbatic care sălta printre crengile unei păduri tropicale din Africa şi acum mă conduci pe o şosea din Wisconsin, într-o limuzină franțuzească. Să fiu al naibii! Dar e „extrem de remarcabil"!

— Da, admise Tarzan, apoi după o pauză: Domnule Philander, vă amintiți ceva amănunte în legătură cu descoperirea şi îngroparea a trei schelete găsite în cabana mea de lîngă jungla africană?

— Îmi amintesc foarte bine, foarte bine, replică domnul Philander.

— A existat vreo ciudățenie în legătură cu vreunul din cele trei schelete?

Domnul Philander îl privi pe Tarzan cu atenție:

— De ce întrebi?

— E un lucru de mare importanță pentru mine. Răspunsul dumneavoastră poate limpezi un mister.



Şi, în cel mai rău caz, nu poate face altceva decît să lase misterul nelimpezit. În ultimele două luni am emis o teorie cu privire la scheletele acelea şi v-aş ruga să răspundeți întrebării mele cu toate datele pe care le cunoaşteți: cele trei schelete pe care le-ați îngropat erau toate omeneşti?

— Nu, răspunse domnul Philander, cel mic, cel care se afla în leagăn, era scheletul unei maimuțe antropoide.

— Mulțumesc, răspunse Tarzan.

În automobilul din față, Jane îşi țesea glndurile cu furie şi repeziciune. Ştia prea bine de ce îi ceruse Tarzan să schimbe cîteva vorbe cu ea şi mai ştia că trebuie să fie pregătită să-i dea un răspuns într-un viitor cît se poate de apropiat.

Tarzan nu era persoana pe care s-o poată duce cu vorba şi chiar gîndul acesta o făcu să se întrebe dacă nu cumva se temea într-adevăr de el. Şi putea oare să iubească ființa de care se temea? Îşi dădu seama că acolo, în adîncurile junglei îndepărtate, se aflase sub un soi de vrajă, dar acum, în prozaicul Wisconsin, nu mai existau nici un fel de farmece. De asemenea, acest tînăr francez imaculat nu mai siîrriea femeia primitivă din ea, aşa cum o ațîțase robustul zeu al pădurii. Îl iubea oare? Acum... nu mai ştia.

Cu coada ochiului, furişă o privire spre Clayton. Iată un bărbat



crescut în aceleaşi condiții de viață ea şi dînsa, un om cu acea poziție socială şi acea cultură pe care ea fusese învățată să le considere ca elemente primordiale într-o alianță matrimonială. Nu-i spunea rațiunea că acest tînăr aristocrat englez, ce-i purta o dragoste la care ar fi rîvnit orice femeie civilizată, era perechea cea mai potrivită pentru o persoană de felul ei? Dar pe Clayton il putea iubi? Nu vedea nici un motiv pentru care să nu-l iubească. Jane nu era o femeie calculată din fire. Însă educația, mediul şi ereditatea se îmbinaseră pentru a învăța să calculeze pînă şl în chestiunile sentimentale.

Faptul că-şi pierduse capul în fața tînărului uriaş cînd o ridicase în brațe — acolo, în îndepărtata pădure africană şi astăzi din nou, în pădurile din Wisconsin — putea fi atribuit, după părerea Janei, unei temporare reversibilități de caracter din partea ei — chemării pe care omul primitiv a exercitat-o asupra femeii primitive din ființa ei. Dacă n-o s-o mai atingă niciodată, gindi ea, n-o să mai simtă nici o atracție față de el. Aşadar, nu-l iubea. Nu fusese decît o halucinație trecătoare, exacerbată de fantezia ațîțată şi de apropierea fizică. Or, dacă s-ar mărita cu el, relațiile lor n-ar putea fi mereu marcate de o fantezie ațîțată, iar apropierea fizică şi-ar toci vigoarea sub imperiul obişnuinței. Se uită din nou la Clayton. Era un bărbat foarte frumos şi un gentleman din cap pînă-n picioare. Ar fi foarte mîndră la brațul unui asemenea soț.

Şi în clipa aceea, Clayton vorbi — dacă ar fi făcut-o cu un minut mai devreme sau cu un minut mai tîrziu, viețile a trei oameni ar fi fost schimbate dar destinul şi-a vîrît coada şi i-a indicat lui Clayton momentul psihologic.

— Jane, acum eşti liberă, începu el. Dac-ai vrea să spui „da", mi-aş închina întreaga viață fericirii dumitale.

— Da, şopti Jane.

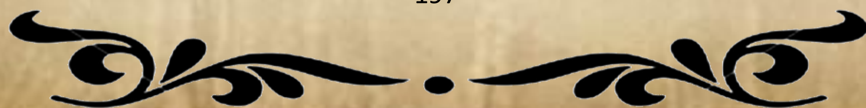
În aceeaşi seară, în mica sală de aşteptare a gării, Tarzan o prinse pe Jane un moment singură.

— Jane, acum eşti liberă, zise el, iar eu am venit din adîncul veacurilor, desprinzîndu-mă din trecutul cețos şi îndepărtat, din vizuina omului primitiv, pentru a te chema: de dragul tău am devenit om civilizat, de dragul tău am străbătut continente şi oceane, de dragul tău sînt gata să fiu tot ce vei dori tu să fiu. Jane, te pot face fericită în viața cu care eşti tu deprinsă şi pe care o îndrăgeşti. Vrei să fii soția mea?

Pentru prima oară, Jane îşi dădu seama de profunzimea iubirii acestui om, de tot ce făurise el într-un răstimp atît de scurt, numai din dragoste pentru ea. Îşi întoarse capul şi-şi îngropa fața în căuşul brațelor.

Ce făcuse? De teamă că va ceda rugăminților acestui uriaş, îşi tăiase singură craca de sub picioare din frica neîntemeiată că s-ar putea să săvîrşeaseă o greşeală, săvîrşise una şi mai mare.

— Şi ce putem face? întrebă Tarzan. Ai recunoscut că mă iubeşti. Ştii



bine că te iubesc; dar eu nu cunosc etica societății de care eşti tu guvernată Te las să hotărăşti singură pentru că tu eşti cea mai în măsură să ştii ce-i mai bine pentru viața ta.

— Tarzan, nu pot să-ți, spun — replică Jane. Şj el mă iubeşte şi e un om bun. N-aş mai putea niciodată să mă uit în ochii tăi sau ai oricărui om cinstit dacă aş călca promisiunea pe care am făcut-o domnului Clayton. Va trebui să o respect şi tu trebuie să mă ajuți să duc această povară, chiar de-ar fi să nu ne mai vedem niciodată de-acum înainte.

Ceilalți începură să intre în sala de aşteptare şi Tarzan se întoarse spre fereastră.



Dar afară nu desluşea nimic, în sufletul său însă vedea o pajişte verde, înconjurată de o luxuriantă bogăție de plante şi flori tropicale minunate; deasupra, frunzişului unduios al arborilor lor seculari, iar şi mai deasupra, azurul cerului ecuatorial. În mijlocul pajiştii, pe o mică ridicătură de pămînt, şedea o fată tînără, iar alături de ea, un tînăr uriaş. Mîncau fructe mustoase, se priveau în ochi şi-şi surîdeau unul altuia. Erau foarte fericiți şi erau numai ei doi.

Gîndurile îi fură întrerupte de curierul gării, care veni să întrebe dacă se găsea acolo un domn cu numele Tarzan.

— Eu sînt Monsieur Tarzan, răspunse omul-maimuță.

— Un mesaj pentru dumneavoastră, trimis aici din Baltimore; e o cablogramă sosită din Paris.

Tarzan luă plicul şi-l deschise. Un mesaj din partea lui D'Arnot. Cuprindea următoarele:

Amprentele digitale dovedesc că eşti Greystoke. Felicitări.

D'Arnot.

Cînd Tarzan termină de citit, Clayton intră în sală şi se îndreptă spre el, cu mîna întinsă.

Iată omul care deținea titlul aristocratic al lui Tarzan şi proprietățile



lui Tarzan şi care urma să se însoare cu femeia iubită de Tarzan, cu femeia care-l iubea pe Tarzan. O singură vorbă a lui Tarzan şi întreaga viață a acestui om ar fi fost schimbată.

O singură vorbă şi ar pierde titlul şi domeniile şi castelele şi-ar pierde-o şi pe Jane Porter.

— Prietene, strigă Clayton, încă n-am avut prilejul să-ți mulțumesc pentru toate cîte le-ai făcut pentru noi. Se pare că tot timpul n-ai avut altă preocupare decît să ne salvezi viețile, din Africa şi pînă aici. Sînt nespus de bucuros că ai venit la noi. Trebuie să ne cunoaştem mai bine. Ştii, m-am gîndit de multe ori la dumneata şi la condițiile interesante ale mediului în care trăiai. Dacă nu sînt indiscret, cum naiba ai ajuns în jungla aceea afurisită?

— M-am născut acolo, răspunse Tarzan, cu voce domoală. Mama mea a fost o maimuță şi de bună seamă, nu mi-a putut povesti mare lucru în legătură cu acest fapt. De tatăl meu, n-am ştiut niciodată nimic!

SFÎRŞIT





Următoarele aventuri ale lui Tarzan, precum şi rezultatele nobilului său act de abnegație vor fi istorisite în celelalte cărți despre Tarzan. (n. a.)



Cuprins:



Tarzan of the Apes

Toronto
McClelland, Good-
child & Stewart
1914

Edgar Rice Burroughs



